

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Midnight
PURGATORY

BUGROV BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

GECE YARISI ARAFI

BUGROV BRATVA
KİTAP 1

NICOLE FOX

Copyright © 2023 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Nicole
Fox Mailing List
Midnight Purgatory.

1. Alyssa
2. Uri
3. Alyssa
4. Alyssa
5. Alyssa
6. Alyssa
7. Uri
8. Alyssa
9. Uri
10. Uri
11. Alyssa
12. Uri
13. Uri
14. Alyssa
15. Uri
16. Alyssa
17. Alyssa
18. Uri
19. Alyssa
20. Uri
21. Alyssa
22. Uri
23. Alyssa
24. Uri
25. Alyssa
26. Alyssa
27. Alyssa
28. Uri
29. Alyssa
30. Uri
31. Alyssa
32. Alyssa
33. Uri
34. Alyssa
35. Alyssa
36. Uri

37. Uri
38. Alyssa
39. Alyssa
40. Uri
41. Uri
42. Uri
43. Alyssa
44. Uri
45. Alyssa
46. Uri
47. Uri
48. Alyssa
49. Uri
50. Uri
51. Alyssa
52. Uri
53. Alyssa
54. Uri
55. Alyssa
56. Uri
57. Alyssa
58. Alyssa
59. Uri
60. Alyssa
61. Uri
62. Alyssa
63. Alyssa
64. Uri

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva

Cognac Villain

Cognac Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehiri

Viski Acısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri Şampanya

Gazabı

Uvarov Bratva

Safir Yara

İzleri Safir

Gözyaşları

Vlasov Bratva

Kibirli Canavar

Kibirli Hata

Zhukova Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yozlaşma

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafya Düeti

Yalancının Ninnisi (1.

Kitap) Günahkarın Ninnisi

(2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (Kitap 1)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap) Yozlaşmış İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafya Düeti
Takım Elbiseli Şeytan (1. Kitap) Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi Ayırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri
**İstenilen sırayla okunabilir!*
Kostya
Maksim
Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)
**Tek başına da okunabilir!*
Cruel Prep
Cruel Academy
Cruel Elite

Tsezar Bratva
Nightfall (1. Kitap)
Daybreak (2. Kitap)

Rus Suç Kardeşliği
**İstenilen sırada okunabilir!*
Mafya Babası Tarafından Sahiplenildi Mafya Babası Tarafından Korunmadı Mafya Babası Tarafından Nakavt Edildi
Mafya Babasına Satıldı
Mafya Patronu tarafından çalındı Mafya Patronu ile

tuzak ped

Volkov Bratva

Kırk Yeminler (1. Kitap)

Kırk Umutlar (2. Kitap)

Kırk Günahlar

(bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu Don'un

Yolsuzluğu

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.
<https://sendfox.com/nicolefox>

GECE YARISI ARAFI

Muhteşem komşum az önce "kişisel oyuncak" kutumu buldu. Ve benim görevim onları geri çalmak. Yatağında bitti.

Bunun bir şaka olması gerekiyordu:

En iyi arkadaşıma gelin partisi için müstehcen oyuncaklar vermek ve onu ailesinin önünde utandırmak.

Ama paketim yanlışlıkla muhteşem, gizemli komşuma teslim edildiğinde, Sonunda mahcup olan benim.

O bulmadan önce geri çalmak için gizlice evine gittim. Sorun şu ki, soygunun ortasında yakalandım.

Sonra da beni yemeğe kalmaya zorladı.

Akşam yemeği tatlıya, tatlı da... başka bir tatlıya yol açar.

Birkaç çeşit tatlı, günahkâr ayartma.

Kendimi savunmam gerekirse, yakından bile yatak odamın penceresinden görüldüğünden daha muhteşem.

Ertesi sabah eve döndüğümde, çalınan ödülümü açtım. Ama görünüşe göre yanlış paketi almışım.

Ve içinde bulduğum vahşi karmaşa hayatımı sonsuza dek değiştirecek.

Meğer seksi komşum, derin ve karanlık sırları olan bir Rus Bratva patronuymuş.

Beni de hamile bıraktığı ortaya çıktı.

Gece Yarısı Arafı, Bugrov Bratva düetinin 1. Kitabıdır. Uri ve Alyssa'nın hikâyesi Bugrov Bratva düetinin 2. Kitabı GECE YARISI SANCTUARY'de devam ediyor.

ALYSSA

Her genç kadının hayatında kendini zor bir durumda bulduğu bir zaman gelir.

Bu benim zamanım.

Arka bahçemi muhteşem, milyarder komşumun arka bahçesinden ayıran çitin yarısına kadar parmak uçlarımla asılıyorum. Normalde bu çözülebilir bir sorun gibi görünüyor, değil mi? *Sadece çitin üzerinden tırmanmayı bitir, seni aptal kaz.*

Burada önemli bir ayrıntı, evrenin zalim bir kaprisi sonucu taytımın çıkıntılı bir çiviye takılıp yırtılmış olması. Bu sinir bozucu küçük pürüz iki şey yapıyor: Birincisi, beni yerime mıhlıyor; ikincisi, yanımdan geçebilecek herhangi bir ruha, evet, iğrenç derecede yıpranmış ince bir çift büyükanne külotu giydiğimi ve evet, aslında Garfield'ın lazanya dolu bir ağızla *Pazartesi Günlerinden Nefret Ediyorum* dediğini gösteriyor. Bugünün Perşembe olması durumu daha da kötüleştiriyor.

Başka sorunlar da var.

Komşumdan geri çalmak için geldiğim yeni satın aldığım seks oyuncaklarımın kutusunun *şu* anda ayaklarımın dibinde, ulaşamayacağım bir yerde duruyor olması gibi.

Örneğin, teknik olarak buraya izinsiz girdiğim ve söylentilere inanılacak olursa, komşumun tam da dava açmaya meraklı bir teknoloji uzmanı olduğu gerçeği gibi.

Beni yakalarsa doğruca mahkemeye çıkaracak, mafyayla ilişkisi şüpheli bir iş adamı.

Ve son olarak, söz konusu komşunun şu anda çimlerini bana doğru geçmekte olduğu gerçeği gibi.

Düşün, Alyssa. Düşün. Ziva olsa ne yapardı?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez irkildim. Ziva asla böyle bir durumda olmazdı. Ama Ziva beni bu durumdan kurtarmak için de burada değil.

En iyi arkadaşım Elle de değil, tüm bu karmaşanın asıl sorumlusu o.

Sayılır. Teknik olarak, buraya almaya geldiğim seks oyuncakları *benim* değil. *Eve's Garden*'dan aldığım dildo ve benzerlerinden oluşan kutu, Elle'in yaklaşan gelin partisi için şaka amaçlı bir hediye.

Sadece içindekileri düşünmek bile yanaklarımı kızartmaya yetiyor. Siparişi vermeye cesaret ettiğimden beri fişi yaklaşık bin kez kontrol ettim, bu yüzden içindekileri ezber biliyorum. İçinde şunlar var:

- Işıltılı pembe kürkle kaplı bir (1) çift kelepçe
- Dört (4) adet deri uzuv bağlayıcı (bilekler ve ayak bilekleri için ikişer adet), görünüşe göre sırtın alt kısmında bir çeşit çelik halkaya bağlanıyor ve kullanıcıyı Şükran Günü hindisi gibi bağlanmış ve açıkta bırakıyor (tey el ayrıca satılır)
- Crème brûlée, very-berry-pop-my-cherry ve benzeri gibi müstehcen isimlerle altı (6) farklı aromalı kayganlaştırıcı çeşidi.

Ve pièce de résistance:

- Bir (1) mor uzaylı dokunaçlı dildo, vantuzlu ve düğümlü, garip görünümlü flanşlarla tamamlanmış, bu şeylerin içime girme düşüncesi bile kalçalarımı birbirine bastırıyor.

İlk Seks Zindanım başlangıç setini sipariş edeli iki hafta oldu. Bu süreyi, bu fikir karşısında dehşete düşmek ile Elle'nin bunu geniş ailesinin her bir kadın üyesinin önünde açacağı düşüncesine histerik bir şekilde gülmek arasında gidip gelerek geçirdim.

Eğer bu kulağa acımasızca geliyorsa... bunu hak ediyor. İlkokulda tanıştığımızdan ve benim için *Shylyssa* lakabını bulduğundan beri Elle, mümkün olduğunca sık kızardığımı görmeyi hayatının misyonu haline getirdi.

Ama ben onu gerçekten sevdiğim için, o da beni gerçekten sevdiği için her şeyden sıyrılıyor. Ve Ziva'yla her şey olduğunda, Elle ihtiyacım olduğunda yanımdaydı.

Gerçi şu an ona ihtiyacım olduğunda yanımda değil. Aslında tüm Los Angeles nefesini tutmuş gibi görünüyor, sanki tüm şehir "*Bu aptal kendini bu fiyaskodan nasıl kurtaracak?*" diye düşünüyor.

Harika bir soru.

Keşke bir cevabım olsaydı.

Çünkü sadece tek bir adama ait olabilecek silüet ilerlemeye devam ediyor.

Bana ulaşması uzun zaman alıyor çünkü burası çok büyük bir mülk. Benim oraya ait olmadığım kesin. Sadece imar yasalarının garip bir cilvesi ve Los Angeles'ın kaotik kentsel yayılımı nedeniyle iki yatak odalı bungalovum Bay Uri Bugrov'un üç dönümlük geniş arazisinin küçük bir kenarına bitişik.

Evim tam anlamıyla onun malikanesinin gölgesinde kalıyor. Ama okuma köşemdeki pencereden onun ön kapısını doğrudan görebiliyorum. Silüetini bu şekilde tanıyorum çünkü onu her gece her gece gördüm.

Her zaman aynı ritüel. Saat gibi, akşam 9:00'da, Uri Bugrov şık ve şüphesiz gülünç derecede pahalı lüks arabalarından biriyle eve döner. Kaçınılmaz olarak Jessica Rabbit kıvrımlarına sahip, uzaydan görülebilen çarpıcı bir kadın onunla birlikte iner. İçeri girerler. Yetişkin kadınların Uri gibi dudak uçuklatan güzellikte ve zenginlikte erkeklerle yaptığı türden çıplak, yatay şeyler yaparlar (sanırım). Sonra tekrar ortaya çıkarlar, Uri kadını bir taksiye bindirir ve kadın bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolur.

Pek çok güzel kadının Uri ile yatmak istemesi garip değil. Adam zengin, ünlü, daha doğrusu *kötü şöhretli* ve gözleri çok ama çok kolay alıyor.

Tuhaf olan, bazen o kadınları ne kadar kışkandığım.

Daha önce seks yaptım, ama sadece birkaç kez. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu köpek ve midilli gösterisi beni geriyor. Çok samimi bir şey. Alanınızdaki insanlar. Nefes alıyorsun. Terlemek.

Hayır, teşekkürler.

Ziva'dan sonra bir süre görüştüğüm bir terapist "yakınlık sorunlarım" olabileceğini öne sürdü. Güldüm ve "Hayır, yakınlık sorunum yok, sadece kimsenin bana yakın olmasını istemiyorum çünkü birine açılırsam ölebilir ve beni terk edebilir ve bunun olacağı düşüncesine dayanamıyorum, bu yüzden dünya bana daha fazla zulmetmeden önce kendimi dünyaya kapatıyorum" dedim.

Düşündüm de, bir şeylerin peşinde olabilirdi.

Siluet yaklaşıyor. Çarpışmaya on saniye ya da daha az.

Bir saat önce hayat çok güzeldi. Eve's Garden'ın gönderi takip bilgilerini tekrar tekrar yeniliyordum. **Üç durak ötede. İki durak ötede. Bir sonraki durak sizsiniz.** Kapı zilin çalmasını bekledim, ama...

Hiçbir şey.

Kapı çalmadı, zil çalmadı ve aşağıya inip kontrol ettiğimde, gizlice paketlenmiş mor uzaylı dildoları da yoktu.

Ama kafamı kaldırdığımda, postacının Uri'nin malikanesine giden yolda, *kolunun altına sıkıştırdığı paketimle* yürüdüğünü dehşet içinde gördüm.

O zaman bir şeyler yapmalıydım. Çılgılık atmalı, onu yakalamalı, hatta belki de çatımdan ok ve yayla vurmalıydım. Bunun yerine, aptalca yerimde durdum ve postacının paketi Uri'nin ön basamağına bırakmasını izledim. Sonra minibüsüne doğru yürüdü, bindi ve uzaklaştı.

Ondan sonra panikle işe yarayabilecek herhangi bir postane telefon numarasını aramaya başladım, böylece malları kurtarmak için Posta Servisi S.W.A.T. ekibini gönderebilirlerdi. Ama çağrı merkezinden çağrı merkezine oradan oraya savrulup durdum. Kimse yardımcı olamadı.

Sonuç olarak paketim hala Bugrov malikanesinde mahsurdu ve onu geri almanın tek bir yolu vardı.

Kendim yapacağım.

Ama bu düşünce bende yatağımın altına kıvrılıp bir daha çıkmama isteği uyandırdı. Hediyeği Elle'e vermek yeterince aşağılayıcı olacaktı. Uri'nin *devasa* ön kapısına kadar yürümek ve orada yaşayan mavi gözlü titandan *dev mor uzaylı dildomu bana geri vermesini talep etmek, lütfen?*

Bu utançtan ölmeyi istemektir.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Kendime Uri'nin ya da hizmetçisinin onu atacağını söylemeye çalıştım. Yerine yenisini sipariş edebileceğimi ve bu utanç verici küçük *oopsie-daisy'yi tamamen* unutabileceğimi. Ama bunların hiçbirini beni sakinleştirmedim.

İşin en acı tarafı, onu hâlâ evinin önünde otururken görebiliyor olmamdı. *Tam orada.* İşte o zaman en kötü fikrim hayata geçti. Eğer geceyi beklersem, belki çitin üzerinden gizlice geçebilir ve kimsenin haberi olmadan onu geri çalabilirdim...

Her nasılsa, tüm planlarım arasında, kazanan bu oldu.

Kendime hızlı olacağımı söyledim. Bir ninja gibi girip çıkacaktım. Kaşları kaldırmamak için tamamen siyah kıyafetler bile giydim.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kendi kendime arka bahçeme çıkmadan hemen önce. "Bir ninja gibi girip çıkacağım. Bir ninja gibi girip çıkacağım."

Ziva o anda beni görseydi gülmekten karnına ağrılar girerdi. Şöminenin üzerinde duran resmine baktım. İkimizin lise mezuniyetinde çekilmiş bir fotoğrafı. Walsh ikizleri, ikimiz de aynı leylak rengi elbiseler içinde, aynı on yedi yaşındaki gülümsemelerle.

Benimki yıllar boyunca pek değişmedi. Ama

onunki sonsuza dek böyle donmuş.

Bakışlarımı kaçırdım. Odaklanmam gerekiyordu. Kaplanın gözü zamanı.

İlk başta her şey yolunda gitti. *American Ninja Warrior'daymışım* gibi çitlerden atladım: *Sex Toy Exfiltration Edition.*

Uri'nin merdivenine doğru fırladı.

Paketimi aldım ve itlere geri döndüm, arka bahçeme attım ve kendim tırmanmaya başladım...

Sonra felaket geldi.

Daha doğrusu çivi saplandı. Kalçamı yardı ve beni olduğum yere sabitledi. Garfield merhaba demek için dışarı çıktı.

Ve şimdi, günün adamı bana çok makul bir soru sormak için burada.

"Benim mülkümde ne halt ediyorsun?"

URI

Çitimden sarkan yarı çıplak bir kız var.

Ondan birkaç metre uzakta durup manzarayı inceliyorum. Çaresizce sallanıyor. Bir eli tahtaların tepesinde, özgürlüğe çok yakın ama bir o kadar da uzakta. Kıçında bir tür turuncu karikatür kedi baskısı var. Taytının yırtık pırtık malzemesi rüzgârda dalgalanıyor.

Daha önce beni öldürmeye çalışan suikastçılara hiç *benzemiyor*.

Ama her şeyin bir ilki vardır, bu yüzden şimdilik mesafemi koruyorum. "Benim mülkümde ne halt ediyorsun?" Hırladım.

Asılı olduğu yerde, saç perdesinin yüzünden geriye doğru akmasına yetecek kadar sallanıyor. Onu yan tarafta, imar kurulunun buldozerlerle yıkmama izin vermediği küçük kulübede yaşayan kız olarak hayal meyal tanıyorum.

"Çoğu insan bir kıza aşağı inmesi için yardım teklif eder," diye soluk soluğa kalıyor. Tekrar tekme atıyor ve keskin bir irkilmeyi içine çekiyor.

Gözlerim derisindeki kanı görmek için aşağıya doğru kayıyor. Onu kesen gevşek bir çivi var. Tıbbi bakıma ve tetanos aşısına ihtiyacı var.

Ama İyi Samiriyeli olmak istiyorsa izinsiz girmek için yanlış mülkü seçti.

"Bu benim soruma bir cevap değil."

"Ben-" Öksürüyor ve tekrar yüzünü buruşturuyor. "Nefes alamıyorum..."

Aman Tanrım. Eğer ilk başta şüphelendiğim gibi Boris Sobakin'in kiralık katillerinden biriye, o zaman bu onun şimdiye kadarki en acınası girişimi.

Onu burada bırakmak kolay olurdu. Güvenliğim hırsızlara ve suçlulara yapmak için eğitildikleri şeyi yapmaya gelecektir. Sonsuza dek ortadan kaybolur. Belki de sonunda evini yerle bir edebilirim.

Ama bir şey beni durduruyor. O şeyin ne olduğunu biliyorsam ne olayım. Yazık, belki.

Ya da belki de mahvolmuş taytının altından görünen bacağına kıvrımıdır. Belki de onun çok kez yıkanmış, bir sevgili tarafından hiç görülmemiş külotunu ne kadar iç karartıcı bulduğumdandır. Benim gibi erkeklerin, önlerine konan her şeye hükmeden erkeklerin bakışlarından kaçarak geçirilmiş bir hayatın hikâyesini anlatıyorlar. Belki de o şeyleri yırtıp atmak ve amının da onun geri kalanı kadar tatlı ve masum olup olmadığını görmek istediğim içindir.

"Acımak" en basit açıklama olsa da.

Gözlerimi devirerek öne doğru yürüdüm. İki elimi kalçalarına koydum, onu dikkatlice çıkıntılı çividen uzaklaştırdım ve ayaklarının üzerine koydum.

İş bittiğinde onu bırakmalıyım. Ama ellerim olması gerekenden birkaç saniye daha uzun süre beline yapışık kalıyor. Gözlerim onunkilere dikildi. Açık mavi irisleri var, neredeyse yarı saydam, pamuk şekeri serulean. Dudakları yumuşak ve yay şeklinde ve bana bakıp yutkunurken dudaklarının arasından küçük, korkmuş bir nefes geçiyor.

Bir milden fazla masum. Ellerimi kalçalarından sıyırıp ait oldukları yere, ceplerime sokuyorum. Bu kıza dokunmak bile onu mahvetmek için neredeyse yeterli. O turuncu kedi iç çamaşırını parçalara ayırma fantezilerimi eğlendirmek kesinlikle işe yarayacaktır.

"Ben çoğu insan değilim," diye mırıldanıyorum.

Geri çekiliyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Çoğu insan' sana yardım eder demiştin. Ben çoğu insan değilim."

"Oh. Şey, evet. Evet. Öncelikle bir kalede yaşıyorsun."

Homurdanıyorum ve omzumun üzerinden evime bakıyorum. Onun küçük kulübesiyle kıyaslandığında şatoya benzer nitelikleri var. Bakışlarımı tekrar ona çevirirken, "Kıskançlık hiç yakışmıyor," diyorum.

Kız gözlerini deviriyor. "Ah, haftanın her günü farklı bir tuvalete sıçabilmenin lüksü. Bunun kafana girmediğini bilmek güzel."

"Evden çok önce egoist bir piçtim."

İki alaycı elini yüzüne vuruyor. "Kendinin de farkında!" Sonra beni belli belirsiz göstererek ekliyor: "Tüm bunlardan önce de egoist bir piç miydin?"

Şaşkınlıkla el hareketini takip ediyorum. Üzerimde her zamanki gibi kömür rengi Cesare Attolini takım elbisem, siyah Hermes kravatım, saçlarım kadar koyu Tom Ford mokasenlerim var. Bileğimdeki saat yükselen ayı yansıtıyor. "Neyden önce?"

"İyi giyindiğini ve yakışıklı olduğunu bilmiyormuş gibi davranma." "Öyle olmasaydım farklı olacaktım gibi davranma."

"Tanrım, her şey için yumuşak bir cevabın mı var? Bu sinir bozucu. Sanki bir film senaryosunu okuyormuşsun gibi hissediyorum."

Esinti burnuma onun kokusunu getirirken yerimde kıpırdanıyorum. Tatlı, tuzlu bir ter ve vanilya parfümü. Sikim kıpırdıyor. "Bu filmde bundan sonra ne olacak?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Senaryonun sende olduğunu daha yeni anladık. Neden bana söylemiyorsun?"

"Akşam yemeği," diye cevap veriyorum hemen. Verdiğim yanıt beni bile şaşırtıyor. Bir elimi saçlarımda gezdirip kendimi kontrol altına almam gerekiyor ve ekliyorum: "Gelip masama oturacaksın ve benim mülkümde ne halt ettiğini bana açıklayacaksın."

Kızın tekrar yutkunmasını dikkatle izliyorum. Gırtlığı gergin bir şekilde sallanıyor ve bileğindeki tılsımlı bilezikle oynuyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Aşağıya baktığımda, ileri geri oynatırken pembe altınla kabartılmış "Z" harfli bir bağlantı görüyorum.

"Sanmıyorum," diyor sonunda. "Yine de teklif etmen çok hoş."

Bu beni kızdırıyor. İnsanlar bana hayır diyemez. Artık demiyorlar. "Bu bir teklif değildi, *narushitel*. Hadi gidelim. Benimle geliyorsun."

Arkamı dönmeye başlıyorum ama o inatla yerinde kalıyor. Bıkkınlıkla geri dönüyorum.

"Annem bana uzun zaman önce yabancı insanlarla yabancı yerlere gitmemem gerektiğini öğretti," diye açıklıyor.

"Benim annem de bana izinsiz girenleri gördüğüm yerde vurmamı söyledi. Kimin annesini dinlemeliyiz?"

Ay ışığında bile yüzü solgunlaşıyor. Pek sık hissetmediğim bir şey hissediyorum: suçluluk. Birdenbire dehşete kapılmış görünüyor ve onu suçlamıyorum - aslında bunu bana annem söylemişti ve güvenlik ekibim bana güneybatı kapısından birinin geçtiğini bildirdiğinde ilk içgüdüm buydu.

Ama onu vurmak boşa mermi harcamak olur. O bir katil değil ve benim kim olduğum ya da ne tür bir organizasyona liderlik ettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyor. O sadece utangaç, korkak bir kadın - sinir bozucu derecede çekici olsa da - ve bu yüzden onu akşam yemeğinde sorgulamak yeterli bir ceza gibi görünüyor.

İç çekerek onu işaret ediyorum. "Az önce paslı bir çiviyle kalçanı yırttın. Diğer bacağını tutuyorsun, bu yüzden itiraf etmek istediğinden daha çok acıdığını biliyorum. Ayrıca şu anda buzdolabında çürümekte olan yarısı yenmiş salata ve küflü ekmeğin yanında fazladan tetanos aşısı olma ihtimalinin olmadığını da biliyorum. Bende bol miktarda tıbbi malzeme var. Bu yüzden kendinize bir iyilik yapın: inatçılığı bırakın, akşam yemeğinde bana katılın, ben de size ihtiyacınız olan tıbbi bakımı sağlayayım. Aksi takdirde, çeneniz kilitli, haneye tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalacak ve hayatınızın sonuna kadar sürecektir çirkin bir yara iziyle uyanacaksınız."

Hala ikna olmuş görünmüyor. Ben de elimi uzattım. Ne yaptığımı anlamadan kaçmaya başladı.

"Ben Uri Bugrov," diyorum ona. "Artık bir yabancı değilim."

Minik elini nazikçe benimkinin içine yerleştiriyor. "Alyssa

Walsh."

"Seninle tanışmak bir zevk, Alyssa. Şimdi, evime kadar yürüyecek misin yoksa seni taşımam mı gerekecek?"

ALYSSA

Yürümeyi tercih ediyorum.

Bir, çünkü beni taşımasını istediğimi düşünmesini istemiyorum.

İkincisi de, eğer denerse yüzüm o kadar kızaracak ki uzayda uçan astronotlar kırmızı yanaklarımı görebilecek. Uri nükleer düzeyde utanç verici bir sıcaklık yaydığımı hissedecek ve bariz olanı varsayacak: ona tamamen ve tamamen aşık olduğumu.

Ki ben kesinlikle değilim. Kaya gibi sert fiziği ve simetrik kemik yapısı için sağlıklı bir takdire sahip olmak dışında, yani. Demek istediğim, fiziksel çekicilik sadece bir deri bir kemiktir, değil mi? Pratikte anlamsız.

Yani, elbette, geçmişte yatak odamdaki okuma köşesinden onu süzdüğüm biliniyor. Ama ben de Henry Cavill'i süzüyorum. Bu ona aşık olduğum anlamına gelmez.

Çimenlerin üzerinden malikâneye doğru uzun, sessiz bir yürüyüş. Çift yükseklikte tavandan tabana pencerelerin, koyu renkli yağlı boya tabloların ve tanıdığım herkesi içine alabilecek kadar büyük siyah deri koltukların önünden geçerken aval aval bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Oturma odası, odanın kıvrımlarını saran büyük yay pencerelerden görülebilen bahçeye bakmaktadır. Köşelerden birini temizleyen hizmetçi Uri'yi görünce irkilir, sonra da kıpkırmızı kızarır.

Evet, seni anlıyorum kardeşim. Yine de benden daha iyisin. "Mariska, ilk yardım çantasını getirebilir misin lütfen?" Ev çalışanlarına karşı kibar. Bunu beklemiyordum.

Yine de ne bekliyordum ki? Bu adam hakkında her şeyi biliyor değilim. Ama aynı zamanda, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Kadınları eğlendirmeyi sevdiğini biliyorum. Çoğunlukla Kardashian'ın insanüstü oranlarına sahip sarışınları. Ama elimdeki tek bilgi bu değil.

Ayrıca, kardeşi olamayacak kadar kendisine benzeyen genç bir adamla arazisinin ön bahçesinde futbol topunu fırlatmayı sevdiğini de biliyorum. Onları ilk kez oynarken gördüğüm zamanı hala hatırlıyorum. Başım ilk olarak Uri'nin gömleksiz, yontulmuş mükemmel karın kaslarıyla döndü. Ama kardeşiyle olan etkileşimi yüzünden hep öyle kaldı. Yüz metre öteden bile her zaman yaydığı *saçmalama, benimle uğraşma havası* yoktu. Ama daha ilişkilendirilebilir bir şey.

Sıradan bir adama benziyordu. Yani, eğer ortalama bir adam 1.80'den uzun, kusursuz pazuları, karın kasları ve melekleri ağlatacak bir yüzü olan biriye. Daha da önemlisi, küçük kardeşiyle eğlenen bir ağabeye benziyordu.

Bana Ziva'yla eskiden birbirimize nasıl davrandığımızı hatırlattı. Rahat. Rahat. Zahmetsiz.

Bu beni aynı anda hem üzdü, hem kıskandırdı, hem de muhtaç etti. Uri Bugrov'a belki de biraz fazla ilgi duymamın gerçek nedeni buydu. Ondan tamamen nefret edemememin gerçek nedeni buydu.

Ve belki de, sadece belki de, evine davetini kabul etmemin nedeni buydu.

Çünkü kusursuz maskenin ardında bir insan olup olmadığını görmek istedim. "Otur."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan itaat ediyorum, pencerelere bakan bir sandalye çekiyorum. İtaatkârlığıma kaslarımı çatıyorum ama bir şeyler toparlamak için çok geç.

Bu yüzden iç çekip koltuğa gömüldüm. Haksız değildi, bacağım acıyordu.

"Güzel bir eviniz var," diyorum.

İnsanlar evlerine iltifat ettiğinde çoğu insanın yaptığı gibi gülümsemiyor. Sadece kayıtsızca başını sallıyor. "Evet."

"Alçakgönüllülük hayret

verici." "En iyi

özelliklerimden biri."

Bana bakmıyor. Yakındaki bir dolabı karıştırıyor. Konuşacak bir şeyler aramak için etrafıma bakınırken garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. Gergin sessizliklerde pek iyi değilimdir. Ya da garip sessizliklerde. Ya da genel olarak sessizliklerde.

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Sorumu rahatsız edici bulmuş gibi kaşlarını çatıyor. "Çalışanlarım var. Bazıları mülkte yaşıyor."

"Ailen yok mu?"

Belki de onu futbol oynarken gördüğüm adam aslında kardeşi değildir. Belki de sadece bir arkadaşır? Bir iş arkadaşı? *Gizli sevgilisi?*

Şimdi, *bu olay* örgüsünü değiştirmez miydi?

Odaya şöyle bir bakıyorum ve hizmetçi Mariska'nın temizlediği dolabın kapısını açık bıraktığını fark ediyorum. Bir çerçeve görünüyor, yarım bir fotoğraf, birkaç metanetli yüz.

"*Bu* senin ailen mi?"

Ne olduğunu anlamadan, dolabın kapağı çarparak kapandı. Uri'nin mavi gözleri sabırsızlıkla beni süzüyor. "Ben ailem hakkında konuşmam. Bana bir daha onlar hakkında soru sorma."

Vay be. Bu da neydi böyle?

Cenazeden hemen sonra insanların bana Ziva'yı sorduğunu hatırlıyorum. Hepsine siktirip gitmelerini söyledim. Shylyssa'dan gelen bu sözler

amaçladığımdan daha fazla ısırdı. Ama bana istediğimi verdiler:

yalnızlık. "Tamam," diye mırıldandım. "Yapmayacağım."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi kaşlarını çatıyor. Sonra Mariska elinde ağır bir ilk yardım çantasıyla oturma odasına geri döner.

Ondan alıyor. "Teşekkür ederim, Mariska. Bu akşam izinlisin, lütfen."

Ona utangaç bir gülümseme veriyor ve odadan çıkıyor. Ve tek düşünebildiğim, "*Hayır, Mariska, beni onunla yalnız bırakma!*"

Yine de bunun ona güvenemediğim için mi yoksa kendime

güvenemediğim için mi olduğuna henüz karar vermedim.

Kalçamdaki kesiğe bakıyorum. Kanaması büyük ölçüde durmuş ama oldukça kötü bir yırtık gibi görünüyor. Uri önümdeki oymalı, cam kaplı sehpa oturuyor ve ilk yardım çantasını açıyor.

"Bacağını kucağıma koy."

"Affedersiniz?" O bana kaşlarını kaldırarak bakarken ben neredeyse kendi dilimde boğuluyordum.

"Bacağın," diyor vurgulanmış bir yavaşlıkla, sanki aptalmışım gibi. "Kucağımda. Tabii seni uzaktan sarmamı istemiyorsan."

Yutkunuyorum. "Doğru. Evet. Tamam..."

Ayağım arkasındaki sehpanın üzerine sarkacak şekilde bacağını yavaşça kaldırıp dizinin üzerine koyuyorum. Vücudunun sıcaklığı tenime işliyor. Çok ince taytımın kumaşından iki avuç almadan önce birkaç saniye boyunca yarayı inceliyor...

...ve İnanılmaz Hulk gibi parçalara ayırır.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tozluklarım solmuş çiçek yaprakları gibi işe yaramaz bir şekilde soyulurken tereddüt ediyorum.

"Yarayı düzgün bir şekilde görmem gerekiyor ve kumaş yoluma çıkıyor. Ayrıca, çoktan yok oldu, yani sana senin yapmadığın bir şey yapmadım.

kendinize. Şimdi yaygarayı kes ve enfeksiyon kapmadan önce bununla ilgilenmeme izin ver."

Çenem kapanıyor ama içime yayılan sıcaklığın şakası yok. Şu anda gerçekten soğuk bir duş alabilirim.

Birden fazla sebepten dolayı.

Parmakları uyluğumun iç kısmına sürtüyor ve ben nefes alıyorum. Gözlerini benimkilere diktiğinde, kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum.

Ve kızarmaya başlıyorum. O kadar uzun süre dayanamadığım için kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ama sanırım başından beri kaybettiğim bir savaştı.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diye geveliyorum.

Başını parmaklarının tenimi yoğurduğu yerden kaldırmıyor. "Evimdesin, pantolonun mahvolmuş, kalçan bacağıma sarılmış. Buraya kadar geldik. Artık geri dönmeyin anlamı yok."

Yüzümün kızardığını fark etmemiş olmasını umarak başımı sallıyorum. Oh, kimi kandırıyorum ben? Tabii ki fark etti. Genelde solgun olan tenim birkaç saniye içinde anemik sınırından lekeli güneş yanığına dönüşüyor. Hiç de ince değil.

O yarayı pamuklu çubukla temizleyip kalıntıları temizlerken ben sessiz kalıyorum. Böylesine iri yarı, kaba saba bir adama göre titiz ve nazik.

"Hayatınız boyunca çok fazla kanlı yarayla mı uğraştınız?" Şaka yapıyorum. "Çok. Genelde bandajlama kısmına pek takılmam gerçi."

"Ha-ha," I söylebeceriksizce. "Getirmek yeni Anlamı için ve 'kadın katili' kelimesi."

Gülümsemekten başka bir şey yapmıyor. Yine de kanlı bacağıma temizlemeye devam ediyor.

Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki avuçlarım terlemeye başladı. Tüm o mafya söylentileri tekrar aklıma geldi. İnanması o kadar da zor değil. Demek istediğim, adam çitlerle çevrili bir yerleşkede yaşıyor.

İnsanoğlunun bildiği güvenlik türü. Buraya izinsiz girmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü şimdi anlıyorum.

Uri aniden geri çekiliyor ve ben olduğum yerde sıçırıyorum. Donup kalıyor, gözlerini bana çeviriyor. "Rahatlayabilirsin. Sadece dezenfektan getiriyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Tabii. Tabii ki. Bunu biliyordum."

Kitin içine uzanıyor ve bir şişe çıkarıyor. "Benden korkuyor musun, Alyssa?"

"Kim, ben mi?" Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçiyor. "Hayır. Asla."

Uri karanlık bir şekilde sırtıyor. "Sana inanmamı istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın. Yalanın kokusunu bir mil öteden alırım."

Sadece hayal mi görüyorum yoksa bacağımı sıkıca kavradı mı? Bu bir tehdit mi? Bir güç oyunu mu? Ben yürüyen ölü bir kadın mıyım? Kadın katili şakam biraz fazla mı kaçtı?

Sakin ol, diyorum kendime. Seni etkilediğini görmesine izin verme.

"Biraz korkmuş olabilirim. Yani, yaşadığın yere bak. *Nasıl* yaşadığına bak. Cehennem gibi korkutucu. Ve evet, sen de öylesin ama daha fazla gülümsersen, bu yardımcı olabilir."

"Sana yardım etmeye çalıştığımı düşündüren ne?"

Bacağımda hissettiğim bir acı, vermeye hazırlandığım cevabı elimden alıyor. Aşağı baktığımda dezenfektan uyguladığını fark ettim.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu," diye tersliyorum.

"Acı nadiren bir uyarıyla gelir, *narushitel*."

Eli kalçama değiyor ve içimdeki sıcaklık yeniden yükseliyor. *Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Terlemeyi bir kademe daha arttırmak için daha fazla sıcaklık.* Kafamın içindeki zihinsel çatışmadan habersiz görünüyor. Çoğu insanın doğuştan gelen bir savaş ya da kaç düğmesi vardır. Benimse kaç ya da don şalterim var. Bu gece, donma düğmesinde takılı kaldı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu biraz zaman alacak."

"Bu sana başkalarının çitlerine tırmanmayı öğretir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çitlerinizin bu kadar yüksek olması için bir neden yok. Ya da bu kadar keskin."

"Meraklı bir komşunun bu gece onu tartmaya çalıştığını düşünürsek, aynı fikirde değilim."

"Ben meraklı değilim!"

"O zaman neden çitlerime tırmanmaya çalışıyordun?"

İşte yine donma reaksiyonu. *Çünkü dev mor dildomu geri almam gerekiyordu, işte bu yüzden.*

"Ben... um..." *Ona gerçeği söyle. Bu yeterince basit bir çözüm.* "Sadece bir şeye ihtiyacım vardı."

"Benim iznim olmadan kimse benim mülkümden bir şey alamaz."

Böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor. Kapıya gidip normal bir insan gibi kibarca sormak yerine neden Jason Bourne olduğumu düşündüğümü hatırlamakta zorlanıyorum.

Göz temasını ilk kesen benim. "Biliyor musunuz? Bandaja ihtiyacım yok, cidden. Yapabilirim-"

"Kıpırdama," diye homurdanıyor. Sesi kırbaç gibi keskin ve kıcım anında yerine oturuyor. "Ben aksini söyleyene kadar orada oturacaksın."

Şu anda paniklemem gerekip gerekmediğini merak etmeye başladım. Yabancı bir adamın evinde, yabancı bir adamın merhametindeyim. Yakışıklı ve zengin olsa ne olur? Bana her dokunduğunda aynı anda hem ürpermeme hem de terlememe neden olan tuhaf, baştan çıkarıcı, karanlık bir cazibesi varsa ne olmuş? Eminim pek çok seri katil karizmatiktir.

Ama Uri beni bırakacağına dair hiçbir işaret göstermiyor. Kalçamı dikkatle sarıyor, kaşları da hep yukarı kalkık duruyor. Kızgın görünüyor ama zaten çitinden sallanırken bana doğru yürüdüğü andan beri öyle görünüyor.

Bacağımdaki ağrı hafif ve tamamen dayanılabilir bir sızıya dönüştü. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum usulca.

"Oh, ben olsam henüz teşekkür etmezdim."

Sertçe yutkunuyorum. Ne zaman kalp atışlarım düzelse, tekrar hızlandırmak için bir şeyler söylüyor.

Bir süre bekliyor, sonra ağzının köşesi bir derece yukarı seğiriyor. Bu onda şimdiye kadar gördüğüm gülümsemeye en yakın an. Ayağımı nazikçe yere bırakıyor, sonra boyunun tamamına kadar yükseliyor. "Hadi ama. Yemek şimdiye kadar masada olmalıydı."

Bu gerçekten oluyor mu? Görünüşe göre öyle, çünkü Uri ayağa kalkıyor ve arkasına bakma zahmetine bile girmeden oturma odasından çıkmaya başlıyor. Onu takip edeceğimden o kadar emin ki.

"Bekle!" İtiraz ediyorum, beceriksizce ayağa

kalkıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Evet?" "Ben... Ben burada yemek yiyemem."

"Neden?"

Aklıma binlerce bariz cevap geliyor. Çünkü mafya bağlantıların var! Karanlık iş anlaşmalarıyla dolu bir geçmişin var! Çılgın güvenlik, rahatsız edici söylentiler, dizlerimi gevşek spagetti gibi hissettiren bir gülümseme. Seç birini.

Ziva da ona aynı şeyi söylemiş

olabilir. Ama Shylyssa değil.

"Çünkü... şey... bana bak." Neden kalçalarımı işaret ettiğimi gerçekten bilmiyorum. Tam da ihtiyacım olan şey bu - utanç verici soyunma halime daha fazla dikkat çekilmesi.

Ağzı yukarı doğru seğiriyor. "Külotundaki turuncu kediye zaten gördüm, Alyssa. Şimdi değişmek onu görmemi engellemeyecek. Şimdi, gel."

Sesinde o kadar büyük bir otorite var ki başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Bir akşam yemeği beni öldürmez, değil mi?

Umarım.

Ben de onu yemek masasına kadar takip ettim ve Tanrı'dan meze olmamayı diledim.

ALYSSA

Resmen akşam yemeği kötü bir fikirdi.

Uri'nin yemeğini çiğnemesini izlemek garip bir şekilde şehvetli. Şarap kadehini eline alıp yakut kırmızısı sıvıyı kendinden emin bir şekilde çevirmesi bile bir şekilde seksi.

Çıktığım adamlar ılık Coors Light içiyor ve her yudum arasında geçiriyorlardı. Cheetos ve dondurulmuş yemekler yiyorlardı, kaz ciğeri ve kızarmış somon değil.

Tüm bunlar bir şeyi apaçık ortaya koyuyor: Burada boyumu çok ama çok aşıyorum.

Uri gibi bir adamla nasıl konuşacağımı ya da başa çıkacağımı hiç bilmiyorum. O tam bir yetişkin. Ve kendinden emin. Ve korkutucu, nasıl olduğunu tam olarak anlayamasam da. Belki de kafamın içinde dönüp dolaşan şöhretiyle ilgili söylentiler yüzündendir.

Mafya bağları ve dumanlı arka odalarda yozlaşmış anlaşmalar yapan kötü adamlar.

Cesetlerin üzerine yığılmış cesetler, çete tarzı infazlar, asit fiçılarında eriyen kanlı kemikler.

Ve para. Her gözeneğinden, her köşesinden para akıyor.

Ama adam arazisine izinsiz girdikten sonra yaramı temizledi. O kadar da kötü olamaz, değil mi?

... Değil mi?

Sorun çoğunlukla bende. Onun yakınlığının, bana sanki var olan tek kişi benmişim gibi bakmasının çok fazla farkındayım. Acaba o bakışlarının insanlara ne yaptığının farkında mı? İçimden bir ses çok ama çok iyi bildiğini söylüyor.

"Şey bu..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "... gecemin böyle geçmesini beklemiyordum."

Uri'nin ağzı o zoraki gülümsemeyle seğiriyor. "Ben de aynısını söyleyebilirim."

"Böyle bir yerde yaşadığına göre çok ilginç insanlarla tanışıyor olmalısın. Benim gibi habersiz gelen çok fazla kız yok." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım.

"Kimse senin gibi değil," diye altını çiziyor basitçe. Sesindeki bir şey gözleriyle buluşmamı sağlıyor. Orada beklediğimden daha fazla samimiyet var. Dengemi bozuyor.

Ciddi an uzuyor, ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Sonunda Uri boğazını temizledi. "Biraz şarap ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Pek şarap içen biri

değilim." "Ne içersin o zaman?"

"Çoğunlukla su."

Yüzünü buruşturuyor. "Daha iyi bir cevap düşünmen için sana bir şans vereceğim."

Omuz silkiyorum. "Pahalı alkole tonlarca para harcamak bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Paramı deneyimlere harcamayı tercih ederim."

Kendi içtiği şaraptan bana bir bardak doldururken yüzünü buruşturmaya devam ediyor. Şişeyi buz kovaasına geri koyduktan sonra bardağı bana uzatıyor.

"Böyle şarap içmek bir deneyimdir. Önce küçük bir yudum."

Bardağı aldım ve az önce onun yaptığını gördüğüm gibi içindikileri döndürdüm. Ancak benim çevirişim ne o kadar kendinden emin ne de o kadar zarifti. Hatta neredeyse masayı şarapla boyayacaktım. Benimle alay etmesini ya da belki

ama o tek kelime etmeden izlemeye devam ediyor.

"Doğru, tamam. Um..." Beni bu kadar dikkatle izlemesi çok dikkat dağıtıcı. "Yani bir yudum alıyorum ve sonra... Şarap içenler bazen şaraplarını tükürürler, değil mi?"

Gülümsüyor mu? Gülümsüyor. Aman Tanrım. Bu ölümcül bir silah. Bu ve bakışları arasında, bu adamın bir yerlerde FBI izleme listesinde olması gerekiyor.

"Bana yutkunan bir kız gibi geliyorsun."

Hemen boğazıma havadan başka bir şey kaçmıyor. Yüzümdeki kızarıklık hızla yayılıyor, öksürüğümü ve yanaklarımdaki ateşi bir yudumun ardına gömüyorum. Dilimde ipeksi bir tat bırakıyor. Meyvemsi, kuru, lezzetli.

"İyi mi?" diye soruyor, eğlenerek.

"Lezzetli." Ama bunun şaraptan çok onunla ilgisi olabilir. "Gerçekten güzel. Tadı pahalı."

Sırıttırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ağzıma öyle her şeyi koymam."

Bunu bilerek yapıyor olmalı, değil mi? Gözlerinin yüzümde gezinme şekli vücudumu karıncalandırıyor. Şimdiye kadar kendi uzuvlarımdan hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Koltuğumda kıpırdanmaya devam ediyorum, bacaklarımdan arasında ani ve inkar edilemez bir zonklama olduğunu fark ediyorum. Tahrik olmanın anlamı bu mu? Ve işte tam bu anda, bir şekilde yirmi beş yıl boyunca tahrik olduğumu düşünmeyi başardığımı farkına vararak yeniden yüzüm kızarıyor.

Daha da endişe verici olan şey ise tavırlarımdaki keskin değişim. Birkaç dakika içinde tehditkârlıktan agresif bir flörtçülüğe geçti. Bir yerlerde bir bit yeniği olmalı. Keşke o öpülesi dudakların ardını görebilseydim de o bityeniğinin ne olduğunu anlayabilseydim.

"Bu işte iyisin, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Neyde iyi?"

"Kadınları rahatsız hissettirmek."

Gülümsüyor. "Kadınlara her türlü şeyi hissettirmekte iyiyimdir."

"Oh, eminim. Anladığım kadarıyla tonlarca deneyimin var. Bu döner kapı hiç durmuyor."

Şimdi eğlenmiş görünüyor. Tek kaşı kalkmış ve sırtışı orantısız bir hal almış. "Beni izliyordun."

Bir kızarıklığı daha bastırıp gözlerimi deviriyorum. "Yani, biz komşuyuz. Bayan Heidegger'in rutinlerini ben de fark ettim, bu yüzden kendini övme. Ve ben geceleri siz... öhöm... 'randevularınızı' taksilerine götürürken pencereimin önünde kitap okumayı seviyorum."

Bana bu kadar odaklanmış olması sinir bozucu. Son birkaç dakikadır gözlerini kaçırdığını sanmıyorum. "Biraz daha şarap?" diyor söylediklerime cevap vermek yerine.

Aşağı baktığımda ilk bardağımı neredeyse bitirdiğimi fark ediyorum. Bu nasıl oldu böyle?

"Tabii, neden olmasın?"

Neden olmasın? Neden olmasın?! Kafamda o kadar çok neden var ki hangisine odaklanacağımı bilemiyorum.

Peki ya bu adamın mülkünde sarhoş olmanın hiç de iyi bir fikir olmadığı gerçeğine ne demeli? Ne kadar çok içersem o kadar rahatladığım ve sınır tanımaz hale geldiğim gerçeğine ne demeli? Alkol söz konusu olduğunda her zaman hafif sıklet olduğum ve düşüncelerimde dönüp duran diğer tüm tehlikeli cazibeleri teşvik etmek için olabilecek en kötü zaman olduğu gerçeğine ne demeli?

Ama bardağımı tekrar doldurduğunda onu durdurmuyorum. Sadece kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve bir yudum daha alıyorum.

İşte bu, kafamın içindeki küçük dırdırcı ses azarlıyor. Son bardak ve sonra Garfield giyen kışını eve götürüyorsun.

Bir konuda yanılmışım: Bu son bardak değil.

Ama başka bir konuda haklıydım: Burada kalmak çok ama çok kötü bir fikirdi.

Sonunda ilave doldurmalara hayır demeye başlamadan önce üç tane daha içiyorum. Başından beri planının bu olabileceğini yeni yeni anlamaya başlıyorum.

Zavallı, masum komşu kızını eve çeker ve öldürmek için içeri girmeden önce onu pahalı şarapla doldurur. Tanrım, onun işini kolaylaştırdım.

Tatlı tabakları kaldırıldıktan hemen sonra ayağa kalkıyorum. Başım dönüyor ama baş dönmesini bastırıyorum. "Gerçekten gitmeliyim... Yemek için teşekkürler. Ve ilk yardım için. Gerçekten çok lezzetliydi." *Bekle, bu doğru değil.* "Yani, yemek çok lezzetliydi. İlk yardım... şey, bilirsin işte. Masayı toplamana yardım edeyim, sonra yoluma gideceğim."

Yaltaklanma. Neden konuşmayı kesemiyorum? Belki de şu anda bana çok yakın olduğu ve ondan gelen viski ve tarçın kokusu beni büyük bir kadın ereksiyonuna soktuğu için olabilir mi?

"Gidebileceğini sana düşündüren nedir?"

Uri ne zaman ayağa kalktı ki? Ben farkına bile varmadan bu kadar yaklaşmayı nasıl başardı?

Bana bakıyor, yüzünde gülümsemeden eser yok artık. O elmacık kemikleri gerçekten bir şey. Gözleri de öyle.

"Gitmeme izin vermeyecek misin?" Uyuşmuş bir şekilde soruyorum. Titreme geri geldi, omurgamda aşağı yukarı dalgalanıyor, tüylerimi diken diken ediyor ve arkalarında dehşet bırakıyor.

"Karşılığında bana bir şey vermeden olmaz." Dili dudaklarının üzerinde kayıyor. "Biliyor musun, ilk soruma hiç cevap vermedin. Benim mülkümde ne işin vardı, *narushitel*?"

Beni vücuduyla yemek masası arasına sıkıştırdı. Eğer bir santim daha geri çekilirim, kığım doğrudan masanın üzerine düşecek. Tam ona gerçeği söylemek üzereydim ki

Paket. Bu tuhaf, uhrevi geceyi gerçekten mor uzaylı dokunaçlı dildolardan bahsederek bitirmek istiyor muyum?

Hayır. Hayır, istemiyorum.

"Ben sadece... gezintiye çıkmıştım."

"Gezinti mi?" Kaşlarını çatıyor ve dürüst olmak gerekirse terlemeye başlıyorum. "Çitlerle çevrili arazimde mi?"

"Uh-huh."

Sesim hiç de inandırıcı gelmiyor. "Tamam, belki bir gezinti değildir. Uzun, tuhaf bir hikâye ve muhtemelen tek kelimesine bile inanmayacaksınız ama yemin ederim doğru. Temel olarak, en iyi arkadaşım evleniyor ve ona sürpriz yapmak için bir paket seks oyuncağı sipariş ettim çünkü beni her zaman utandırıyor

-bu yüzden bana Shylyssa diyor- ve onu geri almak istedim, bu yüzden bulabildiğim en tuhaf şeyi aldım, ama onun yerine size gönderildi ve bu yüzden gelip onu geri almak zorunda kaldım, ama zili çalmaya çok korktum ve bu yüzden çitten atlıyordum ve yakalandım ve..." Tutarsızlık sınırındaki saçmalıklarımın yarısında hızımı kaybediyorum. Kendimi savunmam gerekirse, o gözlerle kafa kafaya verip mantıklı bir hikaye anlatmak imkansız.

Uri kaşlarını kaldırıyor ve biraz daha yaklaşıyor. Düşüncelerimi alt üst eden bir sıcaklık ve o koku yayıyor. Alt katta yeterince nem yokmuş gibi, şimdi de tepeden tırnağa terliyorum.

"Anlıyorum." Gözleri vücudumda geziniyor. "İlginç bir iç çamaşırı bu arada."

Yutkunuyorum. Elbette aramızdaki yakınlık sosyal olarak kabul edilebilir değil. Tabii eğer biz... bilirsin. Ki yapmayacağız. Yani, kendime olan saygım kendimi çekici bulmayacak kadar düşük değil ama yine de Uri'nin yandaki malikaneye taşındığından beri son birkaç yıldır etrafta caka sattığı kadınları gördüm. Sanırım o kadınların hiçbiri Garfield iç çamaşırlarıyla ölüme yakalanmazdı.

"İlginç ama kafa karıştırıcı," diye

ekliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum.

"Hangi kısmı kafa karıştırıcı?"

"Sana doğru her baktığımda, onları senden koparıp bacakların titreyene ve ağzıma çok güzel boşalana kadar seni yiyip bitirdiğimi hayal ettiğim kısım."

Oh.

Beni

m.

Tanır

ım.

Şu anda yaşadığım kızarıklık için bir kelime yok. Nükleer bombardıman gibi. Cildimin her santiminde bombalar patlıyor.

"İnsanlar gerçek hayatta böyle şeyler söylemez," diye kekeliyorum.

Sırıttıyor ve kızıyor. "Başımdan beri söyledim Bayan Walsh, ben çoğu insan gibi değilim."

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Yani evet, yemek boyunca benimle flört etti. Ama ben sadece onun tarzının bu olduğunu düşündüm. Oyuncu oynayacak, oynayacak, oynayacak, oynayacak ve hepsi bu.

Ne yazık ki bu oyuncunun oyun gücünü hafife almışım. Çünkü Uri böyle devam ederse Garfield'ın parçalanacağından eminim.

"Ben, şey... Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Aptalca itiraf ediyorum. Ama gerçek bu, verecek cevabım yok. Esprili cevaplar yok. Kısa cevaplar yok. Alkolü suçluyorum ama bunun daha çok onun o yoğun mavi gözleriyle ilgili olduğundan eminim.

Başını öne eğiyor. "Masayı toplamama yardım etme teklifini kabul ediyorum."

Şaşkınlık sırası bende ama Uri yanımdan uzanıp ön koluyla tabakları ve çatal-bıçakları süpürerek hepsini yere düşürünce şaşkınlığım çabucak geçti. Sonra beni kalçalarımın tutup boş alana doğru kaldırıyor.

Kalp atışlarım hızla yükseliyor. Bu kısmen saf panikten, kısmen de Uri'nin sikişinin, daha önce de tespit ettiğimiz gibi, yırtık pırtık olan külotuma doğru itilmesinden kaynaklanıyor. Bu da onu hissedebildiğim anlamına geliyor.

Her şeyini.

Neyin var senin, Alyssa? Onun listesindeki başka bir isim olmak istemiyorsun. Kolay bir sikiş. Sadece kullanıp atacağı bir seks oyuncağı.

Tabii ki hayır. Ben kimsenin mor uzaylı dokunaçlı dildosu değilim.

Elleri kalçalarımı biraz daha sıkı kavırıyor, beni sıcaklığına çekiyor. "Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim: Eğer şimdi gitmek istersen, seni durdurmayacağım."

Gözleriyle tanıştım. Çok ciddi görünüyor. Ona gitmek istediğimi söylesem, hemen geri çekilip gitmeme izin vereceğinden oldukça eminim. Benim istediğim de bu, değil mi?

Kafam *evet* diyor.

Vajinam hayır diyor.

Ne zamandır onu başıboş bırakmıyorum? Dürüst olmak gerekirse, onu *hiç çıldırttım mı?* Seçtiğim erkekler cinsel dürtülerimi saklandıkları yerden nasıl çıkaracaklarını bilmiyorlardı.

Ama Uri... Uri ne yaptığını çok iyi bilen bir adama benziyor. Uri, pahalı şaraplar içen, pahalı iç çamaşırları giyen ve pahalı yemek masalarında vahşi, spontane seks yapan bir kadın olmak istememe neden olan türden bir adam.

"Eve gitmek ister misin, Alyssa?"

Sorduğunda bakışlarımla buluşuyor. Ve amım cevap olarak yüksek sesle zonkluyor, tüm şüphelerimi boğuyor ve geride sadece arzuyu bırakıyor.

"Hayır."

ALYSSA

Uri dudaklarımı kendine çekip beni daha önce hiç öpülmemiş gibi öpmeye başlamadan önce neler olduğunu anlamaya bile vaktim yok. Onun dudakları ateş, ben çırayım ve ikimiz de eriyoruz.

Dili ağzımın içine girdiğinde, kendimi amımı onun ereksiyonuna karşı gıcırdatırken buluyorum. Sikiyle külotumu yırtacak mı? Garfield'ı derin bir bıçak darbesiyle mi çıkaracak? Dürüst olmak gerekirse, bu iç çamaşırına sahip olduğum sürece, yas tutacağımdan bile şüpheliyim.

Seks yaptığım en vahşi yer tek kişilik bir *yataktı*, yorganın *üstünde*. Riskli, biliyorum. Ama şimdi buradayım, çok büyük, çok antika bir yemek masasının üzerine yayılmışım, biraz önce altın varak boyalı çatal bıçak takımlarıyla doluydum ve sanki hiçbir önemi yokmuş gibi yere süpürüldüm.

Uri'nin elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Beni öpmeyi ancak siyah tişörtümü çıkaracak kadar uzun süre bırakıyor. Altındaki eski püskü spor sütyenini sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi yırtıyor.

"Bu cesedi neden bu kıyafetlerin altında saklıyorsun?" diye soruyor. "Bu lanet olası bir suç."

O böyle söyleyince ben de aynı fikirdeyim. Bu kadar çok ilginin odağı olmak tuhaf bir şekilde rahatsız edici, özellikle de onunki gibi, dehşet verici bir şiddet ile neredeyse ağlamak isteyeceğim kadar saplantılı bir tapınma arasında gidip gelen bir ilgi.

Çıplak sikinin çıplak amıma sürtünmesi sınırda bir sefahat hissi veriyor. Ama aynı zamanda o kadar iyi hissettiriyor ki, kendimi paketimin yanlışıyla benimki yerine bu adrese teslim edildiği için Tanrı'ya şükrederken buluyorum. Kader benim adıma müdahale ediyor olmalı.

Yıldızlar iyi bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu-

"Fuuuuck!" İçime girerken nefes nefese kaldım.

Hayatımı kurtarmak için kollarına yapışırken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Tanrım, ne kadar da kaslılar. Daha önce beni hiç terletmeden taşıyabilecek bir adamla birlikte olduğumu sanmıyorum. Gerçi benim tarafımda da epey ter var.

Hâlâ kafamın arkasında bana önemli bir şeyi unuttuğumu hatırlatmaya çalışan o küçük dırdır, dırdır, dırdır var. Ama o kendini içimde daha da derine iterken konsantre olmak çok zor.

Ve konsantrasyon kesinlikle gerekli, çünkü adam *büyük*.

Ben ona karşı kıvranırken dişleri boynumu ısıyor. Tırnaklarım sırtını yırtıyor olmalı ama şikayet etmiyor. Sadece pompalamaya başladı.

"Evet," diye inliyorum. "Evet, evet, evet... ahh..."

Yatakta, yani yemek masasında ya da her neyse, hiçbir zaman çok sesli olmadım. Ama görünüşe göre, şimdiye kadar seks yapmıyormuşum. Çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha farklı hissettiriyor. *Uçuyormuşum* gibi hissediyorum. Ama düşmekten korkmuyorum çünkü içgüdüsel olarak biliyorum ki düşersem o beni yakalayacak.

Bir yabancıya bu kadar güvenmek garip. Ama o bir yabancı değil, değil mi? El sıkıştık. Ekmeğimizi bölüştük. Beni tutuklatabilecekken sargı yaptı.

Kötü bir adam bunu yapmaz, değil mi?

Bir pislik bunu yapmaz, değil mi?

Ben de kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım. Ve her dakikasından zevk alıyorum. Kendiliğindenliğe teslim oluyorum ve her itişte kendimi kaybediyorum.

Neredeyse vahşileştiği anlar oluyor. Mesela dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve sonra çılgılık atmama neden olacak kadar sert ısıyor. Beni masanın üzerinde döndürdüğü, saçlarımdan bir tutam tuttuğu ve sanki beni alıştırmaya çalışıyormuş gibi kalçalarını arkadan benimkilere vurmaya başladığı gibi. Kıcıımı o kadar acımasızca tokatlamaya başladığında, tenimde kalıcı bir iz bırakacağı düşüncesiyle hem korkuyor hem de heyecanlanıyorum.

Ama bu anların hiçbirinde onu durdurmaya çalışmadım. Bu anların hiçbirinde kendimi güvende hissetmedim.

Belki de bu yüzden bir değil, iki değil, her biri bir öncekinin ardından gelen üç orgazm yaşıyorum. Ve tekrar boşalmam mümkün olmadığında, belki de bu yüzden beni geri döndürüyor ve bacaklarım beline kenetlenmişken içime giriyor.

I Yapma. hissetmek kullanılmış veya alındı avantaj .
I Yapma. hissetmek utanıyorum ya da utandım.

Kendimi arzulu ve güçlü
hissediyorum. Ve son derece
memnun.

Tabii ki, seks sonrası bulanıklık, gerçeklik tekrar ortaya çıkmadan önce sadece birkaç saniye sürüyor ve komşumun dölüyle sırlıslıkam olduğumu ve sadece bir çift giyilemez siyah tayt giydiğimi fark ediyorum.

Atılan peçetelerden birini alnımdaki teri silmek için kullanıyorum, ardından gömleğimi alıp üzerime geçiriyorum. "Tanrım, geç oldu. Ben... Ben gitmeliyim."

Uri beni durdurmaya çalışmıyor. Aslında tek kelime etmiyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor. Ben de bu fırsatı değerlendirip adımlarımı ön kapıya kadar takip ediyorum. Karanlık olduğu için şanslıyım çünkü hırsız gibi aceleyle onun arazisinden çıkıp küçük, köhne bungalovumun güvenli bölgesine geri dönerken tamamen soyunmuş halimi gizlemeyi başarıyorum.

Beni izliyor mu? İzliyor gibi hissediyorum.

Arkana bakma.

Yatak odama kadar gidip yatağıma yığıldığımda, kafamın arkasındaki o küçük dırdırın, o küçük dırdırın, o küçük dırdırın, biz ateşli ve ağır olmaya başladığımızda bana ne söylemeye çalıştığını fark ettim.

Az önce mafya üyesi olan ya da olmayan yan komşumla kirli, ateşli, agresif, *korunmasız* seks yaptım.

Ve bir anda yine dehşete kapıldım.

ALYSSA

Nefes al, Alyssa.

B Planı olarak adlandırılan bir A Planım var.

Yarın sabah erkenden kalkıp kıcıımı sürükleyerek eczaneye gitmeye ve hayat kurtarıcı hapla yaptığım büyük hatayı düzeltmeye karar verdim. Nasıl oldu da *doğum kontrolünü* unuttum?

Nasıl olduğunu biliyorum. Uri'nin mavi gözleri, hiç beklemediğiniz anda sizi içine çeken manyetik alanlardır. Bir kıza fazla seçenek bırakmazlar.

Başım dönene kadar hiperventilasyon geçirdikten sonra kendimi duşta buluyorum. Kanı, teri ve spermi (ne kokteyl ama) durulayıp temiz bir kot pantolon ve beyaz bir atlet giyiyorum. Şimdi kendimi daha derli toplu hissediyorum, ayrıca durumla başa çıkmak için daha donanımlı hissediyorum.

Hayır. "Durum" diye bir şey yok. Yarın B planını alacaksın. Onu alacaksın. Ve hepsi bu kadar.

Tabii ateşli komşumun tam anlamıyla içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu da biliyorum.

Nasıl oldu da onun evine geldim?

"Ah! Paketim!" Odamdan fırladım ve ön kapıya doğru geri döndüm. Evden çıktığım anda paketi fark ettim. Saatler önce çitin üzerinden attığım yerde, çimlerin üzerinde yatıyordu.

Onu aldım ve içeri götürdüm. Tamam, zarar yok, faul yok. Paketi geri aldım, Uri asla bilmeyecek ve planladığım gibi Elle'i utandırabilirim. Her şey yoluna girecek. Sadece planlanmamış küçük bir seks macerası yaşadım ama bunu çok ihtiyaç duyduğum bir terapi olarak görmeye hazırım.

Paketi mutfağıma götürdüm ve kesip açtım. Şüpheli bir şekilde hafif olan kutunun ağzına kadar müstehcen ve utanç verici eşyalarla dolu olmasını bekliyordum.

Ama... mor dildo nerede? Kayganlaştırıcı nerede? Kelepçeler? Kısıtlamalar?

Tek karşılaştığım, satın aldıklarımı saklıyor gibi görünen bir grup tuhaf saman. Sanırım dokunaçlı mor bir yapay penis aldığınızda, her şey ortaya çıkmakla ilgili.

Pipeti çıkarıp kutunun içine uzanıyorum ve pipetin içinden görünen ten rengindeki nesneye bakıyorum. Bir hata yapıp bana mor yerine normal bir dildo mu göndermişlerdi? Bu alışverişleri ilk seferinde yapmak yeterince kötüydü. Her şeyi baştan yapmak zorunda kalırsam çok kızacağım-

"AARRRGHH!"

Kutudaki şeyin ten rengi bir dildo değil, gerçek bir et olduğunu fark ettiğimde içimden bir çığlık kopuyor.

Gerçek *insan* eti. Bu

kesilmiş bir... Lanet...

Parmak.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Hızlı ve titreyerek konuşuyorum ve yeni düş almış olmama rağmen yine terliyorum. "Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?"

Olamaz. Belki de yanlış gördüm. Belki de sadece bir şaka ya da başka bir şeydir. O parmak gerçek olamaz. Plastik olmalı.

Ama kutudan yayılan bir koku, kopan parmağın plastikten başka bir şey olduğunu söylüyor. Elimdeki tek maşayı alıp parmağı çıkarmak için kullanıyorum... evet, bu bir parmak. Ucunda kuru bir nasır bile var.

Yemeğim boğazıma kadar gelince neredeyse düşürüyordum. Her nasılsa, parmağımı saman yatağın içine sokacak kadar uzun süre dürtüyle savaştırmayı başarıyorum. Sonra aceleyle banyoya gidip bağırsaklarımı tuvalete kusuyorum.

Midem boşaldıktan ve titremem durduktan sonra cesaretimi toplayıp mutfaka geri dönüyorum. Bu kadar yüksek bir seviyeden *bu seviyeye* nasıl gelinebilir?

Hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duran kutuyu şiddetle kapıyorum. O lanet şirketi arayacağım ve onlara bir parça-

Oh, Tanrım. Kutunun önündeki ismi o zaman fark ettim. Alyssa Walsh değil.

Ama Uri Bugrov.

Yakalanmaktan korktuğum için yanlış paketi almış olmalıyım. Yani sadece Uri'nin özel mülküne izinsiz girmekle kalmadım, aynı zamanda Uri'nin özel mülkünü de *çaldım*.

Görünüşe göre, Uri hakkında dolaşan tüm o söylentiler hak edilmiş çünkü kesin olarak bildiğim bir şey var: normal insanlar postayla parmak almazlar.

Başka bir şeyi fark ettiğimde keskin bir nefes alıyorum: az önce postayla kopmuş parmaklar gönderen türden bir adamla seks yaptım.

Boku yedim.

"Ne yapacağım ben?" Dar mutfakta bir aşağı bir yukarı yürürken kendi kendime yüksek sesle soruyorum. "Ne yapacağım?" Bileziğimden sarkan pembe altın Z'ye bakıyorum. "*Sen olsan ne yapardın?*"

Ziva bu konuda proaktif davranırdı. Başına bir şey gelmesini beklemezdi. Harekete geçerdi. Benim de yapmam gereken bu.

Dondurucuma bakıyorum. Her şeyden önce şu lanet parmaktan kurtulmalıyım.

Aklıma gelen tek şey onu kutusuna geri koymak ve çitin üzerinden Uri'nin arazisine geri atmak. Bu şekilde, tüm bu durumdan ellerimi temizleyebilir ve hiç olmamış gibi davranabilirim... değil mi?

İçimden bir ses o kadar kolay olmayacağını söylüyor.

Tabii ki, diğer seçenek polisi aramak. Ama Uri Bugrov'un gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çok açık. Ve neler yapabileceği hakkında da hiçbir fikrim yok. Gerçi o parmağı görmek her şeyi biraz daha netleştirdi.

Hadi, Alyssa. Düşün.

Düşünürken, kutuyu dondurucuma sokuyorum, çünkü bir nanosaniye daha o çürümüş et kokusunu duyarsam yanacağım.

Gözden kaybolduğunda, sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Bir anlığına Elle'i aramayı düşündüm. Ama bu fikirden hemen vazgeçtim. Bir düğün planlıyor. Evlilik öncesi mutluluğunu kesik vücut parçaları ve beni kıcımdan ısırarak için geri dönebilecek mafya bağlantıları olabilecek ateşli komşulardan bahsederek mahvetmeme ihtiyacı yok.

İşte bu yüzden rahat bölgeden dışarı çıkmamalısın, Alyssa. Vücut parçalarına dokunabilirsin. Ve iyi bir şekilde değil. Sadece iyi anlamda değil.

Tezgâhın üzerindeki kutuya bakarak "Düşün," diye çıkışıyorum kendime. "Sadece-"

Tak-tak-tak.

Korkak bir çığlık attım. Görünüşe göre Leydi Consequence payına düşeni almaya gelmiş. Bunun Uri olmamasına imkan yok. Vedalaşmamızdan dakikalar sonra, sırf bana eşlik etmeye doyamadığı için kapımda belirmesine de imkân yok.

Bu başka bir şey.

Bu dondurucumdaki parmakla ilgili.

Kalp atışlarım boğazımda gümbürdeyerek maşayı çöpe atıyorum ve sonra yavaş, yavaş, acı verici bir şekilde yavaşça ön kapıya doğru dönüyorum. Cevap vermeli miyim yoksa görmezden mi gelmeliyim?

Tak-tak-tak. Burada her kim varsa, erdemlerinden biri sabır değil.

"Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Derin bir nefes daha alıp ön kapiya doğru yöneliyorum ve bu arada ne olursa olsun tüm parmaklarımın olduğu yerde kalmasını umuyorum.

URI

Neredeyse evimden kaçacaktı.

Planım orada durup onun gidişini izlememektir. Ama Alyssa'nın taytının yırtık kanatları arasından teninin görünüp görünmediğine bakmamak beklediğimden daha zor oldu.

Onun gibi kadınların hala var olduğunu bilmiyordum. Bu kadar masum? Bu kadar alıngan? Kesinlikle ölmekte olan bir tür.

Ama sadece birkaç yüz metre ötede.

Onu ilk kez görmüyorum elbette. Sadece bu geceye kadar pek fark edilmemişti. Birkaç saat öncesine kadar Alyssa Walsh sıkıcı bir hayatı olan meçhul bir komşudan başka bir şey değildi.

Acaba onu hâlâ bu şekilde düşünseydim daha mı iyi olurdu? Kedi artık çantadan çıktı - özellikle turuncu kedi - ama artık gözüme çarptığına göre hayatının çok daha karmaşık hale gelmek üzere olduğunu inkar etmek neredeyse imkansız.

Telefonum çaldığında kimin aradığına bakmadan açıyorum. Kafamın içinde hâlâ Alyssa'nın inleme sesleri yankılanıyor. "Evet?"

"Patron, bir dakikan var mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. Güvenlik şefim olarak Ratimir sadece birkaç metre ötedeki nöbetçi kulübesinde konuşlanmış olabilir, ancak

ev aramaları. Bu da bir şeyler döndüğü anlamına geliyor. Ona gelmesini söyledim ve birkaç saniye sonra ön kapıya doğru giderken ön pencerelerin önünden geçti.

"Neler oluyor?" Onunla dışarıda karşılaştığımda sordum.

Boğazını temizliyor. "Efendim, günün güvenlik görüntülerini rutin olarak kontrol ediyordum ki görüntülerde bir şey fark ettim."

"Devam et."

"Saat 6:16 civarında beyaz bir minibüs görüldü. Plakası yoktu. Yolcu tarafındaki camdan araziye bir paket atıldı."

Gözlerimi kısıyorum. "Sobakin olmalı."

"Öyle olmalı, değil mi?" diye onaylıyor. "Mesele şu ki, çocuklara bu paketi aramak için bahçeleri tarattırdım ve elleri boş döndüler. Kendim de baktım ve hiçbir şey bulamadım."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil. Arazide bir yerde olmalı." "Nasıl olduğundan emin değilim ama bu paket ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Bekle," diye bağıryorum, sesim havayı yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesiyor. "Paket nereye atıldı?"

"Tam güneybatı duvarının yanında,
pakhan." Dişlerimi sıktım. *Biliyordum
amına koyayım.*

Alyssa seks oyuncakları konusunda bana yalan söylüyordu. Boris Sobakin'in maaş bordrosunda olabileceği düşüncesi yine aklımdan geçti. Ama o geniş gözlü masumiyetiyle... Bunu göremiyorum. Kimse *o kadar* iyi bir oyuncu olamaz.

"Başka bir arama ayarladım-"

"Zahmet etmeyin. Nerede olduğunu biliyorum." Onun yanından geçip konağımın gölgesinde saklanan kulübeye doğru ilerliyorum. Ona doğru ilerlerken yüzüm ekşiyor.

Merdiven sahanlığına ulaştığımda Alyssa'nın kapısına vuruyorum ve cevap

vermesini bekliyorum. İçeride ışıklar yanıyor, yani evde olmalı. *Bir paket.*
Lanet olsun.

Sobakin neden evime paket atıyor? Ve Alyssa'nın bu olaydaki rolü ne? Neden çalsın ki? Kimin için çalışıyor?

Küçük *Kiska'nın* çığlığını bir kez duydum.

Bakalım farklı koşullar altında nasıl çığlık atıyor.

Hala cevap yok. Kapıyı tekrar çaldım. Bu sefer biraz daha yüksek sesle, biraz daha ısrarlı. Acaba beni dışarıda mı bırakıyor? Bu sineği balla yakalamak sirkeyle yakalamaktan daha iyi olabilir.

LAPD'deki bitkilerimden biri olan Dedektif Vincent Imbroglio'ya hızlı bir mesaj gönderdim. ***Evimin yanındaki küçük kulübede bir iyiliğe ihtiyacım var. Üniforman üzerinde kalsın.***

Alyssa kapıyı açmadan hemen önce mesaj iletilir. Dar bir kot pantolon ve beyaz bir atlet giymiştir. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, neredeyse göğüslerine ulaşıyor ve o serulean gözleri geniş ve duygularla dalgalanıyor.

Merak mı? Tedirginlik?

Korku mu? Sadece zaman

gösterecek.

Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor. "Hey," diye cevap veriyor kararsızca. "Bir sorun mu var?"

Onun yanından geçip sıkışık, dağınık oturma odasına bakıyorum. Silahlarımı ateşleyerek bu çıkarma işini mahvetmeyeceğim. *Tatlım, sirke değil.*

"Öncelikle, özür dilemek

istiyorum." İrkildi. "Ne için?"

"Biraz terbiyemi unutmuş olabilirim. Genelde misafirlerimi yemek masasında sikmem."

Anında pembeleşiyor ve etkisi... şey, "sevimli" bunun için tek kelime. Altın sarısı saçları ve yarı saydam mavi gözleriyle birleşen pembe yanakları beni yeniden sertleştiriyor.

Odaklan, pislik.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. "Sorun çıkarmayacağım."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Beklediğim tüm yanıtlar arasında bu kesinlikle yoktu. "Neden endişeleneyim ki?"

Bir kaşını kaldırıyor, gözleri bir an için yanımdan geçiyor. "Muhtaç ve yapışkan olmayacağımdan emin olmak için buradasın, değil mi?" diye soruyor. "Komşun olduğum için işlerin karışacağından endişeleniyorsun. Haksız mıyım?"

Bildiğinden daha haklı.

Ama yine de bir şey bildiğinden yüzde yüz emin değilim. Belki paketim ondadır, ama henüz açmadıysa, onu geri alabilir ve durumu kontrol altına alarak ondan uzaklaşabilirim.

"Onun gibi bir şey."

"Dediğim gibi, benim için endişelenmene gerek yok. Çok fazla kızarıyor olabilirim ama sıradan seksin nasıl işlediğini ve senin gibi erkeklerin de nasıl işlediğini biliyorum. Senden hiçbir beklentim yok. Yarın kapını çalıp bana ne zaman yemek ısmarlayacağını ve ailemle ne zaman buluşacağını sormayacağım."

Bir adım öne çıktım, tam onun alanına girdim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok, *narushitel*. Şimdiye kadar benim gibi bir adamla hiç karşılaşmadın." Korktuğunu görüyorum, bu yüzden biraz daha yumuşatıyorum. "Yine de aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim."

"Yani iyi miyiz?" Sesi umutlu geliyor. Kapıdaki eli sıkılaşıyor, yüzüme kapatıp hayatının bu beklenmedik bölümünü merhametli bir şekilde kapatmaya hevesli.

O kadar hızlı değil, prenses.

"Aslında, hayır." Bunu söylediğimde donup kalıyor, yanaklarının rengi allık pembesinden koyu kırmızıya dönüşüyor. "Buraya gelmemin ikinci nedeni seni kontrol etmek."

Gözlerini kısıyor. "Parçalara ayrılmamı falan mı bekliyordun? Çünkü yalan söylemeyeceğim, sekste çok iyisin, ama Garfield külotumun görüldüğü kadar kırılgan, acı çeken bir kadın değilim."

Turuncu kedinin bir adı var. Kim bilebilirdi ki?

"Bölgede bir süredir hırsızlık olayları yaşanıyor ve polisler bu gece bu mahallede daha fazla şüpheli faaliyet olduğuna dair bir uyarı yayınladı. Güvenliğim az önce beni bilgilendirdi."

Şaşkınlıkla geri çekiliyor. Sarsılmış görünüyor ama sanırım bu, mahallenizde şüpheli bir faaliyet olduğunu duyduğunuzda vereceğiniz doğal bir tepki. Özellikle de tek başına yaşayan bekar bir kadınsanız. Çok fazla yorum yapmamaya karar verdim.

Henüz.

"Oh... Uh, tamam. Muhtemelen gidip Bayan Heidegger'i kontrol etmeliyim."

Başımı salladım. "Bu saatte tek başına dolaşmamalısın, Alyssa."

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sonra gözleri yanımdan geçiyor ve geri geri fuayeye doğru çekiliyor. "Bekle... kim o?"

Vincent'a dönüp tanıımıyormuş gibi yapıyorum. O da aynısını yaparken bıyıkları seğiriyor. "İyi akşamlar memur bey," diye selamlıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"İyi akşamlar, Bay -" Vincent tekrar bana bakmadan önce telefona bakıyormuş gibi yapıyor. "-Bugrov?"

"Bu doğru."

"Dün gece evinize zorla girildi, doğru mu?" "Evet, doğru."

Vincent başını sallar. "Buradayım çünkü bir sevk sinyali aldık." Alyssa ile göz teması kuruyor. "Görünüşe göre sizin evinizin çevresinde de bazı şüpheli faaliyetler olmuş hanımefendi."

Alyssa şimdi paniklemiş görünüyor. "Şüpheli faaliyet... Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bu mahallede bela arayan insanların dolaştığı anlamına geliyor. İşin içinde uyuşturucu da olabilir. Yalnız mı yaşıyorsunuz, hanımefendi?"

Alyssa başını sallar. "Evet."

"Etrafa bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Evin içine mi?" diye itiraz ediyor.

*Orada bir şey mi saklıyorsun, Kiska? Kendi kendime merak ediyorum. Alyssa Vincent'a odaklanmışken telefonumu çıkarıp Ratimir'e hızlıca bir mesaj yazıyorum. **Kulübenin ön kapısındaayım. Arkadan dolaş ve bir cam kır. Dikkatlerini dağıtmam lazım.***

"Hayır, hanımefendi. Sadece evinizin etrafında hızlı bir arama yapacağım, böylece herhangi bir hırsızlık girişimi ya da evin etrafında bir hareket olup olmadığını tespit edebileceğim."

Bana baktı. "Bu gecedan önce bununla ilgili hiçbir şey duymadım."

"İnsanları gereksiz yere telaşlandırmak istemeyiz hanımefendi," diye açıklıyor dedektif ona sıcak bir gülümsemeyle. "Bu tür durumları radarın altında halletmek isteriz. Bu mahallede yaşayan çok sayıda yaşlı insan var ve biz her zaman bilgiyi nasıl yaydığımıza dikkat ediyoruz."

"Ama Uri, yani Bay Bugrov bu gece bilgilendirildi."

Kesinlikle bir şeylerden şüpheleniyor. Ama Vincent'ın güvenilirliği var. Onu yıllar önce L.A. polis teşkilatına ben yerleştirdim. Sahtekâr bir polis bulup onu maaşa bağlamakla ilgilenmiyordum; Bugrov Bratva'ya zaten sadık olan birinin teşkilata sızmasını istiyordum.

Vinny'ye girin. Koyu kahverengi gözleri ve koyu sarı saçlarıyla üniformalı bir Ken bebeğine benziyor. Kimse Ken'e güvenmez.

"Bay Bugrov'un doğrudan iletişim kurabileceğimiz lisanslı bir güvenliği var. Biz-"

BOOM!

Kırılan camların sesi Alyssa'nın yerinde zıplamasına neden olur. Etrafında döner ve sesin kendi evinden geldiğini fark ettiğinde çenesi düşer.

Vincent silahını çıkarıp telsizine çok inandırıcı bir sahte destek çağrısı yaptıktan sonra acilen bana döndü. "Onu evine götür."

ve onu orada tutun, efendim." Sonra da "davetsiz misafiri" yakalamak için arkadan dolanmaya başladı.

Alyssa zor nefes alıyor ve sanki gökyüzü her an üzerimize çökecekmiş gibi etrafa bakıyor - ki bu tam da şu anda içinde olmasını istediğim kafa yapısı. Yani elinden tutup evime doğru çektiğimde hiç karşı koymuyor. Kollarımda bir bez bebek gibi. İçeri girip kapı kapanana kadar neredeyse hiç konuşmuyor.

Onu oturma odasına götürüyorum, sanki bir ömür önce bacağını sardığım yere. "İyi misin?"

Başını sallıyor. "Ben... Sanırım şoktayım..."

"Otur. Sinirlerini yatıştırmak için sana sıcak bir şeyler getireyim."

Onu kanepede bırakıp koridordan geçerek yemek odasına bitişik olan mutfığa giriyorum. Kulak misafiri olmadıktan sonra Vincent'ı aradım.

"Eee?" Telefonu açtığı anda soruyorum.

"Ratimir ve ben arıyoruz ama şu ana kadar bir şey

bulamadık." "Paket yok mu?"

"Henüz değil. Ratimir şu anda yatak odasına bakıyor." Ratimir'in onun yatak odasında olması ve benim orada bulunmamam beni ne kadar rahatsız ediyor. "Etrafı tamamen arayacağız ve kayda değer bir şey çıkarsa size haber vereceğiz."

Görüşmeyi bitirdikten sonra bir fincan çay demleyip oturma odasındaki Alyssa'ya götürüyorum. Onu bıraktığım yerde, kanepede değil. Pencerenin önünde volta atıyor. Beni gördüğü an volta atmayı aniden bırakıyor.

"Çay?" Onun bariz endişesi hakkında yorum yapmadan

teklif ediyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Çay fincanını kabul ediyor ama bir yudum almıyor. Onun yerine baş pencereden dışarı bakıyor. "Dün gece hırsızlık mı oldu?"

"Seni çitlerimi aşarken yakalamak için neden bu kadar hızlı davrandım sanıyorsun?" Kaşlarını çatıyor ve çayına bakıyor. Ama yine de bir yudum bile almıyor. "İç. Seni sakinleştirir."

Kaşları tamamen kaybolmadan önce daha da derinleşiyor. Tekrar oturuyor ve fincanı yavaşça dudaklarına götürüyor. Ama dudakları bardağın kenarına değse de bir yudum almadığından eminim. Kesinlikle yutmuyor.

Şüpheli.

Telefonum cebimde sessizce titremeye başlıyor. Tekrar pencereden dışarı baktığında çaktırmadan kontrol ediyorum.

VINCENT: *Bütün evi kontrol ettik. Paket falan yok.*

Hay sikeyim. Bu nasıl olabilir? Onda olduğunu biliyorum. Ürkek davranışlarının ya da mülkümün paylaştığımız tek sınırında sır r a k a d e m b a s m a s ı n ı n başka bir açıklaması yok.

"Sizce eve ne zaman dönebilirim?" diye soruyor.

Ayağa kalktım. "Olduğun yerde kal. Ben gidip neler olduğuna bakacağım. Eminim durumu kontrol altına almışlardır."

Vincent ve Ratimir mutfak girişinde beni bekliyorlar. "Bir şey yok mu?" Yaklaşırken sordum.

Ratimir özür dileyerek, "Burayı daha kapsamlı bir şekilde taramamız gerekebilir," diyor. "Bunun için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Sana biraz daha zaman kazandıracağım." Bakışlarım Ratimir'den Vincent'a kayıyor. "Daha doğrusu Vincent yapacak."

ALYSSA

Şu an altıma sığıyorum.

Neden bunun başka bir şekilde biteceğini düşündüm ki? Ne zaman öğreneceğim? Sıradan seksten iyi bir şey çıkmaz. Ya da katıksız şehvetten. Ya da bir parmak şıklatmasıyla dünyayı yerinden oynatabilen yakışıklı, zengin, teknoloji kodamanlarından.

Bilekliğimdeki Z tılsımıyla oynayıp duruyorum. Uri'nin gözleri birkaç kez ona takıldı, bu da muhtemelen sadece gergin olduğumda ona dokunduğumu fark ettiğini düşündürüyor.

Elimi tekrar yanıma indiriyorum, çünkü şu anda her şeyden çok soğukkanlı davranmam gerekiyor. Hikayeme sadık kalmalıyım. Ve en önemlisi, güçlü olmalıyım.

Yani artık şarap yok. Kesinlikle daha fazla bakmak yok. Ve kesinlikle, hiçbir koşulda Uri ne zaman düzgün bir şey söylese ya da yapsa dizlerimin bağı çözülecek.

İşi sağlama almak için önümdeki çaydan başka bir şeye bakmıyorum. Susuzluktan kavrulmamın başka bir nedeni olmadığı için denemek istiyorum. Ama ilaçlı ya da başka bir şey olma ihtimaline karşı tedirginim. İlk bakışta kulağa çılgınca geliyor ama şu anda dondurucumda kanlı, kopmuş bir parmak olduğunu söylemek de çılgınca geliyor ve hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Ayrıca evimin her köşesinde bir polis filosu dolaşıyor. Bu bile başlı başına kalp krizine yol açıyor. Ya bulurlarsa? Ya

Suçlu mu bulunuyorum? Ya işlemediğim bir suçtan dolayı hapse girersem?

Ve tüm bunların nedeni, ateşli komşumun önünde utanmaktan kaçınmak istememdi.

Aptal.

"Alyssa."

Uri odaya girdiğinde bir adım sıçradım. Bu sefer yalnız değildi. Kapıma gelen sarışın polis de onunla birlikte. *Tanrım, beni tutuklamaya mı geldi?*

Uri delici bir bakışla beni sabitledi. "Seni korkutmak istememiştim." "Ben iyiyim... Memur bey? Her şey yolunda mı?"

Memurun yüzü dikkatle düzenlenmiş bir profesyonellik maskesi. "Evinizden kaçmaya çalışan bir saldırganı yakaladık hanımefendi. Ne yazık ki yalnız olmadığını düşünüyoruz. Şu an için yerinizde kalmanızın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Gözlerim kocaman oldu. Çevremde Uri'yi görebiliyorum, yüzümün yan tarafında bir delik açıyor. "Burada *mı kalayım?* Yani... burada mı?"

Memur başını sallıyor. "Bu gece için size polis koruması sağlayabiliriz ama korkarım bu sadece geçici bir çözüm. Dürüst olmak gerekirse, departman bütçeleri bugünlerde olduğu gibi, adam ayıramayız. Benim tavsiyem güvenli bir yerde kalmanız ve buradaki mülkten daha güvenli bir yer yok."

"Bundan emin değilim. Daha önce çitten tırmanmayı başarmıştım."

Memurun kaşları belli belirsiz kalkıyor ve Uri'ye dönerek, "*Çitinizden atlamaya çalıştı ve hala hikayeyi anlatmak için yaşıyor mu?*" der gibi bir ifade takınıyor.

Uri zarif bir el sallıyor. "Elbette Bayan Walsh geceyi burada geçirecek. Hiç sorun değil."

"Aynı fikirde değilim," diye geveledim.

Kendimi itaatsiz bir çocuk gibi hissetmeme neden olan hayal kırıklığına uğramış bir bakışla bana doğru dönüyor. "Alyssa, saçmalama. Burası bir sürü misafir odası olan büyük bir ev. Ayrıca, yirmi dört saat güvenliğim ve son teknoloji ürünü bir alarm sistemim var. Memur Imbrogio haklı: burası senin için en güvenli yer."

Peki o zaman neden birdenbire kendimi güvende hissetmiyorum? Kendimi daha çok iki arada bir derede kalmış, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyorum.

Ancak aklına iyi bir karşı argüman gelmiyor ve memur zaten sabırsız görünüyor. Ellerini çırpıyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ! Bunu hallettiğimize sevindim. Sakıncası yoksa..."

Uri başını sallar. "Size kapıya kadar eşlik edeyim memur bey."

Oturma odasından çıkarken ikisi de bana bakmıyor. Benim için tüm kararları vermiş olsalar bile. Erkek türü tutarlıdır, onlara bu kadarını vermelisin.

Çayı alıyorum, odanın köşesindeki ficusa doğru yürüyorum ve fincanı boyalı çimento saksıya boşaltıyorum. Zihnim hala yarışıyor. İyi tarafından bakarsak? Tutuklanmadım. İşin kötü tarafı, seksi komşumla doğaçlama bir pijama partisi yapıyormuşum gibi görünüyor.

Bu da bir oyun planına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Kafamda bir planın şekillenmesi uzun sürmüyor. Oldukça basit olduğu ortaya çıktı:

Birinci Adım: Sakin

olun. İkinci Adım:

Masum davran.

Üçüncü adım: Gerekirse yalan

söyleyin. Dördüncü adım:

Gerekirse flört et.

Beşinci adım: Hiçbir koşul altında doğrudan gözlerinin içine bakmayın!

Sanırım her şeyi hallettim. Beş adımlık planımı uyguladığım için, Uri odaya geri döndüğünde kendime biraz daha güveniyorum. Tabii ki, onun gülümsemesine bir kez baktığımda tıpkı taytım gibi kendime olan güvenim de çözülmeye başlayacak.

Birinci adımı hatırla, Alyssa. Sakin ol. Yine de şans getirsin diye tılsımına dokunuyorum. "Memur size ek bilgi verdi mi?" diye sordum. Sesimin titremediğini ya da çatlamadığını bildirmekten gurur duyuyorum.

Uri taş suratlı. "Şu anda bölgeyi gözetliyorlar. Gelişme olursa bana haber vereceğini söyledi."

"Biliyorsun, beni misafir etmek zorunda değilsin. Her zaman gidip arkadaşımın evinde uyuyabilirim," diye önerdim. "Yük olmak istemem."

Yanıma oturuyor ve bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "İhtiyacın olduğunda sana sığınma teklif etmezsem nasıl bir komşu olurum?"

Eğer bir ajandası olduğundan emin olmasaydım, bu gerçekten çok hoş olurdu. Kapı kapı dolaşıp Bayan Heidegger'e ve diğer komşulara güvenli bir sığınak sunmuyor. Ayrıca onlarla seks de yapmadı.

En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de bu dev adamın güve topları gibi kokan Bayan Heidegger'e bu akşam yemek masasında gördüğüm muameleyi yapma düşüncesi oldukça komik.

"Madem buradasınız, adamlarımdan paketinizi getirmelerini isteyebilirim. Arazide bir yerde olmalı."

İrkilmemek için elimden geleni yapıyorum. *Planı hatırla.* "Gerek yok.

Sende kalabilir." "Benim kendi oyuncaklarım var."

Bakışlarım ona öyle bir kayıyor ki boynum patlıyor. Aval aval bakmanın beş adımlı planımın birkaç aşamasını ihlal ettiğinden eminim ama şu anda buna konsantre olmakta biraz zorlanıyorum. "Tabii. Tabii ya. Ne aptalım."

Bunu takip eden sessizliğe aldırıyor gibi görünüyor, ama ben ilk birkaç saniyeden sonra kıvranmaya başlıyorum. Birinci Adım şu ana kadar büyük bir başarısızlık oldu.

"Gerçekten arkadaşım içindi," diye geveledim. "Oyuncaklar yani. Onlar Elle içindi. Benim için değil."

Uri sırtıyor. "O ve ben iyi anlaşırdık gibi geliyor."

"O evleniyor," diye çıkışıyorum içimden gelen dürtüyü sorgulayamadan. "Evlenmeseydi bile sen onun tipi olmazdın."

"O da benim tipim değil," diyor rahat bir omuz silkmeye.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun? Onunla hiç tanışmadın bile."

"Belli ki evliliğe inanan türden bir kadın." Gözlerinde yüzmek istememe neden olan garip bir derinlik var. "Evlilik ve ben bir arada olamayız."

"Yaşadığım şoku düşünsene," diyorum alaycı bir tavırla. "Biliyorsun, o kurşundan sonsuza kadar kaçamayabilirsin. Bir gün, yattığın o kadınlardan biri daha fazlasını isteyecek."

"Asla ikinci bir randevu alamadıklarına göre, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Çenem düştü. "Ciddi misin? Hiç aynı kadınla iki kez birlikte olmadın mı?"

Yanımdaki kanepeye yayılmış, son derece rahat görünüyor. "Hiç ihtiyaç hissetmedim." Bana küstahça bir bakış fırlatıyor ve yanaklarım hemen ateşleniyor. Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Adamın lanet olası postada parmakları var. Onunla ikinci bir randevu bile *istememeliyim*.

Onunla ikinci bir randevu istemiyorum.

"Belki de doğru fikre sahipsin."

Kaşları yukarı doğru kayıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Kimsenin dramaya ihtiyacı yok. Ya da acıya. Hayatım boyunca tek bir ilişkim oldu ve onda da mutlu olmanın yakınından bile geçmedim."

Dudakları büzülüyor. Neden sinirli görünüyor? Beni tekrar becermekle ilgilenmediği için üzülmemi mi bekliyordu? Karşı çıkmamı, ona katılmamamı mı bekliyordu?

"Son zamanlarda mı?"

"Üç yıl önce bitti. Yani o kadar yeni değil, hayır."

"Bu seks oyuncaklarını açıklıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Son kez söylüyorum: Onlar. Onlar. Değildiler. İçin. Benim için!"

"Yazık," diyor alçak sesle gülerek. "Görünüşe göre senin onlara arkadaşından çok daha fazla ihtiyacın var."

Yanaklarım bir kez daha ısınırken bile gözlerimi deviriyorum. Yani, haksız değil. Bu gece üç yılı aşkın süredir ilk kez seks yapıyorum. Garfield külotumdan anlaşılmıyor değil. Ama seks yaptığım zamanlarda bile, en iyi gecelerde bile tatmin edici değildi.

Tam bunu ona söylemek üzereydim ki kendimi durdurdum. Neden? Neden bu kadar çok kişisel şeyimi onunla paylaşma ihtiyacı hissediyorum? Bunu hak etmiyor ki. Bunu o da istemiyor.

Onu pencerenizden izlemiş olmanız, onu tanıdığınız anlamına gelmez.

"Yine de sana küçük bir sır vereceğim," diye ekliyor hafifçe eğilerek. "Ne kadar oyuncak kullanırsan kullan fark etmez: Kaşıntını sıcak kanlı bir erkeğin kaşıyacağı gibi kaşıyamazlar." Göz temasını sıcak bir saniye daha sürdürürken bakışları yoğun. Sonra yumuşuyor ve tekrar küstahça geri çekiliyor. "Ama sanırım, incinmekten korkuyorsanız, bir sonraki en iyi şey onlar."

Sinirle geri çekiliyorum. "İncinmekten korkmuyorum!" "O zaman yalnızlıktan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Daha önce hiç hareket etmediğim kadar hızlı ayağa kalktım. "Tamam, bir şeyi açıklığa kavuşturalım dostum: yemek masanda seks yapmış olmamız beni tanıdığın anlamına gelmez. Bu sana *kesinlikle* beni terapi etme hakkı vermez."

Olduğu yerde duruyor ve bana soğuk bir eğlenceyle bakıyor. "Sinirine dokunmuşum gibi görünüyor."

Ona ters ters bakıyorum. "Kendini çok mu farklı sanıyorsun? Her gece farklı bir kızla yatmanın ilişkilerden tamamen uzak durmaktan farklı olduğunu düşündüren ne? Etrafının sürekli insanlarla çevrili olması yalnız olmadığın anlamına gelmez."

"Şimdi, kim kimi terapi etmeye

çalışıyor?" "Yanılıyor muyum?"

Uri yavaşça ayağa kalkıyor ve ben ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalana kadar uzadıkça uzuyor. İfadesi okunmuyor, bu yüzden bir sinire mi vurdum yoksa hedefi tamamen mi kaçırdım hiçbir fikrim yok. Cüssesi ve kokusu alabildiğim tek şey olana kadar yaklaşıyor. "Sevişiyorum çünkü sevişmek istiyorum. Hikayenin sonu."

Tüm bu sakın güvenin bir maske olması mümkün mü? Biraz daha yaklaşıp ve sanki yakınlık beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi ona dik dik bakarak teoriyi test etmeye karar veriyorum.

Ara not: Kesinlikle öyle.

"Lütfen. Kendini çözülmesi zor biri mi sanıyorsun? Sana bir haberim var Uri Bugrov: Her kadınla sadece bir kez yatmanın bir nedeni var."

Bu sonunda ondan bir tepki almasını sağladı. Gözleri kısıldı ve ağzı karanlık bir kaş çatmayla geri çekildi. "Yerinde olsam orada dururdum ufaklık."

Korkmalıyım. Ama şu anda adrenalin pompalıyor ve son sözü söylemek öncelik listemde kendimi korumaktan daha üst sıralarda yer alıyor.

Geri çekilin. Annem sıcak geliyor!

"Aslında ben kendime zarar gelmemesi için erkeklerden uzak durabilirim ama siz herhangi bir kadının yatak arkadaşınızdan fazlası olmasını engellemek için döner kapınızı döndürmeye devam ediyorsunuz. Eğer ben korkuyorsam, sen de korkuyorsun!"

Aaand... boom. Mikrofonu bırak.

Uri bana bakıyor, çenesi sıkılmış ve gözbebekleri sıcaklıkla titreşiyor. Zafer duygumun yatışması yaklaşık otuz saniye sürüyor. Avuçlarımın terlemeye başlaması bir otuz saniye daha sürüyor.

Ne yapıyorum ben böyle? Beş adımlık planım pencereden uçup gitti. Sanki parmaklarımın kesilmesini *istiyor gibiyim*.

"Um... dinle-"

"Aç mısın?"

Dönüş o kadar keskin ki, kırbaç yemiş gibi hissediyorum. "Aç mısın?"

"Gel." Bana fazla seçenek bırakmadı, ben de onu mutfağa kadar takip ettim. Kabaca şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerin toplamı büyüklüğünde.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, her şeyi kavramak için olduğum yerde dönüyorum. "Burada kaybolabilirsin."

Çoktan tencere ve tavaları ve büyük bir ahşap doğrama tahtasını çıkardı. "Deniz taraklı hafif bir linguini'ye ne dersiniz?"

Bir kucak dolusu malzeme almak için buzdolabını açmaya başladığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Yanılıyorsam düzelt ama yemek mi yapacaksın?"

"Buralarda parmağımı bile kıpırdatmadığımı sanıyordun, değil mi?" diye gülerek suçluyor.

Blech... yine parmaklar.

"Daha önce egoist bir piç olduğundan bahsetmiştin," diye hatırlatıyorum ona. Tencereleri ısıtmaya ve suyu kaynatmaya başladığında yolundan çekiliyorum. "Tecrübelerime göre, egoist piçler kendileri için yemek yapacak başka birini bulurlar."

"Sana iki kez söyledim, ben çoğu insan gibi değilim," diyor tehlikeli bir hırıltıyla. Sonra sırtıyor ve bulutların gökkuşağını ortaya çıkarmak için ayrılması gibi etkisi kayboluyor. "Ben de çoğu egoist piç değilim."

Bunu kanıtlamak istercesine, üzerinde çatala geçirilmiş bir sosis resmi bulunan siyah bir önlük çıkarıyor. Altında, "***Etim bugün yüzde yüz ağzınıza girecek***" yazıyor.

Gerçek dünyaya salmış olsaydım kesinlikle delice gelecek bir kahkahayı bastırıyorum. Onu komik bir önlük giyecek biri olarak *görmediğimi* söyleyebilirim.

"Yüzün kızarıyor," diye gözlemliyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Yeni olan başka ne var?"

Ama tüm sağduyuma rağmen kendimi rahatlarırken buluyorum. İşe koyuluyor, soteliyor, doğruyor, kızartıyor. Garip bir şekilde heyecan verici. Ben hiçbir zaman iyi bir şef olamadım, bu yüzden yemek yapmayı her zaman bir süper güç olarak gördüm.

Benden ona bir şeyler vermek ya da zaman tutmak dışında bir şey yapmamı istemiyor. O sakın bir sessizlik içinde yemek yapıyor, ben de gergin bir sessizlik içinde izliyorum ve bu gerçeküstü gecenin ortasında bir yerde, birbirimizle en son konuşmamızın üzerinden yıllar geçtiğini fark ediyorum. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, bu benim için sorun değil. Kendimi rahatsız, garip ya da kıpır kıpır hissetmiyorum.

Garip şeyler oluyor.

Uri nihayet önüme bir tabak makarna koyduğunda hayretler içinde kalıyorum. Deniz tarakları dolgun ve sulu görünüyor, linguine ise ağızda eriyecek kadar güzel. Ve ortaya çıktığı üzere, her iki değerlendirme de yüzde yüz doğru.

"Jesus H. ve tüm arkadaşları," diye soluyorum ilk lokmamı aldığımnda. "Yemek yapılabiliyorsun."

Bana gülümsemeden göz kırpmıyor. "Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Şaşkınlıkla sadece başımı sallayabiliyorum. Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatin ardından kafamı tamamen karıştırdı. Kesinlikle bir izci değil ve hakkında duyduğum söylentilerin sağlıklı bir kısmının doğru olduğuna bahse girmeye hazırım. Dedikleri gibi, ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Ama böyle yemek yapabilen bir adam soğukkanlı bir katil olamaz. Yani, bu hiç mantıklı değil.

Buzdolabındaki parmağı unutuyorsun, bilge kişi.

Elbette, ama ona gönderilmiş. Aldığı paketler üzerinde herhangi bir kontrolü yok gibi... değil mi?

Kaygan zemin, Alyssa. Kaygan yokuş.

URI

Onu olduğu yerde bırakmalıyım.

Kanepe gayet rahat. Alyssa'nın yatağa ihtiyacı yok. Yine de kendimi ona bakarken buluyorum, onu kanepede bırakamıyorum. Ve aniden onun bir yatağı olması gerektiğine karar verdiğim gibi, aynı zamanda aniden onun benim yatağım dışında başka birinin yatağında olması düşüncesine katlanamayacağıma da karar verdim.

Ben de kendimi onu üst kattaki odama taşırken buldum.

Sahanlığa çıkıp kapıdan geçtiğimde onu kuş tüyü yatağıma yatırıyorum. Rahat bir pozisyon bulana kadar sessizce kıpırdanıyor ve inliyor. Sonra derin bir iç çekiyor ve şimdi kıpırdanan benim sikim. Onu benim alanımda görmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor. Bu çok sık aklıma gelen bir düşünce değil.

Ya da hiç.

Herhangi bir kadın hakkında.

Hiç.

Ve birkaç tane oldu. Küçük *narushitel* bir konuda haklıydı - döner kapı uzun zamandır durmadı. Asıl soru, diğer her konuda da haklı mıydı?

Orada, vücudunun sıcaklığı ile sözlerinin sıcaklığı arasında kaldığım bir an vardı. Daha önce hiç kimse yüzüme ayna tutmamış ve bana karşılık vermemiști.

Onun hakkındaki fikrimi değiştirmem için yeterli. Bu da yeni bir şey. Daha önce hiçbir kadın beni şaşırtmamıştı. Hiçbir kadın ilgimi çekmemişti. Hiçbir k a d ı n bana ikinci bir buluşmanın gerekli olduğunu hissettirmedi.

Ama bu kadın.

Ateşe ateşe karşılık veriyor. Sözleri keskin, doğrudan ve fazlasıyla kendinden emindi. Benim hakkımdaki değerlendirmesinin doğru olup olmadığını merak etmeme neden olacak kadar kendinden emindi.

Karar vermeden önce belki üç saniye düşündüm.

Tabii ki hayır. Sikişmek istediğim için sikişiyorum.

Hikayenin sonu.

Sobakin'in doğaçlama küçük hediyesini bulmak için her yeri didik didik etmek üzere kulübesine giden yolu yarılamış olmalıydım. Ama nedense ona bakmadan duramıyorum. şu lanet kotlar yüzünden. Ona ikinci bir deri gibi oturuyor, aynı atleti gibi. İnce kumaştan dışarı taşan göğüs uçları sutyen giymediğini de gösteriyor.

Kendi kendime homurdanıyorum. Styen giyiyor olsaydı, muhtemelen her bir kabın üzerinde lanet olası bir çizgi köpek olurdu. Bu gece Alyssa Walsh hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatını kurtarmak için i amaşını seemediğidir.

Onu siyah dantel i çamaşırları içinde düşünmek aklımda canlanıyor. Yüksek topuklu ayakkabılar, onları itecek bir korse-

Hayır. Oraya gitmiyorum. Bu masum küçük sinir bozucuyu, yatağın yanında durup bütün gece ay gözlü bir ergen gibi ona bakmak için sahte bahanelerle evime getirmedim.

Aniden dönüp dışarı ıkıyorum. O benim odamda uyuduğuna göre, benim de onunkini incelemem adil olur.

Oraya vardığımda adamlarım çoktan onun evine girmiş, etrafı kolaçan ediyorlardı. Ratimir oturma odasında, altında ne saklandığını görmek için kanepeyi kaldırıyor. Görünüşe göre, bu sorunun cevabı: yılların toz tavşanları, örümcek ağları ve oldukça fazla miktarda çikolata ambalajı. Görünüşe göre Alyssa'nın Snickers ikolatalarına karşı bir ilgisi var.

Yatak odasına gidiyorum ve orayı hanımeli kokusuyla dolu buluyorum. İçime çekiyorum ve etrafta dolaşıyorum. Görünüşe bakılırsa Alyssa nefret etmediği bir yüzeyle hiç karşılaşmamış. Bu küçük odayı sonsuz duygusal saçmalıklarla doldurmayı başarmış. Resimler, biblolar, el yazısı notlar. Yatağının sağ tarafında komodinin olması gereken yerde bir sandalye var. Pencereye bakıyor, bu yüzden buranın onun 'okuma köşesi' olduğunu varsayıyorum ve bilemezsiniz - güneybatı bahçelerinin yanı sıra ön kapımın doğrudan manzarasına sahip.

Sandalyenin üzerinde işlemeli bir abajur asılı ve hemen önünde küçük gri bir fil şeklinde bir ayaklık oturuyor. Bir tarafa itilmiş, hırpalanmış ahşap bir sandık var. İçini karıştırıyorum ve yatak çarşafı ile havlulardan başka bir şey bulamıyorum. Kaşlarımı çatarak onu bir kenara bırakıyorum ve şifonyeri incelemeye gidiyorum.

Açtığım ilk çekmece onun iç çamaşırlarıyla doluydu.

Taş üstünde taş bırakmayın, değil mi?

Karıştırmaya başladım. Tüm iç çamaşırlarının üzücü ve iç karartıcı olmadığını görünce biraz şaşırdım. Aslında birkaç seksi külotu ve ince, dantelli sütyenleri de var. Özellikle lavanta rengi dantelli bir tanga sikimi kaldırıyor. Çok fazla dışarı çıkıyor gibi görünmüyor ama en azından bunun üzerinde diğerlerinin çoğunda olduğu gibi bir fiyat etiketi yok.

Ne büyük kayıp.

"Patron?"

"Ne oldu?" Ratimir neye baktığımı görmesin diye çekmeceyi iterek kapattım.

Kaşları kalkıyor ama çenesini kapalı tutacak kadar akıllı. "Efendim, bunu kısa bir süre önce mülkünüzde bulduğumuzu bilmenizi isterim. Hizmetçilerden biri tarafından alınmış ve masanızın üzerine bırakılmış."

Kime ait olduğunu anlamak için paketin üzerindeki isme bakmama gerek yok.

Alyssa Walsh.

"İzinlisiniz. Bir şey bulur bulmaz bana haber verin."

Ratimir odadan çıkıyor ve ben Alyssa'nın paketine bakıyorum. Sonra iç çekerek işe koyuluyorum. Kutuyu karıştırırken kendime sadece titiz davrandığımı söylüyorum. Söylediği şeyi sipariş ettiğini bilmem gerekiyor. Ama kutunun içinde **Havva'nın Bahçesi yazısını** bulduğumda bile: "**Her Çeşitten Zevk**" yazan iç kutuyu bulduğumda bile durmuyorum. "**Her Türlü Zevk**"-bu her şey olabilir, değil mi? Emin olmam gerek. Bu yüzden bunu da yırtıp atıyorum.

O bir... dildo mu?

Mor olması ve bir ahtapottan çıkmış gibi görünmesi dışında, her yöne doğru kıvrımlı ve çivili.

O kadar sertim ki acıtıyor.

Kalan eşyaları karıştırırken ağrıyan ereksiyonumu fark etmemiş gibi yapıyorum. Kelepçeler, bağlar, Alyssa'nın kullandığını hayal bile edemeyeceğim aromalı yağlar var.

Tabii ki böyle düşündüğüm anda beynim ona bir meydan okuma verdiğimi fark ediyor. Çünkü aniden kafam Alyssa'nın görüntüleriyle dönmeye başlıyor; dantel ve deriyle sarılmış sıkı küçük vücudu, seks oyuncaklarından birini tutuyor ve yaklaşmamı işaret ediyor.

Blyat'.

Bu aramanın amacı benim paketimi bulmak. Onunkini karıştırmak değil. Yine de neden *Görevimiz Tehlike'ye girmeye* karar verdiğini anlamaya başladım: *İmkânsız Görev'i oynamaya karar verdiğini anlamaya başlıyorum.* Seks oyuncakları benim kitabımda önemli bir şey değil.

-Ama birlikte birkaç saat geçirdikten sonra, bunun onun için neden büyük bir mesele olabileceğini anlayabiliyorum.

Oyuncakları kutularına geri koyuyorum ama bir bağımlı gibi iç çamaşırını çekmecesine geri dönüyorum.

Daha önce gözüme kestirdiğim lavanta rengi külotu çıkarıp cebime sokuyorum. Geceyi hatırlamak için küçük bir hatıra. Şu anda yatağında uyukladığı için bir tanesine ihtiyacım olduğundan değil. Ama şimdi elimde bir ödül olduğuna göre, kendimi aşağıya zorlamak ve işime odaklanmak daha kolay.

Mutfağa girip çekmeceleri açmaya başladım. Dolapları çoğunlukla mısır gevreği, konserve ürünler ve bunun gibi sıradan şeylerle dolu. Hiçbir şey

Bozulmak. Buzdolabında taze meyve ve yoğurt kaplarının yanında bir kutu yağsız süt var. Ve beni eğlendirmek için yarısı yenmiş bir salata ve küflenmiş bir somun ekmek.

Tam isabet, diye düşünüyorum kendi kendime eğlenerek.

Kapıyı kapattım ve dondurucu bölmesine yöneldim. Burada sıra dışı bir şey yok. Tam kapıyı kapatıyordum ki-

Bekle.

İçeri baktım. Kesinlikle buzdolabına ait olmayan bir kutuya bakıyorum. Nabzım şakaklarımda atıyor. *Bingo*. İşte bu.

Paketi çekip çıkardığımda ne kadar hafif olduğunu fark ediyorum. Eğer içindekileri attıysa, neden dondurucuya boş bir kutu koysun ki? Sonra içine bir göz attım.

Ah. Kesinlikle boş değil.

Kutuyu yere bıraktım ve her şey için arayabileceğimi bildiğim tek kişiyi aradım. "Niko." Dişlerini gıcırdattığını duyar gibiyim. İnsanların ona Nikolai'den başka bir şey demesinden nefret eder.

"Ne?"

"Bir durum var. Sana ihtiyacım var."

Kardeşlik bağlarının özelliği budur: Ne kadar sinirlendiğinizin, ne kadar kırgın olduğunuzun bir önemi yoktur. Çağrıldığınızda...

"Yola çıkıyorum," diyor hemen.

Sen gel.

URI

Ben içeri girdiğimde Nikolai kapının önünde duruyordu. "Bu iyi olsa iyi olur," diyor. "Lev uyandığında ben orada olmazsam çıldırır, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana evindeki bodrumun aynısını yapmanı söylemiştim. Bu şekilde, yatıya kaldığında daha rahat olur."

"Fransız esintili yatak odalarımın o iç karartıcı bodrum katını taklit edecek şekilde yeniden modellenmesi için bir servet harcamamı mı istiyorsunuz?"

"O 'iç karartıcı bodrum katında' mermer tezgahlı bir mini mutfak, kral boy bir yatak ve dahili surround ses sistemi var."

"Ve pencere yok."

"Lev güneşi sevmez."

Nikolai şimdi sıkılmış görünüyor. "Seninle bahçede futbol oynuyor. O sırada güneşin etrafta olduğundan eminim."

"Benimle futbol oynamak, onu o bodrumdan çıkarmak için salladığım bir havuç."

Nikolai sabırsızca iç geçiriyor. "Neden sabahın üçünde buradayım, küçük kardeşim?"

Küçük kardeşim. Ben onu "Niko" diye iğneliyorum, o da beni bu sıfatla iğneliyor. Görünüşte doğru. Ben küçük kardeşiyim ama aynı zamanda *pakhan'ım*. Ben *onun pakhanıyım*. Her ne kadar kenara çekilip

Dümene geçtiğime pişman olduğundan emin olduğum anlar var.

Kutuyu ona uzattım. Nikolay içindeki parmak kütüğüne şöyle bir bakıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sobakin'den hediye mi?"

"Başka kim olabilir? Beyaz bir minibüsün yolcu koltuğundan ön kapıya atılmış."

Nikolai karanlık bir şekilde sırtıyor. "Tüm bu süper kötü o l a y ı n a gerçekten eğiliyor."

"O parmağın kimliğine ihtiyacım olacak."

Nikolai başını sallar. "Hemen hallediyorum."

Onu durdurduğumda gitmeye hazırlanıyordu. "Daha büyük bir sorunumuz olabilir."

Yavaşça bana dönüyor, gözleri kısılmış. Ona genel hatlarıyla Alyssa'dan, çitlerimi nasıl aştığından, yanlış paketi çalmak gibi bir hata yaptığından ve sonra onu açmak gibi daha büyük bir hata yaptığından bahsediyorum. Yemek masasındaki seksi şimdilik atlıyorum. Konuyla alakalı görünmüyor.

Nikolai'nin çatık kaşları gittikçe derinleşiyor. İşim bittiğinde ağzının kenarları çene çizgisine doğru eğilmişti. "Bekle... bana onun şu anda senin yatağında uyuduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Kontrol edebilmemiz için onu evinden çıkarmam gerekiyordu." "Siktir," diye tersledi Nikolai. "Siktir!"

İçten içe gözlerimi deviriyorum. Yaptığım her şeye aşırı tepki vermek gibi bir alışkanlığı var. Bu da başka bir ince iğne. Pakhan *olsaydım bunu asla yapmazdım*.

"Durum kontrol altında," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

Saçını başını yolmaya hazır görünüyor. "Nasıl? O lanet parmağı açıkça gördü. Büyük olasılıkla *Vor*'larımızdan birine ait olan bir parmak."

Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü bir sivilin Bratva'nın suçlayıcı işlerine göz atmasının çözümü acımasız olduğu kadar basit.

Ölüyse konuşamaz.

"Her şey kontrolüm altında," diyorum onun yerine. "O artık benim çatım altında." "Peki ya yarın?"

"O kadarını düşünmemiştim."

Nikolai dişlerini gıcırdatıyor. "Peki, düşünmeye başla. Çünkü Lev yarın dönecek ve Polly de hafta sonu için burada olacak. Lev'den birkaç şey saklayabilirsin ama Polly'den? O kadar da değil."

"Ben hallederim."

Bana doğru bir adım atıyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Bunun onlara dokunmasını istemiyorum. Onları tüm bu pisliklerden uzak tutmak için bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?"

Çenemi sıkıyorum. "Hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Anlaşmayı yapan bendim."

Nikolai gözlerini benden kaçırıyor ama düşünürken çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Lev ve Polly'yi bir süre benimle kalmaları için ikna etmeye çalışabilirim."

"Asla işe yaramaz. İkisi de benim yanımda rahat." Nikolai'nin gözleri kısıldı. *Evet, tamam. Kötü kelime seçimi.* "Demek istediğim-"

"Elbette sizin evinizde daha rahatlar; burada büyüdüler. Ancak Lev'in sınırlarını zorlamalı, onu konfor alanının dışına çıkmaya teşvik etmeliyiz."

"Bunu ona ana evin üst katında bir oda vererek yaptım." "Onu nadiren kullanmasını sağlıyorsun."

"Çünkü onu çok zorlarsam sinir krizi geçiriyor!" Homurdanıyorum. "Onu iyileştirmek adına travma geçirmesi riskini almayacağım. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Nikolai dişlerini birbirine geçirdi. "Son zamanlarda gerilemeye başladı ve sen de bunu biliyorsun. Eğer ağırdan alırsak, koza evresine geri dönecek."

"Halledeceğimi söyledim zaten, *velet*."

"Yan komşunuzla 'ilgiliniyormuşsunuz' gibi mi?" Nikolai kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak soruyor. "Söyle bana küçük kardeşim: Ne kadar çekici?"

Kardeşlerle ilgili bir diğer şey de bu; sizi çok iyi tanıyorlar.

Cevap vermeyince kıkırdıyor. "Minyon mu? Sarışın mı?" Hâlâ cevap vermediğimde, ellerini tiksintiyle havaya kaldırıyor. "Ne yaparsan yap, onunla yatma."

Kendimi tutamıyorum; dudaklarımdan bir kahkaha fırlıyor. "Birkaç saat geç kaldın, kardeşim."

Niko'nun gözleri yuvalarından fırladı. "Lanet olsun, Uri! Neden bir kez olsun lanet pantolonunun içinde tutamıyorsun?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Arazime izinsiz giriyordu. Nedenini öğrenmem gerekiyordu."

"Ve sen de ona *soramaz* mıydın?"

Sırtışıma daha da genişliyor. "Bu çok daha az eğlenceli olurdu."

"Senin bir sorunun var."

Anında Alyssa'nın suçlayıcı sözleri aklıma geliyor. Onları hemen geri itiyorum. "Ben kendi küçük sarışın sorunumla ilgileneyim, sen de o parmağınla ilgilen."

Nikolai başını sallıyor ama gözleri beni uyarmak için sabitlenmiş. Bazen babamıza o kadar çok benziyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Onu bir daha becerme."

"Kuralımı biliyorsun: Tekrar yapmam."

Bu konuda yalan söylemek çok kolay. Doğru: Ben tekrar yapmam.

Şimdilik.

"Bana bir iyilik yap," diyor Niko. "Bir gün bu kuralını Polly'ye açıkladığında yanında olmama izin ver."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Mülkümünden defol."

Sırtarak arabasına doğru yürümeye başladı. Evi yolun bir milden daha az aşağısındaydı ama o buraya eski model Aston Martin'iyile gelmişti. Nikolai'nin her zaman güzel şeylere karşı bir açlığı vardı.

Eve giriyorum ve beklenmedik misafirimle ne yapacağıma o anda karar veriyorum. Seçeneklerim sınırlı. Parmağı gördüğünü bildiğim için gitmesine izin veremem. Polise gitme ihtimali var ve tüm çabalarım rağmen hepsi henüz cebimde değil.

Onu korkutup susturabilsem bile, bu sessizliğin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir gün bir arkadaşına söyleyebilir. Hatta bir *erkek arkadaşına*. Onu başka bir erkekle düşününce midemin bu kadar çabuk bulanması çok garip.

Hiç hoşuma gitmedi.

Yüzümü buruşturarak Svetlana'yı aradım. Diğerlerinden üç kat fazla maaş alan yatılı hizmetçilerden biri çünkü yirmi dört-yedi saat nöbet tutuyor ve ağzı sıkı olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyor. Beni fuayede bulması uzun sürmüyor.

"Efendim?" Yüzünün yan taraflarında hâlâ uyku kırıksıklıkları var ama gözleri parlak ve dikkatli.

"Bodrumdaki çarşafı değiştirmeni istiyorum. Hazır oraya inmişken biraz çeki düzen ver, olur mu?"

Biraz kafası karışmış gibi görünüyor ama soru sormuyor. "Elbette efendim. Hemen."

"Oh, ve ev çalışanlarının, siz orayı temizledikten sonra kimsenin bodruma inmesine izin verilmediğini bildiklerinden emin olun."

Kaşlarını çattı. "Efendi Lev dışında kimseyi kastetmiyor

musunuz, efendim?" "Efendi Lev *dahil hiç kimseyi*

kastetmiyorum."

Beklenmedik talimatlar karşısında bir kez gözlerini kırptırıyor ama başka bir şey söylemeden başını sallayıp bodruma doğru ilerliyor. Bu arada ben de odama geri dönüyorum. Alyssa hâlâ mışıl mışıl uyuyordu,

Burada tahmin edebileceğinden çok daha kalıcı bir demirbaş haline gelmek üzere olduğundan tamamen habersiz.

Bunu anladığında çok çabuk alinganlaşacak.

Onunla yatağa girip ellerimin vücudunda gezinmesine izin vermeyi düşünmek çok cazip geliyor. Daha önce çok iyi hissetmişti, parmaklarımın altında kıvranıyor ve sikimin etrafında kenetleniyordu. Ama bu kesinlikle "tekrar yok" kuralımı ihlal ederdi.

Tabii ki bu aynı zamanda onun yanıldığını da kanıtlıyacaktı - ki bu benim biraz fazla sevdiğim bir gerekçe.

Onu daha uzak bir yere taşımayı düşünmeliyim. Şehirde, ülkede, dünyada bir sürü güvenli evim var. Ve Lev evdeyken, Alyssa'yı burada saklamak çok riskli.

Ama onun başka bir yerde olması düşüncesine katlanamıyorum.

Kendime bunun ona göz kulak olmam gerektiği için olduğunu söylüyorum ama gerçek o kadar basit değil. Bu gece sadece yüzeyi çizdim. Bu kadını henüz çözemedim ve çözene kadar, yaptığı gaf bana onu parmağımın altında tutmak için mükemmel bir bahane verdi.

Sonsuza kadar kalmayacak. Kalmasını da istemiyorum. Ama onu *şimdi* burada istediğim gerçeğinden kaçamıyorum.

Sadece böylece onu daha fazla yarabilir ve nasıl çalıştığını anlayabilirim.

ALYSSA

Neden boğuluyormuşum gibi hissediyorum?

Gözlerimin hâlâ kapalı olduğunu ve uyku dünyası ile uyanık dünya arasında sıkışıp kaldığımı fark etmem bir dakika sürüyor.

Göz kapaklarımı açmaya çalışırken "Ugh," diye inliyorum. Yüzyıllardır uyuyormuşum gibi hissediyorum ama hâlâ inatla ağırılar.

Sıradaki soru: Neden bu kadar ıslak?

Pamuk şeker gibi hissettiren yatağımdan yüzümü sıyrıyorum ve üzerinde uyuduğum utanç verici büyüklükteki salya çemberini keşfediyorum. Bu ıslaklığı açıklıyor. Su birikintisinin üzerine bir yastık koyup doğruluyorum.

Neden bu kadar karanlık? Dün gece yatak odamın perdelerini çekmeyi mi unuttum? Belki de bu yüzden burası çok havasız.

Bekle.

"Burası" tam olarak nerede?

Aslında kendi yatağımda olmadığımın farkına varmak kafama bir ton tuğla gibi çarpıyor. Kendi odamda değilim.

Hangi cehennemdeyim ben?

Yataktan sıçrayarak kalkıyorum ve aniden uyanmış bir şekilde etrafıma bakıyorum. Yüksek, kavisli tavanları olan devasa bir alandayım ve yine de kendimi son derece klostrofobik hissediyorum. Bu

nedenini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Bu odada hiç pencere yok. Tek kapı bir ortaçağ kalesinden fırlamış gibi görünüyor ve ne kadar denesem de onu açamıyorum.

Nerede? Nerede. I?

Ve sonra bir slayt gösterisi gibi, hızlı bir şekilde birbiri ardına gelen görüntüler aklıma geliyor.

Paket.

Çit.

Garfield.

Uri Bugrov.

Oh, hayır. Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır.

Slayt gösterisi durmak bilmiyor. Başım dönüyor ve tehlikeli bir şekilde düşmeye çok yakınım ama anılar durmak bilmiyor.

Akşam yemeği. Masada seks. Dondurucumda bir parmak. Yine Uri. Hırsızlık. Deniz tarağı ve uygunsuz bir önlük.

Uri lanet Bugrov.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken olurken tavana bakıyorum. Hâlâ onun malikânesinde miyim? Kimse beni bulamasın diye derin, soğuk ve karanlık bir yere mi kilitlendim?

Parmak. Paketinin bende olduğunu biliyor. Açtığımı biliyor. O-

Hırsızlık. Dün geceki polis. *Alyssa! Seni aptal!* Hepsi bir oyundu, beni evden çıkarmak için aptalca basit bir plandı, böylece evi arayabilecekti. Tabii ya. Neden daha önce görmedim ki?

Çünkü beyniniz yerine vajinanızı dinliyordunuz, işte bu yüzden.

"Nefes al," diyorum kendime, telefonumu bulmaya çalışıyorum. "Bu adımlardan biri değil miydi? Oh, hayır..."

Telefonum yanımda değil. Dün gece Uri beni evimden çıkarıp kendi evine götürmeden önce alacak vaktim olmadı.

"Buradan çıkmanın bir yolu olmalı," diye mırıldanıyorum boş duvarlara.

Kapıyı tekrar deniyorum. Hâlâ yerinden oynamıyor. Ben de kapıya vurup bağırmaya başladım. Kimse beni duymuyor. Ya da duysalar bile beni görmezden geliyorlar. Dakikalarca çığlık attıktan sonra bodruma dönüyorum ve gergin bir şekilde volta atmaya başlıyorum.

İlk düşündüğümünden daha büyük bir alan olduğu ortaya çıktı. Kitaplarla dolu küçük bir köşe ve onun yanında çarşaf ve yastıklardan yapılmış derme çatma bir kaleye benzeyen bir şey buldum.

Kale beni şaşkına çevirdi. Burası da ne böyle? Daha da iyisi.
kimin yeri?

Cevapları aramak için araştırmaya devam ediyorum. Ana alandan yarım duvarla ayrılmış bir mini mutfak var. Beyaz dolapların üzerine yapıştırılmış çıkartmalar ve duvarların orasına burasına çizilmiş çocuk karalamaları dikkatimi çekiyor.

Boya kalemleri banyonun dışında yere saçılmış duruyor - ki bu da beni dehşete düşürüyor, penceresiz. Etrafa daha fazla çocuk eşyası saçılmış. Video oyunları, maket uçaklar. Tahmin etmem gerekirse, bu odanın on yaşında bir çocuğa ait olduğunu söyleyebilirim.

Bir odadan ziyade müstakil bir daire olması dışında, ki bu da iz bırakmıyor. Ve yine, hiç penceresi yok!

Bir saatlik aramadan sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. Burası hava geçirmez. Muhtemelen ses de geçirmez. Bir yerlerde gizli bir kapı yoksa, kışım olduğu yerde kalacak gibi görünüyor.

Panik. Panik. Panik.

Ama ağlamak ya da çığlık atmak dışında, içimdeki öfkeyi dışa vuracak bir çıkış nokta bile yok. Keşke acil durumlarda yanımda Ben & Jerry's olsaydı ama evde olsam bile dondurucumun yanına yaklaşmamın imkanı yok. Ayrıca hiç iştahım yok. Yemek düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Bu kafamda küçük bir hatırlatma başlattı. *Şu anda eczanede B planı alıyor olmam gerekiyordu!*

Oh, beni yandan becer.

A planı B planıydı. B planı... dua etmek mi?

Sanırım öyle. Ellerimi birleştirip dizlerimin üzerine çökeceğim ve beni dinleyebilecek tanrılara hamile kalma tehlikem olmadığı için dua edeceğim. Bu benim tek seçeneğim gibi görünüyor.

Bu da bazı şeylerin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu gösteriyor. Islak rüyalarımı dinleyen biri tarafından tasarlanmış gibi görünen bir adamla çoklu orgazmik ilişki mi? Gerçek olamayacak kadar iyi.

Kötü bir adam olduğundan değil, en azından ben öyle düşünmüyorum. O sadece bozuk biri. Derinlerde bir yerde iyi bir insan var. Ama katmanları sıyrıp onu açılmaya zorlamadan bunu göremezsiniz. Evet, dün gece ona attığım şu yakınlık korkusu teorisi var ya? Kıcımdan uydurmadım. Aylarca bunu düşündüm, Uri Bugrov'un stratosferinde olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettim.

Sadece seksin vücut bulmuş hali gibi görüldüğü için değil.

Ama içten içe bozuk şeyleri düzeltme ihtiyacı hissediyorum.

Görünüşe göre, bazı şeyler, bazı insanlar düzeltilemez. Ve eğer denerseniz, kendinizi kırılmış bulursunuz. Ya da, benim durumumda-

Penceresi olmayan bir bodrumda mahsur kalmış.

URI

"Eee? Haber var mı?"

"Paylaşacak bir haber olduğunda seni arayacağımı söylemiştim." Hatta biraz parazit var ama Nikolai'nin kızgınlığını duyamayacağım kadar değil.

"On iki saatiniz vardı. Bu işi yapabilecek yetkinlikte birini bulmamı ister misiniz?"

Daha iyi bilmeliydim. Benim takip dediğim şeye Niko mikro yönetim diyor. Benim delegasyon dediğime o kontrol diyor. Ben gökyüzü mavi dediğimde, o yeşil demeyi seviyor, çünkü bu beni çok kızdırıyor.

"Bunlar hassas konular. Tedbirli olmak zorundayım. *Kurbanlarımızın* vücut parçalarının postada görüldüğünü herkesin bilmesini istemeyiz, değil mi?"

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Bütün önemli adamları aradım. Sadece Pavel ve Igor telefonu açmadı."

"Igor her zaman telefonu açar."

"Aynen öyle. Sadece teyide

ihtiyacım var." "Dediğim gibi,

ilgileniyorum."

Pişman olacağım bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Yine de, eğer söylersem, bu uzun zamandır ilk kez olacak. Bugünlerde Nikolai'nin ve egosunun yanında çok dikkatli davranıyorum. Sadece onun olması gereken unvanı aldığım için değil.

ama aynı zamanda benim ağabeyim olduğu için. Ve aynı zamanda iyi bir ağabey - en azından kendine acımakla meşgul olmadığı zamanlarda.

Kırılan camın şangırtısı beni bir anda ayağa kaldırıyor ve ofis odamdan dışarı çıkarıyor. Lev'i üst kattaki oturma odasında, sıkıntıyla başını sallarken ve dizlerini göğsüne bastırırken buluyorum. Svetlana birkaç adım ötede duruyor, Lev'le arasında yere saçılan kristal parçaları yüzünden olduğu yerde mahsur kalmış.

Beni görünce yüzü asıldı. "Özür dilerim efendim," dedi çabucak. "Onu üzmemek istememiştım. Ben sadece-"

"Sorun yok, Svetlana," diyorum nazikçe. "Sadece bana ne olduğunu anlat."

Elleri fena halde titriyor ve nefesinin altında hızlı hızlı mırıldanan Lev'e bakıp duruyor.

"Ona bodruma inemeyeceğini söyledim ve o... bana kızdı..."

Gözlerinde parıldayan yaşlar var. Camın bir kısmını tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. "Bu benim hatamdı. Lev'e söyleyen ben olmalıydım." Yüzündeki kaş çatma çizgileri büyük ölçüde azalıyor. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Hızla başını sallıyor ve kırık kristalin üzerinden atlar. Ayakları birkaç kırık parçanın üzerine basıyor ve çıkırtı Lev'i daha da hızlı bir şekilde ileri geri sallıyor.

"Lev, *velet*," diye mırıldanıyorum usulca ona yaklaşırken. Ürkek, gözleri bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı, tekrar tekrar gidip geliyor. "Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Başını öfkeyle sallıyor. Sallanma durmuyor. "Ben... bodrumumu istiyorum."

"Bugün öyle bir şey olmayacak, dostum."

Öfkeli bir çılgılık atıyor ve bana doğru hamle yapıyor. İlk seferinde kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesti ama yedi yıl sonra artık hazırlıklıyım. Vücudunun tüm ağırlığını üzerime atamadan onu yakaladım. Kollarımı ona doladım ve bir boa yılanı gibi sertçe sıktım.

Lev hırslıyor ama ben bırakmıyorum. Tutuşumu gevşetmiyorum bile. O daha fazla mücadele etmeyi bırakana kadar baskı uyguluyorum.

"Lev, derin bir nefes al."

"Nefes almak istemiyorum. Bodrumumu istiyorum!"

Bir kolumu göğsünde sıkıca tutarak, boştaki elimle saçlarını okşuyorum. Artık eskisinden çok farklı bir deneyim bu. Lev on iki yaşında bile uzun bir çocuktu. Ama yıllar onu bir erkeğe dönüştürdü. Kasları büyüdü, gücü arttı, vücudu büyüdü.

Yine de akıllı olduğu yerde kaldı. "Biliyorum dostum, ama bugün değil, tamam mı?" "Orası benim bodrumum! Bodrumumu istiyorum!"

"Burada bir odan var Lev. Senin için özel yaptım. Yeşil perdeleri ve bir akvaryumu var. Tam istediğin gibi."

"Bodrumumu istiyorum!"

Kulak zarımı patlatmasını önlemek için eğildim. "Lev, beni dinlemiyorsun."

"Dinlemek istemiyorum.

İstiyorum-" "-bodrumunuzu.

Biliyorum."

Tekrar ileri geri sallanmaya çalışıyor. Gözleri yaşlarla sulanmış. Hâlâ çırpınıyor ama gönülsüzce.

"Lev, lütfen. Derin bir nefes al."

"Kalem. Kalemde olmak istiyorum... Tren geliyor... Düşmanlarım geliyor... İstiyorum..."

"Tren falan yok Lev. Düşman da yok. Hepsinin icabına baktım."

Lev başını sallar. "Kitaplarım... Oyunlarım... Boyalarım..."

Vücudu gevşedi, bu sayede onu serbest bırakmanın güvenli olduğunu anladım. Patlamaları ani, bazen öngörülemez, ama geldikleri gibi hızla kayboluyorlar. Onu yavaşça çeviriyorum, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Yeni odanızda kitaplarınız, oyunlarınız ve boyalarınız var."

Kaşları, aralarındaki boşluğu silecek kadar birbirine kenetlenmiş. Koyu kahverengi gözleri yanımdan geçip bana dönüyor, sonra tekrar yanımdan geçiyor. "Yeni odayı beğenmedim."

"Bana nedenini söyle."

Boğazının arkasından gelen bir ses çıkarıyor. Bir şeyden hoşlanmadığı her zaman olur ama kendini nasıl ifade edeceğini bilemez.

"Kelimelerini kullan. Bana nedenini söyle."

Başını sallıyor. "Güvenli değil... çok parlak..."

İki elini de tutup sıkıyorum. "Ben kimim?"

Lev bana bakıyor, ağzı açık kalıyor. "Kardeşim."

"Ağabeyiniz," diyorum başımı sallayarak. "Peki benim en önemli işim nedir?" Lev'in kaşları yavaş yavaş çatılmaya başlıyor. "Benim."

Cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum. "Bu doğru. Seninle ilgilenmek benim en önemli işim. Seni korumak benim en önemli işim. Senin için iyi olmayan bir şeyi asla yapmam, Lev. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi ağzı iki büklüm oluyor. Birbirine bağlı ellerimize bakıyor ve onu ikna etmeye çalıştığım o derin nefesi alıyor. Sıkıntılı olduğu zamanlarda kelimeleri çıkarmakta hiçbir zaman iyi olmadı ama sakinleştiği anda daha kolay oluyor.

"Ama ben... bodrumumu özlüyorum. Burada yalnız olmaktan hoşlanmıyorum."

Başını göğsüme yaslıyor ve ben de ensesini tutuyorum. "Yalnız değilsin. Ben buradayım. Her zaman buradayım. Şuna ne dersin: Sadece bu gece için benim odamda uyuyabilirsin."

Lev başını kaldırdı. "Pijama partisi gibi mi?"

Çok da küçük olmayan kardeşimin yüzüne bakıyorum, tüm o çocuksu neşeye, kişiliğinin kalıcı bir parçası haline gelen masumiyete hayret ediyorum. Hâlâ eskiden olduğu çocuğu görüyorum. Şimdiki çocuk, zamanda donmuş. Onu uzun zaman önce geride bırakan bir bedende sıkışıp kalmış.

"Evet, yatıya kalmak gibi."

Bana sıkıca sarıldı. "Pijama partisi!" diye bağırıyor. "Pijama partisi! Pijama partisi!"

Nikolai beni, Lev'in korkularıyla yüzleşmesine yardımcı olmak yerine onları mümkün kılmakla suçlardı. Ama ben farklı görüyorum. Ben de onun korkularıyla yüzleşmesini istiyorum.

Sadece onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmaması gerektiğini düşünüyorum.

URI

Alyssa gözlerini tavana dikmiş, yatağın üzerinde iki büklüm yatmaktadır. Ama kapı kapanır kapanmaz ayağa kalkıyor.

"Sen," diye tıslıyor gözleri yoğun bir şekilde kısıılırken.

Yataktan fırladı ve ayağa kalktı. Ellerini yumruk yaptı ve ben başka tarafa bakamıyorum. Benimle dövüşecek mi? Ondan bir buçuk metre ve yüz kilodan fazla üstünüm. Gerçekten beni yenebileceğini mi düşünüyor?

Görünüşe göre, tam olarak düşündüğü şey bu çünkü ileri atılıyor, çenesi bir amaç için sıkılıyor. "Sanırım senin hakkındaki tüm o söylentiler doğruymuş."

"Hakkımdaki dedikodulara girersem bütün gün burada oluruz."

"Bütün gün buradaydım," diye tersliyor. "Bu arada, ne halt *etmeye* Ben senin bu zindanında mıyım?"

Eğlenerek etrafıma bakıyorum. "Buraya zindan demeye dilim varmıyor. Şu köşede düz ekran bir televizyon var, Tanrı aşkına."

"Beni tıktığın bu konforlu hapisane için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Alaycı bir şekilde alay ediyor. "Çünkü sana bir haberim var: Ne kadar güzel ya da lüks olduğu önemli değil; hücre yine de hücredir. Ve ben kafeslerde iyi değilim."

Göğsü baştan çıkarıcı bir şekilde kabarıyor ama gözlerimi yüzünden ayırmadığımdan emin oluyorum. O solgun yanakların pembeleşmesini izlemek garip bir şekilde oldukça iç gıcıklayıcı.

deneyim.

"Seni burada istediğimi mi sanıyorsun?" Umursamazca sordum. "Bana kalsa şu anda küçük kulübende oturmuş bulmaca çözüyor olurdun."

Geriye doğru irkildi. "Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"

"Beni tanıyormuş gibi davranma. Dün gece sana verdiğim tüm o bilgileri sadece düşündüğüm için paylaştım-" Kısa kesiyor, beyninde bir şey tıklandığında gözleri biraz daha açılıyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Ne düşündün, *narushitel*?"

"Şu lakabı bırak. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Anlamı 'küçük hırsız', çünkü sen öylesin. Ve dün gece buna aldırmadın."

"Evet, ama dün gece beni kaçırıp bodruma kilitlememiş olsaydınız."

Bu etkileşimden bu kadar keyif almam garip mi? Bana herhangi bir ilaçtan daha iyi doğal bir kafa vermesi garip mi?

Yaklaştıkça parmakları titriyor. "Lütfen, Uri... bırak gideyim."

"İnan bana, daha fazla istediğim bir şey yok." İçimdeki garip sıkışma aksini söylüyor ama bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Sen hariç, Küçük Bayan Pandora, gidip kapalı bırakman gereken bir kutuyu açtın. Ve şimdi, her türlü dehşeti serbest bıraktı."

Anında kaskatı kesildi. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor ve sonunda tekrar bana odaklanıyor. "Benim paketim sandım," diye fısıldıyor yürek parçalayıcı derecede yumuşak bir sesle.

"Etiketteki adım size ipucu vermedi mi?"

"Tam olarak doğru düşünemiyordum. Eve yeni dönmüştüm ve telaşlıydım, dikkatim dağılmıştı ve bir şeyler düşünüyordum-"

Yine kısa kesiyor ama bu sefer ne söyleyeceğini biliyorum sanırım. "Beni düşünüyordun."

Dişlerini sıkıyor. "Evet, seni düşünüyordum ama sadece olanlar yüzünden. Ama olanları gözümde büyüttüğümünden değil. Her şeyi geride bırakmaya hazırdım."

"Keşke benimle ilgili düşüncelerin dikkatini bu kadar dağıtmasaydı da paketin ön yüzünü okusaydın. İçinde kesinlikle mor dokunaçlı dildolar yoktu."

"Bir yanlışlık oldu-" Cümlenin ortasında donup kalınca gözleri irileşiyor. "Paketimi mi açtın?"

"Kısasa kısas."

Alyssa bana ters ters baktı. "Nesin sen, on iki yaşında mı? Senin paketini açtığımın farkında değildim ama sen benimkini açtığında ne yaptığını biliyordun."

Omuz silkiyorum, hiç özür dilemiyorum. "Bana doğruyu söylediğinden emin olmalıyım."

"Doğru, çünkü burada şüpheli olan *kesinlikle* benim." Ben her yaklaştığımda, o daha da uzaklaşıyor. Şimdi yataktan sadece bir adım uzakta ve bu da aklıma türlü türlü fikirler getiriyor.

Bu bile başlı başına bir şok. Ne zaman bir kadını becerdikten *sonra* onun hakkında fantezi kurdum ki?

"Şüpheli olan *ben miyim*?" Kendimi elimdeki konuya geri döndürerek soruyorum.

"Kutunun içinde lanet bir parmak var!" diye haykırıyor. "Bir parmak. Bir kutuda. Postanın içinde. Ne tür bir adam böyle paketler alır?"

"Çitini tırmanmamanız gereken türden bir adam."

Ellerini havaya kaldırır. "Evet, tamam, haklısın. Ama o zaman bunu bilmiyordum. Her neyse, benim tek endişem o paketi daha önce geri almaktı-"

"Kimse senin ne kadar tuhaf şeylerle ilgilendiğini bilmeden önce mi?"

"Bu benim için değil!" diye patlıyor, neredeyse öfkeden ağzı köpürüyor.

Kahkahalarımı bastırmak için çok uğraşmam gerekiyor. Gerçi çok kötü bir iş çıkarıyorum, bunu biliyorum çünkü bakışları daha da sivriliyor. Yüzü kızarmaya meyilli bir çiçeğe göre çok baharatlı.

"Doğru. 'Elle.' Kesinlikle var olan bir kişi."

"O gerçek bir insan! Ve sen de gerçek bir pisliksin. Her gece becerdiğin ve unuttuğun kadınlar ordusunun bu konuda benimle hemfikir olacağına eminim."

"Senin aksine, o kadınların benden gerçekçi beklentileri var."

"Komşunuzun evinden canlı çıkmak istemek gerçekçi olmayan bir beklenti değildir."

Yüzüne gülüyorum. "Seni öldüreceğimi mi sanıyorsun?" Geriye doğru gülümsemeden bir adım daha atıyor, bu da bir cevap kadar iyi. "Tanrı aşkına prenses, seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüş olurdun."

"Oh, ne *kadar* rahatlatıcı değil mi?" Bacakları yatağın kenarına çarpıyor ve şaşkınlıkla tıslıyor. Tekrar doğrulmadan önce nefesinin altından, sırtışıımı seğirten müstehcen bir şey mırıldanıyor. "Gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Sana yemin ederim, bu sırrı mezara kadar götüreceğim. Bana güvenebilirsin. Sadece bırak gideyim."

"Sana *güvenmemi* mi istiyorsun?"

"Bunun senin gibi bir adam için zor olduğunu biliyorum ama ben farklıyım. Bana güvenilebilir."

Gözlerim kısıldı. Kadının ikna kabiliyeti üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor. "'Benim gibi bir adam' mı? Bunun senin için ne anlama geldiğini açıkla."

Yutkunuyor ama elleri artık titremiyor. "Başka kimseye güvenemeyen ya da güvenmeyen bir adam."

Beni tanıdığını sanması gülünç. Ama bu noktayı zorladığım anda, bunu savunmaya geçmek olarak yorumlayacağını biliyorum.

"Dinle," diye devam ediyor, "beni iyi tanımıyorsun ama ben sözünün eri bir kadınıam. Eğer bir söz verirsem, onu tutarım."

Çok kararlı ama mülkünden çıkıp gitmesine izin vermek artık bir seçenek değil.

İçimi çektim. "Ne yazık ki, sözünüz yeterli değil. Şu an için-"

Ama cümlemi yarıda kesmek zorunda kalıyorum çünkü öne doğru fırlıyor, dizi kasıklarına doğru uçarken gözleri vahşi ve çıldırmış.

Beni şaşırtacak kadar pervasız.

Hedefi bakışları kadar keskin değil, bu yüzden dizi taşaklarına değse de temas etmiyor. En azından beni uzun süre bayıltacak türden bir temas değil.

Olsa bile fark etmezdi. İçeri girdiğimde kapıyı kilitlediğimden emin oldum. Alyssa bir saniye sonra yanımdan geçip kapıyı açmaya çalıştığında bunu fark etti.

Sertçe çeker ama inatla kapalı kalır. "Hayır!" diye bağıyor. "Hayır! Çıkarın beni! Yardım edin! Biri yardım etsin! Çıkarın beni!"

O narin küçük yumruklarını kapının çerçevesine vuruyor ama çığlıkları ellerinden daha fazla titreme yaratıyor. Kendimi toparlayıp ona arkadan yaklaşıyorum ve özgüveninin ne kadar çabuk paniğe dönüştüğünü fark ediyorum.

"Lütfen! Biri yardım etsin! I-"

"Kimse seni duyamaz, Alyssa." Yüksek sesle konuşmam gerekiyor ki çığlıklar ve yumruk sesleri duyulabilsin. "Burada sadece biz varız."

Sanki bu gerçeği değiştirecekmiş gibi başını sallıyor ve kapıya saldırmaya devam ediyor. Garip ve çarpık bir deja vu hissi gibi. Ama bu sefer uğraştığım Lev değil.

Gerçi düşününce... belki aynı yaklaşım burada da işe yarayabilir.

Savurduğu yumruklardan kaçınarak bir açıklık buluyorum, kollarını kavriyorum ve vücuduna yapıştırıyorum. Onu zapt ederken kendimden bir deli gömleği yaratıyorum.

"Hayır!" diye çığlık atıyor, neredeyse kulak zarını patlatacak. "Bırakın beni!"

Kapıyı tekmeliyor ve bir an için kendini havaya fırlatıyor. Onu girişten uzaklaştırıyorum ve sıkıca kavriyorum. "Sakin ol. Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim. Ama nefes almalısın."

Neden dinlediğinden emin değilim. Çıkardığı gürültüden yumuşak sözlerimi duyabildiğine inanmak zor ama neredeyse anında çığlık atmayı kesiyor. Vücudu hala titriyor ve nefes alış veriş sıcak ve ağır geliyor.

Ama bırakmıyorum. Onu tutuşumu gevşetmiyorum.

Onun sıcaklığı benimkine karışıyor ve ben onun hanımeli kokusunu alıyorum.

Dikkatini dağıtma, diye uyarıyorum kendimi. Bu bir iş.

Ne yazık ki, sikimin kendi aklı var.

Küçük azgın herifi görmezden gelip konuşmaya devam ediyorum. "Sadece nefes al. Her şey yoluna girecek. Sadece nefes al."

Çırpınışları, hareket etmeyi tamamen bırakmadan önce son birkaç zayıf kasılmaya dönüşüyor. "Nasıl düzelecek?" diye soruyor usulca, sesi korkuyla karışmış. "Her şey nasıl yoluna girecek?"

"Çünkü sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde yalan

söylemiyordum." "O zaman neden beni burada tutuyorsun?"

"Çünkü ister inan ister inanma, seni korumaya

çalışıyorum." "Kimden?"

"Bana o parmağı gönderen adamlardan. Paketi açtığını ve içinde ne olduğunu gördüğünü öğrenirlerse, bu bir 'eğer' meselesi değil. Seni öldürürler."

Vücudumun hatlarına ve oluklarına o kadar iyi oturuyor ki. İşin içinde seks yokken böyle bir düşünceye kapıldığımı hiç hatırlamıyorum.

"Bu durum kontrol altına alınana kadar seni burada tutmam gerekiyor. Kendi güvenliğiniz için."

Boynunu yana doğru eğiyor ve masmavi gözlerinden birini görebiliyorum. "Bu bir numara değil mi?"

Onu burada tutmak için bir numara yapmanın ne anlamı olabilir ki? Bu düşünceyle alay edebilmeyi çok isterdim. Ama gerçek şu ki, bu durumu halledebileceğim başka birçok yol var. Onu koruyabileceğim başka yollar da var.

Yine de bir şekilde, onu evimde, benim alanımda tutma fikri, yaşayabileceğim tek seçenek gibi geliyor.

"Hayır. Ya bu ya da hiçbir şey."

Alyssa iç çekiyor. Derin, üzgün, yorgun, endişeli, yenilmiş bir iç çekiş. "Tamam."

ALYSSA

Kaderimi burada kabul ettiğime inanamıyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Uri biraz daha dayanıyor, sanki ciddi olduğumdan iki kat emin olmak istiyormuş gibi. Kolları şimdi beni sardığı için daha da büyük geliyor ve teslimiyetten başka bir şeye yer bırakmıyor.

Onları bıraktığında hemen üşüdüğümü hissediyorum. Isı kaybını telafi etmek için kendi kollarımı vücuduma sararak yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum.

"Her şey yeniden güvenli olduğunda gitmeme izin vereceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Yalan söylediğine dair işaretler arıyorum ama irkilmiyor. Bocalamıyor. Başka tarafa bakmıyor.

"Yakında mı?"

"Yakında' tanımınıza göre değişir."

"Birkaç gün mü?"

Kaşları kalkıyor, bu da kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "O zaman hayır, *narushitel*. Yakında olmaz."

Kendime sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum. Yani, yalan söylemiş olabilir, değil mi? Belki de bu 'gitmeme izin verme' kısmı hakkında da yalan söylemediği anlamına geliyordur?

"Ne kadar sürecek?"

Başını iki yana sallar. "Size bir zaman çizelgesi veremem. Uğraştığım adamlar soğukkanlı katiller."

"Bu seni ne yapar?"

Beynim protesto çılgınlıkları atıyor. *Neden cevabını istemediğin sorular soruyorsun? Aptal!*

Gözleri ısı güdümlü bir füze gibi üzerime çevrili. "Bilmen gereken tek şey burada güvende olduğun. Kurallara uyduğunuz ve söz dinlediğiniz sürece her şey yoluna girecek."

Bu şimdiye kadar duyduğum en ince tehditlerden biri, ancak bunun gerçekten bir tehdit olduğuna şüphe yok. *Kalırsan güvende olursun. Gidersen ölü bir kadın olursun.*

Doğru. Gerçekten çok rahatlatıcı.

Ama acı gerçek şu ki, seçeneklerim azalıyor. Bu bodrumdan çıkmanın bir yolu yok ve olsa bile, gözetleme ve güvenlik görevlilerinden oluşan bir lejyonla karşı karşıyayım. Her yerde Garfield çivileri olan yüksek bir çitten bahsetmiyorum bile. Uri'nin merhametine kalmış durumdayım. O ne kadar isterse o kadar.

İşte bu yüzden samimiyetten kaçınıyorum. Ondan asla iyi bir şey çıkmaz.

Gözleri bileğime kayıyor ve ancak o zaman tılsımlı bağlantımı başparmağımla işaret parmağım arasında ovuşturduğumu fark ediyorum. Onu bırakıyorum ve ellerimi arkaya itiyorum.

Sen ne yapardın, Ziva?

Soruyu sorduğum anda cevap aklıma geliyor. Ziva onunla oynayacaktı. Onun mükemmel bir rehine olacağını düşünmesine izin verecekti. Onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptıracak, sonra da karşısına çıkan fırsatı değerlendirecekti. Adam hata yapar yapmaz, kadın deli gibi kaçacaktı.

Ben de öyle yapacağım.

"Tamam, burada kalacağım. Ama burada rahat etmek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve dikkatle etrafına bakıyor. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Pencereler hariç."

"Seni göremiyorlarsa, öldüremezler de," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Ürperiyorum. Ölüm ve şiddeti bu kadar çok görüp bu konuda kayıtsız kalmak mümkün mü? Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi cinayet fikrini ortaya atıyor.

"Nefes almam lazım!" İtiraz ediyorum. "Doğal güneş ışığına ihtiyacım var! D Vitamini. D Vitamininin cildiniz için ne kadar önemli olduğunu biliyor musunuz? Hem de çok."

"Sana takviye getireceğim."

Gülümsüyor mu? Hayır. Hayır, buna gülümsüyor olamaz. "Çileden çıkarıyorsun."

İç çekmeye cüret ediyor. Sanki mantıksız olan *benmişim* gibi. "Eminim, eğer güvenilir olduğunu kanıtlarsan, senin için günde bir kez güneş ışığı ayarlayabilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu ifadeyle nereden başlayacağımı bilemediğim için öfkelenecek pratik bir şey bulmaya çalışıyorum. "'Günde bir kez' mi? Bu kadar mı? Sanki ben sadece günlük bir saatlik hapisane avlusu zamanım için dışarı çıkarılabilecek bir tür karanlık suçlu muyum?"

"Sonsuza dek böyle olmayacak."

"Öyle diyorsunuz. Ama en başta bu bodrum katını ayarlamış olmanız aksini gösteriyor." Boynumu bir o yana bir bu yana uzatıyorum çünkü vücudumdaki tüm kaslar sonsuz hücre hapsi düşüncesi yüzünden acınası bir şekilde kasılıyor. "Benden önce burada kalan kimdi?"

Hemen yanlış soruyu sorduğumu anladım. Gözleri geriliyor ve çenesi elmacık kemiklerini çok daha keskin gösteren o sıkma hareketini yapıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

İyi küçük rehineyi oyna. Karşılık verme. Onu tersleme. Yapma-

"*Aslına* bakarsanız, uzun bir mahkumlar silsilesi içinde en son mahkumunuz olduğum düşünülürse, bu beni ilgilendiriyor. Son birkaç saatimi burada

Bulabildiğim her şeyi gözden geçirdim ve model uçak meraklılarını mı yoksa küçük çocukları mı kaçırdığınıza karar veremedim. Her iki durumda da, bu-"

"Dediğim gibi, bu seni ilgilendirmez. Soru sormak senin yararına değil, Alyssa. Meraklı olmak da senin yararına değil."

Yutkunuyorum. Bir daha düşündüm de, sanırım onun daha ince tehditlerini tercih ederim.

Uri yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor. Şu anda ondan ne kadar az hoşlansam da, kapıdan çıkıp gidişini izleme düşüncesi beni korkutuyor. Bunun onunla bir ilgisi yok; sadece burada yalnızken oda on kat daha küçükmüş gibi geliyor.

Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor.

Elle, seyahat yazarı olmamın tek sebebinin klostrofobik olmam olduğunu söylemeyi seviyor. Bu ülke benim için çok küçük olmalı. Eğer bir ülke yeterince büyük değilse, bu oda kesinlikle değil.

"Bekle!" diye bağırdım. Uri'nin eşikte duraklaması beni şaşırtıyor. "En azından bir çanta hazırlayacak kadar eve dönebilir miyim? Bazı eşyalarımı alabilir miyim?"

Bence gayet makul bir istek ama dudakları sımsıkı büzülüyor. "Şöminenin yanındaki masada bir sürü kâğıt ve kalem var. İstedğin her şeyin bir listesini yazabilirsin, ben de senin için getiririm."

Bu düşünceyi aklımdan çıkardığında ne kadarını atlatabileceğimi merak ediyorum. "Ve bil diye söylüyorum, sana cep telefonunu ya da dizüstü bilgisayarını almayacağım."

"Yani ben gerçekten senin tutsağın mıyım?"

Bana ters ters bakıyor. "Şimdilik... evet."

Omuzlarımı dikleştiriyorum ama yüzümün düşmesine izin vermiyorum. Onun merhametine kalmış olabilirim ama korkumu görerek tatmin olamaz. "Arkadaşlarım ve ailem var, biliyorsun. Benden haber alamazlarsa şüpheleneceklerdir."

"Elbette. Eminim 'Elle' mor dildosunun neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordur."

"Elle'den başka arkadaşlarım da var!"

Ben ne yapıyorum? Neden ilgileniyorum?

Bana doğru birkaç adım geri atıyor. "Öyle mi? Bu tepede yaşayan diğer yaşlılardan mı bahsediyorsun? Bayan Heidegger kedileriyle gayet iyi olacak."

"Ne ima ediyorsun?" Talep ediyorum. "Çünkü sana haberlerim var, dostum: Her gece burada geçit töreni yaptığın o kadınlar da 'arkadaş' değil. Korumaların, güvenlik ekibin ya da herkesi dışarıda tutmak için tuttuğun diğer serseriler de öyle!"

Bir kaşı seğiriyor. Uri uzun süre bir şey söylemez. Sonra: "Bu benimle ilgili değil, değil mi? Bu seninle ilgili."

Bu bariz yemi yutmadım. "Arkadaşlarımı arayabilmeliyim. Ailemi. İşimi."

Ama Uri çoktan bana sırtını döndü bile. "Bir şeyler ayarlarız," dedi en ufak bir detay vermeden. "Sen listeyi hazırla, ben de her şeyin sana getirilmesini sağlayayım."

Sonra kapı çarptı. Yine yalnızım. Ve

garip bir şekilde bunu hissediyorum.

Daha önce beni tutuş şeklinden hoşlandığımı söylemiyorum. Ama zevk *almadığımı* da söyleyemem. *Beni buradan çıkarmanın ve asla bırakmamanın* yoğun bir kombinasyonuydu.

İlk içgüdü normaldi, tamamen beklenen bir şeydi. İkincisi ise daha kafa karıştırıcıydı. Neden beni bırakmasını istemeyecektim *ki?*

İçgüdülerim bana bunun Uri ile ilgili olmadığını söylüyor. *Sadece* onunla ilgili değildi. Bu şekilde tutulmanın verdiği hisle ilgiliydi. Klostrofobik ya da istilacı hissettirmiyordu. Neredeyse... besleyiciydi. Bir bakıma koruyucuydu. Sanki ben dağılırken o beni bir arada tutmaya çalışıyordu.

Ve bunu benim için gerçekten yapan tek kişi Ziva'ydı.

Derin bir nefes alıyorum ve yatağa doğru yürüyorum. Üzerine çöküyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum ama sürekli o duyguya geri dönüyorum. Sarılmaya duyduğum o muhtaç arzu.

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı yatağa vuruyorum. *Bu* yerde, *bu* adamdan rahatlığa yakın bir şey hissetmem hiç mantıklı değil. Bu haliyle ondan nefret ediyorum. Sadece ona karşı başka şeyler de hissediyorum.

Bu geceden önce, o benim karanlık, düşünceli, gizemli, omzunda bir çip olan milyarder komşumdu. Evimi yıkmakla tehdit etmek için şehrin imar komitesini basan adamdı. Kadınları, o kadınların kıyafetleri yırttığı gibi yırtan adamdı. Mavi cinayetten paçayı kurtarabilecek kadar zengin bir adamdı.

Ama çitten, bandajdan, yemekten sonra... başka biri oldu.

Meğer kafamda yarattığım bıyık buran kötü adam değilmiş. Yani, öyleydi, evet, ama Uri Bugrov'un hikayesinde görüldüğünden daha fazlası var. Kesik vücut parçalarından da bahsetmiyorum. Hakkında konuşmayı reddettiği ailesinden bahsediyorum. Şu anda benim evim olan, sevgiyle döşenmiş bodrum katından.

Burası bir hapishane olarak inşa edilmedi; bir sığınak olarak inşa edildi.

Ama kimin için?

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Ne zaman stresli ya da endişeli hissetsem yaptığım şeyi yapıyorum. Ellerimi vücudumda gezdirip kendime hafifçe dokunuyorum. Diğer kızlar, normal kızlar böyle hissettiklerinde partiye giderler. Güzel bir kulübe giderler, yakışıklı bir çocukla göz göze gelirler ve eski moda yöntemlerle hayal kırıklıklarını giderirler.

İyileşip sarhoş olarak, sonra iyileşip yatarak.

Ama ben? Bana hafif bir fon müziği ve biraz huzur verin, ben hazırım. Ben kendime bağımsız diyorum. Elle bana korkak diyor. Kullandığı bilimsel terim "korkak kedi."

Şu anda bilinçaltımın derinliklerine inmeye çalışmakla ilgilenmiyorum. Sadece daha iyi hissetmek istiyorum. Ve hiçbir şey beni iyi bir orgazmdan daha hızlı sakinleştiremez.

Birkaç dakika öncesine döndüğümde göğüslerimi okşuyordum.

Uri. Ben. Sırtımı göğsüne dayadım. Ereksiyonu kalçama sertçe vuruyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ellerim göğüslerimin

üzerinde dondu kaldı. *Olamaz.*

Adam beni lanet olası bir zindana kilitledi, Tanrı aşkına. Fantezilerimin yıldızı olmayı hak *etmiyor*. Bu gezegendeki değerli zamanımın tek bir saniyesini bile beni esir alan kişiye şehvet duyarak geçirmeyeceğim. Bu ciddi bir Stockholm Sendromu saçmalığı.

Ve ben katılmayacağım.

Bu kadar. Hikayenin sonu. Bütün yazdığı bu.

Ama şimdi ıslak ve muhtacım. Ve vücudum gerçekten rahatlamak istiyor. Aklıma da bir tane gelebilir.

Tekrar deniyorum, kendimi rahatlamaya zorlarken parmaklarımı kotumun içine sokuyorum. Ama rahatlayamıyorum çünkü beni esir alan kişiyi düşünmemeye çalışmakla meşgulüm.

"Allah kahretsin!" Şak diye söyledim. "Tamam. Öyle olsun. Ama yarım saatten itibaren Uri Bugrov'u bir daha asla bu şekilde düşünmeyeceğim."

Parmağımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum ve yavaşça masaj yapıyorum, bir yandan da onun yüzünü hayal ediyorum, kollarını bana nasıl sardığını, bana nasıl dokunduğunu, beni o yemek masasına nasıl götürdüğünü hatırlıyorum, bedenimi uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissetmeye zorluyorum.

Kendimi bu yasak anın içine atıyorum, bir yandan da bunun bir daha asla olmayacağına dair kendime söz veriyorum.

URI

Listesi kesinlikle pratik. Diş macunu, diş ipi, nemlendirici. Bazı kıyafetler de istedi ama özel isteklerde bulunmadı. Bugünkü tavrından tahmin edebileceğim gibi "bana siyah çizgili mor kazağı getir, koyu gri çizgili lavanta boğazlı kazağı DEĞİL" yok. Bunun yerine, düzgün ve eğik bir elle "birkaç tişört, tayt ve/veya kot pantolon" yazmış. Ayrıca pijama da istemiş, ama ben onları "unutmak" istiyorum, böylece çıplak uyumaktan başka çaresi kalmayacak.

Kendi çocukça saçmalıklarına kaşlarımı çatıyorum. *Kafanı oyuna ver, Mudak.*

Daha önce burada bulunmuş olmama rağmen onun alanına adım atmak tedirgin edici. Her şey değişti. Etrafıma bakıyorum, bu yeni takıntımın gerçekte nasıl biri olduğuna dair ipuçları arıyorum.

Küçük bungalov zaten küçüktü, ama onu sonsuz ıvır zıvırla doldurduktan sonra daha da küçük geliyor. Mısır'dan bir kum saati, Paris'ten bir kar küresi, Sydney'den minyatür bir opera binası, Peru'dan bir anahtarlık; liste uzayıp gidiyor. Her yüzeyde duruyorlar, toz topluyorlar ve sıkılmış görünüyorlar.

Garip bir şekilde her şeyden iki tane var. Erkek ve kız eşleşmelerinden oluşan geniş bir koleksiyon. Aynı kupalar ama farklı renklerde. Aynı tabaklar ama farklı desenlerde.

Sadece bu mutfığa dayanarak, biriyle yaşadığını tahmin ediyorum. Ama Alyssa'nın eşyaları dışında başka biri olduğuna dair kanıt yok.

Dalgınca telefonumu kontrol ediyorum. Bordromdaki özel dedektif Carl'ın aramasını bekliyorum. Bazı şeyleri kendim çözebiliyorken ona ihtiyacım olduğundan değil. Alyssa'nın hayatının çoğu acı verici bir şekilde ortada. Kadın çok seyahat ediyor ve sanırım bunun sorumlusu işi. Ama bir gezgine göre, hiçbir yerde fotoğraf yok.

Ta ki çekmecelerini karıştırıp gözden uzak bir yerde eski bir ayakkabı kutusu bulana kadar.

Fotoğraflarla dolu. En yakın tarihli olanlarda Alyssa'nın yanında kendi yaşlarında genç bir kadın var. Platin sarısı saçları ve kendinden emin bir gülümsemesi var. Sanırım bu gizemli Elle olmalı.

Ama geri döndüğümde, neredeyse tüm eski resimlerde başka bir kız belirmeye başlıyor. Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü ve gözlerinde dikkatimi çeken bir şey var. En ufak bir öz-bilinç bile taşımayan korkusuz bir bakış.

Telefonum çalmaya başladığında hâlâ resimlere dalmıştım. Carl. "Hey, patron, benden istediğin geçmiş araştırmasının sonuçları geldi," diyor kısık Boston aksanıyla. "Kadın tertemiz çıktı. Hiç düşünmeden onu işe alabilirsin."

"Onu işe almak istemiyorum. Sadece geçmişini bilmek istiyorum. Bana özetini ver."

"Oh. Ah. Doğru. Notları kontrol edeyim. San Diego'da Mark ve Linda Walsh çiftinin çocuğu olarak doğmuş. Babası öğretmenmiş; annesi evde kalmış. Babası emekli olmuş. Tuhaf isimli bir ikiz kız kardeşi varmış ama burada öldüğü yazıyor."

Bu dikkatimi çekti. "İkizi mi vardı?"

"Evet, Z... Zi... Ziva Walsh. On yedi yaşında öldü."

Elimdeki fotoğrafa tekrar bakıyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Bırakın ikiz olduklarını, kardeş olduklarını bile tahmin edemezdim. Ama kollarını birbirlerine dolamış olmaları, aralarındaki bağın erken kurulduğunu ve sonsuza dek süreceğini gösteriyor.

Carl'ın hâlâ konuştuğunu geç de olsa fark ediyorum. "Bekle, o da neydi?"

"Ben de tam bu hatunun seyahat yazarı olduğunu söylüyordum. Serbest çalışıyor. Birkaç farklı şirketten sabit yazarlık pozisyonları için teklif almış ama hepsini geri çevirmiş."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Belli değıl. Ona sormanız gerekir."

Neden her şey onunla konuşmaya dönüyor? En çok kaçınmak istediğim şey bu.

Belki de en çok yapmak istediğiniz şey bu olduğu içindir.

"Demek istediğim, burada bir hack gibi göründüğümü biliyorum, ama gerçekten araştırılacak pek bir şey yoktu, patron. O lanet olası bir izci kız."

Homurdanıyorum. Dün gece bıraktığım seks oyuncakları paketinin hâlâ yatağının üzerinde durduğuna bakılırsa, bundan şüpheliyim.

"Bilmem gereken bir ilişki bilgisi var mı?" Carl

tereddüt eder. "Uh, ilişki bilgisi?"

Bu pislik bana bunu söyletecek. "Kaç tane erkek arkadaşı oldu? Daha önce evlendi mi? Bir yerlerde sakladığı gizli bir çocuğu var mı?"

Kâğıtların karıştığını duyuyorum. "Oh, hayır, geçmiş ilişkiler hakkında kayda değer bir bilgi yok. Dürüst olmak gerekirse, bu kız tam anlamıyla içine kapanık biri gibi görünüyor. Büyükanne gibi yaşamak için çok genç, biliyor musun? Sence o bir vampir mi?"

Telefonu kapatarak cevap veriyorum.

Ayakkabı kutusunu kaldırdım ve etrafta dolaşmaya devam ettim. Başka hiçbir şey o kadar ilginç değıl. Yeterince araştırdıktan sonra, bana verdiği listeyi son bir kez gözden geçiriyorum. İsteddiği her şey var, artı her ihtimale karşı birkaç tane de ekstra.

Sonra gözlerim yatağındaki pakete takıldı. İkimizi de bu karmaşanın içine sokan paket.

Bırak onu, aptal, diye hırlıyor kafamın içindeki mantıklı ses.

Bu doğru. Gitmeliyim. Çantamı omzuma atıp çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Ama son anda seks oyuncakları kutusunu alıp eve gidiyorum.

Eve döndüğümde Lev'i ön kapının yanında sinsice beklerken buluyorum. Onu fark etmemin tek nedeni gölgesinin ay ışığında uzun ve zayıf bir şekilde görünmesi.

"Lev."

"O da ne?" diye soruyor, yüzü ilgiyle aydınlanırken. "Bu bir hediye mi? Benim için mi?"

Lev'in eskiden olduğu kişinin parıltısını gördüğüm anlar oluyor. Uzun sessizlik nöbetlerine ve anlık zekâ parıltılarına eğilimli asık suratlı genç. Elinden gelse uyanık olduğu her saniyeyi dışarıda geçirecek olan çocuk. Ben yorulduğumda Polly'yi omuzlarında taşıyan kardeş. Sanki o kişi sonsuza dek gitmeden önce sadece kısacık bir an için var olmuştu. Kim olabileceğine dair tüm olasılıklarla birlikte.

"Hayır, Lev. Bu bir iş."

Suratını asıyor ama gözleri spor çantasından hiç ayrılmıyor. "İçinde ne olduğunu görebilir miyim?" "Hayır."

Derin derin kaşlarını çatıyor. "Ne olduğunu tahmin edebilir miyim-" "Bu seni ilgilendirmez, *velet*."

Kaşları düzelir ve ağzı düşer. Aslında, tüm yüzü düşüyor. Genelde ona karşı bu kadar kaba olmam.

Lanet olsun. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. "Lev-"

Ama bodrumdan çıkarılabildiği nadir durumlarda saklanmayı sevdiği oyun odasına çoktan kaçtı.

Sabırsızlığımdan dolayı içten içe inleyerek spor çantasını ve kutuyu ofisime bırakıp peşinden gidiyorum.

Deri koltuğu, yatar koltukları ve pufları görmezden geldi. Bunun yerine, elinde oyun kumandası ve kulaklıklarını bir kenara atmış, halının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor.

"Lev." İrkildi ama bana bakmadı. "Şunu bir saniyeliğine kaldırır mısın lütfen?"

Bunu isteksizce yapıyor. Parmakları tekrar tekrar saçlarını karıştırıyor, bu da onu heyecanlandırdığımın kesin bir işareti.

"Sana karşı kısa davrandığım için özür dilerim. Uzun bir gün oldu ve iş yerinde işler çok stresliydi."

Genelde göz teması kurmayı pek sevmez ama bir şeye üzüldüğünde benim olduğum tarafa bakmasını sağlamakta zorlanıyorum.

"Sana kızgın olduğumu düşünmeni istemiyorum, tamam mı? Kızgın değilim. Sadece yorgunum." Bu küçük bir tepki alır. Eli kucağına düşüyor.

Ücretsiz kumandalardan birini alıyorum. "Seninle oynayabilir miyim?"

Uzun bir duraksamadan sonra başını sallar. Bu sadece küçük bir eğim ama Lev için çok şey ifade ediyor.

Yarım saat boyunca tek kelime konuşmadan oynuyoruz. Lev'in gözleri ekrana yapışmış, parmakları inanılmaz bir hızla düğmelerin üzerinde uçuyor. Beni zahmetsizce yeniyor ama sorun değil. Onun kendi alanı var. Benim de kendi alanım.

Oyun bittiğinde "Bodrumumu istiyorum," diye ağzından geçiriyor. "Üst kattaki odayı sevmiyorum."

Ona bakıyorum ama o ekrana bakmaya devam ediyor. "Yakında geri alacaksın. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bir şey söylemiyor ama eli yine saçlarında geziniyor. Bu, bodrumdaki küçük sirenin sonsuza dek orada kalamayacağını hatırlatıyor.

Birden fazla sebepten dolayı.

ALYSSA

Yalnız olmaya alıştım.

Böylesi daha iyi. Kendi başımayken çok rahatım.

En azından ben böyle düşünüyordum. Yalnız olmanın gerçekte ne anlama geldiğini fark etmeden önce. Görünüşe göre, hiçbir fikrim yokmuş.

Elbette yalnız yaşadım ve yalnız seyahat ettim. Ama her zaman etrafım insanlarla, gürültüyle, yeni deneyimlerle veya eski arkadaşlarımla çevriliydi. Seyahat ettiğimde yeni kültürler görüp yeni yemekler deniyordum ve geceleri artık sahip olmadığım şeyleri düşünemeyecek kadar yorgun bir şekilde yatağa giriyordum. Evdeyken ise günlerim sokağın aşağısındaki Bayan Heidegger'i ziyaret etmekle, Elle ile takılmakla ve benzeri şeylerle geçiyordu.

Şimdi telefonum olmadığı için, aradaki karanlık anları doldurmak için ona ne kadar güvendiğimi fark ediyorum.

En az yirmi dört saattir, belki de daha fazla, bu bodrumda kapana kısılmış durumdayım; yanımda kimse yok, güneş ışığı yok ve yakın zamanda çıkma umudum da yok.

Duvarlar yaklaşıyor.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için bodrumun tamamını taradım. Bir sürü video oyunu var ama ben hiçbir zaman pek oyun oynayan biri olmadım. Öte yandan Elle'in müstakbel kocası... Adam takıntılı. Elle onun ikinci aşkı olduğuna **d a i r** şaka yapmayı seviyor. O da

Sergilenen koleksiyondan çok etkilendim ama ya ben? Evet, pek değil.

Ama elimde kalan tek seçenek bu, bu yüzden eğlence seçenekleri konusunda elim boş kaldığında televizyona yöneliyorum.

Bu bile başlı başına moral bozucu, çünkü sadece nasıl aacağımı bulmak bile yarım saatimi alıyor. Yemin ederim, bu tür kumandalar insanı aptal hissettirmek için özel olarak tasarlanmış.

Bir teknoloji tanrısı bana acıyor ve yanlışlıkla bir tuşa basınca bir doğa belgeseli çıkıyor. Bu yeterli. Beynim yeter demeden ve huzursuz bir uykuya dalmadan önce üç ya da dört saat boyunca zürafaların savanlar boyunca g etmesini izliyorum.

Karanlıkta karnım guruldayarak uyanıyorum. Mutfakta bir paket cips buluyorum ve yeni avlanmış bir Sahra altı aslanı gibi davranarak ziyafet çekiyorum. Bir süre sonra bundan da sıkılıyorum. Bodrum o kadar sessiz ki kendi bedensel fonksiyonlarım büyüyor ve kendi çiğneme ve nefes alma sesimden ne kadar nefret ettiğimi yeni keşfettim.

Duvarlar yaklaşıyor.

Kapının sürgüsünün açıldığını duyduğumda korkmuş, tedirgin, yorgun ve hâlâ açtım. Yerimden sıçırıyorum ama ani hareket başımın dönmesine neden oluyor. O kadar uzun süredir tavana bakıyorum ki görüşüm siyah noktalar ve altın yıldızlarla glgeleniyor. Gözlerim alışana kadar onun silueti önümde şekilleniyor.

Benimle ilgili bir şey söyleyeyim: Ben fkeli bir insan değilim. Çatışmacı bir insan değilim. Çoğu durumla sakin ve sabırlı bir şekilde başa ıkabildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Ama penceresiz, insan teması olmayan ve dış dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan bir bodrumda yirmi dört saatten fazla kilitli kaldıktan sonra, kendimi hiç kendim gibi hissetmiyorum. *Vahşi* hissediyorum.

Bacaklarımı adadan sallıyorum ve yere atlıyorum. Beni dik tutan tek şey vücudumda dolaşan fke.

"Seni *pislik* herif," diye hırladım.

Uri eğlenen bir kaşını kaldırır. "Size de iyi akşamlar."

Adanın etrafını dolaşıyor ve yanında getirdiği poşetleri yere bırakmaya başlıyor. Eşyalarımın hiçbirini göremiyorum ama taze sebzeler, biraz meyve ve bir paket tavuk butu dikkatimi çekiyor.

"İyi akşamlar' mı?" Tekrar ediyorum. "'İyi akşamlar' mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Ben ona izin verirken gözlerinin içine bakabilmem için bana kıpırdamadan durma onurunu bile vermiyor. Sanki buradaki durum tamamen normalmiş gibi mutfakta dolaşıyor, yiyecekleri boşaltıyor.

Tek bildiğim, bu onun için tamamen normal. Belki de masum kadınları kaçırmaktan ve onları garip, çocuksu sığınağında Tanrı bilir ne yapmak için saklamaktan zevk alıyordur.

"Neden oturmuyorsun?" Uri soğukkanlılıkla önerir.

"Bana ne yapacağımı söyleme! Koca bir gün oldu ve ben bir *kez* bile gün ışığı görmedim." Bir an duraksadım, araya girmesini bekliyordum. Yapmadı, bu da beni daha da sinirlendirdi. "Sabah sana kafeslerde iyi olmadığımı söylemiştim. Burada nefes alamıyorum! Burada hareket edemiyorum! Burada... Burada *düşünemiyorum!*"

Bu son kısım tamamen doğru değil. Benim asıl sorunum, kendi halime bırakıldığımda *çok* fazla düşünmem.

Kederli bir şaşkınlık içinde tökezleyerek geçirdiğim karmakarışık dört üniversite yılını düşünüyorum.

Resmi olarak kötü evlat olarak etiketlenmeden önce ailenizin telefonlarına cevap verme zaman aşımı süresinin ne kadar olduğunu düşünüyorum.

Elime geçen her fırsatta ülkeyi terk etmeme olanak sağlayacak bir iş uğruna bir kenara attığım tüm farklı kariyer seçeneklerini düşünüyorum.

Ama en çok Ziva'yı düşünüyorum. Ve o yaşasaydı hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünüyorum.

"Al."

Uri'nin bana uzattığı bir bardak suya göz kırpmıyorum. "Su istemiyorum." "Yine de iç."

Elim ona itaat etmek istercesine öne doğru uzanıyor, ama son anda yanıma doğru itiyorum. "İstediğin zaman buraya gelip her şey normalmiş gibi davranamazsın. Sanki *ben* deliymişim de sen iyilik meleşiymişsin gibi davranamazsın."

"Hiçbir zaman iyi bir şey olduğumu iddia etmedim. Olmayacağım da."

"Burası..." Etrafımı işaret ederek söylüyorum. "Birini burada tutmak insanlık dışı. Senin bir ucube olduğunu biliyorum ama çoğu insanın ışığa, havaya, güneşe, ağaçlara, çimenlere... ve *diğer insanlara* ihtiyacı var." İç geçiriyor ama henüz bitirmedim. "Burası bana bir hapisane gibi gelirken beni burada kendi güvenliğim için tuttuğuna nasıl inanmamı bekliyorsun? Arkadaşlarımla ve ailemle iletişim kuramazken? Bana bir *seçenek sunmadığın halde?*"

Hiçbir şey söylemiyor. Bu bir strateji falan mı? Kızgın mı? Beni görmezden gelerek mi idare ediyor?

"Peki ya büyük, süslü düz ekran televizyonunuz? Neredeyse hiç kanalı yok. Yayın sitelerinin hepsi şifre korumalı! Kitaplar ve oyuncaklar çocuklar için. Video oyunları beni aşıyor ve bir radyo ya da hoparlör bile yok - müzik yapacak bir şey, *herhangi bir şey!* Benden önce burada yaşayan kişi delirdi mi? Bu yüzden mi? Bu yüzden mi başka bir kurban aramak zorunda kaldınız?"

Söyleyimi bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım. Uri'ye bir kez baktım ve aklım başımdan gitti. Beyaz tişörtü, rüzgârda savrulan siyah saçları, mermer tezgâha vuran tırnaklarıyla öyle sakın duruyor ki.

Öfkeme rağmen, ona olan çekimimin hâlâ var olmasından nefret ediyorum. Bir uyarı zili gibi yüzeyin hemen altında zonkluyor.

Ama kaybolacak. Bundan eminim. Kendini savunacak, bana bir sürü saçma bahane uyduracak, ben karşılık vereceğim, o karşılık verecek ve bu da tabuta çakılan çivi olacak.

Beni biraz daha küçümseyici saçmalıklarla beslemek için ağzını açtı. Şunun gibi şeyler:

"Özür dilerim."

Dur. Bekle. Donup kaldım. Onu yanlış duyduğuma eminim, değil mi? Öyle olmalı. Bu adamın bu kadar kolay özür dilemesine imkan yok.

"Özür dilerim," diyor tekrar. Uri bakışlarımı karşılıyor. "Daha rahat olmanı sağlamalıydım. Eşyalarını daha erken getirmeliydim. İşe daldım ve bu da beni geciktirdi. Benim hatamdı."

Bir yandan, özür dilediğini duymak iyi hissettiriyor. Diğer yandan, ona olan ilgimi azaltmaya pek yardımcı olmuyor.

"Bu kadar uzun süre uzak kalmaya niyetim yoktu. Yalnızlıkla bu kadar mücadele edeceğini de düşünmemiştim. Ama sanırım şimdi mantıklı geliyor."

İçim içimi yiyor. "Mantıklı olan ne?"

"Kardeşini kaybetmenin insanı benzersiz bir şekilde yalnız hissettiren bir yanı var. İkizinizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kollarımın her yerinde tüylerim diken diken oldu. Muhtemelen öfkelenmem gerekirdi ama nedense içimde daha fazla öfke biriktirecek gücü bulamıyorum. Belki de bu sözleri bu kadar anlayışla söylemesi yüzündendir? Merak ediyorum, kaybettiği anne babasından mı bahsediyor yoksa başka biri mi var?

"İkiniz yakın mıydınız?"

Yutkunuyorum. "Çok."

Lanet olsun. Tek bir kelime ve hala sesim titriyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ama hemen susuyorum. *Bunun zamanı değil.*

Uri sadece başını sallıyor. "O artık bu dünyanın içinde olmadığına, bu dünyada gezinmek zor olmuş olmalı."

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor. Böyle devam ederse, taze meyvelerin üzerine hüngür hüngür ağlayacağım. "Ben..." Durmak zorundayım. Şu anda konuşamıyorum bile. Sadece başımı sallıyorum.

"Sorun değil," diyor nazıkçe. "Onun hakkında konuşmak istemiyorsun. Anlıyorum."

Ve gerçekten *de* anlıyormuş gibi hissediyorum. Sonunda tekrar oturdum. Bana daha önce ikram ettiği bir bardak suyu aldım. Onu yemek yaparken izledim.

İşi bittiğinde, bir kâseye iki cömert porsiyon makarna koydu ve bana doğru itti. "Akşam yemeğine eşlik etmemi ister misin?" O soruyu sorarken gözlerim onunkilere kayıyor. "Yalnız kalmak istersen gidebilirim."

Muhtemelen ona gitmesini söylemeliyim. Beni esir alan kişiyle ekmeğimi bölüşmek istememeliyim. Ama tekrar yalnız kalma fikri çok korkutucu.

Henüz sessizlikle başa çıkmaya hazır değilim.

O yüzden tek söyleyeceğim, "Kal."

ALYSSA

"Paris abartılıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Abartılmıyor. Herkes her şeyden bıkmış durumda. Her şeyin olduğu gibi tadını çıkaramıyorlar. Her şeye, her yere ve her insana bir değer biçmek zorundalar ve bu da anın içinde olmanın keyfini kaçırıyor. İnsanların zorla yüklediği etiketler olmadan bir yeri deneyimlemenize izin vermek."

Metaforik sabun kutumdan inerken Uri homurdanıyor. "Sanırım yeterince şarap içtin," diyor.

Bardağıma uzanmak için bir gösteri yapıyor. Ondan önce kapıyorum ve ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Ben ciddiylim. Paris aşk şehridir, değil mi? Romantizm, büyü, gizem gibi beklentiler var. Ama Paris'e ilk kez bir ayrılıktan sonra gitmiştim. Üzgün ve yalnızdım ve hatta geziyi ertelemeye çalıştım çünkü erkek arkadaşımın benimle gelmesi gerekiyordu ve ben tek başıma gitmek istemiyordum."

"Dur tahmin edeyim: Paris'te bir gece yarısı anı yaşadınız ve bakış açınızı değiştirmeye başladınız."

Kaşlarımı çattım. "Her zaman başkalarının hikayelerini alaycılığınla bölmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Gülümsüyor. "Binlerce kez özür dilerim. Devam edin."

"Hayır, sen mahvettin."

Kıkırdıyor. "Haklıydım, değil mi?"

Gürültülü bir şekilde inliyorum. "Haksız değildin. Pont des Arts'ta yürüdüm. Kruvasan ve pain au chocolate yedim ve hayatımı değiştiren bir fincan sıcak çikolata için sıraya girdim. Paris'te bir parkta yürüdüm ve ağaçların altında satranç oynayan bir grup yaşlı adamla tanıştım. Ve fark ettim ki bu büyülu bir *şeydi*. Romantikti. Bir erkek arkadaşla ihtiyacım yoktu. Sadece bu deneyimi kucaklamam gerekiyordu."

"Ne kadar şiirsel."

"Yorgun olanlardan biri olduğunuz anlaşıyor."

"Ben bıkkın değilim." Omuz silkiyor. "Ben sadece her şeyi olduğu gibi görüyorum. Paris de tıpkı diğer şehirler gibi bir şehir. Sidik gibi kokuyor, huzursuzluk kaynıyor ve her köşede yankesiciler saklıyor. Elbette, iyi sıcak çikolata yapıyorlar

-Ama aynısından sana hemen şimdi, burada yapabilirim. Ve bunun için sırada beklemenize gerek yok."

"Tanrı bilir ne kadar süre bu bodrumda kalmak zorundayım?"

"Aksi belirtilmedikçe." Şarap şişesini aldı ve kadehimi doldurdu. "En azından iyi içki var."

Şarap kadehimi kaldırıyorum ve bir saniyeliğine arkasına saklanıyorum. Son birkaç saat uçup gitti. Onunla konuşmanın bu kadar kolay olması can sıkıcı. Çok kişisel bir şey konuşmadık ama zaten her şey bir şekilde kişisel değil mi?

"Beni sarhoş etmek hiçbir şeyi unutturmayacak, Uri."

Gözleri bir an için benimkilerle birleşiyor ama aynı hızla gözlerini kaçırıyor. Uri'nin düşündüğünün aksine, alkol beni aptallaştırmadı ya da hafızamı silmedi - beni rahatlattı. Beni esir alan kişiyle yemeğe oturmak gayet normalmiş gibi hissettirdi. Hatta büyüleyici.

Ama aynı bodrumda kaç kadının daha aynı şeyi yaşadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bundan nasıl kurtuluyorum?

Sadece yakışıklı ve çekici olduğu için olamaz, değil mi? Hayır, bu çok basit bir cevap. Belki de daha çok seçtiği kadınlarla ilgilidir. Belki de paketimi almak için bir çite tırmanmayı seçtiğim için değil, ilk akşam yemeğimizde ruhumu baktığı ve içimdeki yalnızlığı gördüğü için buradayım. Kaybolduğumu gördü; kırıldığımı gördü. Hayatta kalmak için kendimi başka bir şeyin içinde kaybetmem gerektiğini gördü.

Ziva sonrası o puslu, sefil günlerde terapistin bana söylediği bir başka şey de buydu. *Kendi sorunlarınızdan kaçınmak için kendinizi deneyimlere ve insanlara kaptırmayı seviyorsunuz.*

Tabii ki ona kaçınacak bir sorunum olmadığını söyledim ve hışım ile dışarı çıktım. Belki de bu onun haklı olduğuna dair ilk ipucum olmalıydı.

Dudaklarımdan beklenmedik bir şekilde kahkahalar dökülüyor, beni bile şaşırtıyor. Uri beni dikkatle izliyor, kahkaham yatışana kadar tek kelime etmiyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Hiçbir şey komik değil, ona söylemek istiyorum. Hepsi farklı türden acılar ve gülmezsen sonunda ağlarsın.

Ama Uri Bugrov'a açılmak kesinlikle söz konusu değil. "Düşünüyordum da... tatlı bittikten sonra gidemeyeceğim gerçeği olmasaydı bu bir randevuya çok benzerdi."

"Bunda bir mizah göremiyorum," diye yakınıyor.

"Ha-ha tarzında komik değil. *Hayatımın geldiği noktaya bakınca* komik geliyor. Eminim benden önce gelen tüm kadınlar da aynı şeyi düşünmüştür."

Burun delikleri bir an için alevlenir. Şarap kadehini eline alıp alıştırılmalı bir şekilde çevirirken göğsü inip kalkıyor. "Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında mısın?" Sesi gergin ve gerginlikle gümbürdüyor. Sanki sakın kalmak için elinden geleni yapıyor.

Omurgamdan aşağı küçük bir heyecan akıyor. Onu kızdırabilecek güce sahip olduğumu bilmek güzel. "Tabii ki farkındayım. Bütün gün burada kapana kısılmış olan benim."

Gözlerinin mavisi gerçekten bir şey. Parlak bir akuamarin, sıcak bir günde sadece okyanusta görebileceğiniz türden bir renk.

"Burada kalan ilk kadın sensin. Ve gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, son kadın da sen olacaksın."

"Bunun güven verici olması gerekiyorsa, tekrar deneyin."

"Bu bir gerçek. Bu tehdidi hallettikten sonra hayatına geri döneceksin ve ben de bodrumumu geri alacağım."

"Senin bodrumun, ha?" diye sordum. "Bu video oyunlarından ve legolardan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Balık tutuyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz ama Uri'nin ifadesi değişmiyor. "Ara sıra. Çok terapötik olabilir."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Peki... bana

söyleyecek misin?" "Neyi anlatacağım?"

"Parmak kime aitti?"

Davranışları değişmiyor. Görebildiğim kadarıyla çok az şey söylüyor. Şifresini çözmem umduğumdan daha uzun sürecek. Belki de şifresini hiç kırmak istememeliyim. Aslında, bu daha güvenli bir seçenek olabilir.

"Sana soru sorma konusunda ne demiştin?" diye gürlüyor.

Bir insanla yemeğe oturmanın özelliği de budur: konuşmaya başlarsınız. Ve konuşmaya başladığınızda, birlikte yemek yediğiniz kişi hakkında bir fikir edinirsiniz. Onları tanımak için kişisel hikayelerinizi paylaşmanız bile gerekmez. Bazen bir insanı tanımak, balığını az tuzlu ve makarnasını tereyağında yüzdürmeyi sevdiğini öğrenmek kadar basittir.

Dalgalanan öfkesi yirmi dört saat önce beni korkuturdu. Aslında, korkuturdu. Ama şimdi? Kendimi dinlemeyi reddeden bir çocuk gibi omuz silkerken buluyorum.

"Soruları severim. Sadede geliyorlar."

"Burada önemli olan senin güvenliğin," diyor bana kararlı bir şekilde. "Parmak benim sorunum ve onunla ilgilendiğim anda gitmekte özgür olacaksın."

"Peki o zamana kadar?"

"O zamana kadar burada güvendesiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken sormak."

İç çekiyorum. "Tabii telefonumu istemediğim sürece."

"Bunu mu diyorsun?" Pantolonunun cebinden benim telefonumdan başkasını çıkarmadı.

Parlak turuncu kılıf eski bir dost gibi bana göz kırpmıyor. Nefes nefese, içgüdüsel olarak ona uzanıyorum ama Uri onu elimden çekiyor. "Önümüzdeki beş dakika boyunca bu telefon sende kalacak."

Ağzım açık kaldı. "Beş dakika içinde ne yapabilirim?"

"İşinize, arkadaşlarınıza ve ailenize mesaj atabilir ve onlara işin zor olacağı ve cep telefonu hizmetinin güvenilir olacağı Küba'da son dakika işi alacağınızı bildirebilirsiniz."

Oh. Ciddi bağlar olacağını tahmin etmeliydim. "Kendini garantiye alıyorsun," diyorum ona kaşlarımı çatarak.

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "Titiz değilsem hiçbir şey değilim. Şimdi sana güvenebilir miyim?"

Kafamın içindeki *küçük* ses, *iyi bir rehine gibi davranmamı* tavsiye ediyor. *Ziva'nın yapacağını yap.*

Başımı sallıyorum ve ancak o zaman bana telefonumu uzatıyor. Gölgesi beni sardığında, Elle'e belli etmeden onu uyaracak bir mesajı nasıl göndereceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Ciddi misin?" Boynumu ona doğru çevirerek homurdanıyorum. "Omzumun üzerinde durup izleyecek misin? İyiliğime karşılık verip *bana* güvenmeye ne dersin?"

"Kimseye güvenmiyorum."

"Evet, doğru yolun bu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sonunda nispeten kısa üç metin yazdım; biri aileme, biri devam eden bir işim olan bir yayına ve biri de Elle'e.

"Güzel," diyor Uri omzumun üzerinden. O viski-tarçın kokusu gerçekten de uzaklaşmak istememe neden oluyor. "Sadece birkaç haftalığına gideceğini ekle."

"Birkaç *hafta* mı?!" Çığlık atıyorum, bu sırada neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Hiç etkilenmedi. "Bu işler zaman alır." "Burada o *kadar* uzun süre kalmamı bekleyemezsin."

Ona ters ters bakmak için bar taburesinde dönüyorum. Bu *büyük* bir hataya dönüşüyor, çünkü şimdi o için için yanan akuamarin gözleriyle yüz yüzeyim ve tüm gücüyle doğrudan bana yönelmiş durumda.

"Güpegündüz öldürülmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor. "Evden her dışarı adım attığınızda omzunuzun üzerinden bakarak yürümeyi mi tercih edersiniz? Beyaz bir minibüsün geçtiğini her gördüğünüzde eğilip kaçmayı mı tercih edersiniz? Gölgeler, içlerinde insan sakladıklarını bile fark etmeden seni öldürebilir, *narushitel*. Seni korumama izin verebilirsin - benim yöntemimle- *ya da* geldiğini asla duymayacağın katillere karşı kendi başının çaresine bakabilirsin."

Derin bir iç çekerek bir an için gözlerimi kapatıyorum. Çoğunlukla yönümü bulmam gerektiği için, ama aynı zamanda onun bakışlarından kaçmak istediğim için. Tekrar açtığımda, benden yazmamı istediği şeyi yazıyorum ve telefonu zorla uzatıyorum.

"İşte."

"Teşekkür ederim."

Onu beceriksizce kapıya kadar takip ediyorum. Yatağın ayakucunda duran, içinde eşyalarımın olduğu kocaman bir spor çantası görüyorum.

"Bu seni meşgul eder," diyerek kapıyı açıyor ve eşiğe yerleşiyor. "Ama fazladan bir eğlenceye ihtiyacınız olursa diye..." Kapının diğer tarafından bir şey alıyor. "Bunun yardımı olur."

Uri paketi ellerime bırakıyor ve bir saniye sonra neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum.

Havva'nın Bahçesi.

Benim yüzüm kıpkırmızı yanarken o dümdüz bir suratla

"Keyfini çıkarın," diyor. Sonra da gidiyor.

URI

"Parmağında bir kimlik var."

Nikolai'nin acımasız ses tonundan bunun tam da şüphelendiğimiz şey olduğunu anlayabiliyorum. "Igor?"

"Igor," diye onaylıyor.

Nefes alış verişi ağır geliyor ama spor salonunda sinirlerini çalıştırdığını anlamak için ona ne olduğunu sormama gerek yok. Ben *pakhan*'ın mantosunu aldıktan bir yıl sonra, o neredeyse orada yaşıyordu.

"Ağırlık kaldırmayı bırakıp konuşabilmemiz için kıpırdamadan oturabilir misin?"

Ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum ve bir saniye sonra sesi yüksek ve net bir şekilde geliyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, barfiks çekiyordum," diyor kısaca. "Bu hareketin her yerinde Sobakin yazıyor. Bir şeyler yapmalıyız Uri. İçeri girip Igor'u geri getirmeliyiz."

İçim içimi yiyor. "Bahsettiğimiz kişi Boris Sobakin, Nikolai. İkimiz de Igor'un çoktan öldüğünü biliyoruz."

"Ya değilse?"

"O zaman bu bir tuzak. Igor'u kurtarmaya çalışacağımızı tahmin ediyor ve buna hazırlıklı olacak. Bunun sonucunda daha fazla ceset olacak."

"Yani planınız hiçbir şey yapmamak mı?" diye soruyor soğuk bir şekilde.

"Planım uzun vadeli bir oyun oynamak. Mesele muharebeyi kazanmak değil; savaşı kazanmak. Şimdiye kadar Sobakin kurnaz olduğunu kanıtladı. Kaba kuvvet burada bize yardımcı olmayacak."

"Bu bir güç gösterisi olacak! En azından bize karşı hareket ederken iki kez düşünecek."

"Kimi kandırıyorsunuz? Bizi vurmaya çoktan karar verdi. Ateşe ateşle karşılık vermek onu durdurmaz. Yapmamız gereken şey saklanmak ve onu hazırlıksız yakalamak için bir fırsat kollamak."

Diğer hattaki sessizlik anlamlıydı. "Kararın bu mu?" diye soruyor sonunda.

"Ben de buna karar verdim."

"Peki adamlara ne söyleyeceksin?" "Az

önce sana söylediğimin aynısını."

"Oh, mükemmel. İçlerinden biri emirlerimizi yerine getirirken kaçırılırsa, senin kışının üstüne oturup 'uzun oyunu' oynayacağını bilmek eminim onları çok rahatlatacaktır."

Telefonu tekrar elime alıyorum. "Adamlarım bazen çoğunluğun iyiliği için fedakârlık yapılması gerektiğini anlayacaktır."

"*Pakhan* sensin," diyor isteksizce. "Sizin iradeniz, bizim ellerimiz."

Bu sözleri söylerken sesindeki acıyı bir yabancı bile duyabilir.

Telefonu kapatırken iç geçirdim. Keşke Nikolai ikinci kardeş olsaydı. Kaderin bir cilvesi, parçalanmış, gergin ilişkimizle ilgili pek çok şeyi çözebilirdi.

Yatak odama gittiğimde Lev'i orada üç kat yüksekliğinde bir Lego kalesi inşa ederken buluyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor, duvardaki klasik saate bakarak. "Bitirmem gereken bir iş vardı dostum."

"*Her zaman çalışıyorsun.*"

Suçluluk duygusu her zamanki gibi içimi kemiriyor ama onu görmezden gelmeyi öğrendim. Yanına oturuyorum ama oyuncak tuğlaların hiçbirine dokunmuyorum. Yarısı tamamlanmış bir projeye zorla girilmeyece ini çok iyi biliyorum.

"Yemek yedin mi?"

"Evet..."

"Ne yedin?"

"Makarna ve peynir. Mirabel bana et yedirmeye çalıştı ama ben istemedim." "Eskiden çok severdin."

Kalesine iyice konsantre olur. "Hayır, yapmadım."

Bir i   eki i bastırarak, başka bir kule inşa edi ini izliyorum. Odam da ılmı  tu lalardan oluşan bir felaket alanı ama en azından burada sakın. Belki onu bu gece üst kattaki odasında uyumaya bile ikna edebilirim.

"Bu gece ben de seninle yatabilir miyim?"

Blyat'. Çok erken konuştum.

"Bugün senin odanı denemeye ne dersin?"

Ka ları birbirine kenetlendi. "*Bodrumumu* istiyorum."

"Senin için oraya koydu um akvaryumu be enmedin mi?" Diye soruyorum, ama o sadece omuz silkiyor. "Ya duvar k  ıdı? Mavi ve ye ili seviyorsun. Okyanus gibi. Belki bir gün okyanusa gideriz. Ne dersin?"

Başını hararetle sallamaya ba lar. "Hayır... Bunu istemiyorum... İstemiyorum..."

Omzunu tutuyorum, ama benden uzaklaşıyor ve odanın izin verdiği ölçüde geri çekiliyor. "*Bodrumumu* istiyorum... *bodrumumu*... *bodrumumu*..."

"Hey, sorun yok Lev. Sadece nefes al."

Sakin sesim Alyssa'da olduğu kadar i e yaramıyor. Lev gittikçe daha da tedirginle iyor. Bu da bir başka acı verici hatırlatma.

Kazadan bu yıllar sonra, gelişimi akıcı. Gittikçe azalıyor ve azaldığı zaman da *sert bir şekilde azalıyor*.

"Bodrum... bodrum... bodrum..."

Ne ironik bir dönüş. Alyssa oradan çıkmak için çaresiz; Lev ise geri dönmek için. Tek ortak noktaları ikisinin de beni delirtiyor olması.

"Benim odamda uyuyabilirsin, tamam mı? Sorun değil."

Lev'in titremesi yavaşlıyor. Kalkık dizlerinin arasından bana bakıyor. "Buraya mı?"

"Al."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. Geri çekilip kulesini bitirmeden önce bana temkinli bir şekilde bakıyor. Böyle kırılgan bir durumdayken onu zorlamamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden sessizce oturup bitene kadar gözlemliyorum. Ancak o zaman gidip yatmaya hazırlanmasını söylüyorum.

Yatağıma sokulana kadar bekliyorum, sonra pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum ve o uyuyana kadar biraz daha bekliyorum. Sonunda, yorgun horultuları odayı dolduruyor ve beni tam olarak anlamlandıramadığım bir kayıp duygusuyla baş başa bırakıyor. Bir erkek bedeninde bir çocuğun horlamaları. Kaderin acımasız bir cilvesiyle asla olmaması gereken bir şeye dönüşmüş ve kırılmış bir hikaye.

Baktığım her yerde oluyor.

Neyse ki telefonum Polly'den gelen bir mesajla dikkatimi dağıtıyor.

Hey, bok kafa. Bu hafta sessizdin, ben de bir kontrol edeyim dedim. İşler nasıl?

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Polly'ye gönderdiğim mesajlar konusunda genellikle titiz davranırım. Haftada en az iki kez yatılı okulunda iyi olup olmadığını kontrol ederim. Ama bu hafta, yatağımdaki yetişkin çocuk ve bodrumumdaki mütevazı küçük siren arasında tamamen unutmuştum.

Ben de ona mesaj attım. ***Sana mesaj atmayı unuttum. Berbat bir hafta oldu. Sen iyi misin?***

Lev mi? O iyi mi?

URI: *Lev iyi.*

Aramak mı?

Harika. Başa çıkmam gereken bir kriz daha. Bu hafta formumdayım.

Bana bir dakika ver.

Telefonum titremeye başladığında odadan çıkıyordum. Görünüşe göre onu arayacağıma bile güvenmiyor. "İyi akşamlar, *printsessa*."

"Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum." "Her zaman öyle demiyordun."

"*Yedi* yaşındaydım," diye tersliyor sesinde her zaman en iyi özelliklerinden biri olarak g ö r d ü ğ ü m o sinirli kahkahasıyla.

"Sandığın kadar büyümemişsin. Okul nasıl gidiyor?" "Hayır. Kendim hakkında konuşmak için aramadım. Bugün *senin* hakkında konuşuyoruz."

"Söyleyecek bir şey yok. Sadece işle ilgili şeyler. Metinde biraz abartmış olabilirim."

"Hiç abartmıyorsun."

"Hayır, istemiyorum." İç çekiyorum. "Ama her şeyin bir ilki vardır."

Çileden çıkarıcı küçük bir kiska'yı bodrumuma mor bir dildo ile kilitlemek ve onu kullanmak için dünyadaki tüm zaman gibi.

İç çekiyor. "Senin de kendine zaman ayırman gerekiyor, biliyorsun. Her zaman hepimizle ilgilenemezsin. Tükenirsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben iyiyim. Bana okuldan bahset."

Bana, benimkiyle eşleşecek kadar melodramatik bir iç çekişle cevap veriyor. "Okul iyi. Bugün biyolojide kurbağaları inceledik."

"Faul."

Kıkırdıyor. "Kurbağaları kesmek iğrenç ama insanları kesmek iyi mi?"

Bir an donup kaldım, sonra parmağı bilmesine imkân olmadığını fark ettim. O sadece on dört yaşında. Çok zeki ama yine de bir çocuk. Nikolai ve ben onu hayatımızın daha tatsız kısımlarından korumak için çok uğraştık ama bir çocuğun ne kadar çok şeyi fark ettiğine inanamazsınız, özellikle de fark etmemesi gerektiğinde.

"Böyle bir şey yapmıyoruz."

"Tabii, tabii." İnanmayan gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Peki Lev iyi mi?"

"Biz konuşurken o benim yatağında uyuyor." "Sana üst kattaki odanın tutmayacağını söylemiştim." "Kimse ukalaları sevmez, Pol."

Gülüyor. "Tamam, havandasın, o yüzden şimdi kapatıyorum. Sokağa çıkma yasağı çoktan geçti ve yarın erken bir pist antrenmanım var. Bu hafta sonu görüşürüz."

Kahretsin. Tüm o karmaşanın içinde Polly'nin bu dönem hafta sonları eve geleceğini tamamen unutmuşum. Saatimi kontrol ettim. Bugün perşembe. Lanet olsun, bu pisliğin zamanında temizlenme ihtimali yok.

"Evet, bu hafta sonu görüşürüz. Oh, ve bir şey daha-"

"*Evet*, okuldaki herkes bana iyi davranıyor," diye araya giriyor ve beni yeniyor. Sırıttıyorum. Genelde konuşmalarımızı bu soruyla bitiririm. "Kimseye vur emri verme, tamam mı?"

"Değişirse bana haber verir misin?"

"İyi geceler, ağabey." "İyi geceler,

printsessa."

Telefonu kapatmadan önce tek duyduğum huysuz bir "ugh".

Telefonumu düşürdüğüm an gülümsemem kayboluyor. Lev neyse de Polly? O her şeyi fark eder ve bir sırrın kokusunu bir mil öteden alır. Ve bu özel sır bir mil bile uzakta değil.

Ayaklarımızın altında. Bodrumumda, bir kutu dolusu seks oyuncuğıyla birlikte.

ALYSSA

Uri Bugrov ortalama bir erkekten daha seksi, daha uzun ve daha zengin olabilir, ama sonuçta onun da bir farkı yok.

O da diğerkleri gibi verdiği sözleri tutmuyor.

Teknik olarak daha sık ziyaret edeceğine dair söz vermemiştii ama bütün gün gelmediğı için özür dilediğı düşünülürse, bunu düzeltmek için çalışacağını düşünmemi sağladı.

Aslında onu görmek istemiyorum. Ama insan temasının rahatlığını istiyorum. Başka birinin sesini duymak, başka birinin kokusunu almak istiyorum. Ve eğer kimi göreceğim konusunda bir seçeneğim yoksa, o zaman ona razı olacağım.

Beni rahatlatmakla ilgilenmemesi dışında. Bana bir sürü eşyayı ve bir avuç dolusu seks oyuncağını (*yaltaklanma*) geri getirdiğinden beri, işleri hallettiğini düşünüyor gibi görünüyor. Yani, *la-di-freaking-da*, artık örgü sepetim ve bulmacalarımıla tamamen yetineceğim. *Çok teşekkürler, Uri Claus.*

Dürüst olmak gerekirse, bu şeyler ilk on iki saat için yardımcı oluyor. Tam boy bir atkı ördüm ve yarım düzine bulmaca çözdüm. Ama şimdi gözlerimi her kapattığımda ya dönen bir yün deseni ya da siyah beyaz iç içe geçmiş bir labirent görüyorum.

#8 Across, altı harf: *Bir erkekle birkaç akşam yemeğini paylaşmanın onu tanıdığı anlamına geldiğini düşünen aptal bir kadın.*

Sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz.

Sonunda sürgünün açıldığını duyduğumda, banyoda dişlerimi temizliyordum. Uyumak üzere olduğumdan falan değil. Sadece yapacak bir şey olduğu ve diğer tüm seçeneklerimi tükettiğim için.

Diş ipini elimden düşürdüm ve odaya daldım.

Ama içeri giren Uri değildi.

Kirli sarı saçları neredeyse kafa derisini görebileceğim kadar geriye toplanmış minyon bir hizmetçi. Elinde bir tepsi yemek taşıyor ve gümüş cloche'un altından yayılan ağız sulandırıcı kokuya rağmen kalbim hayal kırıklığıyla doluyor.

"Kimsin sen?"

Niyet ettiğimden çok daha sert çıktı. Mutfığa giderken yarı yolda durdu. "Ben Svetlana, hanımefendi."

Bakışlarım kapıya doğru kayıyor. Kapalıydı ama içeri girdiğini gördüm. Kesinlikle arkasından kilitlemedi.

İşte beklediğim fırsat!

"Ah. Doğru. Bunu mutfığa koyabilirsin. Teşekkürler."

Svetlana başını sallıyor ve en ufak bir şüphe duymadan köşede kayboluyor. Kapıya doğru koşmak için hiç vakit kaybetmiyorum. Bodrumdan çıkmayı başarsam bile güvenlik kameraları ve güvenlik görevlileriyle uğraşmak zorunda kalacağımın belli belirsiz farkındayım. Muhtemelen, aç timsahlar ve alınlarında lazer ışınları olan köpekbalıklarıyla dolu bir hendek gibi. Ama o köprüye geldiğimde geçeceğim.

Kapıyı çekip açıyorum. Ağır ve ben zayıfım, bu yüzden zorlanıyorum ama sonunda açıldığında özgürlüğe muhteşem bir bakış atıyorum...

Kendimi bir minotorla yüz yüze bulmadan önce.

Gerçek anlamda bir minotor değil. Ama öyle de olabilir. Tüm merdiveni kapatacak kadar büyük, iri yarı bir güvenlik görevlisi.

"Um-hi."

Yüzü hiç değişmiyor. "İyi akşamlar hanımefendi."

Bu "hanımefendi" işi de ne?

"Nasılsın?" Hâlâ taş

suratlı. "İyiim."

"Evet, patronun bana istediğim zaman üst kata çıkıp kütüphaneden bir kitap alabileceğimi söyledi." Bir kütüphanesi var mı bilmiyorum ama kabul edelim, bu kadar büyük bir evin kütüphanesi olmak zorunda, değil mi?
"Yani izin verirsiniz-"

"İstedğin kitabı yaz, ben sana getiririm."

Gözlerimi kısıyorum. "Aklımda bir kitap yok. Göz atmak istiyorum. Patronun bununla bir sorunu olmadığını söyledi."

Burnu seğiriyor. Bu şimdiye kadar yaptığı en anlamlı şeydi. "Aslında patronum bana tetikte olmamı söyledi çünkü hizmetçi içeri girer girmez kaçmaya çalışacağın kesin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve topuklarımı sıkıyorum. "Bırakın geçeyim!" "Hayır. Üzgünüm."

"Sen bir pisliksin. Tıpkı patronun gibi."

Arkamı dönüp kapıyı suratına çarpma gösterisi yapıyorum. Tabii ki bu kapı çarpılamayacak kadar ağır. Bunun yerine ayakta duruyor ve ben tüm gücümü kapıyı yavaşça kapatmaya harcarken ciddiyetle izliyor.

Bir dakika sürer. Sonsuz, dayanılmaz bir dakika.

Pürüzsüz, Alyssa. Gerçekten pürüzsüz.

Bodruma döner dönmez avazım çıktığı kadar bağıyor, hayal kırıklığımı serbest bırakıyorum. Çığlığım bitene kadar Svetlana'nın birkaç metre ötede durduğunu ve benim patlamamdan dolayı oldukça sarsılmış görüldüğünü fark ediyorum.

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. "Ben deli değilim."

Şimdi, bunu neden söyledim? Herkes bilir ki sadece deli bir insan deli olmadığına ısrar eder.

"Biliyorum,

hanımefendi." "Benim

adım Alyssa."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve yerinde kıpırdanıyor. Kapıya giden yolunu kapattığımı fark ediyorum ama umurumda değil.

"Svetlana, sana bir şey sorabilir miyim, kadın kadına?"

Svetlana gergin bir şekilde yutkunuyor. Bir an için bu hareketin saçlarını kökünden koparacağından endişelendim ama iyi görünüyor. "Tamam, hanımefendi."

"Burada rehin tutuluyorum ve çıkmak için yardıma ihtiyacım var."

Yanakları kızardı. "Burada kendi güvenliğiniz için tutuluyorsunuz hanımefendi."

Hayır, sakın bana onun da Kool-Aid içtiğini söyleme.

"Patronun yalan söylüyor. Beni burada sahte bahanelerle tutuyor. Nedenini Tanrı bilir. Belki de derimden bir palto yapmak istiyordur. Belki de beni seks kölesi olarak satmak istiyor. Sebebini bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum. Yani-"

"Hanımefendi..." Sesi inişli çıkışlı ama yine de dayanıyor. "Yirmi yılı aşkın süredir Bay Bugrov için çalışıyorum. Hiçbir kadına zarar vermedi, seks köleliğine de inanmaz. Neden burada olduğunuzu ben de bilmiyorum ama Bay Bugrov'un sizi güvende tutmaya çalıştığını söylediğine inanıyorum."

Ağzım açık kaldı. Gerçekten de bir çalışandan bu kadar inanç, bu kadar sadakat, bu kadar inanç beklemiyordum.

Uri için.

Sanırım iyi para ödüyor. Artı sosyal haklar.

"Kaçmama yardım etmeye bile çalışmayacak mısınız?"

"Kaçmak zorunda değilsiniz. Eminim Bay Bugrov güvenli olduğunda sizi serbest bırakacaktır." Çıkışa doğru yaklaşıyor. "Akşam yemeğiniz mutfak adasında. Eğer

Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Nasıl?" Talep ediyorum. "Ben aşağıdayım ve sen yukarıdasın!"

Kapının yanındaki küçük kırmızı bir düğmeyi işaret ediyor. "Sadece o düğmeye basın. Hizmetçilerin odasına doğrudan bir hat var."

"Hepiniz *ne* kadar da *Downton Abbey*'lisiniz," diye acı acı söylendim.

Svetlana bana özür dileyen bir gülümseme daha veriyor ve gidiyor. Ve bir kez daha yapayalnızım. Kendi sesimden başka sessizliğin monotonluğunu bozacak hiçbir şey yok.

Nefret ettiğime karar verdiğim başka bir şey daha.

Kendimi tekrar yatağın üzerinde buluyorum, dışa vuramadığım bir öfkeyle kıvranıyorum. Şu anda karşımda duruyor olsaydı ona ne söyledim?

Bu ne cüret?

Benden gerçekten ne istiyorsun?

Tüm kontrolün sende olduğunu ve tamamen senin merhametine kaldığımı bilerek beni burada kilitli tutmaktan zevk mi alıyorsun?

Bu bir akordu vuruyor. Eğer *o* bundan zevk alıyorsa, ben neden almayayım?

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan Elle için olan paketi yatağın üzerine boşaltıyorum. Kalbim gırtlığıma dayanıyor ama kendimi çıldırmış, normal hayatımdan tamamen kopmuş hissediyorum. Başka hiçbir şey normal değil, peki bu neden normal olsun? Ben neden normal olayım?

Neden çırılçıplak soyunup mor bir uzaylı dokunacının bir kıza neler yapabileceğini öğrenmeyeyim ki?

Oyuncak elimde ağır, ama bir şekilde dokunulduğunda sıcak. Bu çılgınca, ama şu anda *kendimi çılgın gibi hissediyorum*. Ve delinin deliye ihtiyacı vardır. Kaderimi güvenmediğim bir adamın ellerine bırakmaya zorlanmamdan uzaklaşmak için çılgınca, aşırı bir şeye ihtiyacım var.

Yerleşiyorum, bacaklarımı ayırıyorum ve oyuncağın ucunu kendime değdiriyorum.

Ani zonklama.

Oyuncağı içimde hafifletiyorum ve zonklama acı veren bir ağrıya dönüşüyor. Duruyorum.

Beni böyle mi hizada tutuyor? Bir silikon parçasının beklentiyle dudaklarımı yalamamı sağlayabileceği kadar zavallı mıyım?

Oyuncağı daha derine itiyorum, sadece kendime zayıf olmadığımı kanıtlamak için. Eğer buna dayanabilirsem, her şeye dayanabilirim. Ondan kurtulabilirim; *bundan* kurtulabilirim.

Tuhaf bir gerginlikle kıvranıyorum. Rahatsızlığı bastırmaya çalışıyorum ama yine de rahatlamaya başlamam için birkaç nefes almam gerekiyor. Ama büyük mor kafayı içime sokarken bile, Eve's Garden reklam metninin vaat ettiği gibi dünyayı sarsan bir şey hissetmiyorum.

Daha az cinsel ve daha çok jinekolojik hissettiriyor.

Dişlerimi sıkarak elimdeki işe konsantre olmak için biraz daha çaba sarf ediyorum.

Cinsel zevk, amaç budur.

Ama alt bölgelerim kuru ve dildo bir insan erkeğinin yerini tutmuyor. Belki de arzuladığım şey bedensel sıcaklıktır... Ya da belki...

Yüzü kafamın içine doğru kayıyor. O geniş omuzlar. O akuamarin gözler.

Oh Tanrım...

Ve aynen böyle, vücudum bir şeyler hissetmeye başlıyor. Bacaklarım titremeye başlıyor; amım nemlenmeye başlıyor.

Bing. Bing. Bing. Bing.

Cinsel zevk. Reklamı yapıldığı gibi, ve sonra biraz.

Mor uzaylı dokunaçla kendimi becerirken inleyerek ve sert nefes alarak ritmine kapılıyorum. Zevk dalgaları üstüme üstüme geliyor ve vücudumun kasılmaya başladığını hissediyorum.

Gerçekten bu kadar dibe battığımı görmemek için gözlerimi sıkıp kapatmak istiyorum ama yapmıyorum. Gözlerimi açık tutuyorum ve boşalmamı izliyorum.

Vay anasını.

Vücudum kontrolsüzce titriyor. Ayak parmaklarım o kadar sıkı kıvrılıyor ki kramp giriyor.

Nihayet doruktan indiğimde, kendimi her zamankinden daha canlı hissediyorum. Birkaç dakika öncesine göre daha az aç, daha az öfkeli ve daha az çaresizim.

Ne yaptı... Bana ne yaptı?

Bir şekilde, burada bile olmadan bana ulaştı.

Uri Bugrov'un bodrumunda kilitliyim, o hiçbir yerde yok ve ben *hala* ona ait.

Acınası.

URI

Lev vahŖi bir hayvan gibi uyuyor.

Neredeyse gözleri kapandığı andan itibaren yatağın etrafında dönmeye, etrafındaki her Ŗeyi tekmelemeye baŖlıyor. Bazı sabahlar odasına girdiğimde yastık ve örtülerin odanın her köŖesine savrulduğunu görüyorum. Kırık yatak direkleri de istediğim kadar nadir değıl.

California King'im bile Lev'i ve beni rahatça ağırlamaya yetmiyor. Ellerimi havaya kaldırıp ofisime çekilmeden önce biri dizime, diğeri kasıklarına olmak üzere iki tekme yiyorum.

Lev'in yanındaki yatakta uyuyakalmayı planlamamıştım. Gece yarısı gibi uyandı, bodrum katı hakkında mırıldanıyordu ve onu sakinleŖtirmenin tek yolu yanına yatmaktı. Tabii ki ben de uykuya daldım.

Çaylak hatası. Ŗimdi uyandım ve canım sert bir Ŗeyler çekiyor.

Gözlerim masama bağı monitörlere kayıyor. Nasıl olduğunu görmek için Alyssa'yı kontrol etmeye karar verdim.

Bugün onu hiç ziyaret etmemeyi seçtim---sırf ne kadar çok istediğimi fark ettiğim için. Günün her saati, her dakikası oraya gitmek istiyordum. Ama böyle bir Ŗey mümkün değıl. Onu sistemimden çıkarmam gerekiyor. Soğuk hindi gibi.

Bodrum katına video kameralar yerleştirmiş olmamın da bir faydası yok. Lev'i uzaktan izleyebilmek için yıllar önce yerleştirilmişlerdi. Ama bu özel durumda benzersiz bir şekilde kullanışlı oldular.

Masama oturdum ve monitörleri açtım. Görüntü ilk başta bulanık ama sonra hızla odaklanıyor. Işıklar hala yanıyor, yani o açıkça-

Donup kalıyorum, gözlerim yatağa odaklanıyor.

Düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Sadece çıplak değil; yatağa uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, büyük mor dildoyu amına sokup çıkarırken göğüsleri ritmik bir şekilde hafifçe zıplıyor.

Başka tarafa bakmak söz konusu bile değil. Gözlerim ekrana yapıştı ve bir daha asla kafamı kaldıramayabilirim.

İçine dildoyu her soktuğunda o küçük şımarık göğüslerinin zıplaması beni büyülüyor. Amcığı tam teşhirde ama yayın kalitesi ne kadar iyi olursa olsun, benim için hala yeterince net değil. Elbette, her kaydırduğında dudaklarının yapay penis yuttuğunu görebiliyorum - ama daha fazlasını istiyorum.

Onu koklamak

istiyorum. *Tadına*

bakmak istiyorum.

O lanet oyuncağı pencereden dışarı fırlatıp ona kendim dalmak istiyorum.

Tanrı yardımcım olsun, plastik bir dildoyu kısıkanıyorum.

Sarı saçları yastıkların üzerine dağılmış. Gözleri kapalı ve her hamlede göğsü kabarıyor. Sikim o kadar acı verici bir şekilde zonkluyor ki devrilmemek için masamın kenarını sıkıca tutmam gerekiyor.

Kendini tatmin edersen teknik olarak seks sayılmaz, değil mi? Kuralımı bozmuyorum. Buna izin verilebilir.

Fermuarımı açtım, aletimi çıkardım ve sertçe pompalamaya başladım. Burada yavaş bir yapı yok. Bu gece değil. O kadar azgınım ki, yakında boşalmazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Ağızından bir inilti çıktığına şüphe yok ama ben duyamıyorum. Bu şeye bağlı bir ses kaynağı da olması gerekmiyor mu? Dişlerimi çılgınca gıcırdatarak, sesi açmak için kendimi yeterince uzun süre serbest bırakıyorum. İnlemenin ortasında bağlanıyor ve sikim tekrar zıplıyor.

"Ahh," diye mırıldanıyor. "Tanrım, evet..."

Benimleyken olduğundan çok daha rahat. Kendini daha özgür, daha rahat hissediyor. Sınır tanımıyor.

Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Geçen gece onu yemek masamda becerdiğimde bu yüz­süz küçük *kiska* neredeydi?

Elbette, inlemiş ve kıvranmıştı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, iki kez de boşalmıştı. Ama bu farklıydı. Şu ana kadar kendini tuttuğunu fark etmemiştim. Daha doğrusu, *bir şey* onu tutuyordu.

Sınıra yaklaşırken vücudu kasılıyor. Kendime dokunmayı bırakıyorum ve tüm dikkatimi monitöre veriyorum. Dudakları aralanıyor, göğüsleri titriyor, bacakları bir an için çaresizce çırpınıyor. Ve sonra-

"Ahh... Uri..."

Vücudum sıcaklıkla dolup taşıyor. Dudaklarındaki isimde hata yok. *Benim* ismim. Vücudumda hızla yayılan tatmin duygusu sıkıntımı tamamen yok ediyor.

Belki kendini tuttuğu için affedilebilir. Ama

ben kendi payımı almadan olmaz.

Ereksiyonumu pantolonumun içine geri sokup ofisimden dışarı adım attığımda bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındayım. Kendimi durdurmalıyım ya da en azından içeri dalmak için makul bir neden bulmalıyım. Ama şu anda tünel görüşüm var. Fethetme arzusu o kadar yüksek ki mantık duygumu bastırıyor.

Canım sert bir şeyler çekiyordu...

O yeterli olacaktır.

Oraya gireceğim ve o mor dildoyu utandıracağım. Ona o kadar çok orgazm yaşatacağım ki artık kendini tutamayacak. Onu kendini hapsettiği kabuğundan çıkaracağım.

Merdivenlerden bodruma inerken sonuçları düşünmek zor. Bunu yaparsam, Alyssa'nın şimdiye kadar iki kez becerdiğim tek kadın olacağını hatırlamak daha da zor.

Bu gibi şeyler şu anda önemsiz bir ayrıntı gibi geliyor.

Sürgüyü açtım ve kapıyı yırtıp açtım. Yataktan bir nefes sesi duyuyorum ve sonra üstünü örtmek için çabalıyor. En azından çarşafı göğsünün etrafına çekmeden önce sulu kışının bir görüntüsünü alıyorum.

Yanakları pembeleşmiş ve rengi göğsüne ve kollarına yayılmış. Saçları karmakarışık buklelerden oluşuyor ve nefes alış veriş sıcak ve sert. Belli ki varlığıma hazırlıksız yakalanmış ama bunu umutsuzca bir öfke maskesinin arkasına saklamaya çalışıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"İyi olduğundan emin olmak için geldim. Ama şimdi görüyorum ki gayet iyisin."

Kızarır ve pembenin daha da koyu bir tonuna bürünür. "Ben... Ben sadece sıcaklamıştım ve hiç-"

"Bundan daha önce bahsetmek aklımdan çıkmış olmalı ama bu odada kameralar var."

Ağzı kapandı. Gözleri şişiyor. Konuşmadan önce sessizlik bir süre daha devam ediyor. "Gördün mü-?"

"Ben. Gördüm. Her şeyi." Yüzüme bir sırıtış yayılmasına izin verdim. "Tam bir gösteriydi."

"Bunun bir gösteri olması gerekmiyordu," diye öfkeyle çıkışıyor. "Bunu görmemen gerekiyordu!"

Koltuğa doğru yürüyorum ve yatağına bakacak şekilde çeviriyorum. Otururken ona "İyi ki yapmışım," diyorum. "Senin çıplak bedeninin yayılmak içindi

HD kalitesinde seksen inçlik bir ekranda."

Alt dudağını ısıyor, bu da bana *onu ısırmak* istediğim her yeri düşündürüyor. "Beni seksen inçlik bir ekranda HD olarak mı izliyordun?"

"Hayır." Başımı üzüntüyle sallıyorum. "İşte bu yüzden buradayım."

Çarşafı omuzlarına daha sıkı sarıyor ama rahatsızlığını belli etmesine rağmen burada olduğum için kızgın olmadığını hissediyorum. "Gitmen gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Şiddetle başını sallıyor. Sarı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor. Köprücük kemiği boyunca uzanan çıplak ten, bu gece gördüğüm diğer her şey kadar erotik.

"Eğer gerçekten gitmemi istiyorsan, giderim. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Bana ters ters bakıyor. "Beni burada kalmaya zorlamak dışında."

"Tamamen farklı bir şey. Bu konuda söz hakkınız yok çünkü riskleri bilmiyorsunuz. Güvenliğiniz söz konusu olduğunda, burada kalmanız sizin yararınıza olacaktır."

Dudaklarını yalıyor. "*Senden* uzak durmanın benim de yararına olacağını hissediyorum."

"Burada yalnızlık çekiyorsun, değil mi *Narushitel*?"

"Hayır. *Hayır*. Beni buraya kilitleyip sonra da mahremiyetimi ihlal edemezsiniz.

Beni *gözetleyin* ve sonra da bunun için benimle dalga geçin!"

"Seninle dalga geçmek mi?" Şaşıracak tekrarlıyorum. "*Kiska*, sana iltifat etmeye çalışıyorum. Bunu açıkça belirttiğime inanıyorum."

Yeniden kızarıyor ve bunu saklamak için çok çaba sarf ediyor. Bir an için bana sırtını dönüyor, bu onun amaçları için iyi çalışıyor, çünkü ince çarşafın arasından kıcının dış hatları hemen dikkatimi dağıtıyor.

"Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şey net değildir."

Çenem sıkıştı. "O zaman şu andan itibaren açık sözlü olacağım. Buraya seni kontrol etmeye gelmedim, Alyssa. Buraya tekrar boşalmanı izlemeye geldim. Şimdi arkanı dön ve bana bak."

Omurgası dikleşiyor ve omuzları sertleşiyor ama yine de arkasını dönüyor. O güzel mavi gözler doğrudan göz teması kurmuyor ama sanki yerleşmekten korkuyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyorlar.

Bacaklarımı dört şekilde açıyorum ve onaylarcasına başımı sallıyorum. "Aferin kızıma. Şimdi, çarşafı bırak."

Gözleri parlıyor ve çarşafı biraz daha sıkı kavıyor. Bir an beni reddedeceğini ve kovacağını düşünüyorum. Sonra, onu ne kadar zorlayacağıma karar vermeden.

Bıraktı.

Çarşaf yere düşüyor ve ayaklarının etrafında toplanıyor. Belli ki gergin ve utangaç ama elleriyle kendini örtmeye çalışmıyor. Kalçalarının kıvrımlarına, bacaklarının uzunluğuna, arzusunun parıldayan ıslaklığına hayran olmama izin veriyor.

Kafamın arkasındaki dırdırcı ses beni uyarmak için çok uğraşıyor, ama bunun için çok ileri gittim. Buna direnmekten bıktım. Kendimi inkar etmekten bıktım. İkimiz de aynı şeyi isterken neden reddedeyim ki?

Tek ihtiyacım olan onun tadına bir kez daha bakmak ve hepsi bu kadar. Bu duyguyu bir kenara bırakıp hayatıma devam edebilirim.

Ama bir kez daha tatmak

istiyorum. "Şimdi, başka bir

oyuncak seç."

Diğer oyuncakların serili olduğu yatağa bir göz atıyor. Ayağa kalkıp etrafta dolanmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor ve bana profilinin mükemmel bir görüntüsünü veriyor. Sikimi çıkarıp onu istediğim gibi beceme dürtüsüne direniyorum. Eğer bu son seferimiz olacaksa, bunun hakkını vereceğim.

Arkasını döndüğünde, küçük pembe bir klitoris uyarıcısı seçtiğini görüyorum. "İyi seçim. Şimdi... yatağa geç ve bunu benim için kullan."

Dudakları aralandı. Vücudunu bir ürperti kaplıyor ama gözlerindeki ifadeden bu kez sinirle bir ilgisi olmadığını anlayabiliyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor usulca.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Senin parçalanmanı izleyeceğim."

ALYSSA

Bu, beden dışı bir deneyime en çok yaklaştığım andı.

Göğsümün ortasına yerleşen bu duyguyu tarif etmenin başka bir yolu yok. Kendimi hiç bu kadar cesaretlenmiş, bu kadar istekli ve konfor alanımın tamamen dışında bir şey yapmaya bu kadar hazır hissetmemiştim.

Sanırım Uri ve benim zaten seks yapmış olmamızın yardımı oldu. Ama mesele sadece o çizgiyi aşmış olmamız değil; mesele şu anda aştığımız tüm çizgiler.

Çok yalnızım. Uzak durmasına rağmen bir gözünün hep üzerimde olması. Belki de bana güvenmediği ve saçma kurallarına uyduğumdan emin olmak istediği kadar basittir. Ama bir yanımda beni izlemekten *hoşlandığı için mi* beni izlediğini merak ediyor.

Kesinlikle öyle görünüyor.

Özellikle de yatakta arkama yaslanıp kendimi tam onun önünde konumlandırığımda, böylece her bir santimetrekaremi net ve katıksız bir şekilde görebiliyor.

Pantolonunun önünü iten ereksiyonunun dış hatlarını görebiliyorum ama fermuarını açmıyor. Hareket bile etmiyor. Orada öylece oturuyor, bir heykel gibi hareketsiz ve sanki tek başıma yeterliymişim gibi beni izliyor.

Klitoris uyarıcısını açtığımda alçak bir gümbürtü duyuyorum. Bir an için bunun klima olduğunu düşünüyorum, sonra bunun Uri'nin kendisi olduğunu fark ediyorum, bir mağara adamı gibi nefesinin altında hırlıyor. Ve işte o anda, onun beni

Dokun bana. Ellerinin vücudumun her yerinde dolaştığı ve sahiplendiği düşünce, stimülatörü çalıştırırken kullandığım görüntüdür.

Birinin beni mastürbasyon yaparken izlemesinin bu kadar tahrik edici olacağını düşünmemiştim. Ama garip bir şekilde, tam olarak öyle. Gözlerim kapalıyken bile beni izlediğini, her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum.

İlgi odağı olmayı hiç sevmedim.

Ayrıca daha önce hiç milyarder bir mafya babasının tutsağı olmamıştım. Her şeyin bir ilki vardır, sanırım.

Uyarıcıyı klitorisime daha sert bastırırken, onu görebilmek için bir gözümü açıyorum.

Ve oğlum, bu bir hamle.

Her şey anında güçlenmiş hissediliyor. On kat daha yoğun. Uyarıcıyı yukarı ve aşağı yönlendiriyorum, klitorisimi çılgınca çalıştırıyorum. İyi hissettiriyor ama bana istediğimi vermiyor. Bana *onun* verdiği sıcaklığı ya da yoğunluğu vermiyor.

Ve bu sadece bakışlarının gücüyle.

Eğer bana dokunmaya cüret ederse.

Dudaklarım aralanıyor ve yüksek sesli, boğuk bir inilti çıkıyor. Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor ama tekrar açıldıkları anda Uri'ye kilitleniyorlar. Hâlâ kendine dokunmuyor ama sandalyenin kollarını o kadar sıkı kavlıyor ki ahşabın daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum.

Adı dilimin ucunda ve sormama bile gerek kalmadan biliyorum ki bu onun kısıtlamasının son parçasını da paramparça edecek. Yine de kendime bunu söyleme izni veremiyorum. Yalnız olduğumu düşünmek bir şeydi. O odadayken ona seslenmek bambaşka bir şey. Bu yüzden o iki tehlikeli hecenin ağzımdan kaçmasını engellemek için dudaklarımı ısırıyorum.

Hayal kırıklığına uğrayarak uyarıcıyı kenara bıraktım ve parmaklarımı kullanmaya başladım. Konu seks olduğunda, tecrübem sınırlı. Becerilerimin de sınırlı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Ama iş kendi kendini tatmin etmeye gelince.

Kız işini biliyor.

Sırtımı eğiyorum ve iki parmağımı içime sokuyorum. Bu noktada inlemelerimi kontrol edemiyorum. Birbiri ardına serbestçe uçuşuyorlar, her birini serbest bıraktığımda Uri'nin gözlerinin parlaması beni cesaretlendiriyor.

Parmak eklemleri bembeyaz ve ereksiyonu bir dakika öncesine göre iki kat daha büyük.

İlk defa *onu üstümde istediğimi* düşündüğümü hatırlıyorum. *Ağırlığını, kokusunu, tenini... hepsini.*

İlk erkek arkadaşım bir keresinde karnıma her boşaldığında çürük yumurta kokuyor gibi göründüğümü söylemişti. Ayrıldığımızda ona çürük yumurtanın onun dölünden çok daha iyi koktuğunu söyledim.

Söylemeye gerek yok, arkadaş kalmadık.

Yine de Uri'nin arzulamayacağım bir parçası olduğunu hayal edemiyorum. Ve onun içimden çıkıp karnımda patlaması düşüncesi...

"Mmm..."

"Benim için gelecek misin, *narushitel*?"

Bu küçük lakabın ne anlama geldiğini hatırlayacak yedek beyin hücrelerim yok, ama dürüst olmak gerekirse, bir parçam bundan hoşlanıyor. Sadece *ben* demek. Ve dudaklarından çıkan o hırıltılı, Rus aksanlı hırıltı? Bu başlı başına bir klitoris uyarıcısı.

"Evet!" Sızlanıyorum. "Evet. Evet. Evet!"

Gözlerim onun üzerindeyken orgazm oluyorum, tepkisini içime çekiyorum, aşağı uzanmasını, sikini serbest bırakmasını ve kendine dokunmasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Vücudum kıvranırken ve patlarken bile. Bana dokunmamış olabilir ama ikimiz de zevkimin her saniyesinden onun sorumlu olduğunu biliyoruz.

Ellerim düşüyor; parmaklarım gerçekten biraz acıyor. Ve onlar düşerken üzerime bir gölge düşüyor, ışığı ikiye bölüyor.

Uri yatağın kenarında duruyor, bir avcının bakışlarıyla beni izliyor. Yine de hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hiç daha sakın hissetmemiştim.

Bir erkeğin bana dokunmasını hiç bu kadar istememiştim.

Doğrudum ve pantolonunun tokasına uzandım. Beni durdurmuyor, ben de onu çözüp pantolonunu aşağı çekiyorum. Daha sonra boxer külotunu indirirken ağzım tükürükle doluyor.

Bu da yeni bir şey.

Oral seks hiçbir zaman bana göre olmadı. Eskiden onları sıkıcı ve açıkçası biraz iğrenç bulurdum. Ama şimdi hayatımda gördüğüm en güzel penisle karşı karşıyayım ve onu ağzıma alma fikri sadece doğal gelmiyor, aynı zamanda *gerekli de geliyor*.

Onu ağzıma alıyorum ve emmeye başlıyorum. Bunu doğru yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yok ama bu adanmışlığın beni oldukça ileri götüreceğini anladım. Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve öğürmeden ağzıma alabildiğim kadar derin emiyorum.

Kalbim çarpıyor ve vajinam da öyle. İkisi de dikkat çekmek için çılgık atıyor. Özellikle de *onun ilgisini*. Ama onu ağzımdan çıkarmak istemiyorum. Bunu ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istiyorum. Devam edersem, ağzıma boşalacak mı?

Bu düşüncenin bile kalbimi daha fazla çarptırdığı gerçeği tuhaf ve karakterimin dışında. Ben kimim? Hayır, beni kim *yapıyor*?

Saksoya tam alışmıştım ki Uri aniden elimden kurtuldu ve geri çekildi. Hissettiğim ilk şey hayal kırıklığı. Sonra sinir.

Yeterince iyi değil miydim? Sıkılmış mıydı? Hevesimle onu incittim mi?

Bu sorulardan herhangi birini soramadan beni yatağa geri itiyor ve acınası bir şekilde yerimde zıplıyorum. Üstüme çıkmadan önce neyi yanlış yaptığımı düşünmeye devam etmek için yaklaşık bir milisaniyem var. Vücuduyla beni sabitliyor ve onun sıcaklığı benimkinin üzerinde kayarken bir nefes alıyorum.

Bu tür şeyler bir ay önce tüylerimi diken diken ederdi. Ama şu anda, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Uyluklarımdan aşağı ıslaklık damlıyor.

"Uri..." Dudaklarım boynunun kenarına yapıştığında nefesim kesiliyor.

Ereksiyonu kalçama sıkıca bastırırken açlıkla hırlıyor. Bacaklarımı biraz daha aralıyorum, bunu olması gerektiği gibi bir davet olarak algılamasını umuyorum. Ama o hâlâ kendini uzak tutuyor.

"Mm, hevesli küçük *narushitel...*" diye hırlıyor, kulağımı ısıırıyor. "Seni becermemi ister misin?"

Göğüslerimle göz hizasına gelene kadar biraz daha aşağı iniyor. Birini sıkıyor, diliyle daireler çizmeden önce meme ucumu yukarı doğru itiyor.

Tanrı yardımcım olsun.

Ne kadar muhtaç olduğumun farkındayım, kalçalarımı onunkilere doğru itmeye çalışıyorum, inliyorum, kıvranıyorum ve beni istediğim gibi alması için onu baştan çıkarmaya çalışıyorum. Bu noktada neredeyse bir porno yıldızıyım.

Ama en iyi çabalarım bile onun üzerinde bir etki yaratmıyor gibi görünüyor.

Bu doğru değil. Gözleri şehvetle parlıyor. Erkekler hakkında pek bir şey bilmem ama şehveti gördüğümde anlarım. Beni istediğini biliyorum ama nedense kendini tutuyor.

Meme ucumu tekrar ağzına alıyor ve ben inliyorum. Sikini dudaklarımda hissedebiliyorum ve-

İçime girdiğinde nefesim kesildi. Sikini değil, parmaklarını.

"Benim için çok ıslaksın, Alyssa. Elimin her yerine damlatıyorsun."

Bir konuda haklıydım: Beni öldürecekti ama düşündüğüm şekilde değil.

"Uri!" Sesi aynı anda hem nefes nefese, hem kızgın, hem de sinirli çıkıyor.

Başını kaldırıyor ve acımasızca kıkırdıyor. "Neyin var, güzel *kiska*? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Benimle alay etmeyi bırak!"

Başka bir karanlık kıkırdama. "İstediğin bu mu?" diye soruyor, sikini yarığıma sürüyor. Hâlâ içimde değil ama bir santim daha, belki iki santim, sonra olacak.

"Evet. Evet... *aah...*"

Ellerimi tutuyor ve yüzümün iki yanına sıkıştırıyor. Sonra kendini bana doğru bastırıyor. "Eğer bunu yapmamı istiyorsan, senden bir şey istiyorum."

Bu işin içinde bir iş olduğunu bilmeliydim. Burada doğru cevap "kesinlikle hayır" olmalı. Onu kendimden uzaklaştırmalı ve kuma kesin bir çizgi çekmeliydim. Ama bunun yerine hararetle başımı sallıyorum. "Ne istiyorsun?"

Gerçekten güçlenmişsin, kızım. İyi iş çıkardın. Feminizmi yüz yıl geriye götürdün.

"Kendini bırakmanı istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Kendini bana teslim etmeni istiyorum. Eğer kendini *tuttuğunu* hissedersen, cezalandırırım."

Bu noktada kalçalarım ıslandı. Seks için mi yoksa ona itaatsizlik edersem başıma geleceklerin vaadi için mi daha çok heyecanlandığımdan emin değilim. Zar zor hareket edebiliyorum. Bacaklarım jöle gibi ve kollarım yerinde kilitli. Yapabileceğim hiçbir şey yok ve kaçabileceğim hiçbir yer yok.

Ve hala korkmuyorum. En

ufak bir şey bile.

"Tamam, bırakacağım" demek istiyorum, bununla ne kastettiğinden tam olarak emin olmasam da. Ama gerçekte söylediğim şey, "Her şeyeime sahip olabilirsin."

Eğer yetilerimi daha iyi kontrol edebiliyorsa olsaydım, kesinlikle ağlardım. Şu haliyle, cinsel güç ve politika gibi aptalca, soyut şeyleri umursamayacak kadar zayıf ve titrek biriyim.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor.

İki kelime kulağa hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

Ve işte o zaman kendini içime sokuyor. Büyüklüğü karşısında ağzım açık kaldı. Vücudumun her hücresindeki hissi hatırlıyorum ve yine de bir şekilde, yemek masasındaki o gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi beni sikerken haykırıyorum. Elleri bileklerimde canlı kelepçeler gibi sıkıca kenetlenmiş duruyor. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri odaklanmış. Sonra aniden çenemi tutuyor ve başımı yana doğru iterek göz temasını kesiyor. Dudakları boynuma iniyor, k a z ı y o r , ısıyor ve sahipleniyor.

"Lanet olsun, Alyssa..."

Beni sikerken adımlı *böyle* söylemesini beklemiyordum. Belki de bu yüzden birdenbire kontrolün *bende* olduğunu hissettim.

Yatağa bağlanmış olabilirim. Kararları veren ve kuralları koyan o olabilir.

Ama onun çözülmesine neden olan *benim*. Arzuladığı kişi benim.

Dudakları bir saniyeliğine benimkilerin üzerinde geziniyor ve vücudum karıncalanıyor. Boşalırken sırtım dikleşiyor, tüm bu süre boyunca kulağına inliyorum. Sıkışıyorum, kasılıyorum ve her santimimle bastırıyorum ve bu hareket Uri'nin orgazmını da serbest bırakıyor.

"Lanet olsun!" diye homurdanıyor, elleri bileklerimi sıkıca kavırıyor ve kalçalarını benimkilerle aynı hızda tutuyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

İçime boşaldığı anda, beni vücudunun hapisanesinden kurtararak yuvarlanıyor. Nefes almak, yutkunmak ve konuşmak gibi şeyleri nasıl yapacağımı hatırlayabilmem için kendime gelmem için bir ya da on dakikaya ihtiyacım olacak.

Ama o değil. Ben daha ona dönmeden, o kalkıp yataktan çıktı. İsmi dilimde, ama ısırarak geri alıyorum. Eğer o sessizliği bozmasa, ben de bozmayacağım.

Yine de bu beni umut etmekten alıkoymuyor.

Giysilerini topladı, tören yapmadan giyindi ve sonra bana doğru bir bakış bile atmadan bodrumdan çıktı.

Bacaklarımdan akan dölleriyle ve bir hafta içinde ikinci kez korunmayı ihmal ettiğimizi bilerek beni terk ediyor.

Yatağa yığılmağan önce üzerimi temizliyorum, kafam henüz işleyemediğim duygularla dolup taşıyor.

O gece uykuya dalmadan önce aklıma gelen sonđan bir önceki düşünce, "*Beni izliyor mu?*" oluyor.

Son düşüncem, *umarım öyledir.*

URI

"Boo!"

Polly beni zıplatmak için yarım yamalak bir girişimde bulunarak ofisimin kapı çerçevesinin arkasından atladığında tepki vermiyorum. "Yapma bunu," diye söylendim. "Kendine zarar vereceksin."

İç çeker ve içeri doğru yığılır. "Seni korkutmaya çalışmak hiç tatmin edici değil. Seni hazırlıksız yakaladığımda bile, kelimenin tam anlamıyla sıfır tepki alıyorum."

"Çünkü beni gerçekten korkutmadın. Üç dakika önce oraya gittiğini duydum."

Pırıl pırıl ela gözleri yarıklara dönüşüyor. Annemizin gözlerini miras alan tek kişi o. Bazen bu yüzden onu daha çok seviyorum. Diğer günler, doğrudan ona bakmak zor geliyor.

Suratını asıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sen bir pisliksin." "Bunu bana söyleyen ilk kadın sen değilsin."

"Ew! Senin fetihlerini duymak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kastettiğim bu değildi."

Polly tek kaşını alnının üzerine kaldırıyor; bu ona Nikolai'dan miras kalan bir hareket. "Sen yapmadın mı?" Gözlerimi deviriyorum ve onu tutuyorum. Kıkırdarak kollarıma giriyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Seni görmek güzel, Uri. Seni özledim."

Başının üstünü öpüyorum. Sanki her ay biraz daha uzuyor. "Ben de seni özledim." Ona iyice bakabilmek için biraz geri çekiliyorum. "Saçını yine mi kestirdin?"

"Elbette. Yakında tamamen kafayı bulmak için cesaretimi toplamayı umuyorum." "Neden?"

Omuz silkiyor. "Çünkü saçlarımı uzatarak, kısa etekler giyerek ve 'iyi bir kız' gibi davranarak ataerkilliğin oyununa gelmeyi reddediyorum. Siktir et."

Görünüşe göre saçının uzunluğuyla ne kadar sık "siktir" dediği arasında ters bir ilişki var. Bunu görmezden gelmeye karar verdim. Seçtiği dil konusunda ona çıkmak Nikolai'nin işi, benim değil.

"Güzel," diye homurdandım. "Onun yerine sana bir parka giydiririz. Okuldaki çocukların uzun süre bakmasını engellersin."

Gülüyor ve kaburgalarımı çimdikliyor. "Bunu gerçek anlamda söylemedim. Kısa eteklerimi seviyorum."

Saçını okşayarak, "Lev'i gördün mü?" diye sordum.

"Hayır." Kaşları hemen düzleşiyor ve ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. Bu bakışı onda sadece Lev için endişelendiğinde görüyorum. Ve bugünlerde onun için *çok endişeleniyor*. "Daha önce Svetlana'ya rastladım ve kötü bir gün geçirdiğini söyledi."

Daha çok "günler" gibi, çoğul.

"O iyi. Şu anda sadece bir uyum sürecinden geçiyor."

"Evet, tabii ki öyle. Onun bodruma girmesine izin vermiyorsun." Bana "ciddi bakışlar" atmak için çenesini aşağı eğiyor ve her nasılsa kendimi küçük kardeş gibi hissediyorum. "Ayrıca bodrumdan da uzak durmam *gerektiği* konusunda bilgilendirildim. Açıklamak ister misin?"

Svetlana'ya kızamam, o benim emirlerimi yerine getiriyor. "Aşağıda bir... fare istilasası var."

Polly'nin kaşları havaya kalktı. "Bu bir örtmece mi?"

"Polina."

"Bana *Polina* deme. Artık bebek değilim, biliyorsun. Lev de değilim. Ne zaman saçma bir bahane uydurduğunu anlarım."

"O zaman senin iyiliğin için ne zaman bilgi sakladığımı da biliyorsun."

"İyi." Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım."

Onu akşam yemeğinin hazırlandığı yemek odasına doğru yönlendirdim. Bu odada her zaman kalın perdeler olmazdı ama Lev'i arada bir bizimle yemek yemeye ikna etmenin tek yolu buydu. Dışarısı karanlık olduğunda bile tavandan tabana pencerelerin kapalı olmasını tercih ederdi. Karanlıkta hareket eden ve ne olduğunu bilmediği bir şey gördüğünde tedirgin oluyordu.

Onu suçlamıyorum.

"Nikolai bugün akşam yemeğinde bize katılacak mı?" "Bugün gelmeyecek. O meşgul."

Umursamıyormuş gibi başını sallıyor ama yüzüne zorla yerleştirdiği gülümsemeden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum. "Bu akşam yemekten sonra ne yapalım? Yastık savaşı mı? Film maratonu mu? Birkaç tur poker mi?"

"Sonunda ne yapacağımızı biliyorsun," diye homurdandım.

İkimiz de birbirimize baktık ve aynı anda "Video oyunları" dedik.

İşin basit gerçeği şu ki, çoğu zaman hayatlarımız Lev ve onun ihtiyaçları etrafında dönüyor. Ama bunun için ona kızmak yerine, onu daha çok seviyor. Bazen bu onu uzaktan sevmek anlamına gelse bile.

Bir kapı çarpma sesi duyduğumuzda ikimiz de açık kapı aralığına dönüyoruz. Birkaç dakika sonra Lev başını köşeden uzattı. Polina her zaman *sarılabiliyorken neden el sıkışalım* türünden bir kız olmuştur. Ama Lev söz konusu olduğunda, ona doğru bir adım bile atmaz. O daha iyi bilir.

"Selam dostum," diye selamlıyor. "Nasılsın?"

"Selam, Polly."

Daha geniş gülümsüyor. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

Kararsızca başını sallıyor. Ondan iki kafa daha uzun ve orta kısmı iki kat daha büyük. Ama ona ürkmüş bir kedi gibi bakıyor. Polly'nin yanında rahatsız ya da temkinli olduğundan değil; sadece yeni birinin yanında olmaya alışmak için zamana ihtiyacı var, özellikle de bir süredir yanında değilse. Zihinsel bir hesap yapıyorum - Polly hafta sonu için eve geleli neredeyse yedi hafta olmuş. Lev için bu yıllar bile olabilir.

"Sarılabilir miyim?" Adam başını şiddetle sallıyor ve kadın daha sert gülümsüyor. "Çak bir beşliğe ne dersin o zaman?"

Bana baktı. Sonra Polly'ye. Sonra tekrar bana. "Acıktım."

Pol'ün etrafından dolaşüyor ve kara tahtaya çakılmış çiviler gibi zemine sürtünen bir sandalyeye oturuyor. Omzunu hafifçe sıkıyorum. "Ona biraz zaman ver."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyi daha zorluyor. "Eve daha sık gelmeliyim."

"Ne zaman istersen eve gelebilirsin. Bunu biliyorsun."

Yemeğe oturduk. Lev için çizburger, Polly ve benim için de kavrulmuş sebzeli köfte. Lev hamburgerini seçiyor, bir ısırık bile almadan önce parçalarına ayırıyor. Yemeden önce her lokmayı dikkatle inceliyor.

Polly birkaç kez onunla konuşmaya çalışıyor ama ya onu duymuyormuş gibi davranıyor ya da kendi kendine mırıldanıyor. Sinirlenmeye başladığında, onu kendi aramızda konuşmaya çekiyorum.

"Bana okuldan bahset."

Gözlerini deviriyor ve melodramatik bir şekilde iç çekiyor. "Boktan bir durum. Danielle'in Peter'a karşı bir ilgisi var ama Peter da Hannah'dan hoşlanıyor. Hannah'nın diğer takımı tuttuğundan eminim çünkü geçen Cuma duşta Kaitlyn'i keserken gördüm."

Kırmızı şarabımdan bir yudum alıp homurdanıyorum. "Sorduğum için özür dilerim."

Kadın kıkırdıyor ve Lev bu beklenmedik ses karşısında koltuğunda geri çekiliyor. "Benim hatam Lev," diye mırıldanıyor ama Lev ikimizle de göz teması kurmuyor.

"Ama Hannah'nın canı cehenneme. O bir sürtük ve arkadaşlarıma sataşmayı bırakmasını istiyorum."

Nikolai, Polly'nin sokak hayvanlarını topladığını söylemekten hoşlanır. Üzgün, kırık, kayıp ya da yalnız olan herkesi Polly kanatları altına alır ve onları korumaya çalışır.

Nikolai bunun doğuştan lider olduğu için olduğunu söylüyor. Bence Lev yüzünden.

"Eğer yapmazsa, dövün gitsin. Bir daha ne sana ne de arkadaşlarına yaklaşır." Ona doğru baktığımda, yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Ne?"

"Hiçbir normal insanın, ebeveynin ya da vasinin bir gence bu tavsiyeyi vermeyeceğinin farkındasınız, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Biz diğer insanlar gibi değiliz."

Koltuğuna doğru geri kayıyor. "Bunu bana iki kez söylemene gerek yok."

"Bodrum!" Hem Polly hem de ben Lev'e doğru döndük. Hâlâ ikimize de bakmıyor ama endişeyle ellerini birbirine vuruyor. "Bodrumumu istiyorum."

"Sana söyledim Lev: Kemirgenler için ilaçlama yapılıyor. Sadece biraz beklemen gerekiyor."
_"

Sandalyesinden o kadar hızlı fırlar ki sandalye geriye doğru düşer. Yarısı yenmiş hamburgerini bırakıp yemek odasından dışarı fırladı. Onu durdurduğumda Polly koltuğundan kalkmak üzereydi.

"Bırak onu. Boşluğa ihtiyacı var."

Koltuğuna geri düşer ama gülümsemesi kaybolmuştur. Ela gözlerinin kenarları kısılmış ve hayal kırıklığıyla dolmuş. "Bazen, onunla ne kadar... ne kadar kötüleştiğini unutuyorum."

"O iyi olacak."

"Hayır, iyileşmeyecek," diye sertçe karşılık verir. "O iyi olmayacak, Uri."

Her zaman böyle olacak. Herkesten şüphelenecek, değişimden korkacak, takıntılı olacak.

tanıdık her şeyle..." "Her şey
yoluna girecek."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü öyle olmasını sağlayacağım. Ona göz kulak olacağım, Polly.
Hepinize göz kulak olacağım."

İç geçiriyor ve sandalyesine gömülüyor. "Senin bir hayata
ihtiyacın var, Uri." "Hep öyle diyorsun."

"Çünkü dinlemiyorsun."

Koluna şakacı bir yumruk indiriyorum. "Bu endişelenmen gereken bir şey
değil, *printsessa*. Sen sadece kendine ve hayatına odaklan; gerisini ben
hallederim."

Pek de rahatlamış görünmüyor. "Bana bodrumda gerçekten neler olduğunu
anlatacak mısın?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Bunu kendime güvenerek söylüyorum ama gerçek şu ki artık o kadar emin
değilim. Alyssa'yı bodruma ilk kilitlediğimde kontrolün bende olduğunu
hissetmiştim.

Şimdi mi? O kadar da değil.

Dün gece onu becermek bir hataydı. Ve onu *bu* şekilde becermek, bir hatayı
diğerinin üzerine yıgmaktı.

Ama o anın içindeyken durmak imkansızdı. Yıllarca ayık kaldıktan sonra
kendini toparlayan bir bağımlı gibi hissediyordum. Onunla ilgili her şey
bağımlılık yapıyordu. İnleme şekli. Hareket edişi. Adımı söyleme şekli.

Onu becerirken gözlerinin içine bakmam için yeterliydi. Neredeyse o
bataklık çukuruna düşüyordum. Ama buna hemen bir son verdim.

Ve yine de...

İşte buradayım, başka bir ilaç için can atıyorum.

Sadece bir vuruş daha. Bir tat daha. Kendime bunun son kez olacağını söylüyorum - ama kendime bunu son kez de söyledim ve bakın nasıl sonuçlandı.

Lanet olsun. Kendimi gerçekten köşeye sıkıştırdım. Polly de döndüğüne göre hataya yer yok.

Bodrumumdaki mütevazı küçük sirenden uzak durmalıyım. Daha da önemlisi, onu bodrumumdan ve mülkümden çıkarmalıyım.

Boris Sobakin tehdit olmaktan çıktığında, küçük *narushitel de* gitmiş olacak. Şimdi tek yapmam gereken bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak.

ALYSSA

Bodrum kapısının hemen dışında bir hareket duyduğumda yarı uyanıktım.

Ya Svetlana ya da Uri olmalı, ama ikisi de içeri girmeden önce o kadar gürültü yapmıyor. Ve ikisi de beni gecenin bir yarısı ziyaret etmedi. Neyse ki pijama giyiyorum - gerçekten seksi olmayan türden, öncelikle Uri'nin işine yaramaması için. Beni istediği kadar gözetleyebilir ama bundan sonra hayal gücünü kullanması gerekecek. Onun söz konusu olduğu yerde vücudum tamamen SINIR DIŞI.

Özellikle de gitme şeklinden sonra... neydi... iki gece önce miydi?

Hâlâ içimi kemiriyor. Basit bir iyi geceler demek bu kadar zor muydu? Yani, Tanrım, "Patlama için teşekkürler, toots." demekle yetinirdim.

Ama bu kadarını istemek bile aptalca geliyor. Ne sanıyordu ki, muhtaç ve yapışkan olacağımı ve benimle kalması için ona yalvaracağımı mı? Gerçi...

Beni sikmesi için ona yalvarmıştım.

Ama o... um... o çünkü- Aslında- o da

neydi?!

Son iki geceyi bana ne olduğunu düşünerek geçirdim. Ne zaman işin özüne inmeye çalışsam, kapıdan çıktığı andan beri kafamda dönüp duran tekerrürle dikkatim dağılıyor.

Yalnızlıktı. Öyle olmalıydı. Sadece bir insan arkadaşlığına hasret kalmıştım ve o ortaya çıktı ve kendimi tamamen kaybettim.

Evet. Tabii. Tabii. Bu açıklamaya bağlı kalacağım.

Kilit gürültüyle açıldı ve ben irkilerek doğruldum. Bu kesinlikle Uri ya da Svetlana değil. Gözlerim karanlığa hızla alışıyor ve bodruma giren silueti görüyorum. Gerçi "sinsi sinsi" daha iyi bir kelime olurdu.

Tüylerim diken diken oluyor ve kalp atışlarım hızla yükseliyor. Bu kişi her kimse, *büyük* biri. Ve hareket etme şekli, keşke yatağın yanında bir kutu biber gazı olsaydı dedirtiyor. Şu anda elimde sadece iki kabarık yastık var. Kendimi savunmak için pek iyi değil.

Yürüyüşü karışık. Sanki nereye gideceğinden emin değilmiş gibi etrafta dolanıyor. Sonra yatağa doğru dönüyor. Muhtemelen benim açımdan aptalca bir hareket ama elimi uzatıyorum ve komodinin üzerindeki ay lambasını yakıyorum. Bodrum katı, tavana yıldızlar düşüren yumuşak, sarı bir parıltıyla doluyor.

"Ack!" diye bağırان adam öyle bir tökezliyor ki ayağı kayıp kış üstü yere düşüyor.

Ayağa fırlıyorum, yatağı aramızda tutmaya dikkat ediyorum. Bilinmeyen bir nedenle, bir yastık kapıp önümde kalkan gibi tutuyorum.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Adam yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ileri geri sallanmaya başlıyor. Ayakta durmak ya da hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Sadece soğuk beton zemine oturuyor ve yüzünü avuçlarının arkasına saklayarak sallanmaya devam ediyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Adamın elleriyle mırıldandığını duyabiliyorum ama söylediği tek kelimeyi bile anlamıyorum. Korkum yerini acımaya bırakırken yavaşça yatağın etrafında dolanıyorum.

Hâlâ hızlı hızlı mırıldanıyor ama bir kelimeyi diğerinden ayırt edemiyorum. Bir çocuk gibi oturuyor, bacaklarını birleştirmiş ve önünde açmış

Onu. Kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Şu anda benden çok daha fazla korkuyor gibi görünüyor.

Sonra bir hıçkırık duyuyorum. Daha fazla mırıldanma. Bir koklama. Sarsıntı durmuyor. Sallanma daha da belirginleşiyor. Artık ondan korkmuyorum; onun *için korkuyorum*.

"Hey, ben... Özür dilerim... Seni korkutmak istememiştim." Sallanma biraz yavaşlıyor, ben de yavaş ve yumuşak konuşmaya dikkat ederek devam ediyorum. "Sadece beni gafil avladın." Biraz daha yaklaştığımda, onda bana tanıdık gelen bir şeyler olduğunu fark ediyorum. "Benim adım Alyssa. Seninki ne?"

Başını biraz kaldırarak cevap veriyor. Sonra iki parmağını, aralarından bir gözün çıkmasına izin verecek kadar ayırıyor.

Ve kafama dank etti... Burada bir yetişkinle uğraşmıyorum. Yani, belki yetişkin bir adam gibi *görünüyor*, ama kesinlikle öyle değil.

Ona dostça bir gülümseme veriyorum, sonra el sallıyorum. Görebildiğim tek gözü kıpırdamıyor ama bana sabitlenmiş durumda. Ben de rahat etmesi için aramızda sağlıklı bir mesafe bırakarak karşısına oturuyorum ve onun vücut dilini taklit ederek yüzümü de kapatıyorum. Sonra az önce onun yaptığı gibi iki parmağımı ayırarak ona bakıyorum.

Ellerini biraz indiriyor. Önce yüzünün üst yarısını yakalıyorum. *Onu kesinlikle daha önce görmüştüm*. Gözlerini kocaman açmış, ağzı açık, şaşkın, temkinli ve ürkek bir şekilde bana bakıyor.

Ben de ellerimi aşağı çekiyorum. Hemen yüzünü tekrar gizliyor. Ben de aynısını yapıyorum. O bana bakınca ben de aynısını yapıyorum.

İleri geri. İleri geri.

Ve sonra, kalbimi yerinden oynatan bir şey duyuyorum.

Kıkırdıyor. Gürültülü, ani ve çocuksu. Ve belli ki bu onu da hazırlıksız yakalıyor çünkü irkiliyor ve sonra elini ağzına götürüyor.

Hafifçe gülüyorum ve omuz silkiyorum. Yanaklarına renk geliyor ama ellerini tamamen bırakıyor.

Aman Tanrım.

Şimdi anlıyorum.

Arada sırada Uri ile ön bahçede futbol oynayan adam bu. En az bir metre boyunda, geniş omuzlu ve kaslı. Yirmi, yirmi bir yaşlarında olmalı.

Bu yüzden bu kişilikle karşılaştığımda şok olduğum için affedilebilirim.

Bir yetişkinin bedenine hapsolmuş bir çocuk. İçimde garip bir duygu dalgalanması yaratıyor ve ardından daha fazla tüylerimi diken diken ediyor.

Elimi kaldırıyorum ve nazikçe sallıyorum. Jestime karşılık vermiyor ama parmakları sanki düşünüyormuş gibi seğiriyor. "Ben Alyssa," diyorum tekrar. Ama bu sefer karşılığında bir şey istemiyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Sonra kollarını bacaklarına doluyor ve çenesini dizlerine dayıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bir anlık bir gülümseme yakalıyorum.

Bir ayağını ileri itiyor. Ben de aynısını

yapıyorum. Kulağının arkasını kaşıyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

"Beni taklit ediyorsun," diye suçluyor bir başka kıkırdamayla. Sözleri masumiyetiyle çocuksu ama sesi çok yetişkin. Derin ve erkeksi. Birbirine tam olarak uymuyor.

"Sanırım öyleyim."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken bacaklarını daha da sıkıyor. Tırnak içinde "normal" bir yirmili yaşlarda olsaydı, küstahça nesneleştirmesinden dolayı hakarete uğrayabilirdim. Ama bu durumda, beni süzmediğini biliyorum. Yaptığı şey beni *ölçüp biçmek*.

"Seni daha önce korkuttuğum için özür dilerim.

Bunu yapmak istememiştim." Kaşlarını çatı.

"Burası güvenli değil."

Bir kova buzlu su gibi hissettiriyor. Beni Uri hakkında uyarmaya mı çalışıyor? Uri tarafından incitildi mi?

Hayır. Olamaz. Onları birlikte *gördüm*. Elbette, uzaktan izledim, ama vücut dilini inkar etmek zordur. Sahte olması da zor.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonumu olabildiğince sakın tutarak soruyorum.

"Fare spreyi. Zehirlidir." Yine içimdeki tedirginliği bastırıyorum. Neden bahsediyor bu adam? Farkında olmadığım bir şeyler mi oluyor? Burnunu tavana doğru çeviriyor. "Ama... Hiçbir koku almıyorum."

"Ne kokusu almaya çalışıyorsun?"

"Fare spreyi. Farelerden kurtulmak için." "Burada fare yok."

Tekrar ileri geri sallanmaya başlıyor. Geçen seferki kadar belirgin değil ama kolayca anlaşıyor. Yine de söylediklerimin nesinin onu üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Fareler *var*," diye ısrar ediyor sert bir mırıltıyla. "Uri *söyledi*."

Ah.

"Oh! Elbette. Doğru," diyorum avucumu alnıma vurarak. "Nasıl unutabilirim ki? Fareler vardı ama Uri onların icabına baktı."

Sallanma yavaşlıyor ve gözleri bana odaklanıyor. Onlar da mavi, ama Uri'ninkilerden farklı bir mavi. Daha açık, daha bastırılmış. "Neden buradasın?"

"Çünkü-" Eğer onu doğru okuyorsam, Uri'nin onun için çok şey ifade ettiği sonucuna varıyorum. Uri'nin ona yalan söylediği fikri bile onu neredeyse endişeye sürüklüyordu. "-Yardıma ihtiyacım vardı. Bir süre saklanacak bir yere ihtiyacım vardı ve Uri bana burada güvende olacağımı söyledi."

"Burası güvenli. Fareler hariç." "Doğru.

Fareler hariç."

"Bana burada olduğunu söylemedi." Kaşları çatıldı. Sallanma yeniden başlar. "Bana söylemedi."

"Bu benim hatam. Ona kimseye söylememesini söyledim. Korkmuştum ve kimsenin bilmesini istemedim."

Alt dudakımı ısırıyor. "Oh."

Etrafıma bakıyorum, yeni bir ışık altında görüyorum. "Burası harika bir yer. Buraya bayılıyorum. Gerçekten harika."

Sallanması durur ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Benim de." "Köşedeki video oyunu koleksiyonun mu?"

Başını salladı.

"Evet." "Vay

be."

Gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Oynamak ister misin?" "Nasıl oynanacağını bilmiyorum.

Bana öğretir misin?"

Tekrar başını sallıyor ama bir yetişkinin başını sallayacağı gibi değil. Başı şiddetle aşağı yukarı sallanıyor. Sırtarak kendini yerden kaldırıyor ve ben de peşinden gidiyorum. Ayakta durduğunda cüssesi daha da belirginleşiyor ama her an kaçmaya hazır olması gerekiyormuş gibi kambur ve temkinli duruyor.

"Özür dilerim, neydi o?" Yanakları kızardı. Kızarma hastalığından muzdarip olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel.

"Lev."

Gülümsüyorum. "Bu senin

adın mı?" "Evet."

"Bu çok güzel."

"Çok güzelsin."

Fısıltı gibi yumuşak bir sesle söylüyor ama ben net bir şekilde duyuyorum. Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim Lev. Bodrumunu kullanmama izin verdiğin için de teşekkür ederim. En kısa zamanda geri vereceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Ellerini birbirine vuruyor ve başını sallıyor. Sonra onu takip etmemi işaret ediyor ve video oyunlarına doğru ilerliyor.

Sabahın erken saatlerine kadar oyun oynuyoruz.

Tüm bu süre boyunca tek bir kelime bile etmedik ama garip bir şekilde, her geçen saat onun rahatladığını hissedebiliyorum.

Ona karşı üst üste yirminci oyunu kaybettiğimde, kumandasını yere bırakıyor. "Bu işte gerçekten kötüsün."

Gülüyorum. "Haklısın. Bu işte gerçekten kötüyüm. Ama neyde daha iyiyim biliyor musun?"

"Ne?"

"Fransız tost. Sen de ister misin?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve başını sallıyor. "Çok vıcık vıcık."

"Ah. O zaman ne yemek istersin?"

"Mısır gevreği."

"Mükemmel! Mısır gevreği yapmakta da harikayımdır."

Yaptığım şaka belli ki kafasından geçmiş çünkü gülümsemedi bile. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Hadi, onları yaparken beni izleyebilirsin."

Beni mutfağa kadar takip ediyor ve iki kase, iki kaşık ve buzdolabında duran yarısı yenmiş mısır gevreği paketini çıkarmamı dikkatle izliyor. Mısır gevreğini döküyorum, sütü ekliyorum ve bir kaseyi ona doğru itiyorum.

"Ta-da! Gurme."

Önce bana, sonra kendi kâsesine ve son olarak da benimkine bakıyor. "Vay *canına*.

mısır gevreği yap."

Kalbim titriyor. Gülmem gerektiğini biliyorum ama gerçekten ağlamak istiyorum. Hayır, asıl yapmak istediğim ona sarılmak. Aramızdaki herhangi bir fiziksel temastan tamamen korkacağından şüphelenmeseydim ben de sarılırdım. Aramızda her zaman en az birkaç metre mesafe bırakmaya özen gösteriyor. O bunu yapana kadar o çizgiyi geçmeyeceğim.

Büyük bir kaşık alıyor; ağzının kenarından bir damla süt süzülüyor. "Çok lezzetli."

"Teşekkürler Lev. Yemeklerimi takdir eden tek kişi sensin."

"Uri'nin de hoşuna giderdi," diye ısrar ediyor. "Bazen uyuyamadığımda mutfakta oturup birlikte mısır gevreği yiyoruz."

Tanrım, bana bunu söyleme. Uri'den hoşlanmak için başka bir nedene ihtiyacım yok. Tanrı biliyor ya, zaten yeterince sebebim var. Elbette ondan nefret etmek için de bir o kadar sebebim var. Ama nedense, bu ikinci liste düşündüğünüz kadar zorlayıcı ya da ikna edici değil.

Lanet olası feromonlar.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Lev başını sallar. "Burayı seviyorum çünkü geceleri gerçekten sessiz oluyor. Ve karanlık. Ve tüm panjurlar kapalı."

Bu bodrumun neden penceresiz olduğunu açıklıyor. Artık ona kızamıyorum bile. "Ben de kız kardeşimle aynı şeyi yapardım," diye itiraf ediyorum. "Pizza, dondurma ve kurabiye yememiz dışında."

"Kız kardeşin mi var?"

"Evet," diye cevap veriyorum düşünmeden önce. Sonra aklıma geldi: Bir kız kardeşim *vardı*. Hemen Z linkime sarılıyorum, az önce ortaya çıkardığım hüznü bastırmaya çalışıyorum. Kalbimdeki yara, ne kadar dürtsem de geçmiyor.

"Benim de bir kız kardeşim var," diye açıklıyor. "Ve

iki erkek kardeşim." "Ve Uri de biri mi?"

Başını sallıyor ve ağzına bir kaşık mısır gevreği daha atıyor. "O benim de en iyi arkadaşım."

İşte yine başlıyor - kalbim, şu anda gerçekten hissetmek istemediğim duygularla titriyor. Ya da hiçbir zaman. En azından Uri Bugrov için.

"Ama Nikolay'a ya da Polly'ye söyleme," diye ekliyor, aniden mahcup olmuş bir halde.

"Yapmayacağım. Yemin ederim." Sözümü yerine getirmek için ona serçe parmağımı uzatıyorum, ama bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Utangaç bir şekilde elimi bırakıyorum. "Kusura bakmayın. Biz, şey... serçe parmağımızla yemin etmek zorunda değiliz."

Uzun bir sessizlikten sonra "Bu da ne?" diye sorar. "Pembe-ee yemin mi?"

"Bu sadece bozulamaz bir söz olduğu anlamına geliyor. Parmaklarınızı bir kez birleştirdiniz mi, o kadar. Ne olursa olsun sözünüzü bozamazsınız."

Ağzı düşüyor ve kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Önce eline sonra da bana bakıyor. "Ben... Ben yapmak istiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak. "Tabii ki." Kendi elimi kaldırmadan önce onun elini kaldırmasını bekliyorum. Ona ulaşabilmek için ortadaki adaya yaslanmak zorunda kalıyorum. Sonra serçe parmağımı onunkine doluyorum ve birbirimize kenetleniyoruz.

Titrediğini hissedebiliyorum ama sakın görünüyor. "İşte," diyorum memnuniyetle. "Şimdi, bu söz bozulamaz."

Hayatımda gördüğüm en geniş sırtışı yapıyor. "Harika." Boş kâsesini bana doğru iterken usulca kıkırdıyorum. "Bana biraz daha mısır gevreği yapabilir misin?"

"Hemen geliyorum."

Kasesini tekrar doldururken, Lev'in tam da beklediğim fırsat olabileceği aklıma geliyor. Birkaç sivri soru, bir ya da iki küfürle ona tam olarak istediğimi yaptırabilirim.

Yani: Beni buradan çıkar.

O bodrumunu geri alır, ben de özgürlüğümü. Kazan-kazan, değil mi?

Yine de vicdanım aynı fikirde değil. Bunu düşündüğüm anda suçluluk duygusu üzerime çöküyor. İkinci kâsesini hevesle bekleyen Lev'e bakıyorum. Yüzündeki masumiyet, onu bu şekilde kullanmayı düşündüğüm için bile kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Onu bu işin ortasına atamam. Ve kesinlikle ondan bir piyon yapamam.

Kaseyi Lev'e uzatıyorum. "Al bakalım Lev."

Kaseyi alıyor ve ağzına biraz daha mısır gevreği atıyor. Ne zaman biraz sıçrama görsem, uzanıp onun için yüzünü temizleme ihtiyacı hissediyorum.

"Gerçekten iyi bir aşçısın," diyor çiğnemeler

arasında. Bir kahkahayı bastırıyorum. "Teşekkürler

Lev. Bunu takdir ediyorum."

Sonraki birkaç dakikayı kitaplar hakkında konuşarak geçirdik. *Ben* de birkaç dakikamı kitaplar hakkında konuşarak geçirdim. Lev çoğunlukla sadece dinliyor ve yemek yiyor, yine de benim saçmalamama aldırıyor gibi görünüyor. Yemeğini bitirdiğinde, bakışları bir şey arıyormuş gibi mutfakta gezinmeye başlıyor.

"İyi misin, Lev?"

"Sence Uri bana kızacak mı?"

Kaşlarımı çattım. "Neden sana kızsın ki?"

"Çünkü buraya geldim. Bana buraya gelmememi söyledi."

"Muhtemelen senin üzülmeni istemedi. Seni koruyordu. Ve beni."

"Çünkü o benim ağabeyim," diye kabul ediyor Lev. "Bu onun işi. Her zaman böyle söyler."

Oh, Tanrım. Yumurtalıklara bir yumruk daha.

Şu anda tüm hisleri yaşıyorum ve bu iyi bir şey değil. "Şey, o haklı. Kardeşlerin birbirlerini kollamaları önemlidir."

Lev kaşlarını çatır. "Ona ben bakmıyorum."

"Öyle düşünmüyor olabilirsin ama eminim onun için yaptığın bir şey vardır, sen bilmesen bile." Kaşları daha da çatılıyor ve ona hiçbir şey ifade etmediğimi yüzünden anlayabiliyorum. "Kız kardeşimin sınavlardan önce çok stresli olduğunu hatırlıyorum. Ben de sınava girmeden hemen önce ona kocaman sarılırdım. Daha sonra, büyüdüğümüzde, bana bu sarılmaların ona yardımcı olduğunu söyledi. O zamanlar bunu bilmiyordum ama ne kadar küçük olursa olsun bir fark yaratmıştım."

Lev başını sallar. "Sarılmanın nasıl bir yardımı olabilir?"

Gülümsüyorum. "Bu fiziksel bir sevgi jestidir. Birine gerçekten söylemeden onu önemseydiğinizi göstermenin bir yolu."

Taburesinde sallanmaya başladı. "Sarılmayı sevmiyorum."

Tabii ki yok, seni aptal. Başka bir örnek bulamadın mı?

"Birine değer verdiğinizi göstermenin tek yolu sarılmak değildir. Tonlarca başka yol vardır. Örneğin... video oyunlarınızı paylaşmak gibi."

Lev bunu düşünür. Dönmesi yavaşlar, sonra durur. "Ah." Gözleri tekrar bana odaklanmadan önce bir an için kararıyor. "Hâlâ Uri'nin bana kızmasını istemiyorum."

"Eminim yapmaz-"

"Gitmem gerek."

Adadan uzaklaşıyor ve mutfaktan o kadar hızlı çıkıyor ki ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Kapıyı kolaylıkla açıyor ama eşikte duraklıyor.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sorar göz teması kurmadan. "Emin değilim Lev. Ama elimden geldiğince çabuk gideceğime söz veriyorum."

Doğrudan kapı çerçevesine bakıyor, parmağını soğuk çelik şeritte gezdiriyor. "Sorun değil. Benim bodrumumu kullanabilirsin."

Sallanmaması için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Gördün mü? Şimdi beni önemseydiğini biliyorum." Kızardı. "Gelip beni tekrar görecekmisin Lev?"

Sessizce başını sallar ve sonra kapıdan dışarı fırlar.

Saat hâlâ erken, bu yüzden yatağıma geri dönüyorum ve her zamanki eğlencem olan tavana bakmaya devam ediyorum. Ama bu sefer gülümsüyorum.

URI

Bodruma bağlanan yayını açtığımda saat sabahın dördü. Uyuyamıyorum ve onun uyuyup uyuyamadığını kontrol edeyim dedim.

Uyumuyor. Hayır. Yatağın arkasında duruyor, lanet olası bodrumdan uzak durmasını açıkça söylediğim küçük kardeşimin varlığından açıkça sarsılmış.

İlk düşüncem, "Bu *ne lan?*" oldu.

İkinci düşüncem, *hemen aşağı inip onu oradan çekip çıkaracağım.*

Üçüncü düşüncem ise... *Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak.*

Bu, Lev kendini yerde kış üstü bulup, sanki derisi patlayacakmış gibi ileri geri sallanmaya başlamadan önce oluyor. Bunun tam bir çöküşe yakın olduğunu bilecek kadar çok kez olduğunu gördüm. Ve eğer bu olursa, onu sakinleştirmek büyük bir süreçtir. Saatlerce mırıldanma, teselli etme ve yalvarma.

Sonra iyileşme dönemi gelir. Bazen bir ya da iki gün sürer. Diğer zamanlarda, çok, çok daha uzun. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. İşlerin çığırından çıkmasına izin veremem-

Alyssa Lev'in önünde yere çöküp tıpkı onun yaptığı gibi yüzünü kapattığında donup kalıyorum. Bu bir oyuna dönüşene kadar onun her hareketini yansıtıyor. Ta ki Lev ellerini indirip dehşet içinde bakmayı bırakana kadar.

Erimeyi olduğu yerde durdurdu. Bunu öğrenmem *yıllarımı* almıştı. Bunu tek bir denemede nasıl başardı?

Belki de o bir cadıdır.

Bunu kabul etmek, *onun sadece iyi bir insan olduğu* alternatifini kabul etmekten çok daha kolay.

Lev onunla etkileşime geçmeye başladığında ekrana sabitleniyorum. Uzaktan bakınca gerçek bir konuşma gibi görünüyor. Geç de olsa sesi açıyorum ama ikisi de o kadar alçak sesle konuşuyor ki ne dediklerini anlayamıyorum. Gerçi bunun pek önemi yok, onları duymama gerek yok.

Onları izlemek yeterli.

Saatler süren video oyunları ve birkaç kase mısır gevreği boyunca izliyorum. Lev'i birkaç kez gülümserken yakalıyorum. Işık loş ama onun da yanaklarının kızardığına yemin edebilirim.

Saatler sonra Lev nihayet her zamanki ani üslubuyla bodrumdan ayrılır. Ama kapıda birkaç kelime konuşmadan önce değil. Alyssa yatağa uzandığında gülümsemektedir, gözlerini tavana dikmiştir.

Neye gülüyor? Merak ediyorum.

Bir saniye sonra gidip kendim öğrenebileceğimi fark ettim. Oturup düşünmek hiçbir zaman benim tarzım olmadı.

Her zamanki tarzımla içeri daldım ve Alyssa ayağa fırladı. Hâlâ o aptal gülümsemesini takınıyor olması bana başka birini beklediğini söylüyor. İstedliğini elde edemeyeceğini anladığı anda bu gülümseme bozuluyor.

"Oh," diyor donuk bir şekilde.

"Sensin." "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve umursamazca omuz silkiyor. Bence biraz *fazla lakayt*. "Ben Svetlana'yı umuyordum. Bugün kahvaltıda Fransız tostı istemiştim."

Son birkaç saatimi onu izleyerek geçirmemiş olsaydım bu bariz yalana inanır mıydım? Muhtemelen hayır, ama bu kadar küçük bir

Kiska'nın kardeşim gibi sarsıcı bir şeyi saklayacağını sanmıyorum. Bildiğim iyi oldu. Kız diliyle beni emmekten çok daha fazlasını yapabilir.

Seni lanet olası aptal. Sakın oraya gitme.

Ama artık çok geç. Sikim çoktan kalkmaya başladı. Umursamaz düşüncelerimin kısmen suçu var, ama Alyssa'ya olan yakınlığının da bununla küçük bir ilgisi var.

Bu tekrar olmayacak.

Bir kez yeterliydi. İki kez çok fazlaydı. Üçüncüsü felaket olurdu.

"Sabahın nasıl geçiyor?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

"Temiz hava veya insan arkadaşı olmayan bir odada kilitli kaldığınızda beklenebileceği kadar iyi."

Gözlerimi kısıyorum. "Görünüşe göre son birkaç saattir bolca insan arkadaşın var. Tabii kardeşimin bundan daha az olduğu konusunda bir espri yapmıyorsan?"

Gözleri büyüyor. Karikatür gibi şirin. "Bizi izliyordun!" Omuz

silkim. "Evet."

Bana bakıyor ve o mavi gözleri delici bir hal alıyor. "Sen hiç

"Tam bir sürüngen olmamak

için?" "Bana sebepler vermeye

devam ediyorsun."

"Tabii ya," diye alay ediyor kısıp bir sesle, "çünkü güvenilirmez olan *benim*. Her şeyi gördüğüne eminim ama unuttuysan hatırlatayım: Lev bodruma kendi özgür iradesiyle girdi. Ona hiçbir şey yaptırmadım. Lanet kapıyı bile tek başıma açamıyorum!"

"Hayır, ama az önce ziyareti hakkında bana yalan söyledin."

Yataktan fırlıyor ve tüm savaşı hali ve öfkesiyle yanıma geliyor. Yine de o pijamaların içinde onu ciddiye almak zor. Çilek ve limon desenli takımlar bir erkeğin kalbine korku salmaz.

"Özür dilerim, karşılığında bana hiçbir şey vermezken benden nasıl dürüstlük bekleyebiliyorsunuz anlamıyorum!"

"Bu işler böyle yürümez, *narushitel*."

"Tabii ki hayır, çünkü bana anlattığın saçmalıkların aksine, ben senin rehinenim!" Bana doğru öfkeli bir adım atarken gözleri parlıyor. "Lev'in ziyaretinden sana bahsetmedim çünkü ona kızacağından endişeleniyordu. Onu ispiyonlayarak ortalığı karıştırmak istemedim ve kesinlikle onu üzme riskini göze alamazdım."

Ağır ağır nefes alıyor. Görünüşe göre, benim varlığım Lev'inin tam tersi bir tepkiye neden oluyor.

Harika. Önce mor bir dildoyu kıskanmıştım. Şimdi de küçük kardeşimi kıskanıyorum. Her şey harika gidiyor.

"Ona karşı çok iyiydin."

Kendi sözlerim beni şaşırtıyor. Yine de onları geri almıyorum. Genelde iltifat etme alışkanlığım yoktur ama bu olayda Alyssa övgüyü hak ediyor. Onunla gerçekten inanılmazdı.

Samimiyetim onu da hazırlıksız yakalamış olmalı, çünkü durdu, gözleri büyüdü, öfkesi söndü. Boğazını beceriksizce temizliyor ve ağırlığını bir soldan diğerine kaydırıyor.

"Şey... o nazik bir ruh."

Bir süredir onun hakkında söylenen ilk nazik şey bu. Lev artık yeni insanlarla tanışmıyor. Kazadan sonra bu kararı erken vermiştim. Daha doğrusu Lev benim yerime karar vermişti. Onu araziden çıkarmayı başardığımız birkaç olayın her biri felaketle sonuçlandı. Bir şey oluyordu, Lev tepki veriyordu ve sonra diğer insanlar ona tepki veriyordu. İşaret edip bakıyorlardı; bazıları gülüyor, bazıları da bağırıyordu.

Yabancılar bir çocuk için sabır ve merhamet toplayabilir ama Lev onların gözünde öyle biri değil. O, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun elinden pelüş tavşan oyuncağını alan ve geri vermeyi reddeden yetişkin, akli dengesi yerinde olmayan bir adamdır. O, biri balon patlattı diye histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayan iri yarı bir canavar.

bir metre ötede. O, rastgele bir yabancı ona çok yaklaştığında korkudan çığlık atmaya başlayan yirmi iki yaşındaki yaralı, kambur, korkmuş biri.

Kimse o kocaman, işkence görmüş bedeninin içindeki kırık

çocuğu görmüyor. Ve görebilseler bile...

Onun hakkındaki ilk şeyi bile anlamazlar.

Sonunda, gezilerimizin yarardan çok zarar getirdiğini fark ettim. *Kendini toparlaması* günler alıyordu ve ortalık yatıştıktan sonra bile biraz daha yavaş yürüyor, biraz daha sessiz konuşuyordu -sanki utanması gereken bir şey varmış gibi.

"O iyi kalpli biri," diye yankıladım huysuzca. "Evet. Bunu herkes göremez."

Alt dudağını çiğniyor. "Beni ilk gördüğünde gerçekten tedirgindi."

Başımı salladım. "Tanımadığı insanlara alışık değil. Ve onlarla karşılaştığında da... ona pek iyi davranmadılar."

Alyssa aniden gelen gözyaşlarını kırıştıtararak uzaklaştırıyor. "Bu korkunç."

"Genelde kimseyi seninle olduğu kadar çabuk kabullenmez. Özellikle de etrafta duruma aracılık edecek tanıdık bir tampon yoksa."

Gururla gülümsüyor. "Video oyunları oynardık." Sonra kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi kaşlarını aşağı doğru kaldırıyor. "Ama eminim bunu zaten biliyorsundur."

"İyi gidiyordu. Bölmek istemedim." Başını

sallıyor. "Tam bir sürüngen."

"Kardeşime göz kulak olmak benim işim."

Bodrumun üst köşelerine göz gezdirirken gözleri farkındalıkla parlıyor.

"Kameralar... Onları Lev için mi kurdun?"

Başımı salladım. "Bir nöbet geçirdikten sonra konuşmaz. İçine kapanır ve yaşadığı travmayı sisteminden atana kadar günlerce burada kalır."

Dudağını çiğnemeye devam ediyor. Sesi çıktığında kararsız ve temkinli.
"Uri... ne *oldu*?"

Çekiniyorum. Haklı bir soru. Ama mesele şu ki, Lev hakkında yabancılarla konuşmam. Gerekli personel, güvenlik ve Bratva personeli onun durumu hakkında kuru bir açıklama yapıyor ama ayrıntılardan ve duygulardan yoksun. Ona karşı herhangi bir sevgi besliyorlarsa bile bu profesyonellikten kaynaklanıyor. O önce bir iş, sonra bir insan.

Bu da bunca yıldır işe yaradı.

Ama işte o, tam olarak ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bu sarışın bomba ve benden en çok koruduğum sırlarımdan birini ona söylememi mi istiyor?

İlk içgüdüm yalan söylemek. Böylesi daha kolay, özellikle de onu burada çok uzun süre tutmayı planlamadığım için.

Ama o ve Lev'in görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Gözümü her kırışımda onları yerde, ayrılmış parmaklarının arasından birbirlerine bakarken görüyorum. Bu onun sık sık kurduğu bir bağlantı değil.

Ya da hiç.

Ve şimdi ona yalan söylemek bencilce, hatta zalimce geliyor. Belki de bana güvenmesini sağlamak için *ona* güvendiğimi göstermeliyim.

Aklıma şu soru geliyor; en son ne zaman yakın çevrem dışındaki birine güvendim? Ona güvenerek büyük bir hata mı yapıyorum?

Bir gün *bu* ana dönüp baktığımda *her şeyin ters gittiğini mi* düşüneceğim?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

ALYSSA

Uri'nin genellikle okunamayan maskesi bir anlığına çatlar. Gözleri kararır, kaşları çatılır ve sağ eli yumruk haline gelir.

İlk defa politikayı düşünmeyi bırakıyorum. Benim onun esiri, onun da benim gardiyanım olduğu gerçeğini unutuyorum. Aramızdaki karmaşık, onarılamayacak kadar berbat dinamikleri görmezden gelmeyi seçiyorum.

Bunun yerine, içimden geldiği gibi konuşuyorum.

"Uri... Lev'le daha yeni tanıştığımı biliyorum ama ona değer veriyorum. Ve asla onu incitecek bir şey yapmam ya da söylemem."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Bana Lev'in hikâyesini anlatmamayı seçerse, onu zorlamayacağım. Çünkü anlıyorum. Sevdiğin birini ne pahasına olursa olsun korumak istemeni anlıyorum.

Z tılsımımı çekiyorum ve ne yapmak istediğine karar vermesini bekliyorum. Sessizlik bir saat gibi geliyor. Sonra nihayet-

İç çekti. "Otur."

Yatağa doğru yürüyorum ve kenarına tünüyorum. Sonra yanımdaki boş alanı okşuyorum. O da gelip oturuyor ve aramızda sadece bir iki adım mesafe kalıyor. Beklediğimden daha yakın. Bu sabah kahve gibi kokuyor. Kahve ve tarçın.

Gözlerini kapatır. "Lev, ailemin öldüğü araba kazasındaydı."

Bu çok garip. Hüzünlü bir hikâye bekliyorum -aslında korkunç bir hikâye- ama yine de bunu duyduğumda içgüdüsel bir tepki veriyorum. Vücudum soğuyor ve tüylerim diken diken olup kollarıma ve bacaklarıma yayılıyor.

"Arabayı babam kullanıyordu. Lev arka koltuktaydı. O sırada on iki yaşındaydı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu çok genç."

"Bir tren raydan çıktı. Kötü bir ray uzunluğu makinistin kontrolü kaybetmesine neden oldu. Sonradan öğrendiğimize göre bir denetim hatası olmuş ve tren kimse yakalayamadan çoktan yola çıkmış."

Ellerimi ağızıma kapatıyorum. "Bu korkunç."

"Arabalarına çarptığında ciddi hasar verecek kadar hızlı gidiyordu. Ama öyle olmadı. Araba bir uçurumun kenarından yuvarlandı ve aşağıya sıçradı. Tren onu takip etti ve altındaki arabayı ezdi. Tam bir felaketti. Biri bittikten sonra diğeri başlıyordu."

Gözleri hâlâ kapalı. Her kelimedede yüzünde küçük seğirmeler fark ediyorum. Sanki arabanın her yuvarlanışının, metalin her bükülüştüğünün, camın her çatlayışının acısını hissediyor.

"O kazada 17 kişi öldü. Ailem de dahil. Uçurumun kenarından aşağı inip onlara ulaşmak günler sürdü. Nikolai ve ben babamızın adamlarıyla birlikte içeri girdik ve arabayı vadide sıkışmış halde bulduk. Hepsi için her şeyin bittiğinden emindik ama oraya indiğimizde... Lev hâlâ nefes alıyordu." Bir an durdu ve yüzü yumuşadı. "Zar zor nefes alıyordu demeliyim. Bir saat daha geçseydi ölmüş olacaktı. Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştığımız."

Hayal bile edemiyorum. Anne babanızın öldüğünü bilmenin dehşeti, ama sonra cesetlerini *bulmak*? Artık hiç umut olmadığını bilerek onları enkazdan çıkarmak?

Lev'in hayatta kalması mucizeden başka bir şey değil.

"Ona olay yerinde tıbbi müdahalede bulunduk ve en yakın hastaneye götürmeden önce durumunu stabilize ettik. Kendi doktorlarımızı getirttik ki

Onu tedavi et. Her biri bize başaramayacağını söyledi. Yaraları çok ağırdı, beyni çok fazla hasar görmüştü."

"Onlara inanmadın." Ona bir soru sormuyorum. İçgüdüsel olarak buna inanacağını *biliyorum* çünkü son nefesini verene kadar Z'den *vazgeçmezdim*.

Uri başını sallar. "Niko ve ben sırayla yatağının başındaydık. İlk birkaç hafta içinde bir düzine farklı ameliyata ihtiyacı oldu. Vücudu kırılmıştı ama vücutları onarmak kolaydır. Ancak zihni..."

Alt dudağımı sıkıyorum. *Ağlama. Bunu kendinle ilgili hale getirme.*

"Uyanmadan önce neredeyse dört ay komada kaldı. Ama onun farklı olduğunu anlamamız biraz zaman aldı. Normal hali değildi. Pek çok farklı şekilde gerilemişti ama doktorlar bunun komadaki bir hasta için normal olduğunu söylediler. Bazı şeylerin ona yeniden öğretilmesi gerekecekti. Bunu bekliyorduk." Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Beklemediğimiz şey kişilik değişimiydi, daha doğrusu kişilik gerilemesiydi. Zihinsel olarak konuşursak, sanki geriye doğru yaşlanmış gibiydi. Artık genç bir delikanlı değildi. Bir sonraki doğum günü yirmi ikinci yaşı olacak... ama benim o zamanlar tanıdığım Lev hiç büyümedi."

Bir damla gözyaşının yüzümün kenarından aşağı kaymasına engel olamıyorum. "Uri... Hayal bile edemiyorum..."

"Tedavisi yok," diyor neredeyse savunmaya geçercesine. "Hiç umut yok. Lev için iyileşmek diye bir şey yok. O hep böyle olacak. Her zaman başkalarının ona bakmasına muhtaç olacak."

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diye hırladı sertçe. "Lev benim için bir yük değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Ürküyorum ama onun savunma içgüdülerini çok iyi anlıyorum. Yaralanmış hissetmek yerine, sadece saygı duyuyorum. Uri'ye ve Lev için yaptığı her şeye karşı duyduğum bu muazzam ve ezici saygı. Lev için *yaptığı* her şeye.

"Öyle demek istemedim," diyorum ona usulca. "Sadece ailenizin bunları yaşamak zorunda kalmasına üzıldüm. Hepsi için. Herhangi birini."

Gözlerimle tam olarak buluşmuyor. Sessizliği kederinin ağırlığını taşıyor. Belki de sadece yansıtıyorum. Sessizlikten rahatsız olduğum için ve şu anda herhangi bir şeyi değiştirecek ya da daha iyi hale getirecek hiçbir şey göremediğim için en kötü içgüdüme boyun eğiyorum.

Uzanıp elini tutuyorum.

Temas kurduğumda ilk başta bir korku hissediyorum. Sonra parmaklarımız birleşiyor ve bu doğal geliyor. Sanki hayatımız boyunca el ele tutuşmuşuz gibi.

"Şimdi anlıyorum. Yüksek duvarlar, güvenlik, bodrum. Sadece onu korumaya çalışıyorsun. Onu mutlu ve rahat tutmak için."

Başını sallıyor. "Gerçekten mutlu olup olmadığından emin değilim."

Sesinde duyabiliyorum, yetersiz kalmanın yükünü. Ne yaparsan yap yeterli değilmiş gibi hissetmenin yükü. Ziva'nın ölümünden sonra ben de benzer bir şey hissettim.

Sonunda elinizde kalan tek şey, kederinize ekleyeceğiniz suçluluk duygusu oluyor. Bunun yardımı olmaz.

Elini sıkıyorum, geri çekilmediği için şaşıyorum ve mutlu oluyorum. "Seni seviyor, Uri. Seni örnek alıyor. Çok fazla şey söylemedi ama söylediği az şeyden o kadarını anladım."

Kazayla mı yoksa niyetle mi bilmiyorum ama gözleri benimkilerle buluşuyor. Ve başka tarafa bakmıyor. "Ağlıyorsun," diye fısıldıyor.

"Sadece önemli olduğunda ağlarım."

İlk kimin eğildiğinden emin değilim. Belki de o; daha büyük ihtimalle ben. Ama dudaklarımız çarpışıyor. Nazik, yumuşak, belki biraz çaresiz, ama bu öpücükte en ufak bir çekingenlik yok. Duygusal bir yaşam çizgisi gibi hissettiriyor.

Ve bu onun için olduğu kadar benim için de geçerli.

Tüm bu süre boyunca elimi bırakmadı.

Daha önce de seks yaptık -şimdiye kadar iki kez- ama hiç bu kadar yakın hissetmemiştik. Bu öpücükte farklı olan bir şey var. Bir şey var.

Son birkaç dakikada her şeyi değiştiren bir şey oldu.

Belki Uri de aynı şeyin farkındadır, çünkü öpüşmeyi aniden kesiyor ve elini benimkinin altından çekiyor.

Sonra yataktan o kadar hızlı kalkıyor ki az önce beni kırbaçlamış olabileceğini düşünüyorum. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum, hâlâ geride bıraktığı hayali öpücüğün tadını alıyorum. Benden birkaç metre uzakta durduğu için sadece profilini görebiliyorum.

Özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama gerçekten mi? Üzgün değilim.

"Gidip Lev'i kontrol etmeliyim," diyor huysuzca, çoktan kapıya yönelmiş.

Onu bu şekilde terk etme fikrinden nefret ediyorum ama kalmasını istemenin işleri daha da kötüleştireceğini de biliyorum. İkimiz de bir çizgiyi daha aştık ve normal bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya çalışmak, eğer buna ilişki denebilirse, asla işe yaramayacak.

"Uri?"

Kısa bir süre duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet?"

"Um... biz *birlikteyken*, biz korunmuyorduk." Yanaklarıma renk geldiğini hissedebiliyorum. "Her iki seferde de. Sanırım güvende olmak için B planına ihtiyacım var."

Tartışmadan başını sallıyor. "Sana getireceğim."

Onu sana getireceğim. Sana getireceğim değil. Bu olması gerekenden daha fazla acıtıyor. Tamamen mantıksız ama öpmemeniz gereken erkekleri öpmek gibi aptalca şeyler yapmak size bunu yapar.

"Teşekkürler. Bir şey daha var mı?"

Kaşlarını çatıyor ama hareketsiz kalıyor. Yataktan kalkıp etrafından dolaşıyorum, böylece kapıya giden yolu kapatmış oluyorum.

"Artık Lev beni bildiğine göre, beni bu bodrumdan çıkarabilir misin?" Yalvarıyorum. "Burada daha fazla kalamam, Uri. Zaten delirmek üzereyim."

Çenesi sıkılıyor ve bakışları üzerimde geziniyor. Beni reddedeceğinden eminim. Sonra yüzünde belli belirsiz bir şey yumuşuyor ve omuzları düşüyor. "Eğer yaparsam, hiçbir koşulda araziden ayrılmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

İçime dolan rahatlama anında gerçekleşiyor. "Evet."

"Bunu kabul ediyorum çünkü Lev için en iyisi bu. Çok uzun süredir bodrumundan çıkmıyor ve bu belli olmaya başladı. Onu başka bir bölüme doğru itmek istemiyorum."

"Anlaşıldı. Teşekkür ederim."

Bakışları birkaç saniye üzerimde kaldı. Ve sonra gitti.

ALYSSA

Uri'nin sözünü tutup bana evinin üst katlarında bir oda vermesi için iki gün daha geçmesi gerekiyor. "Ev" ciddi bir tırnak işareti içinde. Burası saray gibi bir yer. Alışveriş merkezlerindeki kiosklar gibi düzenli aralıklarla harita asmaları gerekiyor.

Svetlana'yı koridorda takip ederken Lev ya da Uri'yi görmüyorum. Ama yeni odama girdiğim anda onun tarçın dumanı kokusunu alıyorum.

İlk başta, tüm bu ışık beni şaşırttı. O kadar *parlak ki*. Gözlerim gerçekten acıyor. Alıştıktan sonra, alanı inceliyorum. Bir şey hemen belli oluyor.

Bu *muhteşem*.

Bunun başlıca nedeni şık, maun yatak ve tik ağacından döşemelerin çoğunun üzerine serilmiş göz alıcı mavi-yeşil İran halısı. Labirentin içinde yürüyorum, ayaklarımı halıda gezdiriyorum ve zevkten çok iğrenç bir şekilde gıcırdamamaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım! Bu-"

"Hoşuna gideceğini

düşünmüştüm."

Ciyakladım. Arkamı döndüğümde Svetlana'nın gittiğini fark ediyorum... Ve Uri onun yerinde duruyor.

Işıktaki daha da göz kamaştırıcı oluyor ki bu çok sinir bozucu. Ona doğrudan bakmamaya çalışmam gerekecek. Benden bana küçük bir serçe parmağı yemini.

"Oda için teşekkürler," diye mırıldanıyorum utangaçça. "Çok güzelmiş."

"Bilin diye söylüyorum, pencereler ve kapılar dışarıdan kilitleniyor."

Gözlerimi deviriyorum, tüm minnettarlık duygularım bir anda yok oluyor. "Nereye kaçacağım? Burası bir kale ve ben hemen bitişiğinde yaşıyorum. Gidecek hiçbir yerim yok."

"Bunu söyleyen, bir paketi almak için çitlerime tırmanan kadın." "Bir kere."

"Bir kere yeter."

Dudaklarımı büzüyorum. "Beni gerçekten buraya mı kilitleyeceksin?"

Tartışmaya tamamen hazırım ama beklemediğim bir uzlaşmayla beni şaşırtıyor. "Sadece geceleri odana kilitli kalacaksın. Gündüzleri evde ve bahçede özgür olacaksın."

"Oh... tamam."

"Bir şartım var."

"Kaçmama şartı *dışında mı* demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, ben de derin bir iç çekiyorum. "Pekâlâ. Vur bana."

"Belirli hafta sonlarında bodruma inmeniz gerekecek."

"*Belirli* hafta sonlarında mı?"

Başını salladı. "Bu tartışmaya

açık değil." "Nedenini öğrenebilir

miyim?"

"Hayır," diye cevap vererek başka soruların sorulmasına son verdi.

Şu anda bana karşı bu kadar kaba davranmasının nedeninin bodrumda paylaştığımız öpücük olabileceğini hissediyorum. Belki biraz fazla yaklaşmışımdır.

Biraz fazla savunmasız.

Tuhaf, katı bir resmiyetle, "Şimdi sizi yalnız bırakacağım,"

diyor. "Ama kapıyı kilitlemeyeceksin, değil mi?"

Ağzının köşesi yukarı k a l k ı y o r ve yarı açık bırakıyormuş gibi yapıyor. Bu tam bir özgürlük değil.

Ama bu da bir şeydir.

Ve oğlum, bu *bir şey*!

O bodrumda neredeyse bir hafta geçirdikten sonra, evin özgürlüğü Sibirya'daki esir kampında geçirilen bir ömürden sonra Amerika gibi geliyor.

Tekrar *nefes* alabiliyorum!

Güneş ışığını tekrar tenimde hissedebiliyorum!

Ayaklarımın altındaki çimlere tekrar dokunabiliyorum!

Özgürlüğümün ilk gününü, *Sound of Music'in* yeniden çevriminde oynuyormuşum gibi yemyeşil çimlere uzanarak, gökyüzüne bakıp bulutları sayarak ve içimden mırıldanarak geçirdim.

Bir ara doğruluyorum ve oturma odasının panjurlarının arkaya çekilmiş olduğunu fark ediyorum. Yan tarafta bir dalgalanma oluyor ve Lev'in yüzü bir anlığına beliriyor. Beni görüyor, gözleri irileşiyor ve geldiği gibi hızla kayboluyor.

Gülümseyerek kendimi çimenlerin üzerinden sıyrıp yalınayak oturma odasına doğru yürüyorum. Lev pencerenin kenarına çömelmiş, beni gözetlediğini gizlemiyordu.

Ağabeyiyle ortak bir yönü var.

"Hey, Lev!"

İrkiliyor, vücudu içe doğru kıvrılıyor. Kendini küçültmek ister gibi görünüyor. Kanepeyi aramızda tutmaya dikkat ederek ona dikkatlice yaklaşıyorum. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Yutkunuyor. "Neden?"

"Çünkü seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum."

Kızardı. "Neden bodrumda değilsin?"

"Kardeşin biraz nefes almam için beni dışarı çıkarmayı kabul etti."

Güneşi özlüyordum." "Güneşten nefret ediyorum. Çok parlak."

"Hayat veriyor Lev. Güneş olmasaydı, her zaman karanlık, soğuk ve korkutucu olurdu." Ona doğru biraz yaklaşıyorum, çok yaklaşıp yaklaşmadığımı anlamak için sürekli yüzünü izliyorum. "Ama seni bazen dışarı çıkarken görüyorum. Uri ile futbol oynarken."

"Bu bizim kaliteli zamanımız," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. Büyük, korkutucu Uri'nin küçük kardeşini "kaliteli zaman geçirmek" için dışarı davet etmesiyle ilgili bir şey içimde sıcak ve dalgalı bir his uyandırıyor. "Şimdi dışarı çıkıp benimle biraz kaliteli zaman geçirmek ister misin?"

Anında sertleşiyor ve bakışları kapalı panjurlara doğru yöneliyor. "Şimdi mi?"

"Bak sana ne diyeceğim: mutlu bir uzlaşma yapabiliriz. Bir battaniye buluruz ve onu köşedeki büyük ağacın altına koyarım, böylece doğrudan güneş altında kalmazsın. Nasıl olur?"

Bana doğru dönmeden önce panjurların arkasından dışarı bakıyor. Hâlâ göz teması kurmaya hevesli değil ama en azından onunla ilk tanıştığımda olduğu kadar endişeli değil. "Bilmiyorum."

"İstersen öğle yemeğini dışarıda, çimenlerin üzerinde de yiyebiliriz." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öğle yemeği mi?"

Dışarıda mı?"

"Neden olmasın? Eğlenceli olacak." Tişörtünün kenarlarını çekiştiriyor ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken hafif bir sallanma hareketi var. Onu çok fazla zorlamamak için kendimi uyarmak zorundayım. Ne de olsa

daha yeni tanışmıştık. "Ama yapmamayı tercih edersen anlarım."

Bakışları odada kararsızca gezinirken tişörtünü yumrukları arasında sıkıyor. "Ben... kaliteli zamanı severim," diyor sonunda.

Sakin ol, Alyssa, sakin ol.

"Oh, Lev, bu beni çok mutlu etti. Teşekkür ederim!"

Bana küçük bir kızarıklık daha veriyor. "Öğle yemeği için mısır gevreği istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım. Hadi, mutfağa gidelim ve ne bulabileceğimize bakalım."

Kapı aralığına ulaşmak için ona biraz daha yaklaşmam gerekiyor. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi kendini duvara yaslıyor. Acaba bu durum zamanla düzelecek mi yoksa birbirimize her yaklaştığımızda benden hep böyle tedirgin mi olacak?

İçeri girdiğimizde mutfak boştu. Aynı zamanda devasa. Tıka basa dolu büyük bir kiler ve benim ilk dairem büyüklüğünde bir derin dondurucu var. Görünüşe göre Lev de en az benim kadar bunalmış durumda. Ona ne zaman bir şeyin nerede olduğunu sorsam omuz silkiyor ya da kayıtsızca homurdanıyor.

Sonra kendinden emin ayak seslerini duyuyorum ve içgüdüsel olarak kimin geldiğini anlıyorum.

"Lev, sen ne-" Uri beni kilerin önünde görünce durdu. "Ah." Boğazını temizliyor. "Siz ikiniz aç mısınız?"

"Aslında Lev ve ben piknik yemeği hazırlayacaktık."

Lev, Uri'ye doğru bir adım atar ve göğsünü kabartır. "Dışarıda," diye gururla ekler.

Kardeşleri ilk kez bu kadar yakından görüyorum. Aval aval baktığımın tamamen farkındayım.

"Emin misin dostum?" Uri, Lev'in omzuna vurarak sorar.

"Uh-huh." Gözleri Uri'ninkilerden hiç ayrılmadan hararetle başını sallıyor. Ve anlıyorum, ağabeyinin onayını istiyor. Uri'yi gururlandırmak istiyor.

Bunların hiçbiri filmi izlerken neden aptal gibi ağlamak üzere olduğumu açıklamıyor.

"Ama-" Lev'in sesi alçalır. "-Sen de gelebilir misin?"

Kalbim titriyor. Sorma şekli çok tatlı ve savunmasız. Her nasılsa, Uri'den sadece birkaç santim daha kısa bir adamdan gelmesi daha da sevimli.

Uri hemen cevap verir. "Elbette." Hemen ardından bana bakıyor ve bunu sadece Lev için mi yaptığını merak ediyorum. Ya da belki, sadece *belki*, ben de nedenin bir parçası mıyım?

Aptal olma.

"O zaman her şeyin nerede olduğunu bulmama yardım edebilirsin," diye araya giriyorum, "çünkü bu mutfak bir labirent."

Yirmi dakika sonra üçümüz güneye bakan çimenlikteki büyük meşe ağacının altındaki piknik battaniyesinin üzerinde oturuyoruz. Lev ağacın gövdesine yaslanmış, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve gözlerini çeyrek mil yakınıımızdan geçen her sincap ve kargaya dikmiş. İstediğim rahat piknik havası bu değildi ama burada oturduğumuz süre uzadıkça onun da buna alışacağını umuyorum. Mısır gevreğini yerken kesinlikle biraz daha sakın görünüyor.

"İşiniz bittikten sonra bir sandviçe ne dersiniz?" Uri sorar.

"Hayır."

"*Brat*, bir saat içinde fizik tedavin var. Güce ihtiyacın olacak." "Hayır."

Uri düşürdü. En ufak bir sabırsızlık ya da kızgınlık belirtisi bile sezmiyorum. "Tamam, sen terapiyi bitirdikten sonra atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım, tamam mı?"

Lev bunu tamamen görmezden gelir ve yemeye devam eder.

Eskiden kaba, yaklaşılmaz, üstün, hatta kaba olduğunu düşündüğüm bir adam nasıl oluyor da bu kadar *nazik* olabiliyor? *Bu* kadar şefkatli, sabırlı ve

İlgileniyor musun?

Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Lev yemek boyunca o ürkek, gergin halini hiç kaybetmiyor ve bu yüzden ben de tam olarak rahatlayamıyorum. Uri'nin nasıl olup da *GQ mankenleri* gibi, hiç rahatsız olmadan, tamamen rahat bir şekilde orada yatabildiğine şaşıyorum.

Çünkü bu onun hayatı. Her gün Lev'in bakıcısı olmaktan asla vazgeçmeyecek.

Muhtemelen Uri söz konusu olduğunda başımın büyük belada olduğunu fark ettiğim andı.

ALYSSA

Lev'in ayrılması her şeyi değiştirir. O rahat ortam, o esintili yaz serinliği gitti. Artık her şeyin aşırı farkındayım. Başım dönüyor, yakınımnda dolaşmaya cesaret eden her sincabı izliyor, Uri'nin nefes alıp verişlerindeki her nüansı dinliyorum.

Uzaktan bakıldığında, Uri ve ben muhtemelen randevuya çıkmış bir çift gibi görünüyoruz. Hem de çok romantik bir randevu.

Elle ve Liam'ın "takılmaya" yeni başladıkları zamanları hatırlıyorum, ilk buluşmalarından biri Joshua Tree'de bir piknikti. Elle daha sonra bana, en iyi *külot düşürme hareketi olduğunu* söylemişti.

Haksız değil; sadece bu piknik Uri ve benim için değildi. Ben, Uri ve Lev içindi. Yukarıda birileri ipleri elinde tutuyor ve bana gülüyor olmalı. Bunun Ziva olabileceği düşüncesi beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Uri kollarının üzerinde dinleniyor, başını eve doğru eğmiş. Nasıl gideceğini anlamaya mı çalışıyor? Beni bir süre görmezden gelip sonra meşgul olduğuna dair uyduruk bir bahane mi uyduracak? En başta bize katıldığına pişman mı oldu?

Tanrım, sessizlik konusunda çok kötüyüm.

"Hâlâ fizik tedavi görüyor mu?" Ağzımdan kaçırdım.

"Günde iki saat, haftada üç kez." Uri yavaşça dönüp bana bakıyor. "Her hafta. Kaza bacağını ve omurgasını mahvetti. Ömür boyu felç kalmasına ramak kalmıştı ama doktorlar en azından onu bu kaderden kurtarmayı başardılar. Yine de, uzuvlarının kullanılabilir durumda kalmasını sağlamak için özel egzersizler yapması gerekiyor."

"Ve terapiyi umursamıyor mu?"

"Artık değil. Bunun için George'a teşekkür etmeliyiz. Ondan önce altı PT vardı ve hiçbirisi birkaç aydan fazla dayanamadı."

Utangaç bir sırıtışa engel olamıyorum. "Lev diğerlerini korkuttu mu?"

Uri yorgun bir şekilde başını sallar. "Lev'in sağı solu belli olmaz. Sakin olduğu zaman sakindir. Kontrolden çıktığında ise doğanın bir gücüdür. Kime bağlanacağını bilmek zor ama bağlandığında da çok sıkı bağlanıyor."

Bana neredeyse suçlayıcı bir bakış atıyor. Ama her zamanki gibi, burada sadece karanlıkta bir bıçak alıyorum. Uri'nin ne hissettiğini tahmin etmek tehlikeli bir oyun.

"Yanında rahat edebileceği birini bulduğuna sevindim," diyorum. "Bahse girerim bu çok sık olmaz."

"Aile dışında bir tek George var."

Bu da başka bir suçlayıcı bakış mı? Neden aslında söylemeden bana bir şey anlatmaya çalıştığı hissine kapılıyorum?

Yüzümü güneşe doğru eğiyorum ve iç çekiyorum. "Dışarıda olmak çok güzel bir his." "Fırsatın varken tadını çıkar. Beş gün boyunca güneş var."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Beni gerçekten her hafta sonu bodruma mı indireceksin?"

"Dediğim gibi, her hafta sonu olmayabilir. Ama önümüzdeki hafta sonu- evet."

"Tam olarak kaç hafta sonu burada olacağımı tahmin ediyorsunuz?"

"Size yönelik tehdidin icabına bakıldığından emin olmak için gereken süre boyunca." Bu açıklamaya gerçekten sadık kalıyor ama her geçen gün

gittikçe daha çok uyduruk bir bahane

gibi geliyordu. "Ama neden?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana parmağı hatırlatmam gerekeceğini düşünmemiştim."

Hatırladıkça ırkiliyorum ve ürperiyorum. "Ondan değil. Demek istediğim, neden hafta sonları bodruma inmek zorundayım? Personel burada olduğumu biliyor. Lev burada olduğumu biliyor. Güvenlik burada olduğumu biliyor. Bunda büyütülecek ne var?"

Bana göre bu basit bir soru. Ama Uri'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa değil. "Bu seni ilgilendirmez."

"Aşağıda sıkışıp kalan kişinin ben olduğumu düşünürsek, bunun beni yakından ilgilendirdiğini söyleyebilirim."

Kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor. "Daha fazla örgü malzemesi ve bulmaca almanı sağlayacağım."

Ona ters ters bakıyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor çünkü aslında bana bakmıyor. *Neden* bana bakmıyor? Ne saklıyor?

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve kendimi eskiden buralarda geçit töreni yaptığı tüm kadınları düşünürken buluyorum. Uzun kadınlar, kısa kadınlar. Zayıf kadınlar, kıvrımlı kadınlar. Her saç renginden, etnik kökenden ve vücut tipinden kadının bu mülkten geçtiğini gördüm. Hepsinde ortak olan tek şey, o kadınların her birinin kesinlikle muhteşem olmasıydı ve bunu *biliyorlardı*.

Ben girdiğimden beri Uri'nin Playboy Playmate randevularını malikanede ağırlamayı bıraktığını varsayıyorum. Ama bunun doğru olup olmadığını kim söyleyebilir? Şimdi gerçekten düşündüğümde, sadece utanmıyorum; kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben buradayım diye neden yatıp kalkmayı bıraksın ki? Ben onun için bir hiçim. Rahatsızlıktan başka bir şey değilim.

"Bu kız kardeşinden mi?"

Soru birdenbire ortaya çıkıyor ve beni bu özel düşünüş sarmalına girmekten başarıyla uzaklaştırıyor. Cazibeme bakıyorum

bilezik ve tabii ki farkında olmadan Z bağlantımla oynuyorum.

"Şey... onundu. Ziva'nın. Kız kardeşimin. Sonra takmaya başladım-"
Boğazımda oluşan yumru şişman ve acımasız. Yutkunup atıyorum. "Sonra."

Beni o kadar yakından izliyor ki yanaklarımın yandığını hissediyorum.
"Kendini her rahatsız hissettiğinde ona dokunuyorsun," diye gözlemliyor.

Omuz silkiyorum. "Bu noktada temelde benim

güvenlik battaniyem." "Bu mantıklı."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Bileziğe bakıyor. "Sanırım o bileklikten önce senin güvenlik battaniyen
oydu."

"Aman Tanrım." Daha tutarlı bir kelime bile edememiştim ama şimdiden
gözyaşlarımın geldiğini hissedebiliyorum. Onları ısırarak bastırmaya
çalışıyorum ama boğazımdaki yumru intikam duygusuyla geri dönüyor.
Onun delici mavi gözlerine bakma hatasını yaptım.

Onlarda ne gördüğümden emin değilim. Sempatimi mi? Anlayış mı?
Merhamet mi? Her neyse, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve sonra
tamamen ağlıyorum.

"Kahretsin," diye boğuldum. "Özür

dilerim." "Özür dileme."

Yüzümü gömleğimin koluyla siliyorum ama bir şey fark etmiyor çünkü
gözyaşlarım durmuyor. "Tanrım, ağlamaktan nefret ediyorum. Bu utanç
verici."

"Neden? Sevdiğin biri için ağlıyorsun. Bunda utanılacak bir şey yok."

İyi bir noktaya değindi. Ama ne yazık ki, bu sadece gözyaşlarının daha
fazla akmasına neden oluyor. Göğsümdeki ağırlık devam ediyor. O eski
tanıdık çürük. Şu anda yaptığım gibi onunla oturmaya uzun zaman oldu
ama Lev ile vakit geçirmek onu yüzeye çıkardı.

Ve zaten ağladığım için, bunun hakkında konuşabileceğimi düşündüm.

"Ben... Lösemiymi," diye geveleyebildim. "Onu öldüren şey buydu." Hiçbir şey söylemese de Uri'nin gözleri önemli ölçüde yumuşadı. "Onsuz yaşamayı öğrenmek çok uzun zamanımı aldı. Bazen, onsuz yaşamayı gerçekten öğrenebildim mi diye merak ediyorum."

"Aynı şey değil," diyor nazikçe. "Asla da olmayacak. Benim de alışmam biraz zaman aldı."

Gözyaşı dolu gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ne şekilde?"

İç çekiyor ve kaşları çatılıyor. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Lev'e karşı her zaman bu kadar sabırlı değildim diyelim. Ama o yaşıyor. En azından onu da kaybetmedik. Önemli olan tek şey bu. Ben de kendime bunu hatırlatıyorum."

Vücudum ona doğru eğiliyor, yüzündeki hüzne doğru çekiliyorum. Bu duyguyu biliyorum; bu duyguyla ilişki kurabilirim. "Tanıdığın kardeşini kaybetmek zor olmalı."

"Aynen öyle oldu. Hayattaydı ama yine de... Sanki eskiden olduğu çocuk sonsuza dek gitmiş gibiydi. Kazadan sağ kurtulmuş olabilir ama Lev'in yasını ailemin yasını tuttuğum kadar tuttum."

"Yas," diye fısıldıyorum. "Garip, değil mi? Bir daha asla göremeyeceğin bu insanla ilgili tüm bu düşünceler, anılar ve duygularla baş başa kalmak. Hayatının her yerine damgasını vuran ve sonra aniden-"

"Yalnızsın."

Başımı salladım. "Onlara ulaşamazsın."

"Ve biliyorsun ki artık ya batacaksın ya da kendi başına yüzeceksin."

Tekrar başımı sallıyorum, beynimin küçük bir kısmı yüzünün benimkine yaklaştığını fark ediyor. Ve bedenim de onunkine yaklaşıyor.

Gözlerim kapanmaya hazır bir şekilde çırpınıyor. Bunu yapmamalıyız ama-

Ping. Ping. Ping.

Birbirimizden şiddetle ayrılıyoruz ve Uri telefonuna bakıyor. Bunun için minnettarım, çünkü yanaklarım yanıyor ve geçemeyeceğimiz, geçmememiz gereken, geçmeyeceğimiz çizgiye bu kadar yaklaştırmaya daha fazla dayanamıyorum.

Sonra ayağa fırlıyor, gözleri bir kez olsun bana kaymıyor. "Gitmek zorundayım."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, belli ki acil bir durum. Ya da belki de mesajın çok ileri gitmemizi engellemek için tam zamanında gelmesinden dolayı rahatlamıştır. Dönüyor ve koşarak eve geri dönüyor.

Ve orada oturup rahatlamayı bekledim.

Ama... hayır.

Öyle bir şansımız yok.

URI

"Hemen harekete geçmeliyiz, Uri! Bunu cevapsız bırakmamızın hiçbir yolu yok."

Nikolai'nin burun delikleri şişmiş, gözleri öfkeyle açılmış, yüzü hiddetten kızarmış. Sanki davasına yardımcı oluyormuş gibi mektubu yüzüme doğru sallayıp duruyor.

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Öyle değil mi?"

Nikolay gözlerini daha da büyüterek karşı çıkar. Dişlerini sıkarak kâğıdı düzeltir, yüzüne tutar ve yüksek sesle okumaya başlar.

"Ax yaklaşan takedown-"

"Tanrı aşkına Niko, lanet olası notu okudum-"

Kardeşim sadece daha yüksek sesle okuyor. "-Sen *Siyah Gül'ü planlıyorsun yoksa adamın ölür!*" Bana ters ters bakıyor. "Sobakin tarafından imzalanmış."

"Dediğim gibi, o lanet mektubu gördüm. Ve okuyabiliyorum. O yüzden bana tekrar okumanıza ihtiyacım yok."

"O zaman neden orada durup aptalca bir şakaymış gibi davranıyorsun? Üzerinde onun mührü ve her şeyi var!"

Niko, Igor'un hayatının hâlâ pamuk ipliğine bağlı olduğundan bu kadar emin olmasaydı, gözlerimi devirirdim. "Mührünün beni altıma sıçırtacak bir gücü yok."

Nikolai gözlerini kısar. "Ne ima ediyorsun?"

"Bir şey ima etmiyorum; açıkça söylüyorum: Onun ekmeğine yağ sürüyorsunuz."

"Siktir git."

Nikolai'nin uzattığı elindeki mektubu kapıyorum. "Bize tehditkâr bir mektup gönderiyor ve ben de hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak parçalara ayrılıp her dediğini mi yapacağım?"

"Igor'u öldürecek!"

"Anlamıyor musun?" Bu noktada ben de bağıyorum. Nikolai beni hala heyecanlandırabilen tek kişi. Eskiden bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm. "Igor çoktan öldü. Bir mucize olur da ölmezse, o zaman ölmüş sayılır. Boris kibarca istediğimiz için onu bize geri vermeyecek."

"Olabilir - eğer ona istediğini verirse."

Yüzümü buruşturuyorum, aynı anne babadan doğan iki kardeşin iş başa düştüğünde bu kadar farklı olabilmesine sonsuza dek şaşırıyorum. "Peki bu nasıl bir emsal teşkil ediyor, *velet*?"

"Adamlarımızı terk etmeyeceğimizin emsali."

"Hayır," diye homurdandım. "Bu, *tüm* adamlarımızın artık savunmasız olduğuna dair bir emsal teşkil ediyor, çünkü birini aldığı anda boyun eğeceğiz ve ona istediğini vereceğiz. Bu hamleye tepki vermemize güveniyor çünkü tepki verirse ipleri elinde tutmaya devam edecek ve biz de onun dans eden küçük kuklalarına dönüşeceğiz."

Nikolay'ın dişlerinin arasından bir ses çıkıyor; hırlama, tıslama ve öğürme arası bir şey. "Sanırım bir hata yapıyorsun."

"Sık sık yapıyorsun."

Bana dik dik bakıyor. Gözlerimiz bu noktada neredeyse tek ortak noktamız. Bu ve Bratva'ya olan sadakatimiz. Sadece farklı şekillerde ortaya çıkıyorlar.

"Kıza ne oluyor?" diye soruyor. Kaşlarımı

çattım. "Ne kızı?"

"Kız," diye tükürdü. "Lev'in bodrumundaki." Doğru. O

kız.

"O hâlâ burada," diye mırıldanıyorum isteksizce. Kardeşimle bu konuyu tartışmak istemiyorum ama onun iyi bir tartışma için can attığını görebiliyorum.

"Sen ciddi misin? Ne zaman kafanı kullanmaya başlayacak ve sakinle düşünmeyi bırakacaksın?"

İtiraf etmekten nefret etsem de, bu sinirime dokunuyor. Dişlerimi göstermek için **d u d a k l a r ı m ı** geri çekiyorum. "Durum kontrol altında."

Nikolay başını sallar. "Lev ve Pol'ü düşünmen gerek. Her şeyden önce bu Bratva'yı düşünmelisin."

Kardeşler böyledir işte, hangi sinire dokunacaklarını çok iyi bilirler. "*Tüm* zamanımı bu Bratva'yı düşünerek geçirmediğimi mi sanıyorsun? Bu aileyi?"

"Sanırım son zamanlarda dikkatin dağınık."

"Kızın bununla hiçbir ilgisi yok. Kimsenin beni Lev ya da Polina'yı korumaktan alıkoymasına izin vermem."

Nikolai bir şey söylemiyor ama dudaklarını öyle bir büzüyor ki yüzüne bir yumruk atasım geliyor.

Kapıya yönelmeden önce "Başka bir şey olursa bana haber ver," diye hırlıyorum.

Nikolai beni durdurmadı. Doğruca eğimli garaj yolunun dibine park edilmiş arabama doğru yürüyorum. Ferrari'yi geri vites taktım ve bronz kapılarından dışarı fırladım. Evime arabayla iki dakikada varıyorum ama sağa dönmek yerine sola dönüyorum ve en yakın eczanenin bulunduğu bitişik mahalleye dalıyorum.

Tezgâhtaki kadın, ben tam önünde durana kadar bana bakmıyor. Baktığında ise gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Oha!" diye soluk soluğa kaldı. Yanakları pembeleşiyor ama bu Alyssa'nın kızardığı zamanki kadar sevimli değil. "Uzunmuşsun."

Otuzlu yaşlarının başında. Kıvrıkcık sarı saçlı, koyu yeşil gözlü. Birkaç hafta önce olsa flört eder, adını sorar, belki de onu yemeğe davet ederdim. Ama şu anda, bunların hiçbirini yapmak için bir isteğim yok.

Kendime bunun, satın almam gereken bir hap olduğu ve çok geç kaldığım için olduğunu söylüyorum.

Kendime bunun Alyssa ile ilgisi olmadığını

söylüyorum. "B Planı hapi, lütfen."

"Oh. Ee, elbette."

Arka duvara tırmanıyor ve bana bir B Planı kutusu almak için küçük bir merdivene tırmanıyor. Gözlerim kalçalarına takıldı. Fit ve çekici. Ve yine de... Hiçbir şey hissetmiyorum.

İlgi yok. Cazibe yok. En ufak bir özlem yok. "Buyurun, efendim."

Ödemeyi yaptım ve arabama döndüm. Arabayla uzaklaşırken kadının başını camlara doğru çevirdiğini görebiliyorum.

Arkama bakmıyorum.

Malikâneye vardığımda ilk içgüdüm önce Alyssa'yı sonra da Lev'i kontrol etmek oldu. Ama Nikolai'nin sözleri hâlâ kulaklarımda çınlarken, önce Lev'e gidiyorum.

Bodrumda oyun oynuyor. Kapıyı açtığımda durmadı. "Hey, dostum, fizik tedavi nasıldı?"

"Güzel."

"Sonra ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"George gittikten sonra Alyssa'ya rastladın mı?" "Evet."

Lanet olsun, bugün diş çekmek gibi.

"Onunla yemek yedin mi?"

"Evet."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Ne hakkında konuştunuz?"

"Çok şey."

"Lev, ben seninle konuşurken şu oyunu durdurabilir misin?"

Lev'in gözleri bir an için bana kayıyor ve çenesi geriliyor.

"Hayır."

Vücudu hafifçe sallanmaya başladı, ben de iç çekip gidiyorum. "Peki. Seni yalnız bırakayım o zaman. Hemen yatağa git, tamam mı?"

Homurdanmak dışında bunu kabul etmedi. Kapıyı kapattım ve ofisime gittim. Yine güçlü bir şeyler arzuluyorum. Bu hissi en son yaşadığımda kendimi bodrumda Alyssa'nın hayatını sikerken bulmuştum.

Bir daha olmayacak. Onu zaten iki kez sikmiş olmam sicilime yeterince kara leke sürdü. Onun *yerine yeşil gözlü eczacıyı becermeliydim.*

Ama bunun düşüncesi bile - kendimi bu fanteziyle oyalanmaya ne kadar zorlarsam zorlayayım - kanımın pompalanmasını sağlamıyor. Bu da beni çok kızdırıyor.

Ben de kendime bir içki aldım. Votka, elimdeki en iyi votka, çünkü *o* günlerden biri. İnerken boğazımı yakan kocaman bir yudum alıyorum.

Tamam, belki Alyssa diğer kadınlardan biraz daha fazla ilgimi çekti ama bu sadece şişirilmiş bir şehvet duygusu. Bunun arzudan başka bir şey olmasına imkan yok. Elbette, kadınla *bazı konularda* ilişki kurabilirim, ama bu bir bok ifade etmez. Artık burada olmasına gerek kalmadığı anda onu vahşi doğaya geri atabilirim. Hayat kolaylaşacak. Tekrar rutinlerime geri döneceğim. Ne demişti? "Döner kadın kapım "ı yeniden başlatabilirim.

Ama gelecekteki olasılıklara yönelmek yerine, kendimi Alyssa'yı düşünürken buluyorum.

Ve sadece yatağa yayılmış çıplak vücudu değil. *Sadece* o da değil.

Ona annemle babamın nasıl öldüğünü anlattığımda gözlerinin nasıl yaşlarla dolduğunu düşünüyorum. Lev'e nasıl baktığını düşünüyorum. Bana kız kardeşi hakkında içini açtığında yüzünde beliren ıstırabı düşünüyorum.

Sadece seks. Şehvet. Arzu. Hepsi bu.

Ama işleri yumuşatmak için votka içilse bile, buna inanmak o kadar kolay değil.

ALYSSA

Güney bahçedeki büyük ağacın altındaki piknik örtüsü benim düzenli uğrak yerim haline geldi. Buraya o kadar sık geliyorum ki Lev'i bile zaman zaman bana katılması için ikna etmeyi başarıyorum. Bugün yine fizik tedavi randevusu var, o yüzden elimde bir kitapla tek başıma güneşin tadını çıkarıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kitabı çoğunlukla görmezden geliyorum. Aslında *görmezden gelmiyorum*; sadece aynı cümleyi arka arkaya yaklaşık bin kez okudum. Uri'yi son gördüğümünden ya da konuştuğumdan bu yana neredeyse kırk sekiz saat geçtiğini düşünüp duruyorum.

Geçen günkü pikniğimiz sırasında aniden ayrıldıktan sonra bir hayalete dönüştü. Lev, Uri'nin şunu dediğini ve bunu yaptığını söyledi. Sabahları, akşamları ve her gece uyumadan önce onu kontrol ettiğini söyledi.

Ama onu hiç görmedim.

Gözlerimi devirmem için yeterli. Kendini çok gizemli sanıyor. Bay *Kimse Beni Anlayamaz*. Tanıştığı herkes için bir muamma olan büyük, korkutucu gangster.

Kesik parmaklarla başa çıkabilir.

Ama savunmasız bir konuşma? Hayır efendim. *İşte* burada sınırı çiziyor.

Her neyse. Onu görmek *istediğimden* değil. Onunla konuşmayı özlediğimden değil. Lev var ve konuşma becerileri sınırlı olsa da

Etrafımda vakit geçirebileceğim biri olduğu için minnettarım. Bu, saatlerce video oyunlarına katlanmayı gerektirse bile.

Kitabımı elime alıp bir kez daha okumaya çalışıyorum. Erkek kahramanın uzun boylu, yakışıklı, düşünceli bir şey ya da başka bir şeyin efendisi olduğunu keşfettiğimde, tekrar kapattım. Uzun boylu, yakışıklı, düşünceli erkeklerden bıktım. Kalbinizin *atmasını* ve vücudunuzun diğer bazı bölgelerinin zonklamasını sağlayabilirler... ama aynı zamanda sizi sürekli huzursuz, emin olmayan ve güvensiz hissettirirler.

Kimin buna ihtiyacı var ki? Benim yok.

Yani ben onun tutsağı olduğum sürece benden kaçabilir. Umurumda bile değil. Kendi başıma çok daha iyiyim-

"Yeni bulduğunuz özgürlüğünüzle yapmayı seçtiğiniz şey *bu mu*?"

Şokla irkiliyorum, dişlerimin arasından küçük bir gıcırtı kaçıyor. Dizlerimin üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve onunla yüzleşmek için doğruluyorum. Uri'nin kaşları eğlenerek kalkmıştı.

Bilinçli bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Öncelikle, karanlık bir bodrumda kitap okumak, güneş ışığı altında kitap okumaktan çok farklıdır. İkincisi, ben buna pek 'özgürlük' diyemem. Hâlâ gidecek hiçbir yerim ve yapacak hiçbir şeyim olmadan burada kapana kısılmış durumdayım."

"Hatırladığım kadarıyla sizi meşgul edecek bir kutu dolusu seks oyuncağınız vardı."

Aynı anda hem kızarıyorum hem de kaşlarımı çatıyorum. "Aynı şey değil.

Dışarı çıkmak istiyorum." "Nereye gitmek istersin?"

"Ne fark eder ki?" Acı acı gülüyorum. "Teklif eden sen değilsin ki." "Ya teklif ediyorsam?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Güneş tepemizden aşağıya doğru eğiliyor, saçlarını altın ve tarçından oluşan erimiş bir karmaşaya dönüştürüyor. "Benimle oyun oynama."

Gülümsüyor ve kalbim titriyor. *Uzun boylu, yakışıklı, kara kara düşünen erkeklere karşı duyduğum nefret buraya kadarmış.* "Aklımın ucundan bile geçmezdi. Sen bunu kendine çok yapıyorsun."

"Ha. Ha. Ha."

Duruşunu düzeltiyor ve bana yeni bir açıdan bakmak için başını yana eğiyor. "Haklısın, uzun zamandır buraya tıklandın ve kaçmaya çalışmadın. İyi davranışını ödüllendirmem adil olur."

Umutsuzca iğneleyici bir şeyler söylemek istiyorum ama dilimi ısıırıyorum. Eğer bana malikâneneden ayrılmam için bir fırsat sunacaksa, hediye edilen atın ağzına bakmayacağımdan eminim. "Nereye gideceğiz?"

"Ne yapmak istediğini tam olarak bildiğini düşünmüştüm."

Düşünmeden cevap veriyorum. "Yani, pek bir şey *yapmıyorum*." Buna güldü. *Aptal, konuşmadan önce düşün.* "Demek istediğim-"

"Hayatın o kadar da ilginç değil demek istiyorsun."

"Hey! Oldukça ilginç. Çok seyahat ederim. Seksen yedi farklı ülkeye gittim. Tonlarca ilginç insanla tanıştım ve gerçekten harika şeyler yaptım ve-"

"Peki ya seyahatin bittiğinde?" diye araya giriyor. "Sonra ne olacak?" Ona göz kırpmıyorum.

"Buraya sadece benimle uğraşmaya geldin, değil mi?" Onu iterek geçiyorum. "Beni bir yere götürmek gibi bir niyetin *yok*. Sadece bana kendimi hissettirmek istiyorsun-"

"Sakura'ya gittin mi?"

Kısa bir süre durdum ve olduğum yerde döndüm. "Sakura?" Tekrar ediyorum. "Girmek için üç aylık bir bekleme listesi olan Japon restoranında olduğu gibi mi?"

"İşte bu. Gitmek ister misin?"

Tabii ki gitmek istiyorum; sadece *gitmeli miyim* emin değilim. Bir süredir bu gidip gelme işini yapıyoruz ve artık tehlikeli gelmeye başladı. Benim için iyi olmadığını bildiğim bir adamla özel, romantik bir restorana götürülmeyi gerçekten istiyor muyum?

Beynimin mantıklı kısmı hayır diyor.

Beynimin duygusal kısmı "*Ne zaman gidiyoruz ve ne giymeliyim?*" diye soruyor.

Ve Şu anda mantıklı tarafımın bana yönelttiği tüm önemli noktalara rağmen, dönüp dolaşıp geldiğim tek Şey Şu: HiÇ kimseye Uri'ye ağıldığım gibi ağılmadım.      tüm o kontrol ve kabadayılığa rağmen, sadece ailesine bakmaya çalışan son derece karmaşık, son derece Şefkatli bir adam var.

Alt dudağımı ısıırıyorum ve ona bakıyorum. "Peki ya Şu '   aylık bekleme listesi' kısmı?"

Alay ediyor. "Benim için bekleme listesi

yok." "Doğru, sen Bay Kodaman'sın.

Unutmuşum."

Gözlerini deviriyor. "Neden yukarı çıkıp kendine çeki düzen vermiyorsun? Sakura'nın kıyafet yönetmeliği var."

Yeni bir güvensizlik dalgası içime hücum etti. "Şey, benim... giyecek hiçbir Şeyim yok." Şu anda tüm gardırobuma eriŐimim olsa bile, giyecek uygun bir Şeyim olacağından Ő pheliyim. Bir kokteyl elbisem bile var mı? Süslü bir kıyafetim?

Ama Uri elini umursamazca yüzüme doğru sallıyor. "Yarım saat içinde senin için bir Şeyler göndereceğim."

 ekiniyorum. "Yarım saat mi?"

Telefona bakıyor ve hızlı hızlı yazıyor. "Uh-huh."

Gözlerimi kısıyorum ama bu bir işe yaramıyor      hâlâ bana bakmıyor. "Tek gecelik iliŐkilerinin ardında bıraktığı kıyafetlerden oluşan bir zulan yok, değil mi?      onların elbiselerinden hiçbirini giymiyorum."

Bu onun dikkatini çeker. Ama kızgın görünmüyor, aksine çok eğlenmiş gibi. "Neden olmasın? Tek gecelik iliŐkilerimin çoğu m kemmел bir zevke sahipti."

Gözlerim dehşetle irileŐti. "Ciddi olamazsın... değil mi?"

"Tanrı aşkına, kadın."    çekiyor. "Hayır, değilim. Kadınlarımın geride bıraktığı eşyaları saklayan bir adam olduğumu mu sanıyorsun gerçekten? Onlar kapıdan çıkar çıkmaz o eŐyalar atılır."

"Kadınlarım" ifadesiyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Ama ben sadece gözlerimi deviriyorum. "Büyüleyici."

"Bu arada, Alyssa, bil diye söylüyorum, bu gezinin bir uyarısı var."

Sertleştım. "Tabii ki var."

"Senin maceran ama *benim* kurallarım."

İç çekiyorum. "İyi bir suşi için kabul edeceğim şeyler. Sanırım bunu mezar taşıma yazacağım."

Sonra şüphe arzumun önüne geçmeden eve geri dönüyorum.

Svetlana yarım saat sonra odama bir değil, iki değil, üç kutu getirdi.

O gider gitmez, ilk önce büyük olanı aldım. İçinden, derin dekolteli, ince askılı ve etek boyu bakarken bile içimi kıpır kıpır eden siyah, zevkli bir elbise çıkıyor.

Kafam bana *çok kısa* olduğunu söylüyor. *Çok seksi. Çok fazla.*

Ama bana pek fazla seçenek sunmuş gibi görünmüyor. Bunu bir kenara bırakıp dikkatimi şimdilik başka bir yere veriyorum.

İkinci kutuda nefesimi kesen bir çift askılı siyah topuklu ayakkabı var. Bir çift Louis Vuittons'un kaç aylık kira bedeli olduğunu hesaplamama izin vermiyorum.

Çok daha küçük olan üçüncü kutuda mücevher olmasını bekliyordum. Ama içinde bulduğum şey çok daha şok edici. Küçük bir B Planı hapı var.

Küçük gümüş bir mermi vibratörün üstüne yerleştirilmiş.

Ne. Ne. Cehennem mi?

"Ah, güzel. Paketler geldi."

Dönüp kapıya bakıyorum, Uri eşikte duruyor ve bence son derece kendini beğenmiş görünüyor. Yanaklarımın kızarmasına aldırmadan vibratörü alıp ona doğru tutuyorum. "Bu da ne böyle?"

"Bunu anlamanın en iyi yolu pratik kullanımdır. İsterseniz sizinle bu konuda konuşabilirim."

İlk düşüncemi geri alıyorum. "Kendini beğenmiş" bunu karşılamaya yetmez bile.

Bu noktada benim de yüzüm yanıyor. "Ne olduğunu *biliyorum*. Demek istediğim, neden burada?"

"Giymen için burada tabii ki." Çenem düşüyor, tam karikatür tarzı. Komplocu bir şekilde kıkırdıyor. "Senin maceran, benim kurallarım, unuttun mu?"

"Ama... bu bir *vibratör*."

"Bir mermi vibratör. O küçük tatlı amcığına tam oturması için yapıldı."

Yutkunuyorum. Bu noktada gerçekten kendimi patlatabilirim. Ama yüzünde şeytani bir sırıtişla orada öylece duruyor, sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bana bakıyor.

Ki onu tanıyorsam, muhtemelen

öyleyimdir. "Mümkün değil-"

Omuz silkiyor. "Sanırım rezervasyonu iptal edeceğim o zaman." Pislik gerçekten de kapıya doğru döner.

"Bekle!"

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, bakışları önce benim üzerimde geziniyor ve sonra yatağın üzerinde duran B Planı hapına yöneliyor. "O hapı sonuna kadar kullanmak niyetindeyim," diye uyarıyor beni. "Oynamak için birkaç günümüz var."

Yüzüne bakmakta ya da yanaklarımdaki ateşi kontrol etmekte zorlanıyorum. Tanrı biliyor ya, esprili bir karşılık vermek aklımın ucundan bile geçmiyor.

"Yarım saat içinde sizi aşağıda görmeyi bekleyebilir miyim?"

Blöfünü görüp randevuyu reddetsem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Bir yanımla bunu gerçekten yapmak istiyor, sadece çekip gidecek mi gitmeyecek mi diye görmek için. Mesele şu ki, eğer zar atarsam, risk almış olurum. Ve eğer çekip giderse, bu mülkten çıkamayacağım, dünyanın en iyi suşisini yiyemeyeceğim ve gezegendeki en ateşli erkeklerden biriyle ve beynimi ve vajinamı orgazm jölesine dönüştüren bir vibratörle beş yıldızlı bir restorana girmenin nasıl bir his olduğunu deneyimleyemeyeceğim.

Dorothy, artık Kansas'ta değilsin.

"Yarım saat," diye mırıldanarak kabul ediyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Uri sırtlıyor ve çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor. Hazırlanmaya başlamadan önce birkaç derin nefes alıyorum.

Elbise üzerime eldiven gibi oturdu. Banyodaki boy aynasında kendimi incelemek için döndüğümde ne kadar seksi olduğunu fark ediyorum. Bacaklarım ve her nasılsa ekstra cömert görünen göğüs dekoltem tam teşhirde. Elbisenin ayrıca dahili bir korsesi var, bu da belimin kıvrıldığı ve sahip olduğumu bile bilmediğim kum saati figürünü vurguladığı anlamına geliyor.

İşte bu yüzden insanlar tasarımcıların yolunu tutuyor. Macy's, kalbini ye.

Elbiseyi giydikten sonra topukluları giyiyorum. Göz açıp kapayınca kadar Shylyssa Walsh'tan kilometrelerce uzunlukta bacakları ve gururlu bir duruşu olan glamazon bir podyum modeline dönüşüyorum. Bu tam anlamıyla bir sihir numarası. Bu gerçek olamaz.

Sırada makyaj var. Tuvalet masasının önüne oturuyorum ve aynaya bakıyorum. Aşırıya kaçmak falan istemiyorum ama gerçekten çaba sarf etmek istiyorum. Sadece Uri'yi çıldırtmak için. Bu yüzden elbisemi mükemmel bir şekilde tamamlayan şık bir kedi gözü kullanıyorum. Elmacık kemiklerimin etrafına hafif bir kontür yapıyorum, allıkla vurguluyorum ve ardından yüzümü doğal pembe rengini ortaya çıkaran nude bir dudakla bitiriyorum. Saatlerce YouTube'da "Hayallerinizdeki Met Gala Görünümüne Nasıl Kavuşursunuz" konulu eğitimleri izledim ve aslında hiçbir zaman kullanmayı düşünmediğim bu eğitimleri uygulamaya koyuyorum.

"Tamam," diyorum aynadan bana bakan baştan çıkarıcı yabancıya. "Sen halledersin."

Bu his, alt bölgelerime sokmam gereken gümüş kurşun vibratörü görene kadar sürüyor.

Shylyssa bunu yapar mıydı? Nefesim göğsümde sıkışırken merak ediyorum. Ziva yapar mıydı?

Tılsımla oynuyorum. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi parmaklarımin altında tıngırdıyor. "Tanrı aşkına, siktir et," diye karar veriyorum aniden.

Oyuncağı elime alıyorum, elbisemin eteklerini yukarı kaldırıyorum ve içimde oynatıyorum. İlk başta soğuk geliyor ama alıştıktan sonra arka planda eriyor. Bir çift siyah dantel külotun içine giriyorum ve onu tamamen unutmaya çalışıyorum.

Kesinlikle bir tampon değil, bu kesin. Bu şey üç kat daha büyük ve bir tamponun sahip olabileceği türden bir esnekliğe sahip değil. Ama şaşırtıcı bir şekilde, rahatsızlık duymadan yürüyebiliyor ve hareket edebiliyorum.

"Çok tuhaf," diye mırıldanıyorum aşağı inerken.

Öte yandan, son birkaç gündür her şey tuhaftı. Ve bu yakın zamanda duracak gibi de görünmüyor.

URI

Nihayet telefonuma cevap verdiğinde Nikolai'nin sesi karanlık ve huysuzdu.
"Ne?"

"Düşünüyordum da-"

"Acıdı mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Onu göremiyorum ama sırtıttığını anlayabilecek kadar uzun zamandır tanıyorum. "Ben senin ağabeyim. Seni her şeyden sorumlu tutmak benim görevim."

"Bana bir iyilik yap ve arada bir ara ver."

"Söz vermiyorum." Kıkırdıyor. "Ne düşünüyordun?"

"Boris'in tehdidini cevapsız bırakamayız. Durumu daha fazla tırmandırmadan cevap vermenin bir yolunu bulmalıyız."

"Bahsettiğimiz kişi Boris Sobakin. O gerilimi tırmandırmanın kralıdır."

"Ve ben de bu lanet şehrin kralıyım. Sanırım kimin tacının daha büyük olduğunu bulmamız gerekiyor."

Bir süre sessizlik oldu. "Peki ya öyle olduğu ortaya çıkarsa?"

Çenem sertçe sıkılıyor. "O zaman kafasını koparmak zorunda kalacağım. Bu da işe yaramazsa, kafasını tamamen koparırım."

"Nihayet. Üzerinde anlaşılabileceğimiz bir

şey." "Gece konuşmak için geleceğim."

"Akşam yemeğini organize edeceğim."

"Zahmet etmeyin. Muhtemelen geç

geleceğim." "Oh? Büyük planların mı var?"

Dişlerimi sıkıyorum. Balık tutuyor ve ona planlarımı anlatmaktan kaçındıkça, planlarımın Alyssa'nın etrafında döndüğünden daha çok şüphelenecek. Ki bu durumda, bu doğru.

"Akşama görüşürüz," diyorum belli belirsiz, o sormadan konuşmaya son vermeye çalışarak-

"Peki ya kız?" diye ağzından geçiriyor, girişimimi görmezden gelerek. "Son durum nedir?"

Uygun bir yanıt bulmaya çalışıyordum ki merdivende topuk seslerini duydum. Arkamı döndüm ve vücudum gerildi. Aynı zamanda, tüm bu adrenalin içime akıyor.

Tanrım, ne kadar güzel.

Onu çıplak gördüm. Ve onu kar fırtınasının ortasında dışarı çıkacakmış gibi giyinik gördüm. Ama onu hiç *böyle* görmemiştim.

Giyinip kuşanmış. Seksi bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar, makyaj. Yalayıp ısırmak istediğim çıplak tenini, omuzlarına dökülen ve yumruğuma dolandığını hayal edebildiğim sarı saçlarını ve yaramazlık ve vaatle parlayan gözlerini görüyorum.

Sadece onu görmek bile beni kaya gibi sertleştirmeye yetiyor.

Nikolai boğazını temizliyor. Sesinin bana ulaşması birkaç saniye alıyor. "Uri? Merhaba... orada mısın?"

Gözlerimi Alyssa'dan ayırmıyorum. "Her şey kontrolüm altında," diye homurdanıyorum, o hâlâ konuşurken hattı kesmeden hemen önce.

Onu görmenin bile vücudumu ne kadar kontrolden çıkardığını düşününce sözlerimin ironisinin belli belirsiz farkındayım. Bunun bir başka nedeni de

Kendiliğinden oluşan "randevu gecesi" fikrim muhtemelen büyük bir hata.

Son iki gündür ondan uzak kalmamın bir sonucu olmalı. Soğuk hindiye bırakmış bir bağımlıyım. Ve şimdi, barajın yıkılmasının tam ortasındayız. Daha önce hiç kimse bu kadar zor düşmemiştir.

O kadar *yalnız* görünüyordu ki, bahçede piknik örtüsünün üzerinde mahsur kalmıştı. Kendimi daha fazla tutamadan önce onu sonsuza kadar izledim. Bunun berbat bir fikir olduğunun iliklerime kadar farkında olarak çimenlerin üzerinden ona doğru ilerlerken bile, kendimi bunun planın bir parçası olduğuna ikna etmek çok kolaydı. Onu daha uyumlu hale getirmek için güven yaratıyordum.

Başka bir deyişle,

saçmalıyordum. "Merhaba," dedi

bakışlarımı kaçırarak.

Şehvetimi bastırıyorum. "Gönderdiğim her şeyi giyiyor

musun?" Alyssa hemen kaşlarını çatıyor. "Neden? *Kontrol*

etmek mi istiyorsun?"

Tek gereken bu. Bu beş küçük kelime ve iradem yarı yarıya kırıldı. Onu tutuyorum ve en yakın duvara doğru iterek vücuduma hapsediyorum. Onun irkilmiş küçük nefesi, sikimin hevesle zıplamasına neden oluyor.

Burnum yanağındaki şişliğin izini sürerken kulağına hırlıyorum: "Aldırma," diyorum.

Tekrar nefes nefese kalıyor ve parmak uçlarımda tenindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş, dolgun dudakları hafifçe aralanmış. *Buna* nasıl karşı koyabilirim ki?

"*Yapamam*" diye düşünmeme neden olan ilk ve tek kadın o. *Ben sadece bir insanım.*

Elim elbisesine kayarken boynunun yan tarafını yalıyorum. Bu elbise konusunda kendimi tebrik etmeliyim. Bir rüya gibi görünüyor ama *ellerimi* koyabileceğim bir rüya. Eteğinin altından kaymak ve dantelli iç çamaşırının kenarını izlemek çok kolay.

"U-Uri..."

Cümlesini bitirmiyor. Tek söylediği bu. Sadece adımı. Durmamı mı istiyor? *Hiç* durmamamı mı istiyor? Bunu göreceğiz.

Külotunu kenara itiyorum ve evet, küçük *kiska'm* kesinlikle emirlere uyuyor. Am dudakları küçük gümüş vibratör tarafından birbirinden ayrılıyor.

"Ne kadar iyi bir kediciksin sen."

Dişlerini sıkıyor ama kirpikleri çılginca kırpışıyor. "Ben... Ben bunu senin için yapmadım." Belli ki prova edilmiş cümlesini bastırmaya çalışırken alt dudağını ısıyor. "Bunu s-suşü için yaptım..."

Dişlerimle boynunu ısırarak karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Bunu göreceğiz."

Yüz ifadesini görebilmek için geri çekiliyorum. Sonra bir parmağımı içine, vibratörün üzerine kaydırıyorum. Geniş gözlerle bana bakarken ağzı mükemmel bir O harfi oluşturuyor. Parmağımı daha da içeri itiyorum ve o sulu dudaklarından şaşkın bir inilti kaçıyor.

"Bu nasıl bir his?"

İçinden bir ürperti geçerken ısıyor. "Hissediyor... *aah...*"

Zaferle gülümseyerek, o ayakta kalmaya çalışırken klitorisiyle oynuyorum. Şimdi bana tutunuyor, kontrolünü kaybetmenin eşiğinde. Beni itmeye çalıştığı her an için, beni içine çektiği iki ya da on an daha var.

Başının arkası duvara yaslanmış. Gözleri titrediğinde, yakın olduğunu anlıyorum. Bu yüzden eğiliyorum, çarpıcı göğüs dekoltesine bir öpücük konduruyorum...

Sonra da parmağımı tamamen çekerim.

Alyssa'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Bir şey söylemiyor ama kaşları birbirine yaklaşıyor ve dudakları birbirine yapışıyor.

"Gerçekten bu kadar kolay gelmene izin vereceğimi mi sandın?" Kaşları kalkıyor. "Henüz senin sıran değil ufaklık. Eğer zevk almak istiyorsan

nce zevk ver."

Gözleri aynı anda hem parlıyor hem de ışıldıyor. Sinirli değil, heyecanlı. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu dizlerinin üzerine itiyorum. Sanki sikim için yanıp tutuşuyormuş gibi hevesle fermuarımı açmaya başladı.

Daha nceki öz-bilinci tamamen kayboldu, bunu ne kadar çok istediğinin ateşinde yandı. Sikimi ağzına alıp hevesle emmeye başlamasında utanılacak bir şey yok.

"Evet... Lanet olsun, daha fazlası," diye inliyorum o taşaklarımla oynarken ve emerken.

Durma ya da yavaşlama belirtisi göstermiyor. Kalalarımla onun ağzının içinde ileri geri sallanırken iki avucumu da duvara dayıyorum. Ellerimi sıkıyorum, orgazm beni daha önce hiç yaşamadığım kadar hızlı vururken vücudum sıkılaşıyor.

Ve lanet olsun, harika hissettiriyor. Hiç bu kadar iyi hissetmiş miydim?

Ben içinde patlarken bile, içimde hiçbir şey kalmayana kadar emmeye devam ediyor. Ancak o zaman çekiyorum ve fermuarımı tekrar çekiyorum. Sonra ona elimi uzatıp ayağa kaldırıyorum.

"Oldukça iyi bir performanstı Bayan Walsh."

İşte orada, o tatlı kızarması. Dizlerinin üzerinde, ağzında kaygan bir horoz varken, şu anda önümdeki utangaç masum haline nasıl gelebildiği beni şaşırtıyor. Belki de bu yüzden beni bu kadar etkiliyor. Onun bariz ikiliğinde ilgi çekici bir şey var.

Ceketimin cebine uzanıyorum ve tam da bu an için sakladığım küçük kumandayı çıkartıyorum.

"Bu da ne?" diye fısıldıyor. şimdi korkmuş görünüyor.

Ona zorlukla yutkunmasına neden olan şifreli bir gülümseme veriyorum. "Sadece bekleyip grmen gerekecek."

Ayrıntıya girmeden elinden tutup kapıya doğru srklyorum ve onu bodruma hapsettiğim ilk andan beri içimi kemiren tüm şüpheleri geride bırakıyorum.

Aklımdaki tek şey ilginç bir gece olacağı.

ALYSSA

Kendimi çok *kirli* hissediyorum.

Ama iyi türden bir kirlilik, tabii böyle bir şey varsa.

Elbise, topuklu ayakkabılar, makyaj - hepsi kendime olan saygım ve güvenim için harikalar yaratıyor. Ama ne kadar şık ve seksi hissedersen hissedeyim, içime doldurulmuş gümüş vibratörü ya da ağzımın Uri'nin dölünün tuzlu-tatlı tadıyla kaplanmış olduğu gerçeğini inkar edemem.

Sakura'nın kapısının önünde Uri'nin eski model Rolls Royce'undan inerken dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum.

Restoranın siyah kapıları saf fildişi renginde kiraz çiçekleri deseniyle işlenmiştir. Burası havalı insanlar için, önemli insanlar için. Burası kürk cüppeli kadınlar ve özel müşteriler için. Yarım saat önce zehirli bir adamın tohumunu yutmuş ve bunu tekrar yapmayı çok isteyen küçük, pis bir seyahat gazetecisi için değil.

Kalbim yüksek sesle çarpıyor. *Buraya ait değilsin*, bana söylemeye çalışıyor. *Sen bu dünyaya ait değilsin*.

Bu, kalabalık bir restorana girdiğimde tüm gözlerin bana çevrildiği andan daha net olmamıştı. Gerçekten de her kafanın bana doğru döndüğünü hissediyorum. Bir adım geri atıyorum ve Uri'nin açık eline doğru yürüyorum. Sırtımın alt kısmına yerleşiyor ve beni kendine çekiyor.

"Uri, neden herkes bakıyor?" Fısıldıyorum.

"Çünkü çok güzelsin," diyor öyle gerçekçi bir şekilde ki itiraz bile edemiyorum. Sonra beni bir masaya götürüyor, bilemezsiniz, restoranın tam ortasında.

Oraya doğru ilerlerken, yanımdan geçen birkaç farklı adam gerçekten *ayağa kalkıyor*. Bazıları Uri'nin elini sıkıyor, bazıları ise sadece başıyla selam veriyor. Ama neredeyse oradaki herkes onu bir şekilde kabul ediyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neler *oluyor*?

Uri kendisi oturmadan önce sandalyeyi benim için kaydırıyor. Köşeden bir yaylı çalgılar dördlüsü hafif bir müzik çalıyor ve diğer yemek yiyenlerin mırıltısı yemek odasına yayılıyor. Ama herkes kendi sohbetine geri dönmüş gibi görünse de, bakışlarının, dikkatlerinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum.

Kelimenin tam anlamıyla bir seks oyuncağı giydiğimi unutturmaya yetiyor. "Bu... garipti."

Uri ellerini birleştirir. "Neydi o?"

"Şaka mı yapıyorsun? O giriş neydi öyle? Tüm restoranın toplu bir reverans yapmamasına şaşırdım."

Homurdanıyor. "Sen dramatik birisin."

Merakla gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten *o kadar* önemli misin? Yoksa sadece o kadar korkutucu musun?"

"İkisi de olduğumu düşünmek isterim."

Yan tarafa bakıyorum ve yan masadaki kadınlardan birini bana bakarken yakalıyorum. Onu yakaladığım anda başını arkaya çevirdi. *Çok kurnazca*.

"Kim bu insanlar?"

Uri'nin bakışları bir kez bile diğer masalara kaymadı. Belki de sadece bir centilmen gibi davranıp dikkatini bana veriyordur. Ama içimde bundan daha fazlası olduğuna dair bir his var. Bu bir güç gösterisi gibi geliyor. *Herhangi birinizle ilgilenmek için fazla önemliyim*.

Uri omuz silkiyor. "Bazıları *vor*; bazıları iş arkadaşı; bazıları ise sadece tanıdık."

"Bana buradaki herkesin birbiriyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsun-" Eğildim ve sesimi fısıltıya indirdim. "-Çete mi?"

Bana ters ters bakıyor. "Bratva," diyor kibirle. "Bu tamamen farklı bir canavar."

"Oh, Tanrı aşkına. Her kötü adam bunu ilk yapanın kendisi olduğunu düşünmek ister. Hepiniz yasaları çiğniyor, uyuşturucu satıyor, her türlü yasadışı yolla bir sürü para kazanıyorsunuz. Bana aradaki farkı söyleyin."

Yüzünde dayanılmaz bir sırıtışla bana doğru eğiliyor. "Aramızdaki fark, biz hiç yakalanmıyoruz."

Yalan söylemeyeceğim, bu tüylerimi diken diken etti. Restoranın etrafına bir kez daha bakıyorum ve üzerimizde daha fazla göz yakalıyorum. "Beni buraya bir şey anlatmak için getirdin, değil mi?"

Biraz geriye yaslandı ve merakla bana baktı.

"Eee?" Bastırıyorum.

"Randevularım arasında bana bu soruyu soran ilk kişi sensin."

Oh, harika. Buraya başka kadınları da getirdiğini biliyorum. Bu da en azından *bazı* bakışların meraklı olmaktan çok yargılayıcı olduğu anlamına geliyor.

Ben sadece ayın en yeni lezzetiyim.

Blech.

"Ben senin diğer randevuların gibi değilim," diye çıkışıyorum. "Burada gerçekten bir beynim var ve ister inanın ister inanmayın, hayatımın amacı hiçbir zaman ne kadar zengin, güçlü ya da nüfuzlu olursa olsun bir adamın kol şekeri olmak olmadı."

Uri bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Üzgün görünüyorsun."

"Kim, ben mi?" Çok tiz bir sesle soruyorum. "Hiç de değil. Ben çok iyiyim."

Dudakları biraz yukarı doğru çekiliyor. Yemin ederim, eğer gülümserse elimdeki su bardağını suratına fırlatacağım. Aptal gibi görünmeye çalışıyorum.

"Buraya getirdiğim tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, bu yemeğin benim yararına olduğunu varsaymakla aptallık ettim."

"Rahatlamalısın, Alyssa."

Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum. "Bana rahatlamamı söyleme. Senin tuhaf küçük güç oyunlarında piyon olmaya hiç niyetim yok. Bu akşam yemeği değil; bu lanet olası bir köpek ve midilli gösterisi. *Senin-*"

Kelimelerim bir nefes alışla tükeniyor. Masanın kenarına tutunuyorum ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birkaç saniyemi alıyor ama sonunda içimdeki vibratörün adının hakkını verdiğini, ince bir titreme yaydığını ve vücudumda ince küçük patlamalar halinde titreştiğini hissedebiliyorum.

Bir açıklama bekleyerek ağzım açık bir şekilde Uri'ye bakıyorum. Elini çevirip avucunu açarak bana daha önce gösterdiği küçük kumandayı gösterirken gözleri bana dikilmiş, niyetle parlıyor.

Ağzım açık kaldı. "Vibratörü sen *mi* kontrol ediyorsun?" Ben dişlerimi gıcırdatıp kimse olanları fark etmesin diye kıpırdamadan oturmaya çalışırken o başını sallıyor. "Peki, kes şunu!"

"Dediğim gibi, gerçekten rahatlamam gerekiyor."

Kumandayı kapmaya çalışıyorum ama elimden usulca çekiyor. "şimdi, şimdi, Alyssa, kendine gel. Halkın içindeyiz."

"Sen bir pisliksin!"

O kadar yakınımaya eğiliyor ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. "Bu restorana *bir sürü* başka kadın getirdim-" Amımın içinde dans eden vibratör olmasaydı, o kendini beğenmiş suratına bir tane patlatırdım. "-ve hiçbirini bana pislik demedi. Birçoğundan biri olmak konusunda endişelenmene gerek yok, Alyssa. Öyle değilsin. Sen bir tanesin."

Vibratörden mi, gözlerinden mi yoksa bu sözleri söyleme şeklinden mi emin değilim ama Tanrı yardımcım olsun, bu bana şüpheli bir şekilde iltifat gibi geliyor.

Titreşim kesiliyor ve rahatlayarak i çekiyorum. "Kumandayı alabilir miyim lütfen?" Mırıldanıyorum.

"Hiç şansın yok."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her zamanki yöntemin bu mu? Her tartışmayı bir düğmeye basarak kazanabilmek için tüm flrtlerini vibratör takmaya zorlamak mı?"

Homurdanıyor. "Akşam yemeğinde vibratör taktırdığım ilk kadın sensin. Ve her tartışmayı kazanma konusuna gelince: benim çıktığım kadınlar tartışmaz."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Sinirlenmenin ötesinde, artık sırılsıklam olmuştum. Keşke bunun sadece vibratörün suçu olduğunu syleyebilseydim, ama bu ihmalden kaynaklanan bir yalan olurdu. Uri'nin kendisinin bununla çok ilgisi var. Aynı anda hem onu tokatlamak hem de öpmek istemem nasıl mümkün olabilir?

"Ne güzel. Bu senin için çok daha rahat olmalı." "yleydi," diyor hiç vakit kaybetmeden.

"O zaman bu gece benim yerime o kadınlardan birine çıkma teklif etmeliydin."

Yavaşça gülümsüyor. "Mesele şu ki, rahat olmaktansa tetiklenmeyi tercih ederim."

Vücudumun ısındığını hissedebiliyorum. Güneyde yaşadığım duruma da pek yardımcı olmuyor.

"Ben... seni tetikledim mi?"

Bana bakıyor, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Sen onlar gibi değilsin, Alyssa. Bir mil öteden bile değilsin."

Bu kötü bir şey mi? İyi bir şey mi? Hiçbir fikrim yok ve sorarsam zayıf ve acınası grneceğimden endişeleniyorum. Bu yüzden orada oturup kara kara düşünüyorum ve kafasının içinde neler olup bittiğini bir an olsun görebilmeyi diliyorum.

Tam aramızdaki göz teması fazla gelmeye başlamıştı ki vibratörün tekrar çalışmaya başladığını hissettim. Düğmeye bastığını fark etmemiştim bile. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve dudağımı o kadar sert ısııyorum ki acaba kanayacak mı diye merak ediyorum.

Ama çok geçmeden, bu bile inlemeleri
gizleyemez. "Dur..." Kekeliyorum. "U-
Uri..."

Sakince gülümsüyor, tam bir kontrol timsali. Ama arkama yaslanıp kucağına
baktığımda kaya gibi sert olduğunu fark ediyorum.

"Ben söyleyene kadar durmayacak ufaklık. Orada oturup buna katlanmak
zorundasın."

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. Bir an önce hissettiğim tüm öfke
tamamen dağıldı. Belki de *bunu* daha önce bir kadınla hiç yapmamış
olmasındandır. Belki de ona karşı koyamadığım içindir.

Tek bildiğim artık kızgın olamayacağım. O bana öyle bakarken nasıl
olabilirim ki?

Bundan on yıl sonra pişman olabilirim. Yarın pişman olabilirim. Ama şu an
için buna değer. Onun tüm dikkatini on dakikalığına çekmek elime geçecek
tek şey olsa bile, o on dakikayı alacağım.

Ve hayatının geri kalanında bunları hatırlamasını
sağlayacağım. Ben artık içinde olmasam bile.

ALYSSA

Bütün yemek boyunca benimle dalga geçti.

Vibratörün tekrar ne zaman başlayacağını asla bilemiyorum. Hangi ayarda olacağını hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey, benimle işinin bitmeye yakın olmadığı.

Yüksük meyveli tuzlu bitter çikolatalı mus masaya geliyor ve Uri'nin gözleri doğrudan bana dikiliyor. "Tatlı her zaman her akşam yemeğinin en sevdiğim kısmı olmuştur," diye gürlüyor, "tatlı" dediğinde aklında tamamen farklı bir şey olduğunu düşünmeme neden olan hırıltılı bir sesle.

Elini bacağıma koyuyor ve kalçama doğru kaydırıyor. Geldiğimizden beri tüylerim diken diken oldu ve vibratörü ne kadar çok çalıştırırsa, tutarlı bir konuşmaya benzeyen herhangi bir şey üretme yeteneğim o kadar azalıyor.

"Yemeği beğendin mi, *narushitel*?"

Aptalca başımı sallıyorum, bir sonraki turun tekrar başlamasını bekliyorum. Şimdiye kadar tepkilerimi dizginlemek için harika bir iş çıkardım. İnlemelerimi ve soluklarımı öksürüklere, kahkahalara, hapşırıklara dönüştürdüm - adını siz koyun, denedim. İkna edici olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yok. Bu noktada, tüm tarafsızlığımı kaybettim.

Ayrıca yavaş yavaş *umursama* enerjimi de kaybediyorum.

Aperatiflerden beri külotum sıırılsıklam. Oram ağrıyor ve zonkluyor ve gerçekten ama *gerçekten* boşalmaya ihtiyacım var. Beni tam olarak

Bu masada yarım düzine farklı kez kenara geldi ve her seferinde, ben üflemeyen hemen önce geri çekildi.

Buna kızsam mı kızmasam mı emin değilim. Bir yandan, bir grup Rus gangsterle çevrili kalabalık bir restoranda tam gelişmiş bir orgazmı kaldıracabileceğimi gerçekten sanmıyorum.

Öte yandan, gelmeyi çok isterim, lütfen.

"Devam et," diye teşvik ediyor. "Mousse'u dene. Bahse girerim ağzınıza atacağınız en iyi şeydir."

Tek başına bu ifade bile içimdeki zonklamayı bir kademe daha artırıyor. Bir kaşık alıp köpüğü deniyorum, her an beni izlediğinin farkındayım. Kalın, zengin ve çikolatamsı, yüksük meyvelerinden gelen doğru miktarda patlayıcı ve tuzdan gelen doğru miktarda baharat var.

"Eee?" diye soruyor dudaklarımı yaladığımda.

"Bu inanılmaz. Çok lezzetli. Ama sen hâlâ ağzıma attığım en iyi şeysin."

Shylyssa, Shmylyssa, değil mi? Bunun nereden geldiğini sormayın, çünkü hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre Uri'nin de yok çünkü gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ancak utanmak yerine, onun tepkisini görmek beni coşkuyla dolduruyor.

Kontrol onda olabilir... ama *tamamen* güçsüz değilim.

Tabii ki, bir saniye sonra vibratörü tekrar açtığında bu teorimi test ediyor. Yerimde seğiriyorum ve çaresizce ona bakıyorum.

"Devam et," diye mırıldanıyor. "Tatlıyı bitir."

Ben de öyle yapıyorum. Her ağız dolusu kalın, yapışkan köpüğün tadı bir şekilde çok daha egzotik. Sanki kalçalarımın arasındaki vibratör her sesi, kokuyu ve tadı arttırıyor. Küçük kavanozumu bitirdiğimde, koltuğu ıslattığımdan endişeleniyorum.

"Vibratörü iyi takıyorsun."

Alt dudağımı ısırıyorum. "U-Uri," diye nefes nefese kaldım. "Sanırım ben... Ben-"

Eli kalçamın üzerinde kayıyor ve parmaklarını tenime batırarak hırlıyor:
"Ben gelebilirsin diyene kadar gelmeyeceksin."

Bu beni kızdırmalı. Bu

sadece beni daha da

ıslatır.

Bunca zamandır seks hayatımda kaçırdığım şey bu muydu? Hayatta her şeyi yaptıkları gibi seks de yapan yumuşak huylu erkeklerle yattım sadece.
-geleneksel olarak ve uysalca.

Ama gerçekten ihtiyacım olan şey, kontrolü ele alacak bir erkekti. Bana patronluk taslayacak, beni itip kakacak, bana sataşacak, beni alacak, beni *becerecek* bir adam. Bana risklerin yüksek olduğunu ve buna değdiğini hissettiren bir adam.

"Tamam," diye soluyorum, yerimde sarsılıyorum ve birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden oluyorum. *Siktirin gidin; artık umurumda değilsiniz.* "Tamam, yapmayacağım..."

"Ne kadar iyi bir kız."

Kirpiklerim ona çarpıyor. "Beni ödüllendirecek misin... *mmm...*?"

Vibratör yeni bir düzende çalışmaya başladığında masanın kenarlarını kavıyorum. Biraz daha hızlanırsam Uri'nin hoşuna gitse de gitmese de her yere boşalacağım.

"Tabii ki bebeğim." Sonra vibratör duruyor ve yüzümü hayal kırıklığı kaplarken Uri bana memnun bir gülümseme veriyor. "Ama henüz değil."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye sızlanıyorum. "Az önce bu masada iki saat geçirdik ve ben-"

"Geliyor musun?" diye araya giriyor ve bana elini uzatıyor.

Yutkunuyorum ve elimi onunkinin içine sokuyorum. Beni restorana doğru götürüyor ve tıpkı içeri girdiğimizde olduğu gibi, her çift göz yine üzerimizde. Bu sefer kimseyle konuşmak ya da el sıkışmak için durmuyor. Sadece adımlarını atıyor ve ben de onun peşinden sallanarak ilerliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Uri beni restoranın karşı tarafındaki siyah bir kapıya doğru yönlendirirken kısık bir sesle soruyorum. "Çıkış orada değil mi-"

Kapıyı iterek açıyor ve kendimi muhteşem bir sera bahçesinde buluyorum, her tonda çiçeklerle ve mevcut her yüzeyin etrafına dolanan yeşil sarmaşıklarla kaotik bir şekilde istila edilmiş. İnanılmaz kokuyor, taze, hoş kokulu ve temiz. Alanın ortasından geçen ince bir dereyi takip ederek yemyeşil çimenlerin arasına kurulmuş bir bankın yanına gidiyoruz.

Uri bana bakıp tek kaşını kaldırarak "Çeşmeye kadar yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Vereceğin her şeyle başa çıkabilirim."

Sırıttıyor ve beni yanına çekiyor. Ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ama öyle anlar oluyor ki patlamak üzere olduğumu hissediyorum. Burası ne kadar muhteşem olsa da etrafta kimse yok. Ve her geçen an, rahatlıyorum.

Seni komik bir şekilde yürüten bir vibratör varken ne kadar rahatlayabilirsen o kadar.

Uri bankta durur. Dere birkaç metre ötede fokurduyor, ara sıra yüzeyini keşfeden şişman turuncu koi balıklarıyla çukurlaşan küçük bir gölete doğru akıyor.

"Demek istediğini anladın mı?" Restoranı işaret ederek soruyorum.

Sırıttıyor. "Evet."

"Bana o noktanın ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Ne olursa olsun, hiçbir şey Bugrov Bratva'yı etkilemez."

Bunu söylediğinde sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. *Bugrov Bratva*. Bu ismin altında yatan ağırlığı hissetmek için Uri ya da operasyonu hakkında çok şey bilmenize gerek yok.

"Bu... Bilmiyorum, yorucu olmuyor mu?" Kaşlarını çatıyor.

"Bu benim işim."

"Bu, ne olursa olsun kontrolün her zaman sende olduğunu söylemenin başka bir yolu mu?"

Uri yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izliyor. "Kontrol bende olmalı."

Başımı salladım. "Hayır, kontrolün sende olmasını *seviyorsun*. Arada fark var." "İkisi de doğru olabilir."

"Hangisi daha doğru?"

Beni kendine yaklaştıırken sırtıyor. "Şimdi mi? İkincisi."

Elbisemi o kadar yukarı çekiyor ki kışımı izleyebilecek herkese göstereceğinden korkuyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve etek ucunu aşağı çekiyorum. "Ne yapıyorsun?"

Beni tekrar göğsüne çekti. "Kontrolün bende olmasını *senin* de sevdiğini hatırlatıyorum."

"Burada olmaz," diye kekeliyorum, panik içinde etrafıma bakıyorum. "Halkın içindeyiz. İnsanlar görecekt."

Kaşları kalktı. "Ne olmuş yani?"

Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama en ufak bir fark yaratmıyor. Yere kök salmış bir taş sütun da olabilirdi. "Yapamam, Uri... burada olmaz..."

"Bu gece sana ne anlattım?" diye soruyor gözleri iyice kararırken.

Dudağımı ısırıyorum. "Benim maceram, *senin* kuralların."

"Doğru. Benim kurallarım. Ve bu gece gelmek istiyorsan, onlara uymak zorundasın."

"Sen hep benim ne istediğimi kontrol etmekle ilgileniyorsun," diye patladım birden. "Ama ne
Ne istiyorsun?"

Gözleri arzu ile parlıyor. Dönüp bankın üzerine oturuyor ve ereksiyonu çok belirgin olacak şekilde pozisyonunu ayarlıyor. "Açıklamama gerek var mı?"

Hayır, Bay Bugrov, yapamazsınız. Başka bir şey yapmasına ihtiyacım yok. Dizlerimin üzerine çöküyorum, fermuarını indiriyorum ve böylece gecenin ikinci tatlısını yiyorum.

Vibratörün tekrar canlandığını hissettiğimde Uri'nin siki boğazımın arkasına çarpıyor. *Tanrım, bu gece hayatta kalabilecek miyim?* Titreşimler bile

Titriyorum, emmeye devam ediyorum, vibratör ayarları bir çentik attıkça daha da hızlanıyorum.

Bir noktada, birinin bize rastlamasından duyduğum korku kayboluyor. Muhtemelen bunun nefes almakta zorlanmamla bir ilgisi var. Ben emerken, Uri üzerime doğru eğiliyor ve elini amımın üzerine kaydırıyor. Vibratör çıldırırken dış dudaklarımla oynamaya başlıyor.

En azından gürültü yapmıyorum. Uri'nin aleti çığlıklarımı bastırmak için iyi bir iş çıkarıyor. Tam vücudunun kasılmaya başladığını hissettiğimde vibratörü içimden çıkarıyor.

Ah, tatlı bir rahatlama.

Ama aynı zamanda garip bir boşluk.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Uri beni dizlerimden çekip kucığına oturtuyor. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni gerçek bir horozla doldurma zamanı, *kiska*." Kıçıma sert bir tokat attı. "Bakalım ne kadarını kaldırabileceksin."

Kendimden emin değilim ama yine de onun kaygan ereksiyonunu kavrayıp içime kaydırıyorum. Kalçalarımı ona doğru itmeye başlıyorum, son iki saattir kovaladığım yüksekliğe ulaşmak için çaresizim. Sadece biraz daha, birkaç itiş daha...

"Evet! Evet! Evet! Evet!"

Çığlık atıyorum. Ama umurumda değil. Önemli olan tek şey o orgazm. Önemli olan tek şey o.

Ellerini kıçımda tutuyor; gözlerim kapanıyor ve vücudum şiddetle kasılıyor. Ve sonra, *Tanrı'ya şükür*, o kadar sert boşalıyorum ki, *Grinin Elli Tonu'ndan çok* Agatha Christie cinayet gizemine benzeyen bir çığlık atıyorum.

Her neyse. Bu orgazmı *hak* ettim. Nasıl istersem öyle kutlarım.

Boynunu kavriyorum, yükseklerden inerken dudaklarım alnına yaslanıyor. Midemde tam olarak çözemediğim bir huzursuzluk var.

Üst üste üçüncü kez korunmasız seks yapmış olabilir miyiz?

Ziva'nın ölümünden beri içimde hissettiğim boşluk hiç olmadığı kadar küçük olabilir mi?

Belki de bu adamı ne kadar istesem de ona sahip olamayacağımı iliklerime kadar hissettiğimi fark etmeye başladığım içindir.

Ya da belki de, tüm nedenlere rağmen yine o çitten atlayıp çığlık çığlığa tepelere doğru koşmam gerektiğidir...

Hala kaldığım için pişman değilim.

URI

"Tekrar söyle."

O kıkırdarken ben Alyssa'ya inanmayan bir bakış fırlatıyorum. "Ben ciddiym. O öğrenmek istedim."

"Örgü örmeyi öğrenmek mi istedi?" Tekrar ediyorum. "Lev. Kardeşim mi?"

Bana memnun bir gülümseme veriyor. "Mhmm. Dün ben örgü örerken odama girdi ve gerçekten ilgilendi. Bu yüzden yarın derslere başlıyorum."

İlk düşüncem, "*Şimdi de odana mı giriyor?*" oldu. Onun yerine başımı salladım. "Buna inanmak için görmem gerek."

Omuz silkiyor. "Hoşuna da gidebilir, nefret de edebilir. Ama bence yeni bir şeyler denemek istemesi olumlu bir işaret."

"Küçük yalaka yeni bir şey denemek istemiyor. Sadece sana yakın olmak istiyor."

Onu gerçekten suçlayamam.

"Biliyorum," diyor usulca. "Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

Araziye girdiğimde, hemen dışarıda döner tablanın üzerine park etmiş bir araba fark ediyorum.

Sikeyim.

"Uri, bu gece beni dışarı çıkardığın için sana teşekkür etmek istedim. Biliyorum..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben artık dinlemiyorum. Niko'nun eve açılan giriş duvarına yaslanmış silüetine bakıyorum. Tabii ki dışarıda durup beni beklemeyi tercih etti. Tam olarak neyin peşinde olduğumu bilmek istiyordu.

Alyssa bir şeyler olduğunu anlamış gibi görünüyor çünkü konuşmayı kesti. Onun yerine merakla bana bakıyor. "Uri? Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda," diyorum inanılmayacak kadar kaba bir sesle.

Arabayı gelişigüzel bir şekilde yola park ediyorum ve arabadan iniyorum. Alyssa sessizce eve doğru beni takip ediyor. Çevresel görüşümden onun elbisesini düzelttiğini görebiliyorum. Yakın zamanda sert bir şekilde ata binmiş ve ıslak bir şekilde bir kenara atılmış bir kadına benziyor - ki dürüst olmak gerekirse bu doğru.

"Küçük kardeşim," diye eğlenen bir mırıltıyla selamlıyor Nikolay.

Nikolai'nin önünde durduğumda, Alyssa da yanımda durdu. Ona sadece üstünkörü bir bakış attım. "Yatağına git. Akşam bitti."

Anında irkiliyor, gözlerinde öyle hızlı bir acı birikiyor ki kendi kıcımlı tekmelemek istiyorum. Nikolai'a baktı, sonra tekrar bana. Sonra çenesini sıkarak eve girdi.

Kardeşim sürekli onun gidişini izliyor. Ne kadar istesem de onu durduramıyorum. Çünkü benden tam olarak bunu yapmamı istediğini biliyorum.

Ancak kız ortadan kaybolduğunda kaşlarını kaldırarak ve bilmiş bir ifadeyle bana döndü. "Güzel bir kız."

Daha az suçlu görünmeye çalışarak gözlerimi deviriyorum. "Sana geleceğimi söylemiştim." "Ve nedenini görebiliyorum. İkiniz güzel bir akşam geçirdiniz mi?"

Onu iterek geçtim ve ofisime doğru yöneldim. İyi ruh halim birkaç saniye içinde küle dönmüştü. Ofisime girene ve elimde bir bardak votka olana kadar bir daha konuşmuyorum.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Nikolai sessizliği bozarak sorar.

İçkimden bir yudum alıyorum. "Olan şu ki Boris'in biraz-"

"Hayır," diye sertçe araya girdi Nikolay, "Sobakin'den bahsetmiyorum. Senin küçük güzel tutsağından bahsediyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ama cevabım yine de çok hızlı ve çok ısrarlı geliyor. "Orada hiçbir şey olmuyor."

Nikolai alay eder. "Hadi ama, *velet*. Onu giydirip süsledin ve yemeğe mi çıkardın? Şu anda evde, misafir yatak odalarından birinde yaşadığından bahsetmiyorum bile?"

"Bu gerekliydi. Lev huzursuzlanmaya başlamıştı ve onu tam ölçekli bir çöküşle doğru itmek istemedim."

Nikolai'nin gözleri büyür. "Yani Lev onu biliyor mu?"

"Bodruma girdi ve onu buldu. Benim elimde değildi." "Peki ya

Polina?"

"Pol'ün hiçbir fikri yok. Bu yüzden Polly'nin burada olduğu hafta sonları Alyssa bodruma iniyor."

"Ya Lev ağzından kaçırırsa?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O köprüye geldiğimde geçeceğim." "Bugünlerde parti çizgisi bu gibi görünüyor."

Annem eskiden Nikolai ile birbirimize çok benzediğimizi ve bu yüzden sürekli kavga ettiğimizi söylerdi. Bugünlerde daha çok küçümseyici bir hıyar olduğu için olduğunu düşünüyorum.

O da henüz bitirmedi. "Bana dürüstçe söyle kardeşim: bağlanıyor musun?"

İçimden bir ses öfkeyle kükrüyor. Ben mi? Bağlanmak mı? Bir kadına mı? *Yok artık*. "O bir oyuncak, başka bir şey değil." Bu sözler neden bu kadar tahta ve prova edilmiş gibi hissettiriyor? Tamamen ve açıkça saçmalık? Nikolai'nin bunu belirtmesine izin vermek yerine konuyu değiştiriyorum. "Sobakin hakkında konuşmak için burada olduğunu hatırlatmama gerek var mı, Alyssa hakkında beni sorguya çekmek için değil?"

Niko etkilenmedi. "Her ikisi de beni ilgilendiriyor."

"İkisi de olmamalı. Alyssa ile olan durumu ben hallediyorum ve Boris için de bir planım var."

Bu onun dikkatini çeker. "Öyle mi?"

"Siyah Gül. Bütün şehir oranın uyuşturucu çetesi için bir paravan olduğunu biliyor. Planladığımız gibi küçük bir pusu kurar ve bu sırada birkaç adamını öldürürsek, ona tam olarak kiminle uğraştığını hatırlatabiliriz."

Nikolai bir kaşını kaldırır. "Bunu konuşmuştuk, Uri. Polisler işe karışmadan popüler bir gece kulübüne saldırı düzenleyemeyiz."

"Vincent'ı unutuyorsun."

"Anlaşmazlık mı?"

Başımı salladım. "LAPD'ye Sobakin'in uyuşturucu çetesi hakkında ihbar yapılmış ama Sobakin başa çıkamayacakları kadar güçlü. Birkaç yeraltı operasyonu denediler ama başarısız oldular. Yani Black Rose'da ortalığı biraz karıştırmak istiyorsak, polis departmanı görmezden gelmeye hazır."

Nikolai'nin yüzünde genellikle etkilendiği ama bunu itiraf etmek istemediği anlamına gelen o kabız ifade var. "Peki ya Igor? Öldüğünden emin misin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü ben Boris'in yerinde olsaydım, ilk fırsatta onun bağırsaklarını deşerdim."

Nikolai iç çekiyor. Sonra votkasını bitiriyor ve boş bardakla beni selamlıyor. "O pisliği yere çivileyebiliriz. Dikkatimizi dağıtacak şeylerden uzak durabildiğimiz sürece."

Yüzümü buruşturuyorum. *Kurnazlık hiçbir zaman Nikolai'nin güçlü yanı olmadı.* Ama diğer tüm kusurlarına rağmen, ne zaman çıkacağını biliyor.

O gittikten sonra, doğruca odama gitme niyetiyle üst kata çıktım. Ama bir şekilde kendimi Alyssa'nın kapısının önünde buluyorum. Nikolai'nin sözleri

kafamın içinde yankılanıyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, Alyssa dikkatimi dağıtmaya başladı.

Onunla yatmanın arzularımı dizginleyeceğini düşünmüştüm ama tam tersi bir etki yarattı. Ona sahip oldukça, onu daha çok arzuluyorum.

Uzun zaman önce kendime bir söz vermiştim; konu ağabeyim olduğunda, onun yanıldığını kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Bugün bu sözü ilk kez bilerek bozuyorum.

Yapmam gerektiği gibi yoluma devam etmek yerine kapısını açıp içeri girdim. Yatağa çaprazlamasına yayılmış, çarşafını tekmeleyerek çıkarmış. Bu yüzden çıplak olduğunu hemen anladım.

Yan yatmış uyuyor, göğüsleri kollarının arasında sıkışmış. Minik, kırılgan ve çok güzel. Yarı sertliğim azgın bir ereksiyona dönüşüyor. Vücudum aradığı şeyi bulmayı talep ediyor.

Hapı kullanabilirsin. Bu son kez olacak.

Ancak bu sözü kendime verdiğim ilk birkaç seferin aksine, artık buna inanmıyorum. Bu noktada gülünç olmaya başladı. Soyunup onun yanına yatıyorum. Yarı uyanık olana ve bana şaşkınlıkla göz kırpana kadar onu nazikçe okşuyorum.

"Uri...?"

Adımı söyleme biçiminde açık gözlü bir masumiyet var. Bu bana daha önce hiçbir kadının sözlerinin yapmadığı şeyleri yapıyor.

Göğüslerine doğru öpüyorum ve vücudu bedenime sarılana kadar meme uçlarını emiyorum. O da beni öpmeye başlıyor, küçük, sıkı vücudu gittikçe yaklaşıyor.

Görünüşe göre, o da yeterince içmemiş.

Bir gecede ikinci kez kendimi onun içine itiyorum. Hızlı ve sert olmak istiyorum. Onu ortadan ikiye bölmek, benimkini almak ve sonra onu bir kenara atmak istiyorum. En iyisi bu, değil mi? Bratva'm ve sorumluluklarım böyle bir adam olmamı gerektiriyor.

Ama vücudumun başka planları var.

Birlikte ileri geri sallanıyoruz - yavaş ve ölçülü. Nazikçe. Şefkatli. Sevişme hissi vermeyen sevişme sırasında bir noktada gözleriyle buluşuyorum ve bakışlarını tutuyorum.

Kendime bunun bir anlamı olmadığını söylüyorum. Kendime Nikolai'ye söylediğimi söylüyorum:

O sadece benim oyuncağım. Kontrol bende.

Ama kalp atışlarım farklı bir şarkı söylüyor. Ve bir uyarı gibi geliyor.

Diyor ki...

Boku yedin.

ALYSSA

İyi olacaksın, Alyssa.

Ziva'nın teşhisten sonra bana söylediği ilk sözler bunlardı. Doktor hastane odasından çıktığında yaptığı ilk şey elimi tutmak, gözlerimin içine bakmak ve bu sözleri söylemek oldu.

İşte o zaman, ölen o olmasına rağmen ağlayanın ben olduğumu fark ettim.

O zaman bunu sorgulamadım bile. Tek düşünebildiğim *onsuz nasıl iyi olabileceğimdi.*

Sonlara doğru, bana ikimiz için yaşayacağına dair söz verdirdi. *Dünyayı gez, Aly. Kendini hayatın içine at. Cesur ol. Meraklı ol. Vahşi ol. Pervasız ol. Her şeyi yapın. Gerçekten yaşa, tamam mı? Bunu ikimiz için yap.*

Ben de hep öyle yaptığımı sanıyordum. Seyahat etmek Ziva'ya verdiğim sözü tutmanın bir yoluydu. Ama burada, bana ait olmayan bir yatakta, bana ait olmayan bir evde yatarken yeniden düşünmek zorunda kaldım.

Uri ile görüşmemem beni tekrar düşünmeye zorladı.

Çünkü gerçek şu ki, birkaç gün öncesine kadar aklımın bir köşesinde çirkin bir düşünce dolaşmaya başlamamıştı: *Kariyerimin arkasına mı saklanıyordum?* Neredeyse yüz farklı ülke görmüş olabilirim ama hiç yeni arkadaş edindim mi? Önemli bir ilişkim oldu mu? Cinselliğimi keşfettim mi? Gerçekte kim olduğumu keşfettim mi?

Dün gece, akşam yemeğinde vibratör taktım ve sadece birkaç haftadır tanıdığım bir adamla herkesin önünde seks yaptım. Elbette bir pervasızlık, bir tehlike unsuru vardı ama hiçbir rahatsız edici gelmedi. Hiçbiri yanlış gelmedi.

Acaba Ziva'nın ölümü kendi içime kapanmama ve kendi tenimde kendimi rahatsız hissetmeme mi neden oldu? İçimdeki amatör terapist de aynı fikirde gibi.

Ancak konu Uri Bugrov'a geldiğinde, içimdeki amatör terapist bile afallıyor.

Adam o kadar hızlı ruh hali değiştiriyor ki bana sürtünme yanığı veriyor. Beni iki gün boyunca tamamen görmezden geldi, beni çok cinsel içerikli bir akşam yemeğine çıkardı, hemen ardından beni aniden kovdu ve gecenin bir yarısı daha sıcak, terli ama şaşırtıcı derecede hassas seks yapmak için beni uyandırdı.

Buna nasıl ayak uydurabilirim ki?

Dün gece beni yaramaz bir çocuk gibi odama gönderdikten sonra ona o kadar kızmıştım ki öfkeli ve kararlı bir şekilde uykuya daldım. Bir daha asla bacaklarımı onun için açmayacaktım. Kuma bir çizgi çekecektim. Hayır demeye başlayacaktım!

Tabii ki, en savunmasız olduğum anda yatağıma girmeye ve fikrimi değiştirmem için beni becermeye karar vermişti.

Sadece... dün geceki seks çok farklıydı. İlk defa kontrolü *paylaşıyormuşuz* gibi hissettim. Aynı anda bitirdiğimizde gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Hemen ardından yatağıma terk etti ama bu sefer beni rahatsız etmedi. Muhtemelen bunun büyük olasılıkla tekrar olacağını bildiğim için. Ben de *istedim*. Uyandığımda bunu düşündüm. Son yarım saatimi bunu düşünerek geçirdim.

Ama bir o yana bir bu yana dönüp durmaktan ve belirgin bir çözümü olmayan sorunları düşünmekten fena halde sıkıldım, bu yüzden kendimi yataktan sürükleyerek çıktım, giyindim ve aşağı indim. Mutfağın köşesini dönüyordum ki bir şeyin çarptığını duydum.

"Hayır! İstemiyorum... İstemiyorum-"

Mutfağa koştuğumda Svetlana'yı yerde şiddetle seğiren ve başını hızla sallayan Lev'in birkaç adım ötesinde dururken buluyorum.

"Efendi Lev-"

"İstemiyorum!" diye tekrar bağıyor. "Mısır gevreği! Mısır gevreği istiyorum!"

Svetlana'nın gözleri iri ve tedirgindir. Ne zaman Lev'e doğru bir adım atmaya çalışsa, Lev daha sert titremeye başlıyor ve onu daha da geri çekilmeye zorluyor. "Özür dilerim Lev Efendi. Dışarı çıktık-"

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Öne atıldım ve elimi Svetlana'nın omzuna koydum. Çaresizce bana dönüyor ve sesini alçaltıyor. "Bay Bugrov bugün ona kahvaltıda mısır gevreği vermememi özellikle söyledi. Ona daha doyurucu bir şeyler vermemi söyledi, ben de kiş yaptım ve-" Lev'e üzüntüyle bakar.

"Sorun yok, Svetlana. Bırak ben deneyeyim."

Hemen geri çekiliyor, kaçarken yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. Yerinde sallanmayı bırakmayan Lev'e biraz daha yaklaşıyorum.

"Lev. Alo? Lev, dostum?"

Bana doğru hafifçe sarsılıyor, böylece beni duyduğunu anlıyorum. Ama başını kaldırmıyor ya da titremesini durdurmuyor. "Lev, ben buradayım," diye mırıldanıyorum. "Buradayım. Sadece sesimi dinle, tamam mı?"

Kaskatı kesiliyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ama titremesinin biraz yavaşladığına yemin edebilirim.

"Şu anda her şeyin berbat hissettirdiğini biliyorum. Bunaltıcı olduğunu biliyorum. Değişim her zaman öyledir. Ama sen bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüsün. Ve nerede başlıyor biliyor musun?"

Hâlâ bana bakmıyor ama cevap olarak başını sallıyor. Sadece yarım adım kalana kadar ona biraz daha yaklaşıyorum. Sonra önüne çömeliyorum. "Bir nefesle başlar. İşte bu, sadece küçük bir nefes. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Bana tek ve sıkı bir baş selamı
veriyor. "Birlikte nefes alabilir
miyiz?

Başka bir baş sallama.

"Önce bana bakabilir misin?"

Yavaşça başını kaldırıyor ve çenesini göğsüne indirmeden önce bir anlığına gözlerimin içine bakıyor. Bana tekrar bakana kadar sabırla bekliyorum. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Gördün mü? Ben buradayım, yanımdayım."

Yutkunuyor, elleri bacaklarının etrafında kenetleniyor. Ama titremesi yavaşladı. "Büyük bir nefes. Sen ve ben. Hadi yapalım şunu."

Nefes alıyorum ve o da alıyor. Sonra yavaşça nefes veriyorum ve o da beni takip ediyor. "Tekrar." Sarsıntı tamamen durana kadar bu işlemi tekrar tekrar yapıyoruz.

"İşte böyle. Gördün mü? İyisin."

Kaşlarını çatıyor ve yanaklarını çizen gözyaşlarını parmaklarıyla siliyor. "Mısır gevreği istiyorum."

Uri'nin emirlerini görmezden gelip boyun eğmeye yarı meyilliyim. Ama Lev'in taleplerine boyun eğmenin uzun vadede ona yardımcı olmayacağını biliyorum.

"Lev, bana bak lütfen. Bana güveniyor musun?"

Kaşlarını çatıyor ve bana güvenmeyebileceği gibi korkunç bir düşünceye kapılıyorum. Bu herkes için büyük bir istek, hele ki Lev gibi savunmasız biri için.

"Ben... sanırım..."

Yeterince iyi. "O zaman bu sabah mısır gevreği yememenin sana zarar vermeyeceğini söylediğimde bana güven."

Sarsıntı tekrar başlıyor.

"Lev, benimle birlikte derin bir nefes daha al," diyorum hızla. "İçeri. Dışarı. Güzel. Bu çok iyi."

Nefes alırken göz teması kuruyorum. "Zor bir sabahta beni ne iyi hissettirir biliyor musun? Çikolata parçacıklı krep!"

Bana şüpheyle bakıyor. "Ç-Çikolata?" diye hıçkırıyor.

"Oh, büyük zaman. En iyi aşçı değilim ama şehirdeki, hatta belki de tüm *dünyadaki* en iyi çikolatalı krepleri yaparım. Denemek ister misin?"

Bir an düşünür ve sonra yavaşça başını sallar. *Zafer!* Bunun için kendimi alkışlıyorum.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Elimi tutuyor ve "tutuyor" derken, utangaç bir çocuk gibi bir parmağını avucuma kaydırıyor. İyi olduğundan emin olmak için arkamı dönüyorum ve donup kalıyorum.

Uri mutfağın girişinde durmuş, düşünceli bakışlarla ikimizi izliyor. Lev kaskatı kesiliyor ve gözleri birkaç metre ötedeki kırık cam yığınınca kayıyor.

Bunu görmezden geliyorum. "Lev ve ben de tam krep yapmak üzereydik. Biraz ister misin?" Uri soğukkanlılıkla başını sallıyor.

"Elbette."

Lev ve Uri yan yana oturup benim pek de meşhur olmayan çikolata parçacıklı kreplerimi yapmamı izliyorlar. Krep yapma süreci boyunca hafif bir şakalaşma sürdürüyorum. Kısmen Lev'in kendini rahat hissetmesini istediğim için, ama aynı zamanda Uri'nin gözlerinin dini olarak beni takip ettiğinin çok farkında olduğum için.

Tatlı kokulu krepleri üç tabağa dağıttığımda Lev gerçekten de gülümsüyordu. "Daha fazla istiyorum."

Uri kıkırdar. "Daha bir tanesini bile denemedin." "Onları seveceğim," diye ısrar ediyor Lev.

Bu beni ağlatmaya yetiyor. Lev'in kreplere dalışını, sadece birkaç ısırdıktan sonra ağzını çikolataya bulamasını izliyorum. İhtiyacım olan tek eleştiri bu. Lev ona servis ettiğim üç kalın krep mideye indiriyor ve sonra Oliver Twist tarzında daha fazlası için tabağını uzatıyor.

Bana düşünceli düşünceli baktığını gizlemeyen Uri'ye döndüğümde ikinci porsiyonunu yiyordu.

"Beğendin mi?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Dünyanın en iyi krepleri," diye cevap veriyor.

Bilinçli bir şekilde gülümsüyorum, işlerin sessizliğe dönmesine izin vermemeye kararlıyım. Sessizlikte onun bakışlarıyla baş etmek çok daha zor. "Teşekkürler. Tarif üzerinde epeyce çalıştım. İşin sırrı-"

"Seni tekrar dışarı çıkarmak istiyorum."

Vücudum karıncalanıyor. "Dışarı mı?" Aptalca tekrarlıyorum.

Lev kardeşine bakıp, "Ben de gelmek istiyorum," diye cıvıldayınca başını sallar. Uri'nin kafası şaşkınlıkla Lev'e doğru döner. "Öyle mi?"

Lev başını sallıyor, ama bu sefer biraz kararsız. Bakışları yavaşça bana yöneliyor. "Yalnızca Alyssa da gelirse."

Uri'nin gözleri kocaman. Lev'in dışarı çıkmak istemesinin sık rastlanan bir durum olmadığını tahmin ediyorum. Ama Uri'nin alnındaki küçük çatlağa bakılırsa, bu küçük ilerlemeden heyecan duymaktan çok isteksiz olduğunu da tahmin ediyorum.

"Eğer gerçekten istiyorsan bizimle gelebilirsin," diye karar verir Uri yumuşak bir sesle. "Ama sadece bir saat kadar. Bugün fizik tedavin var ve bunu kaçıramazsın."

Lev başını sallıyor ve son krepini yemeye başlıyor. Uri'nin gözleri benimkileri buluyor ve işte yine o sıcak göz teması. O hamile sessizlik.

Uri'nin boş tabağını kaparak ikisini de kırıyorum. "Şunları yolumdan çekeyim."

Lavabonun başında durmuş elimle tabağını yıkıyordum ki onu arkamda hissettim. Bana dokunmadan tam arkama doğru kayıyor. Dudakları kulağımda, nefesi hafifçe boynumu okşuyor.

"Teşekkür ederim."

Sonra başka bir şey söylemeden gider.

ALYSSA

Önce üstümü değiştirmeliyim.

Ama gömme dolaba girdiğim anda duruyorum. Doğru olmayan bir şeyler var. Ya da bakış açınıza bağlı olarak, bir şeyler *çok* doğru. Yarı boş raflar, raflar ve açık dolaplar artık yarı boş değil. Parlak yeni kumaşları ve parlak yeni etiketleriyle gözümü kamaştıran bir yığın yeni kıyafet bana bakıyor.

Yavaş bir tur atıyorum. Valentino'dan elbiseler. Prada'dan pantolonlar. Çantalar Gucci'den. Louboutin'den topuklular. Başım dönüyor.

Bazı kumaşlar bırakın giymeyi, dokunmak için bile fazla lüks hissettiriyor.

Tüm gardırobu taradıktan sonra, eski kıyafetlerimi gömme dolabın küçük bir köşesinde katlanmış halde buluyorum. Bildiğim şeylere her zaman geri dönebileceğimi bilmek, beni Fransız ve İtalyan lüksünün bu garip yeni dünyasına dalmaya daha istekli hissettiriyor.

Bu yüzden geri dönüp yenilenmiş dolabımdan bir kıyafet seçiyorum ve benim için fazla havalı olan siyah Balenciaga mini etek ile kar beyazı Saint Laurent kazak bluzu tercih ediyorum. İkisini deri tokalı Jimmy Choo botlarla eşleştiriyorum. Garfield iç çamaşırları çekmecesinde sıkıca saklı duruyor.

Sonra aynanın karşısında birkaç dakika geçiriyorum ve bana bakan kadına hayret ediyorum.

Bu hatun çok *havalı*.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru yürüdüm. Merdivenleri yarılamıştım ki Uri sahanlıkta belirdi. Koyu renk, dar kesim bir kot pantolon ve biçimli göğsünü mükemmel bir şekilde saran koyu renk bir kazak giymişti. Ayrıca bana karşı bilmiş bir gülümsemesi var.

"Çok güzel görünüyorsun, *narushitel*."

Bu oldukça ölçülü bir iltifat, en azından dün geceki gece yarısı sevişmesi sırasında kulağıma fısıldadığı bazı şeylerle karşılaştırıldığında, ama bana bakışı iffetli olmaktan çok uzak. Kızarmamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

"Benim için alışverişe mi gittin?"

Omuz silkiliyor. "Kıyafete ihtiyacın vardı."

Kaşlarımı çattım. "Ben hemen yan tarafta oturuyorum. Orada getirebileceğin bir sürü kıyafetim var."

"*Daha iyi* kıyafetlere ihtiyacın vardı."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, seni züppe. Yine de bu kadar çok şey almana gerek yoktu. Bir ömür boyu o kadar kıyafet giyebileceğinden şüpheliyim."

Gözlerinde heyecan verici bir sahiplenme hissi uyandıran bir parıltı var. "Seni şımartmak istedim."

Birlikte olduğum hiçbir erkeğin beni şımartmak istediğini sanmıyorum. Kafalarında böyle bir düşünce olduğunu bile sanmıyorum. Bana yemek ısmarlarlarsa şanslıydım. Çoğu zaman, her şeyi ikiye bölerdik.

Umursadığımdan değil. Cinsiyet eşitliği falan. Kendi paramı ödediğim için mutluydum. Ama bunu kıyaslayabileceğim bir şey de yoktu. Ve itiraf etmeliyim ki, her ne kadar eski moda olsa da, kadını için para ödemeye, onun için bir şeyler almaya, onu şımartmaya istekli bir erkekte bir şeyler var.

Elle bunun başka bir kontrol şekli olduğunu söylemeyi seviyor. Ama bana göre, "*Benim olduğun sürece sana göz kulak olacağım.*" diyor.

Ne yapıyorsun sen? Kendimi sessizce azarlıyorum. Sen onun kadını değilsin. Onun hiçbir şeyi değilsin. En kötü ihtimalle bir tutsak, en iyi ihtimalle de yüceltilmiş bir misafîrsin.

Yine de onun ne kadar güzel koktuğunu içselleştirmekle meşgulken bu nasihati içselleştirmek zor.

Lev bir saniye sonra bodrumdan dışarı çıkar, biraz titrek ve çok gergin görünmektedir. "Ben hazırım," diye duyurur.

Ona göz kırpıyorum. "Bizimle gelmene sevindim." Bu ondan kızarmış bir gülümseme aldı.

Kapıya doğru ilerlerken, Uri'nin eli sırtımın küçük kısmına geliyor ve kendime verdiğim büyük öğüde rağmen, daha iyi muhakeme etmeme rağmen, mantıklı hassasiyetlerime rağmen, duyabildiğim tek şey-

Benim olduğun sürece, sana göz kulak olacağım.

URI

Alyssa şarküteri masasının üzerinde duran salkımdan bir üzüm koparıp ağzına atıyor. Uygun olandan daha uzun süre çiğnemesini izliyorum. Farkında gibi görünüyor çünkü bana bakmasa da yanakları kızarıyor ve hızla yutkunuyor.

Lev belirsiz bir şekilde etrafı tarıyor, vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor. Onu daha önce birkaç kez Palisades Park'a getirmiştım. Bir keresinde her şey yolunda gitti, diğer üçünde ise pek iyi gitmedi. İhtimaller bizim lehimize değil.

Ama Alyssa'nın burada olması bir fark yaratabilir diye umuyorum.

Kadın onunla inanılmaz. Bunu koruyucu bir ağabeyin çekinceleriyle söylüyorum. Onunla nasıl konuşacağını, onu nasıl idare edeceğini biliyor. Onu bir krizin eşiğinden nasıl indireceğini ve korkularını nasıl durduracağını biliyor. O kadar iyi, o kadar hızlı ilerliyor ki bu beni biraz kızdırıyor.

Neden bu kadar uzun sürdü? Neden hala bazen benim için bu kadar zor oluyor?

Onu Lev ile her gördüğümde, kendi yetersizliğim ön plana çıkıyor. Yetersizlik, hissetmeye alışık olduğum bir şey değil. Ölümlü olmak böyle bir şeyse, bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Şimdi oynuyor muyuz?" Lev bana kaçamak bir bakış atarak soruyor.

"Neden önce bir şeyler yemiyorsun, Lev?" Alyssa öneriyor. "Hey, beni izle." Bir üzüm daha alır ve ağzıyla yakalamadan önce havaya fırlatır. "Tada!"

Lev kesinlikle büyülenmiş görünüyor. *Sadece o değil.* "Tekrar yap!" diye alkışlıyor. "Tekrar yap!"

Piknik 2.0, Lev bizimle gelmek istediğini açıkladığında benim dönme yöntemimdi. Alyssa ve benim için aklımda olan şey onu dahil edemezdi. Bu da mutlu bir uzlaşma oldu. Lev'i mutlu etmek için Palisades Park'ta gurme bir yemek. Her nasılsa, bu kadar iyi.

Lev yakınlarda bir sincap görüyor ve sürünerek onu üzümle beslemeye çalışıyor. O giderken gözümü ondan ayırmıyorum ama gözümü ayırmadan Alyssa'ya "Onunla çok iyi anlaşıyorsun" diyorum.

Gözümün ucuyla kızardığını ve telaşlı bir şekilde iki kez baktığını görüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bunu sorması bile beni şaşırttı. "Onu bu kadar hızlı sakinleştiren birini hiç görmemiştim. Büyücülük gibi. Sana teşekkür mü etsem yoksa kazığa bağlayıp yaksam mı henüz karar veremedim."

Gülüyor, sonra dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor. "Onu sakinleşmeye ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece onun yanında olduğumu bilmesini istiyorum, *özellikle de* kontrolünü kaybediyormuş gibi hissettiğinde."

Sertçe yutkunuyorum ve ondan uzağa bakmaya

çalışıyorum. Ama lanet olsun, yapamıyorum.

Bütün sorun bu.

İç çekiyor. "Bazen bana kendimi hatırlatıyor."

"Pardon?"

Başını sallıyor. "Bu sabah mutfakta gördüğüm şey... Ziva'ya teşhis konulduğu gün de aşağı yukarı böyle tepki vermişim. Odamın köşesinde bir topun içine kıvrıldım ve ileri geri sallandım... Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum. Yine de uzun bir süreydi." İç çekiyor. "Herkes Lev'e bakıp onu yargılayabilir ama gerçek şu ki, günün sonunda o

Hepimiz. Sadece... soyundum. Çıplak bırakıldık. En ham, en gerçek yanımızı."

Ürperdim. Onu hiç böyle görmemiştim. Lev'i hiç böyle görmemiştim.

Gözlerim ona doğru kayıyor ve açıklamayı kendi üzerimde deniyorum. *Lanet olsun.* Uyuyor. Ya da en azından tamamen saçma gelmiyor. Belki de bu yüzden insanlar onunla başa çıkmakta bu kadar zorlanıyorlar. Duvarlarımın güvenliğinden ayrıldığında neden bu kadar çok alay konusu oluyor.

Kimse en derin, en karanlık korkularıyla yüzleşmek istemez. "O

harika biri, Uri," diyor usulca. "Ona sahip olduğun için çok

şanslısın."

Sesindeki hüznü duyabiliyorum. Şu anda gözlerinin üzerinden geçen sulu sise de yansıyor.

Ve aklıma bir şey takılıyor: Belki de Lev'in vahşi doğada düzgün insanlarla karşılaşmamasının nedeni Alyssa kadar *nazik biriyle karşılaşmamış olmasıdır.*

Ve bu düşünce oluştuğunda, kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Çünkü gerçek şu ki, dün akşamki yemek *sadece bir* yemek değildi. Ona aldığım kıyafetler *sadece* hediye değildi. Bu akşamki gezi *sadece* bir gezi değil. Hepsi kendi amaçlarına hizmet ediyor. Hepsi, kendi adamlarıma ve hatta belki de özellikle düşmanlarıma hiçbir şeyin yanlış olmadığını kanıtlayabilmem için düzenlenmiş, manipüle edilmiştir. Her şey yolunda. Statüko değışmedi ve kontrol hala bende.

Görünüşe göre onun *dışında* herkesle.

İhtiyaçlarımı karşılamak için başka bir kadını kullandığım için hiç suçluluk duymadım. Peki neden onunla bu kadar zor?

Alyssa Levi'yi gözlemlerken alt dudağını çiğniyor. "Sence daha ne kadar orada oturup sincabın aşağı inmesini bekleyecek?"

"Bugüne kadarki rekor iki saat on bir dakika."

"Hiç şaşırmadım." Yavaşça gülümsüyor. "Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum."

Tüm bunlar şu anda ne düşündüğünü merak etmeme neden *oluyor*. Saçları bir omzundan aşağı dökülüyor, hafif esintide hafifçe dalgalanıyor. Bu kıyafetler ona yakışıyor. Bir podyuma aitmiş gibi görünüyor.

Sanırım niyetim buydu. Eğer o ve ben birlikte görüleceksek -ki amaç kesinlikle buydu- onun da rolüne uygun görünmesi gerekiyordu. Benim birlikte görülebileceğim türden bir kadın gibi görünmesi gerekiyordu: güzel, seksi, şık, neredeyse kraliyet ailesinden biri gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda benimle biraz daha mücadele etmesini beklerdim. Onun yerine, kolayca teslim oldu. Hiç sorgulamadan kendini benim kontrolüme teslim etti.

Ve bu beni çok sertleştiriyor.

Elimde olsa, onu şu anda bu piknik battaniyesinin üzerine iter ve onu sikkem için bana yalvarana kadar onu kızdırırdım. Yanımızdan geçen halk ister bakar, ister kendi işine bakar. Ama sincap izleyen bir kardeşim muhtemelen itiraz ederdi.

"Ne?" Alyssa beni ona bakarken yakalayınca soruyor.

"Çok güzelsin."

Kızarması daha da derinleşiyor. Saçlarını kulağının arkasından çekerek yüzünün yarısını gizleyen bir perde oluşturuyor. Boğazını temizliyor. "Belki Lev bu seferlik fizik tedaviyi atlayıp bizimle gelebilir?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun,

Alyssa?" Yutkunuyor. "Korkmalı mıyım?"

"Kesinlikle."

URI

Kardeşimi seviyorum. Gerekirse onun için adam bile öldürürüm. Ama şu anda? Piç kurusu beni engelliyor.

George ve Svetlana hangi cehennemde? Onları görmeye hiç bu kadar hevesli olmamıştım. Gelip Lev'i alıp götürmezlerse, küçük *narushitel'i* tamamen kendime ayırabilirim, delirebilirim.

Alyssa birkaç dakikadır benimle göz teması kurmadı. Sakin ve telaşsız görünmek için büyük bir gösteri yapıyor ama eklemleri beyaz, yüzü sıkışmış ve kolları tüylerle diken diken olmuş durumda.

O da en az benim kadar dağınık.

Lev aniden dizlerinin üzerine çöker. "Hey! Onu gördüm. Onu gördüm!"

Alyssa ışınlanıyor - dikkatini dağıttığı için minnettar, eminim. "Ben de görmek istiyorum!" Lev'in yanına koşuyor ve ikisi birlikte oturup sanki altın yapraklarını dökmeye başlayacakmış gibi ağaca bakıyorlar.

Bu fırsatı ereksiyonumu çok belli olmayacak şekilde ayarlamak için kullanıyorum.

Sincap başka bir ağaca sıçradığında Lev onu takip eder. Alyssa onun ardından birkaç adım atıyor, sonra duraklıyor. Ben de arkasından gidip ellerimi kalçalarına koyuyorum. Eğer bunu yaparken kendimi onun kıcının kıvrımlarına sürtecek olursam, bu sadece mutlu bir kaza olur.

Lev şimdi birkaç metre ötede, sırtı bize dönük, başka bir ağaca bakıyor. Alyssa'nın kıcı kasıklarına bastırırken, bir elimi bluzundan yukarı kaydardım.

diğer elimi de eteğine soktum. Anında tepki veriyor, nefesi kesiliyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor. Onu tekrar yerine oturttum.

"Uri, ne yapıyorsun? Burada olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü *halkın içindeyiz!*"

"Dün gece bu seni rahatsız etmemiş gibiydi."

Kulakları bile kızardı. "Lev hemen şurada."

Çaresiz küçük bir inilti çıkarana kadar sikimi kışına daha sert bastırıyorum.

"Lev sincabıyla meşgul. Ve ben beklemekten bıktım."

Külotunu kenara itiyorum ve parmaklarımı içine sokuyorum. Tekrar nefes nefese kalıyor, sırtını biraz kamburlaştırıyor ki bu mükemmel bir şey çünkü tam olarak olmak istediğim yere daha fazla erişmemi sağlıyor. Sırılsıklam ıslanmıştı.

"Ahh, Uri..."

Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya başlarken boynunu ısıırıyorum. Hâlâ tamamen açıktayız ama artık umurumdaymış gibi davranacak iradem yok. Sadece onu mahvetmek istiyorum. Ve tüm dünya izlemek zorunda kalırsa...

O zaman öyle olsun.

Lev ağaca doğru adım atar ve Alyssa karşılık olarak geri çekilir. "Uri, yapamayız..."

ahh... onun... görmesine izin veremeyiz..."

Biraz daha rahatlayabilsin diye onu ağacın arkasına çekip kalın gövdesine yaslıyorum. Ağız açık kalıyor ve o lezzetli dolgun alt dudağını ısırmaktan başka çarem kalmıyor. Öpücüğümle inliyor ve vücudu yaklaşan orgazmının sıcaklığıyla titreyene kadar klitorisine sertçe bastırıyorum.

Parmaklarımı içinden çekip orgazmı durdurdum. Bana bir bakış attı ve ağızını açıp "*Göt herif*" dedi. Gülümsüyorum ve sırılsıklam parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Göz temasını kesmeden birini ağızıma alıp tadına bakıyorum.

"Çok tatlısın prenses. Tadına bakmak ister misin?"

Ona bir parmağımı uzatıyorum, hala arzusuyla damlıyor. Gözleri büyüyor ama dudakları otomatik olarak ayrılıyor. Parmaklarımı hevesle emiyor ve temizlenene kadar durmuyor.

"Aferin kızıma. İşte benim küçük meleşim." "Uri! Alyssa!"

Lev'in sesi panik içinde yükseliyor, muhtemelen artık bizi göremediği için. Alyssa beni neredeyse üzerinden itiyor, eteğini aşağı doğru çekiyor ve yüzünde kocaman bir sırıtışla ağacın arkasından çıkıyor.

"Biz buradayız, Lev! Merak etme."

Onu bize doğru koşan Lev'e kadar takip ediyorum. "Beni terk ettiğini sanıyordum," diye mırıldanarak Alyssa'nın eline uzanıyor.

Geride durup ikisini birlikte izliyorum. Vücut dilleri rahat ve güven dolu. Lev onun gözlerinin içine bile bakıyor. Bu kadınla meşguliyetimin temelinde bu olmalı, değil mi? Kadın onun için iyi. Onun için *harika*.

Ama bunu düşünürken bile, bir açıklamadan çok bir bahane gibi geliyor.

Neyse ki uzaktaki cipi fark ediyorum. "Lev, aracın geldi."

Genellikle güvenli evine gideceği için heyecanlanır. Ama bugün, ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Ama ben Alyssa ile kalmak istiyorum."

Benimle değil, *Alyssa'yla*.

Kendi başına yürümeye korktuğu gecelerde onu tuvalete taşıyan kişinin ben olduğumu hatırlatma dürtüsüne direniyorum. Onun yerine omzunu okşuyorum. "Yarın Alyssa'yı göreceksin, *velet*."

Başını o derin sallanma hareketiyle sallamaya başlıyor ki bu bana bir krizin yaklaşmakta olduğunu haber veriyor. Tam hasar kontrol moduna geçmek üzereydim ki Alyssa önüme çıktı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diye nazikçe azarlıyor Alyssa. "Ve gideceğimiz yer *çok* sıkıcı. Açıkçası gitmek bile istemiyorum ama-" Sesini alçaltıyor ve komplocu bir tavırla bana bakıyor. "-Ağabeyin beni yapıyor."

Lev kıkırdıyor. "Benimle eve gelmek isterdin, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsiniz," diyor kendini beğenmiş gülümsemesinde biraz fazla samimiyetle. George ve Svetlana'ya el salladıktan sonra Lev'e dönüp, "Bugün bizimle geldiğiniz için teşekkürler," diyor.

Lev ona sarsak bir baş selamı verir ve elini onunkinden çeker. Sonra cipe doğru ilerler ve George ya da Svetlana'ya selam vermeden atlar. Alyssa orada durur ve araç tamamen gözden kaybolana kadar el sallar.

Sonunda bana döndüğünde, ona dikkatle bakıyorum. "Ne?" diye soruyor bilinçsizce.

"Seni 'yapıyorum', ha?"

Sırıttıyor. "Hayır diyebilir miydin?"

"Diyebilir miydin?"

Gözlerini deviriyor. "Bir soruya soruyla cevap veremezsin."

"Veremez misin?"

"Ugh," diye inleyerek benden uzaklaşmaya çalışıyor. Daha fazla uzaklaşmadan onu yakaladım ve kendime çektim. Yumuşak, küçük bir iniltiyle göğsüme vuruyor ve bu da sikime her türlü fikri veriyor.

"Hazır mısın?" diye

sordum. "Neye hazır

mıyım?"

"Bu." Sonra onu hayatım buna bağlıymış gibi öptüm.

Karşılık vermeyi kesene, bacakları tutmayana, gözleri odaklanmayana ve nefesi kesilene kadar onu öpüyorum. Kolları bana sıkıca sarılana kadar onu öpüyorum. Beni ne kadar çok istediğini tadana kadar onu öpüyorum.

Muhtemelen durmam gerektiği aklıma geliyor. Ama ona s ü r t ü n ü r k e n ıslaklığı hissedebiliyorum. Tadı tatlı, sıcak ve mükemmel.

Sonunda sikim pantolonumdan çıkmak üzereyken ondan uzaklaşmayı başardım.

Alyssa'nın göz bebekleri şişmiş, gözleri kamaşmış. Dudakları şişmiş ve ayrılmış ve yüzü saf, dizginlenemez bir tutkudan gelen türden bir parıltıyla kızarmış.

Lanet olsun. Ona şimdi ihtiyacım var.

Elini tutuyorum ve arabayı park ettiğimiz yere doğru çekiyorum. Biraz tökezleyerek onu takip ediyor ama ben onu sabit tutuyorum ve yanındaki koltuğa kaymadan önce binmesine yardım ediyorum. Camlar kimsenin ne yaptığını göremeyeceği kadar koyu renk.

Onu kucağıma çektim ve eteğini yırttım. Sikim sertleşmiş ve zonkluyordu. Taşaklarım ağrıyor ve ağırlaşıyor.

Külotunun kasıklarını tutup yana doğru çektiğimde inliyor. Bacaklarını aralıyorum ve ucumu kıvrımlarının arasındaki ıslak yarığa sürüyorum.

Sonra içeri giriyorum.

İçinde ileri geri sallanmaya başladığımda Alyssa sızlanıyor. Rahatlaması için ona zaman tanımıyorum - onu hızlı, sert ve acımasızca beceriyorum, bacaklarını gerginlikten yanana kadar ayrı tutuyorum.

Avuçlarını göğsüme bastırıyor ve nefesini tutmaya çalışıyor ama dinlenmek yok. Sadece zevk var.

Sadece bu var.

Sikim onun içinde şişip uzuyor ve taşaklarımın içinde çalkalanan dölleri hissedebiliyorum. Başını tekrar geriye attığında gözleri kapalı ve ağzı açıktı. Kendini kaybetmişti. Bu duyguya kendini kaptırmış. Zevke kapılmış. Benim için kayboldu.

Birlikte daha hızlı ve daha hızlı sallanıyoruz, seks ve ter kokusu yoğunlaştıkça araba hareketimizle zıplıyor. Zirveye o kadar yakın ki.

Ben de öyle.

Sonra, tam gerçekleşmek üzereyken, ağzımı onunkine çarpıyorum ve çığlığını yutuyorum. Orgazmının ilk patlamasını hissediyorum ve bu beni uçurumun kenarına itiyor.

Kendimi ona gömerken homurdanıyorum. Amcığı beni sıkıştırıyor, son damlasına kadar sağıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, kederli bir iç çekişle onu bırakıyorum. Gözlerim kapanıyor ve Alyssa kendini bana yapııştırıyor.

Uzun bir süre böyle kalıyoruz, farkındalığın içinde ve dışında sürükleniyoruz. Sonra dikkatim bir şeye odaklanıyor: Alyssa'nın başımın arkasındaki parmakları. Onları saçlarımın arasından kıvırıyor ve bu hareketin izin vermem gereken her şeyden bir milyar kat daha samimi olduğu kesinlikle hiçbir yerde aklıma gelmiyor. Hayatımın en acımasız orgazm sonrası netliği. Sanki kafamın içindeki sesler korosunun "*BU BİR HATA*" diye bağırıldığını daha yeni duyuyorum.

Onu benim dünyama getirmek. Karanlık kuytuları ve çatlakları görmesine izin verdim. Ona *ailemden bahsettim*, Tanrı aşkına. Lev ile bağ kurmasına izin verdim. Benimle bağ kurmasına izin verdim!

Ve şimdi, sıcak, terli bir arabada birbirimize sarılabileceğimizi, hala birbirimizin zevkiyle titreşebileceğimizi ve saç okşamak veya el ele tutuşmak gibi şeyler yapabileceğimizi düşünüyor.

Buna izin

veremem. Onun

iyiliği için değil.

Ne de benim

için.

ALYSSA

Bir şeyler değışti ve ne zaman olduğunu bilmiyorum. Bir an, araçlı zina tarihindeki en iyi araba seksini yapıyoruz, sonra Uri bir parçasını benden uzak tutuyor. Bunu hissedebiliyorum, yüzüme bir kapı çarpıp anahtarı cebine atmış kadar kesin bir şekilde hissedebiliyorum.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Park edip indiğimizde hiçbir şey söylemiyor ve bana dokunmuyor. Merdivenlerden yukarı çıkıyordum ki Uri aniden durdu. Yüzünün neden bu kadar fırtınalı görüldüğünü merak ederek dönüp ona bakıyorum. "Bugün Cuma," diye gürledi.

"Yani?"

Çenesi sıkıca kenetlenmiş. "Anlaşmamız hâlâ geçerli."

Gözleri bodrum kapısına doğru kayıyor ve ben donup kalıyorum. Birlikte yemek yememiş miydik? Birlikte dışarı çıkmamış mıydık? Geçmiş travmalar ve kaybettiğimiz sevdiklerimizle ilgili hikâyelerimizi paylaşmamış mıydık?

Hepsi kafamda mıydı? Şu anda bana bakışı diyor ki, *senden önce gelen kadınlardan farklı olduğunu gerçekten düşündün mü?*

"En azından bana nedenini söyler misin?"

Mırıldanıyorum. "Hayır."

Bütün geceyi o küçük kelimeyle yutmuş gibi görünüyor. Bu gece yaşadığım, hissettiğim her şey sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi silinip gitti.

"Burada başka bir kadını ağırladığınız için mi?"

Yüzü hiç değişmiyor. "Neden olduğu önemli değil. Sana söylediğim için bodruma ineceksin. Uslu duracağına söz vermiştin. Şimdi uslu *dur*."

Ve böylece, sadece birkaç kelimeyle beni bir tutsağa indirgedi. Beni yerime geri koydu ve bana durumumuzun gerçekliğini hatırlattı. Ben onun misafiri ya da arkadaşı değilim ve kesinlikle kız arkadaşı da değilim. Bana hiçbir şey için borçlu değil. Bana herhangi bir açıklama borçlu değil.

Sadece atla diyor. Ben sadece ne kadar yükseğe diye soruyorum.

Onu iterek geçiyorum ve bodruma iniyorum. Kapıdan içeri girdiğim anda karanlık üzerime çöküyor ve boğazımda bir hıçkırık hissediyorum.

Bu da ne böyle? Bir haftalık özgürlükten sonra buraya nasıl döndüm?

Ama hiçbir zaman gerçekten özgür değildim, değil mi? Hepsi sadece bir yanılsamaydı.

Kendimi o ana kaptırdım, onun özgüvenine ve karizmasına kapıldım. Kardeşi ve oğlu olduğu için kendimi kaptırmıştım. Kendisine en yakın insanlara karşı ne kadar koruyucu görüldüğüne kapıldım.

Ve bir an için onlardan biri olabileceğime inanacak kadar aptaldım.

Bodrum kapısının kilidi açıldığında yatağa doğru yığılıp uzanıyorum. Cenin pozisyonunda tabii ki, çünkü öyle bir gece.

Geçen haftanın olaylarına kendimi o kadar kaptırmışım ki - Lev ile piknik yemekleri, Uri ile uzun sohbetler, yer üstündeki hayatın genel rahatlığı - Benim için önemli olan şeyleri tamamen bir kenara ittim.

Elle gibi mesela. Gelin partisi. Düğünü. Hepsinde orada olmam gerekiyordu!

Ama bunun yerine, Uri'nin talimatları doğrultusunda ona belli belirsiz bir mesaj attım ve sonra ortadan kayboldum. Gezegendeki en kötü arkadaş olduğumu düşünüyor olmalı. Ve onu suçlayamazdım.

Şimdi, kalp kırıklığına ek olarak, mücadele etmem gereken bir suçluluk duygusu var.

Bir saat boyunca dönüp durduktan sonra kendimi duşta buluyorum ve onun kokusunu tenimden temizlemeye çalışıyorum. Soğuk suyla yıkandığım süre boyunca saf bir aptal olduğum için kendimi azarlıyorum. Sonra en rahat pijamalarımı giyip yatağa giriyorum ve şimdiye kadar olduğumdan daha akıllı olmaya karar veriyorum.

Öyle bile olsa, uykuya dalmadan önceki son düşüncem, "*Beni izliyor mu?*" oluyor.

Ertesi sabah kilit açıldığında kafamı duvara vurmama ramak kalmıştı. Mutfaktan aceleyle çıktım ve Lev'in içeri girdiğini gördüm, bakışları odada dolaşırken ayaklarını kararsızca sürüyordu.

"Lev!" Yerinde zıplıyor. "Tüh, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim." Ellerini sıkıyor ve gözlerimden kaçıyor. Biraz daha yaklaşıyorum. "Bodrumunu tekrar işgal ettiğim için özür dilerim."

Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor. "Burada kalabilir miyim?" "Tabii ki kalabilirsin. Rahatına bak."

Ellerini sallayarak orada öylece durmaya devam ediyor. "Birlikte bir şeyler yapabilir miyiz?"

Şu anda ne kadar berbat hissediyor olsam da, bu sözler içimi ısıttı. Buraya bodrum için gelmedi; beni görmeye geldi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Mutlu bir şekilde kızarıyor ve tabii ki video oyunu köşesine gidiyor. Onu oraya kadar takip ediyorum ve her zamanki yerlerimize çöküyoruz. Lev yerdeki halıya, ben de onun hemen arkasındaki kanepeye.

Lev kullanıcı adını yazarken "Arkadaşımın kocası da çok fazla video oyunu oynuyor," diyorum. Beni dinlemediğinden oldukça eminim ama yine de konuşuyorum. "Bahse girerim şimdi de düğün planlamasıyla uğraşıyordur çünkü ben..."

Ekran dikkatimi çekince arkamı dönüyorum ve yan tarafta bir konuşma kutusu açılıyor. Lev hemen küçülttü ama bu beni düşündürdü.

Elle, Liam'ın geç saatlere kadar internette oyun arkadaşlarıyla sohbet etmesinden şikâyet ederdi. Eğer Lev'in burada bir sohbet kutusu özelliği varsa, bu internete bağlı olduğu anlamına gelir. Bu da demek oluyor ki.

Dış dünyayla bir bağlantım var.

Lev'in yanındaki halının üzerine kayıyorum. Kaskatı kesiliyor, sanki her an ısıracakmışım gibi bana bakıyor. Rahatlamak için ondan biraz uzaklaşıyorum ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "İnternette konuştuğun arkadaşların var mı?" Konuşma özelliğini işaret ederek soruyorum.

Lev omuz silkiyor.

"Bana nasıl kullanılacağını gösterebilir misiniz?"

Başını sallıyor ve hızlı bir monotonlukla bana nasıl çalıştığını anlatmaya devam ediyor. O anlattıkça kalbim daha hızlı atıyor. Basit, anlaşılır, tamamen yapılabilir. Bu planım işe yarayabilir. Tek yapmam gereken Lev yukarı çıkana kadar beklemek ve Uri'nin buradaki kameralara o kadar da dikkat etmediğini ummak.

Tamamen giyindiğim sürece sorun olmaz diye düşündüm. Şimdi tek yapmam gereken Liam'a bir mesaj iletmek.

Buradan çıkmama yardım et.

ALYSSA

Cumartesi Pazar'a dönüyor.

Lev bugün ortalıkta yok, bu da düşüncelerimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor, bu da düşüncelerimin Uri'nin etrafında öfkeyle döndüğü anlamına geliyor, çünkü elbette öyle. Öfkeyle başlayıp özleme kayıyor ve hızla tekrar öfkeye dönüşüyor.

Uzun lafin kısası, berbat durumdayım.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair
hiçbir fikrim yok.

Mesele de bu: bir şeyi entelektüel olarak bilebilir ve duygusal olarak hissedebilirsiniz ve çoğu zaman bu iki şey birbiriyle doğrudan çatışır.

Uri'nin benim için kötü olduğunu biliyorum. Tehlikeli ve bencil olduğunu ve muhtemelen beni kendi amaçları için kullandığını biliyorum. Ben özgür olduğum sürece ne yaptığı ya da nasıl yaşadığı umurumda olmamalı.

Ama ne zaman onu yukarıda başka bir kadınla düşünsem içimin parçalandığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Hafta sonları bodruma sürgün edilmemin sebebi bu olmalı, değil mi? Yani, başka neden beni gözden ve akıldan uzak tutmak istesin ki? Beni ganimet arayanlar lejyonundan saklamaya çalışıyor.

Bu son derece önemsiz düşünceден gurur duymuyorum. Öfkeyle bodruma inerken muhtemelen yediği yüz­süz kadınlara bile kızgın değilim.

daireler. Acımasız bir hayduttan daha fazlası olduğu için ona kızgınım. Ve onun hakkında böyle hissetmeme izin verdiğim için kendime kızgınım.

Bodrum kapısı açıldığında büyük bir heyecanla çalışmaya başlamıştım. Kiminle uğraşmak zorunda kalacağımı merak ederek etrafımda dolanıyorum. Her yüz için ayarlarımı çoktan yapmıştım.

Svetlana: Kibar bir çekingenlik.

Lev: Anne samimiyeti.

Uri: Ateş ve kükürt ve bir yaba, eğer elime bir tane geçirebilirsem.

Kim olduğunu gördüğümde, ateşi yükseltip kükürt ve boynuzları patlatıyorum. Ta ki Uri'nin elindeki, önünde tanıdık bir logo olan paketi görene kadar.

"Bu Kenny's Shakes and Bakes mi?"

Oturma alanındaki sehpa doğru yürüyor ve masaya bırakıyor. "Birkaç gün önce limon kremalı turtalarını ve opera pastalarını çok sevdiğini söylemiştin, ben de sana ikişer tane aldım."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, öfkemden kurtulmayı

reddediyorum. "Bana rüşvet veriyorsun." "Hayır," diye cevaplıyor

soğukkanlılıkla. "Sadece hoşuna gideceğini düşündüm." "Doğru.

Çünkü sen çok düşüncelisin."

Ellerini ceplerine sokuyor. "Neden kendimi bir kafes maçına girmiş gibi hissediyorum?"

"Belki de beni bir kafese kilitlediğin içindir!" Tersliyorum. "Tatlılar için minnettarım ama yukarı çıkabilmeyi tercih ederim."

Uri'nin yüzü düzleşir. "Bugün değil. Yarın."

Merak içimi kemiriyor. Hayır, onu geç, içimi kemiren güvensizlik. Belki de bu yüzden bazı cevaplar alana kadar onu bu bodrumdan çıkarmak istemiyorum.

"Kız arkadaşın burada sakladığın mahkûmdan haberdar değil, ha? Muhtemelen yaratmaya çalıştığın tüm romantik havayı mahvediyordur."

Gözlerini kısar. "Kavga arıyorsun Alyssa, ama ısırmayacağım."

Dişlerimi sıkıyorum. Haklı; bir kavga arıyorum. Beni hâlâ önemseddiğine inanmak için bir neden arıyorum. Sadece küçük bir ipucu. Acınası bir durum ama duygularımı kapatamıyorum ve şu anda mantığımdan çok daha yüksek sesle bağıyorlar.

"Git artık. Yüzüne bakmaktan bıktım."

Uri'nin gözleri parlıyor ve kaşları aşağı doğru iniyor. "Bu işler böyle yürümüyor. Sana ne yapacağını *ben* söylerim, *narushitel*. Tam tersini değil."

Alay ediyorum. "Sorun nedir? Yukarıda sakladığın son fahişenin yanına dönmek için can atıyor olmalısın."

"Bugün gerçekten bir endorfin patlamasına ihtiyacın var, değil mi?" "Gerçekten ihtiyacım olan şey *özgürlüğüm!*"

"Seni gözümün önünden ayırdığım an kaybedeceksin. Hayatınla birlikte."

"Doğru. Beni yakalamak isteyen büyük kötü adamlar olduğu için mi? Lütfen. Çünkü çocuk olduğumu mu sanıyorsun? Kötü adam diye bir şey yok. Sadece sen varsın ve beni burada tutmak istiyorsun."

Onun kısıtlamalarını kırmaya başlıyorum. Bunu çenesini sıkmasından ve beyaz parmak eklemlerinden anlayabiliyorum. "Neden seni burada tutmak isteyeyim ki?"

Agresif bir şekilde omuz silkiyorum. "Beni kullanmak, kontrol etmek, canın ne zaman **i s t e r s e** beni becermek için. Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Buna bayılıyorsun."

Bana doğru yürüyor ve vücudum karıncalanıyor. Bir kavganın tam ortasındaiken olağan bir tepki değil. Ama bu konuda hiçbir şey "olağan" değil.

"Nasıl bir dünyanın içine düştüğünüzü tahmin bile edemezsiniz."

"Aslında biliyorum. Hepiniz aynısınız. Sen sadece yakacak parası olan ve bunların sana istediğin kişiye istediğin her şeyi yapma hakkı verdiğini düşünen güçlü adamlar silsilesinin son halkasıdır."

Tahmin et ne oldu, Uri Bugrov? *Yok.*" Kendimi onun alanına iterek ona doğru bir adım atıyorum. "Beni kullanamazsın, beni beceremezsin ve sonra başka birini becermek istediğine karar verdiğinde beni bir kenara atamazsın-"

"*Blyat'*, Alyssa!" diye kükrer. "Başka kadın yok!" Bana doğru bakarken ağzım bir anda kapandı. "Orada başka kimseyi eğlendirmiyorum. Ve bu konuda bu kadar heyecanlı görüldüğüne göre, başka kimseyi de becermiyorum."

Kalbim şu anda düzensiz atıyor. Aslında *her şey düzensiz* hissediyor. Belki de bu kadar yaklaşmak bir hataydı. Sözleri ve kokusu yüzünden dizlerimin bağı çözüldü.

Beni ensemden yakaladı ve yüzümü kendine yaklaştırdı. Korkmuş olmalıyım.

Ben değilim.

"Başka kimse yok mu?" Belli belirsiz fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. Sonra bir bakıyorum, beni öyle sert öpüyor ki kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Nihayet koptuğunda, devrilme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama hala boynumu avucunun içine almış durumda.

"Sadece sen ve ben varız, Alyssa. Başka kimse yok."

Sonra beni bodrum duvarlarından birine doğru itiyor ve pijamalarımı yırtmaya başlıyor. İlk defa bodrumdaki soğuğu hissetmiyorum. Tek hissedebildiğim o - onun sıcaklığı, gücü, bana olan arzusu.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik?

Kafamın arkasındaki küçük dırdırcı ses devreye giriyor. *Çünkü sana tam olarak duymak istediğin şeyi söyledi.*

Ama şimdi bunu sorgulamaya niyetim yok. Onu durdurmaya da istekli değilim. Dudakları tekrar tekrar benimkilerin üzerine iniyor. Öpücüğü sanki ona aitmiş gibi alıyor. Sanki devredilemez bir hakkı varmış gibi.

Öpüşmeler, dokunmalar ve giysilerimin düşmesi bir bulanıklıktı. Göz açıp kapayınca kadar çırılçıplaktım ve bir bacağım Uri'nin kalçasının üzerindeydi. O kadar ıslağım ki kolayca içine kayıyor. Çok az birikim var - sadece sertçe pompalamaya başlıyor, sanki beni her seferinde bir itme ile cezalandırmaya çalışıyormuş gibi vücudumu duvara vuruyor.

Ağzımdan salyalar akarak orgazm olmam sadece birkaç dakika sürüyor. Elleri vücudumu tararken, gittikleri her yerde morartıcı ısı izleri bırakırken, kendimi tutmaya çalışıyorum; bunun geçici olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bu kadar çılgınca yakan hiçbir şey uzun sürmemeliydi.

Bir son kullanma tarihimiz var ve düşündüğümde daha erken geliyor.

Belki de bu yüzden kendimi ana teslim ediyorum ve sorgulamayı

bırakıyorum. Belki de bu yüzden bu bir veda gibi geliyor.

Belki de bu yüzden duvara sertçe yaslanırken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum.

URI

Nikolai'nin gözleri lazer gibi üzerime odaklandı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Bu iş seyahatlerinden döndükten sonra hep çok rahatlıyorsun. Gerçekten daha sık gitmelisin."

"Benioff birleşmesinde anlaşmayı kapattım ve bize üç yeni yatırımcı buldum. Bir şey değil."

Yine de gözlerinde hala o hesaplı bakış var. Söyleyecek bir ton şeyi olduğunda ama önce elimi göstermemi istediğinde yaptığı gibi. Babamızdan öğrendiği başka bir şey.

"Söyleyecek bir şeyin var Nikolai. Söyle gitsin."

Koltuğunda geriye yaslanıyor. Davranışlarına bakılırsa, patron koltuğunda oturanın *kendisi* olduğunu sanırsınız. "Hafta sonundan hemen önce küçük bir gezintiye çıktığınızı duydum."

Bu sefer göz devirmemi engelleyemedim. "Kim ispiyonladı?"

Nikolai'nin sırtı dikleşir. "Kim yapmadı ki? *Herkes* konuşuyor. Onunla bir kez değil, *iki* kez görülmüşsün. Onu kol şekerinden kız arkadaşına terfi ettirdin. Onu önemli biri yaptın." Sözleri ağır ağır içime işliyor ve göğsüm çalkalanıyor. Haklı olduğu bir nokta var. "Onunla her ne yaşıyorsan, buna bir son vermelisin. Şu andan itibaren."

Kendime o kadar kızgınım ki Nikolai'ye kızacak yerim kalmadı. O haksız değil.

"Çoktan bitti," diye
gürlüyorum. "Bunu daha
önce de söylemiştin."

Yumruğumu masaya vuruyorum ve Nikolai bunu fark ediyor. Çenesi kapanıyor ve kaşları birbirine kenetleniyor. "Bitirdim," diye yineliyorum. "Tartışacak başka bir şey yok."

Tamamen yalan değil. Bitirdim, sadece henüz ona söylemedim. Elbette, Alyssa'nın beni çoktan fark etmiş olma ihtimali var. Dün ondan ayrıldığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Onları saklamaya çalıştı ve ben de görmemiş gibi davrandım. Ama yüzündeki hüznün tabutumuza çakılan son çivi idi.

Bunca zamandır ateşle oynuyorduk. Sahip olduğumuz şey asla uzun sürmedi. Ve ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi.

"Sen savunmaya geçmeden ve hırçınlaşmadan sana bir şey sorabilir miyim?" Kardeşime ters ters baktım. "İkimiz arasında hırçın olan sensin."

İç çekip bana bakıyor, ben de devam etmesi için yorgunca el sallıyorum. "Onun nesi var?" diye soruyor.

Koltuğumda kayıyor, ilgisiz ve umursamaz görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Bilmiyorum."

"Hadi, kardeşim." Öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine koyar. "Pek çok kadınla birlikte oldun. Hiçbiri ilgini bir geceden fazla çekmedi. Peki bunun özelliği ne?"

Ona verebileceğim yüzlerce farklı cevap var. Çitimden sarkarken beni süzen o iğrenç iç çamaşırını gördüğüm andan beri aşık oldum. Yorgun olduğunda horluyor. Ciddi mi yoksa alaycı mı olduğuma karar vermeye çalışırken burnunu kırıştırıyor. Hapşırmadan önce iki kez göz kırpmıyor ve kanıtlar inanmaması gerektiğini söylese bile insanların en iyisine inanmayı seçiyor. Bunlardan herhangi biri yeterli olurdu.

Yine de bunları söylemek yerine, en basit ama en ağır açıklamayı yapmayı tercih ediyorum. "Lev'le arası iyi."

Nikolay'ın kaşları alnının çatısına çarptı. "Kimsenin Lev'le arası iyi değil."

"Onun dışında."

Bana doğru biraz eğiliyor. "Ya Lev?"

"Sanırım Lev kaza sonrası ilk kez aşık olmuş olabilir."

Nik bunu düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı. "Onu becermek, onu yanında tutmak için kullandığın sapkın bir yol mu?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "İyi yatıyor. Bu yüzden daha fazlası için geri dönüyorum." Bu sözleri söylemek olduğundan daha kolay olmalı. Bu haliyle zehir kusmak gibi geliyor.

"Neden Lev'le arasının bu kadar iyi olduğunu düşünüyorsun?"

Ona Ziva'dan bahsetmek üzereydim ama bir şey beni durdurdu. Alyssa'nın benimle sır olarak paylaştığı bir şeyi ona söylemek yanlış geliyor. "Bunu nereden bilebilirim ki?" Onun yerine alay ediyorum.

Kollarını teslimiyetle havaya kaldırır. "Onunla olan meşguliyetin fark edildi, Uri. Sana vurgulamaya çalıştığım tek şey bu."

"Harika. Benim meşguliyetimle olan meşguliyetiniz not edildi."

"Götlük yapma. Bunu ailem için yapıyorum. Polly ve Lev'in senin kişisel saçmalıklarından etkilenmesini istemiyorum."

Ayağa kalktım. "Benim kişisel hiçbir şeyim yok. Benim bu Bratva'm ve bu ailem var.

-İşte bu kadar."

"Peki ya bir seçim yapmak zorunda kalırsak?"

Bu beni geçmişe götürdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onunla bizim aramızda bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, ne yapardın?"

Ona öfkeyle bakıyorum. "Bu gerçek bir soru mu yoksa şimdi de beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Son zamanlarda nasıl davrandığına bakılırsa-"

"Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bu aileye tercih etmem. Lev ve Polly'yi korumaya yemin ettim ve son nefesimi verene kadar da bunu yapacağım. Söylediğim ve yaptığım diğer her şeyden şüphe duyabilirsiniz ama bundan asla şüphe duymayın."

Nikolay'ın gözleri parlıyor ama sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ, kardeşim. Anlaşıldı."

Neden hâlâ ofisimden siktir olup gitmediğini merak ederek pencereye doğru ilerliyorum. Eminim biraz boşluğa ihtiyacım olduğunu görebiliyordur.

"Başka bir şey daha var," diye geliyor sesi arkamdan.

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. *Tabii ki var.*

"Söyle bana."

Nikolai yaklaşık bir saat önce buraya getirdiği dosyayı kaldırıp masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Igor'un cesedi dün gece ortaya çıktı."

Sikeyim.

Dosyayı açmakta tereddüt etmedim. Kötü bir şey bekliyordum ama karşılaştığım şey düpedüz kanlı. Sobakin'in hayvanlarının Igor'un bedenine yaptıkları insanlık dışı. Umarım en kötüsünden önce ölmüştür.

Nikolai yüzünü buruşturarak, "Mesajını iletmek için tek gereken temiz bir ölümdü," diyor. "Bir mesaj vermek için cesedini parçaladılar."

"O zaman onlara kendi mesajımızı göndermeliyiz."

Nikolai ayağa kalkıyor ve bir yılı aşkın süredir göz atmadığım raporların bulunduğu kilitli çekmeceye doğru yürüyor. İlgisiz olduğum için değil, her bir sayfadaki her bir kelimeyi ezberlediğim için.

"Cevaplanmamış çok fazla soru var, Uri," diye düşünüyor kilit kodunu girip çekmeceyi açarken ve klasörleri karıştırmaya başlarken. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Hepsi orada siyah beyaz duruyor."

"Unutmadım."

Dudakları daha fazla kelimenin dökülmesini engellemeye çalışıyormuş gibi geriliyor. "Hayır. Ben de öyle."

Gözlerimiz buluşuyor ve ortak öfkemiz ve ortak kederimizle diğer her şeyden sıyrılıp kardeşimi görebiliyorum.

"Onun günleri sayılı. Size söz veriyorum."

Nikolai başını sallar. "Ben vaat istemiyorum. Aksiyon istiyorum. *İntikam* istiyorum."

Uzun zamandır çekmeceyi açmamıştım. Igor'un cesedini görünce tekrar dalmam gerektiğini fark ettim. Kendime neden burada olduğumu ve tüm bunları neden yaptığımı hatırlatmam gerekiyor.

Tıpkı Nikolai

gibi... İntikama

ihtiyacım var.

URI

"Günün nasıl geçti Lev?"

Polina üçüncü kez soruyor ve içimden bir ses ondan bir yanıt alana kadar durmayacağını söylüyor.

"Lev, Polly sana bir soru sordu."

Bana sadece bir saniyeliğine baktı. "Alyssa'yı istiyorum."

"Alyssa?" diye soruyor hemen, gözleri bana takılıyor. "Kim o?"

"Arkadaşım," diye yanıtlar Lev hiç vakit kaybetmeden. *Elbette, şimdi konuşmaya karar verir.* "O benim çok güzel arkadaşım."

Lev'in onunla meşguliyeti biraz kontrolden çıkmaya başlamış olabilir. Bu düşünce aklıma gelir gelmez homurdandım. *Ben konuşmayı seven biriyim.* Ondan on kat daha derindeyim.

"Yeni bir arkadaş mı edindin?" Polly, sesi anında aydınlanırken soruyor. Bana dönüp sesini alçaltmadan önce Lev'in kafasını yeniden mısır gevreği kasesine gömmesini bekliyor. "Bu gerçek bir insan mı?"

Başımı sallıyorum. "Bazen rol yapmayı seviyor. Hepsi bu kadar."

"Daha önce hiç hayali bir arkadaşına isim vermemiştin. Özellikle de 'çok güzel' olanına."

Omuz silkiyorum. "Her şeyin bir ilki vardır."

Neyse ki konuyu kapatıyor. Lev mısır gevreğini bitirir bitirmez -akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile- sandalyesinden fırlıyor ve doğruca oyun odasına gidiyor.

"Buna alışmak için bekliyorum," diyor Polly, o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse kaçıracağım. "Neye?"

Omuz silkiyor. "Lev'e. Farklı olmak."

Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum, ne olursa olsun, ama hiçbir şey bulamıyorum. "Okul nasıl?" Onun yerine ben sordum. Pol öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Lev'in seslerinin ne anlama geldiğini biliyorsun." Kaşlarım biraz daha yukarı kalkıyor. Polly en son sümüklü bir ergen gibi konuşmayalı epey zaman olmuştu. "Kahretsin, özür dilerim," diyor iç çekerek. "Bu çok şirretçeydi."

"Sorun yok. Bir şeyler oluyor gibi. Konuşmak ister misin?" "Önemli bir şey değil. Sadece Rachel, Rachel gibi davranıyor."

"Senin okulda kendi tarafını tuttuğunu ve onun da kendi tarafını tuttuğunu sanıyordum?"

Biraz sırtıyor. "Dinliyordun." "Bunu zaman zaman yapıyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Nikolai bilmiyor ama."

Bazen canına okumak istesem de onu savunma ihtiyacı da hissediyorum. "Son zamanlarda kafası çok dolu. Ben olsam üzerime alınmazdım. Rachel şimdi ne yapıyor?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Seni etkiliyorsa, bilmek istediğimden eminim."

Gülümsemesini bastırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, onunla her şey akıl oyunu. Clare'i ve beni yabancılaştırıyor. Güç sarhoşluğuna kapılıyor."

"Aşağı gelip onu halletmemi ister misin?"

"Hayır!" Kız kardeşim dehşetle bakıyor. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir."

"Nasıl?"

"Ağabeyimin kraliçe arıyı düzeltmek için aşağı inmesi mi? Bu *çok* utanç verici olurdu."

"Eğer fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

"Bunu unutmayacağım." Göz ucuyla bana bakıyor. "Gelecek hafta sonu eve gelmeyeceğimi biliyordum ama düşünüyordum da, bilmiyorum... belki gelebilirim."

"Ne zaman istersen eve gelebileceğini biliyorsun." Duraksıyorum, sonra soruyorum: "Aklında bir neden var mı?"

Yüzünü buruşturuyor ve

tereddüt ediyor. "Polina."

İç çekerek tuttuğu nefesini bırakıyor ve çenesi göğsüne düşüyor. "Okulda bir ebeveynin hazır bulunmasını gerektiren aptalca bir etkinlik var" diye açıklıyor "Sadece orada olmak istediğimi hissetmiyorum."

"Ben de orada olabilirim," diye önerdim.

"Ya da Nikolai." "İkiniz de benim ailem değilsiniz."

"Bezini değiştirdiğimin farkındasın, değil mi?"

"Ew, dur."

"Pol-"

"Sadece eve gelmek istiyorum, tamam mı? Ne zaman istersem eve gelebileceğimi söylemiştin ve ben de önümüzdeki hafta sonu eve gelmek istiyorum. Hepsi bu."

Başımı salladım ve yumuşadım. "Nasıl istersen."

Ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Hiç kimse, ne kadar güçlü olursa olsun, her istediğine sahip olamaz.

Ailenizi geri istemek kadar basit olsa bile.

Önümdeki fotoğraflara ve raporlara o kadar dalmışım ki, Nikolai'nin gölgesi masanın üzerine düşene kadar içeri girdiğini duymuyorum.

Her şeyi siyah beyaz görmek... beni o ana geri götürüyor. O günün dehşeti. Nikolai'nin arandığını ve olduğu yerde donup kaldığını görmek. O kadar uzun süre katatonik haldeydi ki telefonu kapıp kontrolü ele almıştım.

Bazen, bunun için beni hâlâ affetmemiş gibi

hissediyorum. "Ne zamandır bunlara bakıyorsun?"

"Polly birkaç saat önce yatmaya gittiğinden beri."

Gözlerimi arabayı bulduğumuz vadinin fotoğraflarından uzaklaştırmaya çalışıyorum. Babamın en sevdiklerinden biriydi. Eski bir Ferrari 458. Hepimizin teneke kutular içinde, direksiyonun yanlış bir hareketiyle ateşli bir ölüme doğru yol aldığımızın hiç bu kadar farkında olmamıştım.

"Hâlâ hepsi duman ve aynalar, dostum. Saçmalık. Elimizdeki tek gerçek, Sobakin'in adamlarından birinin raydan çıkarak yola düşen trende olduğu."

Söz konusu adamın fotoğrafını çıkardım. Ivan Federer. Kazada neredeyse sağ kolu kopuyordu. Kopsa da bir şey fark etmezdi; o gün ölen on yedi kişiden biriydi.

"Bu yeterli değil mi?"

Raydan çıktıktan aylar sonra alabilmek için tüm polis departmanına rüşvet vermek zorunda kaldığımız teknik raporu çıkardım. Söz konusu tren sadece birkaç hafta önce test edilmişti. Her şey yolundaydı. Geleceğinde kritik bir arıza olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Öfke yine içime doldu. Ölümlerinden beri bu kadar sıcak ve acil hissetmemiştim. Kollarım bükülüyor ve damarlarım patlıyor.

Nikolai ellerini masamın üzerine koyup bana doğru eğilerek, "Öfkeni yönlendir küçük kardeşim," diye teşvik ediyor. "Bununla başa çıkmanın tek yolu bu."

Gözlerimiz buluşuyor ve hissettiğim öfkenin aynısını onlarda da görebiliyorum. Parmak eklemlerim bembeyaz ve ağrıyor. Nikolai başını sallıyor. "Öfkeni hep bastırdın. Onu bir kenara ittin, hissetmeyi reddettin."

"Tabii ki var," diye homurdandım. "Eğer yapmasaydım, tamamen işe yaramaz olurdum."

Nikolai başını sallar. "Bunu hissetmeyi hiç bırakmadım. Her gün benimle birlikte. Onunla yaşamayı öğrendim."

"Bunu yapmaya gücüm

yetmez." "Neden?"

"Çünkü düşünmem gereken Lev ve Polly var," diye hırıliyorum. "Her zaman bu kadar kızgın olursam onları yetiştirebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Nikolai'nin gözleri dümdüz oldu. Bir an için benden uzaklaşıyor, sonra hızla tekrar dönüyor. "Sobakin o zamanlar yaptığı şeyin aynısını yapıyor. Neden başarılı oldu biliyor musun? Çünkü savaşını gölgelerden yürüttü."

"Bir korkak gibi."

"Olabilir ama sonuçta o kazandı. Ne fark eder ki?
nasıl kazandı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim için önemli."

"Muhtemelen Otets için de önemliydi. Artık o öldü."

Yumruklarımı masaya vuruyorum ve ayağa fırlıyorum. "Yapma."

Nikolai'nin gözleri öfkeyle yanıyor, ama bu sefer öfke bana yöneliyor. Doğruldu, birkaç adım geri çekildi, sonra derin bir nefes aldı. "Karar senin."

"Bu doğru. Bu benim kararım."

Nikolai iç geçiriyor ve bir anda yeniden kardeşim oluveriyor. "Polina
nasıl?"

"O iyi. Sert bir çocuk. Ama sanırım bizi özlüyor. Evde daha fazla zaman geçirmek istiyor."

"Sobakin çıldırmışken, bu pek de iyi bir fikir olmayabilir." "Ona eve gelemeyeceğini söylemeyeceğim Niko."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." "Evet." Boğazımı temizliyorum.

"Biliyorum."

Bazı günler, her fırsatta birbirimizin boğazına sarılmasaydık nasıl bir dinamiğe sahip olurduk diye merak ediyorum. Bu öfke olmasaydı geriye ne kalırdı?

"Ben gidiyorum." Nikolai'nin gözleri önümdeki dosyalara takılıyor. "Biraz uyu, olur mu?"

Asla vermeyeceğim bir cevabı beklemeden dönüp gidiyor. *Biraz uyuyacak mısın?* İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

URI

Elbette, Nikolai'nin tavsiyesine uymuyorum.

Bir saat daha uyanık kalıp, annemle babamın cesetlerini vadide bulduktan sonra adli tabibin çektiği fotoğraflara bakıyorum. Orada neden bu kadar uzun süre oturduğumdan emin değilim. Yıllar önce bıraktığımı sandığım bir kendini cezalandırma biçimi bu.

Sonunda her şeyi çekmeceye geri koyduğumda, bu gece uyuyamayacağımı biliyorum. Ne kadar yorgun olsam da, retinalarım görüntülerle yanıyor. Anılarla.

Şimdi ihtiyacım olan şey bir ağrı kesici. Gerginliği azaltacak bir şey. Bar arabasına uzanıyorum ama üç votka sonra kendimi her zamankinden daha gergin hissediyorum. Adrenalin içime pompalanıyor, bana hayatta olduğumu ve onların olmadığını hatırlatıyor.

Sikeyim.

Pandora'nın kutusu ve kapağı ardına kadar açık. Tüm günahlarımın etrafımda döndüğünü görebiliyorum, boynumu açtığım anda saldırmaya hazırlar. Ofisimin zeminini adımlıyorum. Her turda, masamın önünden geçerken, bakışlarımın monitörümün karanlık ekranında oyalanmasına izin veriyorum. Kamera görüntülerini çağırmak kolay olurdu. Sadece kontrol etmek için.

Votka beni iyileştirmediyse, belki o iyileştirebilir?

Yok artık.

Ama bu düşünce ısrarcıdır. Ve zaman geçtikçe daha da yüksek sesle s ö y l e n m e y e başlıyor. *Sadece küçük bir bakış. Bir bakış ve o şeyi*

hemen kapatabilirsin.

Tehlikeli olduğunu biliyorum. Ben bir bağımlıyım ve o da bırakamadığım bir uyuşturucu. Sadece hiçbir şey onun içinde olmak kadar iyi hissettirmedi. Orada olduğum, nefesimi paylaştığım, ten tene olduğumuz, onun gözleri benimkilere, benimkiler onunkilere kilitlendiği zamanki kadar kendimi hiç bu kadar kaybetmemiştim. Nedenini hiç bilmiyorum. Ne kadar güzel olursa olsun, o güzel gözlere ya da gül goncası dudaklara haksızlık edemem.

Onunla ilgili diğer her şey beni kendine çekiyor. Komik bir şey gördüğünde gülmesi. Ona doğru dürüst bir şey söylemeye tenezzül ettiğimde gülümsemesi. Lev'i sakinleştirmeye çalışırken sesinin yumuşak melodisi.

Onu arzuladığımda düşündüğüm şeyler *bunlar*.

Kendimi monitörün önünde buluyorum, ellerim masanın kenarlarını sıkıca kavıyor ve masadaki sesler canlanıyor. Saatin bu kadar geç olmasına rağmen o hâlâ ayakta, yatağında yüzüstü uzanmış, elinde bir kitapla yatıyor.

İradem kırılmadan önce onu o kadar uzun süre izlemedim bile. Votka boğazımda yanmaya devam ederken, kafesten çıkarılmaya hazır bir hayvan gibi bodruma doğru ilerliyorum.

Yapmayın. Yapmayın. Yapmayın.

Ben kapının kilidini çevirip iterek açana kadar devam eden sabit bir nakarat bu. Kendini dik tutuyor, gözleri kocaman ve telaşlı.

"Uri...?"

Dudaklarından dökülen isminin sesi bile ruhuma merhem oluyor. Kapıyı kapatıp ona doğru yürüyorum, buradaki varlığımı nasıl açıklayacağımı merak ediyorum.

Alyssa yüzüme bir kez baktı ve kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kollarıma indiriyor ve işte o zaman anlıyorum ki ellerim sanki dövüşmeye hazırmışım gibi yumruk olmuş. Çok az şey biliyor, ben zaten dövüşüyorum.

Ulaşamadığım şeytanlarla
savaşıyorum.

Değiştiremeyeceğim bir
geçmişle savaşıyorum.

Yavaşça yataktan kalkıyor ve nabzım hızlanıyor. Her zamanki büyük boy pijamalarını giymemişti. Küçük açık mavi bir şort ve altında sütyen olmadığı çok belli olan dar bir atlet giyiyor.

"Uri..." diye mırıldanıyor tekrar, bana doğru birkaç deneme adımı atıyor.

Buraya geldiğim için kendime kızsam da, bir yanımda bunu durdurmanın mümkün olmadığını farkında. Bu bok kaçınılmazdı. Kaçan bir tren kadar durdurulamazdı.

Bir şey söylememi bekliyor, ama ona hiçbir şey söylemediğimde, tam önümde durana kadar yaklaşmaya devam ediyor. Kızgın ya da sinirli görünmüyor. Görünmeli ama görünmüyor. Kaşlarının kıştırılması ve ağzının aşağı doğru eğilmesi bana endişeli olduğunu söylüyor.

Gözleri yüzümde sabitlenmişken uzanıp elimi tutuyor. İrkiliyorum ama o beni görmezden geliyor. Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Olması gerekenden daha iyi.

"Bir sorun var." Bu bir soru değil.

Bir adım daha atınca her nefesinin tenime değdiğini hissedecek kadar yaklaşıyor. Göğsü yükselip alçalıyor ve göğüsleri gövdeyi okşuyor. Serbest eliyle ön koluma dokunduğunda irkiliyor ve yüzümü buruşturuyorum.

"Seni nasıl düzelteceğimi bilmiyorum Uri," diye fısıldıyor belli belirsiz. "Hayatındaki bozukluğu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ama... belki kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayabilirim. Sadece şimdilik."

Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en yumuşak öpücük ve beni daha fazlasını istemeye bırakıyor.

"Bu yüzden bana geldin, değil mi?" diye soruyor sesinde en ufak bir suçlama izi olmadan. "Daha iyi hissetmek istedin."

Cevap vermeyince beni yatağa doğru çekiyor ve yatağın kenarına oturtuyor. Bacakları arasına giriyor, elleri yüzümün iki yanına düşüyor. Ona bakıyorum, ne kadar güzel olduğu, ne kadar ruhani görüldüğü karşısında büyülenmiş gibiyim. O bu dünyadan değil. *Benim dünyamdan değil.*

Ama o burada.

Sıcaklığı tenimi karıncalandırıyor, bedenime doğru ilerliyor, öfkeyi ve soğuğu dışarı atıyor. Ellerim sanki kendi akılları varmış gibi kalçalarına gidiyor.

Gözleri yüzüme dikilmişti. Ama bana başka bir şey sormuyor. Sadece önümde dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumun fermuarını açmaya başladı. Şu anda daha mantıklı olsaydım, kendime tam olarak neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini sorardım. Kendime aramızdaki bu şeyin artık tamamen başka bir şeye dönüşecek kadar ileri gidip gitmediğini sorardım.

Ama sonra eli sikimi kavırıyor ve düşünmeyi tamamen bırakıyorum. Ağzı sertliğini buluyor ve zihnim bomboş kalıyor. Öfkenin son kalıntıları da tamamen yok oluyor.

Sadece ben ve Alyssa, kendi yarattığımız bir boşlukta yüzüyoruz.

Sikimin başını emiyor, tükürüklerinin taşaklarını kaplamadan önce shaftımdan aşağı akmasına izin veriyor. Beni ağzının derinliklerine çekerken yavaşça masaj yapıyor. Sikim boğazının arkasına ulaştığında, kendimi tutma hissim öfkemle birlikte yok oldu.

Başının yanlarından tutuyorum ve kalçalarımı yukarı, ağzına doğru çekmeye başlıyorum. Elleri kalçalarımı sıkıyor ama başını sabit tutuyor.

Çenem sımsıkı kenetlenmişken ağzını o kadar sert sikiyorum ki tenimde boncuk boncuk ter oluşmaya başlıyor. Kendimi onun sıcaklığında ve ıslaklığında kaybettiğimde, boğuk nefesleri beni sadece teşvik ediyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyle.

Sonunda kendimi daha fazla tutamadım. Ağzının içinde patladım, boğazının arkasına doğru fişkırdım. Başını bıraktıktan sonra bile çekilmedi. Vücudum kontrolden çıkarken o emmeye devam ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, çünkü orgazm noktasını çoktan geçmiş beni emmeye devam ediyor. "Siktir!"

Yatağa doğru yığılıyorum ama sanki sikime yapışmış gibi hissediyorum. Beni emmeye devam ediyor. Sertçe. O kadar sert ki, saniyeler içinde beni tekrar hazır hale getirdi, tekrar boşalmanın eşiğine geldim.

"Siktir... Alyssa..."

Adı dudaklarımdan kaçıyor ama yine de beni emmeyi bırakmıyor. Parmakları taşaklarımı okşadığı an, bir kez daha içinde patlıyorum. Sanki ilk seferinde yeterince almamış gibi tekrar kucaklıyor.

Kalp atışlarım yavaşlarken, şu anda tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp uyumak. Tercihen rüyasız bir uyku. Ama kendimi tekrar dik bir pozisyona zorlamamın nedeni *burada onunla* uyumak istemem.

Hâlâ önümde diz çökmüş durumda. *Tanrım, şu anda onu öpmek için neler vermezdim.*

Bu da ayrılmak için ikinci sebebim. Aslında, kimi kandırıyorum ki? Onlardan binlerce var bende.

Ama kendime sadece bir anlık zayıflık izni veriyorum. Parmaklarımdan tersiyle onun mükemmel, al pembe yanağını okşuyorum.

Sonra kalkıp siktir olup gidiyorum.

Çünkü istediğimi bildiğim şeye rağmen, ona sahip olamayacağımı da biliyorum. Sonsuz derecede farklı iki evrenden geliyoruz. Biz tamamen farklı iki insanız. Her iki alanda da birlikte var olamayız.

Sahip olduğumuz tek şey, dünyalarımız arasındaki sessizlikte geçen bu çalıntı anlar.

Kısacık bir an için gözleriyle buluşuyorum. Sonra kendimi ondan koparıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Ayrılmadan önce arkama dönmedim.

Eğer yaparsam.

Hiç gitmeyebilirim.

ALYSSA

Sıcak duş vücudumu temizlemek için iyi bir iş çıkarıyor.

Ama başım için? Evet, pek değil.

Kendimi yağmur düşünün altından çıkarmaya zorladığımda parmaklarım fena halde budanmıştı ve ne yapacağımı bulmaya eskisinden daha yakın değildim.

Emin olabileceğim bir şey var: Uri beni aradı. Bir şeyler yaşıyordu ve *bana* geldi. Ona karşı olan duygularımı kontrol etmekte zorlanıyor olabilirim ama şimdi eminim ki o da kendince aynı mücadeleyi veriyordur.

Zıt kutuplu mıknatıslar gibiyiz. Ne kadar karşı koymaya çalışırsak çalışalım, kontrolümüz dışındaki güçler tarafından birbirimize çekilmeye devam ediyoruz.

O gittiğinden beri içim zonkluyor. Çenem biraz ağrıyor ve dilim hala onun tadıyla tuzlu ama hiçbirinden pişman değilim.

Ve bu, kendi içinde, beni korkutuyor.

Pişman olmamalı mıyım? Normal, kendine saygısı olan bir kadın Uri'nin bana davranış şeklinden dehşete düşmez miydi? Sanki onun için harcanabilir biriymişim gibi? İsteddiği zaman kullanıp atabileceği bir seks oyuncuğu?

Beni kullanıyor olabilir. Hatta tam olarak bu sözleri söyledi. Ama vahşi seks ve tutkulu sevişme arasında

Onun için uygun bir sikişten daha fazlası olduğumu düşündüren bir şey yaptığında kavga etmek.

Bir dilim kek kadar basit ya da birkaç dakika önce, gitmeden hemen önce yüzümü en yumuşak dokunuşlarla fırçalaması kadar yoğun bir şey. Bu jestler ilk bakışta ne kadar önemsiz görünse de... bana önemli geliyorlar.

Bir anlamları var.

Kendimi yatağa geri dönmeye ikna edemiyorum. Onun yerine, adımlıyorum. Yatak ile oyun alanı arasında tekrar tekrar gidip geliyor, halıda ayak izleri bırakıyorum.

Burada ne kadar uzun süre kalırsam, perspektif sahibi olmak o kadar zorlaşıyor. İçine düştüğüm duygusal lağım çukurundan kendimi kurtarmak o kadar zorlaşıyor. Her gün Lev'e biraz daha bağlanıyorum. Uri'ye biraz daha aşık oluyorum. İkimizin yaşadığı her şeyin normal olduğuna kendimi ikna ediyorum.

Öyle değil.

Yüzümü sikip sonra da çekip gitmek *normal* değil!

Bilinmeyen bir nedenle hafta sonları beni bir bodruma hapsetmek *normal değil!*

Ne zaman üzülse beni seks için araması ve sonra ona en çok ihtiyacım olduğunda ortadan kaybolması kesinlikle *normal değil!*

Hâlâ buna inanırken harekete geçmeliyim. O kadar derine inmeden önce bunun yeni hayatım olduğunu ve nasıl gideceğini Uri'nin belirleyeceğini kabullenmeliyim.

Yeni keşfettiğim kararlılığın verdiği cesaretle oyun alanına koşuyorum ve Liam'ın arkadaşlık isteğini görüp beni kabul etme ihtimaline karşı ekranı açıyorum. İşe yaramasını gerçekten beklemiyorum. Düğüne çok az kaldı. Eminim ki damadın-

Arkadaşlık isteği kabul edildi.

Ağlamak istiyorum. Bugün, Liam'ın video oyunlarına olan saplantılı sevgisi için son derece minnettarım. Eğer bu bodrumdan çıkarsam, ona her şeyiyle birlikte yeni bir Xbox alacağım.

Liam'ın küçük avatar simgesinin yeşile döndüğünü gördüğümde nefesim kesildi. O çevrimiçi! Uzaktan kumandayı kapıyorum ve özel konuşma kutumuza hızlıca yazmaya başlıyorum.

ALYSSA: Liam. Ben Alyssa. Geç olduğunu biliyorum ama oradaysan Elle'i hemen buraya getirebilir misin? Acil bir durum var.

Bekle. Onu ben alırım.

Çıldırarak üzüldüm. Kalbim çok hızlı atıyor, bacaklarım jöle gibi ve altıma işlemeye bu kadar yakın olduğuma neredeyse eminim.

Ekranda birinin -umarım Elle'in- yazdığını gösteren üç küçük noktayı gördüğümde tekrar zıplıyorum.

Alyssa! Ne. Ne? Siktir??? Hangi cehennemdesin sen?

ALYSSA: Öncelikle, gelin partini kaçırdığım için çok üzgünüm.

Bu bok umurumda mı sanıyorsun? Hangi cehennemdesin sen? Polisi aramalı mıyım? Sadece söyle ve hemen 911'i arayayım.

ALYSSA: Hayır. Yapma. Ben iyiyim. Güvendedeyim.

İyi miyim? Güvende miyim? En iyi arkadaşşıma neden yalan söylediğime dair hiçbir fikrim yok ama içgüdülerim bana onun ya da kendim için yalan söylemediğimi söylüyor.

ALYSSA: Bir iş üzerindeyim.

Doğru. Küba. Saçma mesajını aldım, Lys. Tam olarak hiçbir şey açıklamıyordu. Son iki haftada sana kaç mesaj gönderdiğimi biliyor musun?

ALYSSA: Çok mu?

Bir sürü. Neden cevap vermiyorsun? Ve neden normal insanlar gibi telefonlarımızla konuşmak yerine bu dandik başlıkta mesajlaşıyoruz?

ALYSSA: Hepsi harika sorular. Ve hepsine cevap vermeye çalışacağım. Sadece... bana katlan tamam mı? Biraz karışık.

Tamam. Tamam. Bana her şeyi anlat.

Her şeyi. Bu uzun bir soru. Ve bu beklenmedik planı günler önce harekete geçirdiğimi düşünürsek, cevaplarım konusunda daha hazırlıklı olmadığım için çok oldum. Gerçek şu ki, bu bodrumdan çıkmayı ne kadar istesem de, bunu yapmak için Uri'yi otobüsün altına atmaya niyetim yok.

Salak.

ALYSSA: *Biriyle tanıştım.*

Bekle. Bu bir erkekle mi ilgili?

ALYSSA: *Sayılr. Bir hikaye üzerinde çalışıyordum ve yanlışlıkla bir... duruma yakalandım.*

Küba'da mı?

Dudağımı ısırarak, itiraf etsem mi diye düşünüyorum. Ama bu şu anda biraz fazla karmaşık geliyor. Her seferinde bir yalanı çözelim.

ALYSSA: *Evet. Her neyse, dediğim gibi, ben iyiyim. Bu adam tarafından kurtarıldım.*

Tanrım. Orada mısın?

ALYSSA: *Evet. Son birkaç haftadır onunla kalıyorum.*

Peki neden mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyorsun? Sakın bana Küba'da telefonun çekmediğini söyleme çünkü Google'da arattım.

ALYSSA: *Her şeyin ortasında telefonumu kaybettim ve ortalıkta görünmüyordum.*

Yani tehlikede misin?

ALYSSA: *Birlikte olduğum adam burada çok güçlü. Beni güvende tutuyor. Bu kısım yalan gibi gelmiyor. Uri'nin ego sorunları bulaşıcı olabilir. Lys, yalan söylemeyeceğim. Endişeliyim.*

ALYSSA: *Olma. Durum çözülür çözülmez eve geleceğim. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim. Ve gelin partini kaçırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.*

Tatlım, aklıma yatmayan bir şey var. Neden aramadın? Eminim parlak zırlı şövalyenin ödünç alabileceğin bir telefonu vardır.

Elle ile iletişime geçmeye çalışmamın tek amacı kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışmaktı. Ama Uri'nin gidişiyile Elle'ye mesaj atmam arasında bir yerde keskin bir dönüş yaptım.

Ne halt ediyorsun sen?

Ve sonra aklıma geldi. Elle ile iletişime geçmek istememin *gerçek* nedeni. Beni bu durumdan kurtarmak için değil; bu durumu nasıl yönetebileceğime dair çok ihtiyacım olan bir bakış açısı elde edebilmek içindi. Çünkü şu anda işler ne kadar karmaşık olursa olsun, Uri'nin bana zarar vermeyeceğine güveniyorum.

ALYSSA: Karmaşık bir durum ve yemin ederim bir gün sana her şeyi açıklayacağım. Ama şu an için tavsiyene ihtiyacım var.

Buradayım. Vur bana.

ALYSSA: Birlikte olduğum adam beni bu durumdan kurtardı ve evine sığınmama izin verdi. Ve sonra bir şey diğerine yol açtı.

Durum göz önüne alındığında bu tamamen uygunsuz olabilir ama SONUNDA!

ALYSSA: Pardon?

Hadi ama tatlım. Sonunda biriyle yatma zamanının geldiğini söyletme bana.

ALYSSA: Devam edebilir miyim lütfen!!

SMH. Biraz garipleşmenin seni rahatlatacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre değil. Devam et.

Küçük, saf bir parçam aramızdaki ilişkinin ciddileşebileceğini düşünüyordu. Ama onu anlamak zor. Onunla nerede duracağımı asla bilemiyorum.

Kulağa iyi gelmiyor.

ALYSSA: *Sadece bu kadar. Onunla haftalar geçirdim ve gerçekten iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Sadece çok şey yaşadı, bilirsiniz. Ve benimle ilgileniyor. Beni gördüğünü ve duyduğunu hissettiriyor. Başka bir erkekle böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyorum.*

LIAM: *Tamam, ama belli ki ortada bir soru var, yoksa benimle bu garip şekilde iletişime geçmezdin.*

Bazen içine kapanık olabiliyor. Aslında çoğu zaman.

Kendini kapattığında bile onunla seks yapıyor musun?

Yani...

Kızım! Ne kadar seksi olduğu ya da sana karşı ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Bazen yeterli değil. Sana her zaman iyi davranan bir adamı hak ediyorsun.

Öyle ya da böyle, ne yapacaksın? Küba'ya mı taşınacaksın? Hadi ama Lys. Gerçekçi ol.

Haklı olduğu bir nokta var. Yani, gerçekten Küba'da değilim. Ama kabul edelim: Uri'nin dünyasında kalmak da en az onun kadar iyi.

Haklısın.

Evet. Ama yeni ve heyecan verici bir şeyin sancılarını çekmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Ve eğer ateşli, fırtınalı bir aşkı hak eden biri varsa, o da sensin!

İşte bu yüzden gelin partimi kaçırdığın için seni affedeceğim.

ALYSSA: *Tanrı seni korusun.*

Ama düşünümde sana ihtiyacım var, Alyssa. Baş nedimem olmadan evlenemem.

Kendimi çok kötü hissediyorum, özellikle de yazacağım bir sonraki kelimenin yalan olacağından emin olduğum için. Ama yine de yazıyorum.

ALYSSA: *Aklından bile geçmezdi.*

Bir daha ortalıktan kaybolma, tamam mı? Senden haber alamayınca endişeleniyorum.

Yakında tekrar mesaj atacağım. Teşekkürler Elle.

Ve unutma, gerçek, dolu dolu, sevgi dolu bir ilişkiyi hak ediyorsun. Daha azı olursa çekip gitmen gerekir. Adam ne kadar ateşli olursa olsun. Seks ne kadar harika olursa olsun.

Bunu aklımda tutacağım. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. Xoxoxo.

Bu iyi bir tavsiye. Aslında harika bir tavsiye.

Umarım bunu kaldırarak kadar güçlüyümdür.

URI

"Seni kendim götürebilirim."

Polly gülümser. "Öyle deyip duruyorsun. Ama oraya gitmek iki saat, dönmek de iki saat sürüyor. Yapacak daha önemli işlerin var."

Gözlerimi kısıyorum. "Senden daha önemli bir şey yok."

"Peki ya Lev?" Sesi bu kadar samimi çıkmasaydı, neredeyse kibirli bir soru olarak yanlış anlaşılabilirdi. Bir an sonra bunun farkına varmış gibi görünüyor, çünkü kendini açıklamak için acele ediyor. "Demek istediğim, Lev'in sana benden daha çok ihtiyacı var. Kızgın falan değilim. Bu sadece bir gerçek."

Haklı ama yine de ona uyum sağlamak için bu kadar çok fedakârlık yapmak zorunda kalmasından nefret ediyorum. "Polly, sen de benim için Lev kadar önemlisin."

"Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum," diyorum hemen, elimi omzuna koyarak. "Merak etme."

Biraz nefes alıyor ama bunun onu umduğu şekilde sakinleştirdiğinden emin değilim. "Lev'e gerçekten kızgın değilim, biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Onun gözlerine bakıyorum. "Yaptıysan da sorun değil." Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum. "Ve bu onu sevmediğin anlamına gelmiyor. Sadece on dört yaşındasın, insansın ve zaman zaman bazı şeylerin kendinle ilgili olmasını isteyebilirsin. Buna izin var, Pol."

Bir an kararsızca bana baktı. Sonra gürültülü bir şekilde nefes veriyor.
"Bunun için teşekkürler."

Gülümsüyorum. "Son zamanlarda sana harika bir kardeş olduğunu söylemiş miydim?" Kızardı. "Gerçekten hiçbir şey yapmıyorum."

"Hayır, şikayet etmiyorsun. Şikayet etmiyorsun. Benim için sorun yaratmıyorsun. Tartışmıyorsun ve her şeyi kendinle ilgili hale getirmiyorsun."

Onu kollarıma çekip başının üstünden öptüğümde gülümsemesi biraz daha genişliyor. Zayıf ve çelimsiz ama yüzünde olma yolunda ilerlediği kadının ana hatlarını görebiliyorum.

"Sen harika bir ağabeysin, biliyor musun?" "Oh, biliyorum."

Gülüyor ve göğsüme alaycı bir yumruk atıyor. Onu, çantasının sadece onun kullanımına tahsis edilmiş kurşun geçirmez SUV'nin arkasına yüklendiği kapıya kadar götürüyorum.

"Lev'in hafta sonları bodrumlara inmesine neden izin verilmiyor?" Polly aniden sorar. Tek kaşını kaldırır. "Yoksa sadece benim burada olduğum hafta sonları mı? Bana bundan bahsetmişti. Mutlu değildi."

Lanet olsun. Tam da Lev'in fazla açılmayacağına dair bahse girmişken, yanıldığımı olabilecek en uygunsuz şekilde kanıtlıyor. "Her hafta sonu değil. Sadece gerçekten endişeli olduğu günlerde."

"Bodrumdan çıkmanın onu daha az değil, daha çok endişelendireceğini düşünürdüm."

Kızın yarısı çok zeki. Yakında başka bir plan düşünmem gerekecek. Yaz yaklaşıyor ve bu da Polly'nin aylarca burada kalacağı anlamına geliyor. Sorunlu küçük tutsağım için alternatif düzenlemeler yapmazsam Alyssa'yı o kadar uzun süre ondan uzak tutmam mümkün değil.

"Son zamanlarda kabuslar görüyor. Gece bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yakınımnda uyuması yardımcı oluyor."

"Oh." Yüzü düştü. "Ne tür kabuslar?"

Ona bu konuda yalan söylediğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ama bu gerekli bir kötülük, onu korumak için işlemem gereken bir günah... geri kalan her şeyden.

"Anladığım kadarıyla kazayla ilgili kabuslar görüyor. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Oh, Tanrım, geri döndüler, ha?" diye soruyor alt dudağını

çiğneyerek. "Bunun için endişelenme. Ben hallederim."

İç çekiyor ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Böyle yaptığında anneme çok benziyor. "Tabii ki endişeleneceğim, Uri. O benim kardeşim. Sen de öylesin."

"Ben mi? Neden benim için endişelenerek zaman harcıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü her zaman herkes için her şey olamazsın. Kendine ait bir şeye ihtiyacın var. Ruhunu besleyen bir şeye."

"Ruhumu bol bol besliyorum."

"Buraya getirdiğiniz kadınlar geçidinden bahsetmiyorum." "Pardon?"

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ben on dört yaşındayım. Aptal

değilim." "Bunu bilmene imkân yok-"

"İnsanlar konuşur, ağabey."

"Personel ile konuşmam gerekecek."

Bana tekrar yumruk atıyor. "Ah, hadi ama. Oyunbozanlık yapma. Dedikodu onların sahip olduğu tek şey. *Benim de* sahip olduğum tek şey. Ben yokken burada neler olup bittiğini başka nasıl öğrenebilirim ki?"

Kaşlarını bana doğru sallıyor ve ben de yüz ifademi kontrol etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Ama tek düşündüğüm, *gerçekten ne kadarını biliyor?*

"Kafanı başka neyle dolduruyorlar?"

Polly gülüyor. "Buraya getirdiğiniz kadınlar geçidi son zamanlarda durma noktasına geldi."

"Özel hayatıma odaklanamayacak kadar meşguldüm."

"Tabii, 'özel hayatınız'." Homurdanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hadi ama, senin özel hayatın falan yok. Senin sahip olduğun şey bir *seks* hayatı. Arada fark var."

Ona başımı sallıyorum. "Ne zaman bu kadar büyüdün?"

Polina kulaktan kulağa sırtıyor. "Yazı iple çekiyorum. Ve Lev'le daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Daha iyi görünüyor." Çok fazla umutlanmaktan korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla söylüyor bunu. "Bazı açılardan daha iyi. Mesela..." Sanki adamın etrafta sinsice dolaşıp bizi dinliyor olabileceğinden endişeleniyormuş gibi omzunun üzerinden eve doğru bakıyor. "Evet, sadece önerilere daha açık. Hatta onunla birkaç video oyunu oynamama bile izin verdi. Ve onu birkaç kez dışarı çıkarabildim! Buna inanabiliyor musun?"

"Son zamanlarda adım adım ilerliyor."

"Acaba neden?" diye düşünüyor düşünceli bir şekilde.

Alyssa, kafamdan bariz bir cevap geliyor. Yüksek sesle, "George sınırlarını biraz zorluyor." diyorum.

Polly kaşlarını çatar. "George'la konuştum. Yeni bir şey yapmıyor."

Evet, kesinlikle alternatif bir plan yapmam gerekecek. Polly kendi iyiliği için fazla anlayışlı. Ayrıca ilgi duyuyor, ki bu çok rahatsız edici. Bir kez olsun, keşke daha az farkında olsaydı ve tipik genç kız saçmalıklarıyla daha çok ilgilenseydi.

"İyi bir şeyi sorgulamayalım," diyorum diplomatik bir şekilde.

Başını sallıyor. "Haklısın. Yakında görüşürüz, Uri. Bu hafta sonu benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Yanağıma bir öpücük bırakıyor ve cipe doğru ilerliyor. Ona el sallayıp içeri giriyorum ve ofisime doğru ilerliyorum.

Sobakin'le olan durumu daha hızlı çözmeyi umuyordum ama beklediğimden daha zor olduğu ortaya çıktı. Birincisi, piç kurusu münzevi. Bir diğeri, uzun oyun genellikle zaman gerektirir. Bu da Alyssa'nın yazın en azından bir kısmında burada olacağı anlamına geliyor.

Ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum ve havuz evinin tam köşesini görüyorum. Bu da bir seçenek olabilir. Pol buradayken kendine ait bir yer olsa fena olmazdı.

-Ama onun ana binadan bu kadar uzakta olması fikri hoşuma gitmiyor.

Belki Alyssa'yı oraya taşıyabilirim? Ama ben de aynı engelle karşılaştım - benim için çok uzak.

Dişlerimi sıkarak içgüdüsel olarak uzanıyorum ve bodruma bağlanan kameraları açıyorum. Onu izlemek artık öyle bir alışkanlık haline geldi ki, kendimi kaptırana kadar bunu yaptığının farkına bile varmıyorum.

Yatakta elinde bir kitapla yatıyor. Nabzım hızlanıyor ve sikim anında canlanıyor. Dizlerine ancak ulaşan ince gümüş bir slip giyiyor, ama dalgın dalgın sağ bacağını okşuyor, bu da ipeksi kumaşın kremi kalçasını görebileceğim kadar yukarı kalktığı anlamına geliyor.

Lanet olsun.

Artık evimde ve mülkümde olmadığında ne yapacağımı merak ediyorum. Onu bir daha görememekle, ona bir daha dokunamamakla nasıl başa çıkacağım?

Polly'nin sözleri aklıma geliyor. *Kendine ait bir şeye ihtiyacın var. Ruhunu besleyecek bir şeye.*

Ya ihtiyacım olan şey Alyssa ise?

Gözlerim ona sabitlenmişken kendime dokunmaya başlıyorum, şu anda o bodrumda fırtınalar estirmenin, o kitabı kenara fırlatıp içine girebilmenin ne kadar inanılmaz bir his olacağını hayal ediyorum. Göğüsleri giydiği gümüş rengi slipten dışarı fırlayana kadar onu becermek.

Onu her gördüğümde, derinlerde sakladığım bir parçamı serbest bırakma ihtiyacı hissediyorum. Dişlerimle, aletimle, bakışlarımla onu işaretleme istiyorum, ta ki o başka bir yere gitmeyi düşünemeyene kadar. Ta ki o da benim olduğuna benim gibi ikna olana kadar.

Blyat'.

Yüzüstü dönüyor ve bana kıcının mükemmel bir görüntüsünü sunuyor. İç çamaşırı, yanaklarının sulu kıvrımlarını görebileceğim kadar yukarı kayıyor. Bu açıdan bakınca iç çamaşırı giymiş gibi görünmüyor.

Sikimi daha sert pompalamaya başlıyorum, her zaman, sadece oraya gidip gerçek şeyi alma dürtüsüne direniyorum. Elim onunki kadar yumuşak, ıslak ya da sıkı değil. Onun sıcaklığını, kokusunu, yumuşak teninin benimkinin üzerinde kaymasını özlüyorum.

Çılgınca sarsılmalarımın ortasında bir yerde, onun sonsuza kadar kalması olasılığını düşünmeme izin verdim. Tek soru... bunu ister miydi?

Bir sayfa çeviriyor ve slipi daha da yukarı çıkıyor. Hayatımda gördüğüm en güzel popoya sahip. Sürülmek, tokatlanmak, öpülmek ve yalanmak için yalvarıyor. İçine girdiğimde nasıl inleyeceğini hayal edebiliyorum. O dudaklar, şimdiye kadarki en yumuşak, en uysal miyavlamayı serbest bırakmak için ayrılıyor-

Fuuuck.

Elime boşalıyorum, kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor. Dölümü sildiğim anda fantezilerimin soğuk gerçekliği yüzüme çarpıyor.

Tabii ki kalamaz.

Tabii ki onu tutamam.

Oraya gitmek bile çok saçma. Kendime gelmeli ve gerçekten önemli olan şeye odaklanmalıyım. Bratva'ma. Aileme. Sorumluluklarıma.

Ama kamera yayınıni kapatırken bile Polina'nın bir şeylerin peşinde olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Eğer her zaman herkes için her şey olacaksam, ruhumu besleyecek bir şeye ihtiyacım var.

Ve o olabilir.

ALYSSA

Pazartesi sabahını bu kadar iple çekeceğimi hiç düşünmezdim.

Yine de buradayım, kapının yanında beni karanlık hapishanemden kurtaracak kaçınılmaz sürgüyü bekliyorum. Duvardaki saate bakıp duruyorum. Bugün geç kaldı.

Saat sekiz buçuk oldu ve hâlâ kimseden bir iz yok. Kulağımı kapıya dayadığımda ayak sesleri bile duymuyorum.

Sadece bir şeye takıldı. Burada olacak. Çıkmama izin verecek.

Ama saat on olduğunda umudum azalmaya başlıyor. Uri nerede? Ya da Svetlana? Ya da Lev?

Sonunda yumruklarımı kapıya vuruyor ve özellikle kimseye bağırıyorum, "Hey! Beni duyan var mı? Çıkarın beni buradan!"

Hiçbir şey.

Kahvaltıda bir kase mısır gevreği yiyorum ve öğlene kadar biraz meyve atıştırıyorum. Sürgünün bırakıldığını duyduğumda banyodaydım.

Sonunda.

O kadar rahatladım ki ağlayabilirim. Ama elimi yüzümü yıkayıp dışarı çıktığımda etrafta kimse yoktu. Bu da *ne böyle?* Sonra kapının hemen önünde duran tepsiyi gördüm. Öğle yemeği dolu bir tepsi... ve kapı hala kilitli.

Bu da bugün bu bodrumdan çıkamayacağım anlamına geliyor. "Hayır," diye panik içinde nefes alıyorum. "Hayır, hayır, hayır..."

Tepsinin üzerinden atlayıp kapıyı açmaya çalışıyorum. Bir santim bile kıvıldamıyor. Çaresiz bir hıçkırık kaçıyor içimden ve gözyaşlarım akarken yere kayıyorum.

Neden çıkmama izin vermiyor? Hafta sonu bitti. Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Buraya son gelişle bir ilgisi var mı?

Belli ki üzgündü ve bir şeyler arıyordu. Yine de onu cevaplar ya da açıklamalar için zorlamadım; sadece dizlerimin üzerine çöktüm ve ona ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi verdim. Durumu tamamen yanlış mı algılamıştım? Acaba çok mu yaklaştım ve o da şimdi klasik fuckboy manevrası yaparak mesafesini mi koruyordu?

Ağlamayı bıraktıktan sonra bile hala titriyorum. Hayal kırıklığı o kadar derin ki ayakta durabilmem bile bir süre alıyor. Yemek tepsisini görmezden geliyorum ve bodrumda volta atmaya başlıyorum, bana yön verebilecek ve yeniden odaklanmama yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum.

Gözlerim oyun konsolunun üzerinden geçiyor ama Elle'le bir kez daha uzun uzun yazarak konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Onun sesini duyabilmeliyim. Bu yüzden kullanabileceğim bir çift kulaklık bulma umuduyla Lev'in oyun kutularını karıştırıyorum.

Üçüncü çekmecedeki turnayı gözünden vurdum. Kulaklıklar çok yıpranmış gibi görünüyor ama Tanrı'dan umuyorum ki artık benim için çalışıyorlar. Ekranı açıp kullanıcı adımı ve şifremini giriyorum.

Elle'den bir mesaj var.

Selam tatlım. Sadece nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyorum. Eğer tekrar konuşmak istersen, çekinme, tamam mı? Bu şeyi düzenli olarak kontrol edeceğimden emin olacağım. Liam heyecanlanıyor, oyun oynamaya başlayacağımı düşünüyor. Ha! Keşke.

Elle'i aramamı sağlayacak küçük bir simge arıyorum. Pazartesi sabahı öğlen vakti ama düğünden önce birkaç hafta izin alıyor, o yüzden evde olacağını umuyorum.

"Ah, işte orada!" ***Oyuncu Çağır*** düğmesini görerek nefes nefese kaldım.

Kulaklıkları takıp arama tuşuna basıyorum. Hemen çalmaya başlıyor ve nefesimi tutarak bekliyorum, umutsuzca telefonu açmasını bekliyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen-"

"Alyssa?!"

"Tanrıya şükür, Elle! Açmışsın!"

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Televizyonumun çaldığını fark etmemiştim. Aman Tanrım, sesini duymak *çok güzel*."

"Elle, tahmin bile edemezsin. O kadar mutluyum ki ağlayabilirim." "Ağlıyor musun? Çünkü sesin biraz sümüklü geliyor."

Burnumu çektim. "Umm... hayır desem bana inanır mısın?" "İnanırsın. Lys, bu üzgün ağlama mı yoksa mutlu ağlama mı?" Nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim. "İkisi de."

"Tamam, gerçekçi olalım. Bana neler olduğunu anlat. Birlikte olduğun bu adam kim? Kübalı bir uyuşturucu baronu falan değil, değil mi? Çünkü eğer öyleyse çıldırmamak için kendimi zor tutacağım."

"O Kübalı bir uyuşturucu baronu değil. Aslında... Kübalı bile değil."

Bir sessizlik oluyor. Risk aldığımı biliyorum ama elimde değil. Mesajla yalan söylemek bir şeydir. Telefonda yalan söylemek bambaşka bir şey. Sesli temas yalanı çok daha kötü hissettiriyor.

"Kübalı değil mi?"

"O Rus."

"Küba'da bir Rus'la mı tanıştın?"

İç çekiyorum. "Küba'da falan değilim, Elle. Amerika'dan hiç ayrılmadım." Nefes nefese kaldı. "Bana *yalan mı söyledin*?"

"Senin bu işe karışmanı istemedim. Aptalca bir şey yaptım ve yanlış insanlara bulaştım."

"Buna şu Rus herif de dahil mi?" "Evet.

Hayır. Emin değilim."

"Onunla yattığın için mi?"

Evet, eminim. Hayır. Emin değilim.

"Gerçekten bilmiyorum, Elle. Sadece beni korumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. En azından o böyle söylüyor."

"Nasıl? Seni kilit altında tutarak mı? Arkadaşlarınla ve ailenle iletişim kurmanı engelleyerek mi? Her hareketini kontrol ederek mi? Alyssa, bu ciddi bir durum. Polisi arayacağım."

"Hayır!" diye bağırdım. Tepkim o kadar ani ve kararlı ki beni bile şok ediyor. "Özür dilerim, bağırarak istememiştim. Sadece... polisleri arayamazsın."

"Neden olmasın? Belli ki sen bir mahkumsun. Haksız mıyım?"

"Hayır, öyle değil." Ona neden yalan söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Kendimi burada sıkışmış hissettiğim için panik içinde onu aramamış mıydım? "Bu çok daha karmaşık. O kötü biri değil; sadece durumu senden ya da benden daha iyi biliyor ve-"

"Ne 'durumu', Alyssa?" Elle talep ediyor. "Ne haltlar dönüyor ve sen nasıl bunun ortasındasın? Anlamıyorum-"

"Elle, dur ve bir saniye beni dinle." Ben açıklarken duraksıyor, çılgınca nefes alıyor. "Bir şey gördüm... yani, almamam gereken bir şeyi aldım. Kafam karışmıştı ve bir hata yaptım. Ve bu hata beni doğrudan komşumun yoluna soktu. Kim olduğunu... Şey, söylentileri biliyorsunuz. Çoğunlukla doğrudurlar."

"Tanrı aşkına, Alyssa," diye tıslıyor Elle gergin bir fısıltıyla. "Sıkı bir mafya işine bulaşmışsın."

"Bratva," diye düzeltiyorum otomatik olarak. "Ve evet."

"Ve bu adam... sizi bundan koruyor mu?"

"Evet. Nasıl ve neden sorularına şimdi girmemeliyim Elle. Seninle konuşmamalıydım bile. Sadece gerçekten konuşacak birine ihtiyacım vardı."

Tılsımlı bileziğimi parmaklıyorum, en iyi arkadaşımın üzerine kelime kusmamaya çalışıyorum. Ama günlerce yalnız kaldıktan sonra, kusmamak çok zor.

"Tamam, tatlım. Bu kadar kolay kurtulmana izin verdiğime inanamıyorum, ama tamam. Senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Peki güvende misin? Yani, kendini güvende *hissediyor musun*? Sana zarar falan vermiyor, değil mi?"

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Rahat ettiğimden emin oluyor. Ve evi çok büyük. Bazen öyle hissettirse bile kesinlikle bir hapisane değil. Ben sadece... biraz deliriyorum, hepsi bu."

"Tabii ki öylesin. Ziva öldüğünden beri hiçbir zaman tek bir yerde kalamadın."

Kısa kesiyorum, sanki bir cümleyle derimi yüzmüş gibi hissediyorum. "Bu doğru değil."

Elle bana alaycı bir kıkırdama attı. "Tatlım, kimi kandırıyorsun? Onu gömdüğümüz andan beri kaçırıyorsun. Hiç durmadın."

Bu yüzden mi bu bodrumdan bu kadar nefret ediyorum? Bu yüzden mi yalnız kalmamak için bu kadar çok savaşıyorum?

"Anlıyorum, biliyorsun," diyor Elle nazıkçe. "O sadece senin kız kardeşin değildi; senin ikizindi. Daha yakın bir bağ düşünemiyorum."

Gözyaşlarım gözlerime batıyor, ama onları görmezden gelmeye çalıştıkça daha da zorlaşıyorlar. "Elle." Sesim kendi kulaklarıma bile titrek geliyor.

"Evet?"

"Öyle anlar oluyor ki..." Boğazımı bilinçli bir şekilde temizliyorum. "Sanki Ziva'yla hissettiğim bağ, bazen *onunla hissettiğime benziyor* -çok benziyor..."

"Benimle taşak mı
geçiyorsun?" "Keşke
yapsaydım."

"Tanrım."

"Biliyorum."

"Hey şimdi, bu kötü bir şey değil, değil mi? Yani, Rus mafyasıyla bağlantıları olabileceği ve muhtemelen rakip bir mafyayla gölge savaşına girmiş olabileceği gerçeğini saymazsak... yani, plakasız minibüslerle dolaşıp insanları öldüren velet çete her neyse."

Nefes veriyorum. "Bu çok özlü ve etkili bir özet oldu." "Ben bir kelime ustasıyım, ne diyebilirim ki?"

Şu anda ne kadar boktan, ne kadar çaresiz ve yalnız hissetmeme rağmen dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Dünyalar kadar fark yaratıyor.

"Benimle konuştuğun için teşekkürler, Elle."

"Her zaman. Ve eğer yardıma ihtiyacın olduğu noktaya gelersen ve artık yettiğine karar verirsen beni ara. Süvarileri getiririm."

Bu sözün güvence altına alınmasıyla telefonu kapatıyorum ve kulaklıkları saklıyorum. İhtiyacım olduğunda bir çıkış yolum olduğunu bilmek güzel. O kadar da güzel olmayan şey ise, her şeye rağmen Uri'yi koruma ihtiyacı hissettiğimi bilmek. Hâlâ ailesini koruma ihtiyacı hissediyorum.

Lev, mülkünün polisler ve gazetecilerle dolmasını hak etmiyor. Bu onun gelişimini yıllarca geriye götürür ve ben bunun sorumlusu olmayı reddediyorum. Yani bu bir seçenek değil.

Ama artık görmezden gelinmeye de razı değilim. Uri bana her ihtiyaç duyduğunda buraya elini kolunu sallayarak girip beni kullanmayı bitirdiğinde tekrar çıkıp gidemez. Artık tüm ipler onun elinde değil çünkü kontrolü *ben ele* alıyorum.

Bant, kağıt ve makas bulana kadar bodrumda dolaşıyorum. Sonra da bunca zamandır beni gözetlemek için kullandığı her bir kameranın yerini tespit edene kadar her yeri tarıyorum.

Günümün büyük bir kısmını alıyor ama işim bittiğinde tüm lensler kaplanmış oluyor.

Al sana, Uri Bugrov. Şimdi beni gözetlemeyi dene.

URI

Plan basit: Ailemin ölümünün arkasında Sobakin'in olduğuna dair son kanıtları toplamak. Onun saflarına sızmak. Onu alaşağı etmek.

Bu plan beni o kadar meşgul ediyor ki Alyssa'yı kontrol edecek zaman bulamıyorum. Arada bir aklıma gelmesini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Buna sistemdeki bir aksaklık diyelim. Yakında kendiliğinden düzelecektir.

Sobakin'in icabına bakıldığı an, Alyssa sorunum da hallolmuş olacak. O gitmiş olacak. Bir anı, başka bir şey değil.

"Öğle yemeği mi?" Nikolai telefonundan başını kaldırarak soruyor. "Aç değilim."

Kaşlarını çatıyor. "Bugünlerde hiç acıkmıyorsun. Bu da ne böyle?" Başımı sallıyorum. "Yapacak çok işim var."

"*Yemek* için mi?" Nikolay sorar. "Hadi ama, Polly ve Lev ile öğle yemeğine çıkabiliriz diye düşündüm. Şehir merkezinde denemek istediğim yeni bir restoran var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Böyle şeyler söylüyorsun ve bu bana Lev'le neredeyse hiç gerçek zaman geçirmediğin gerçeğini hatırlatıyor."

Söylediklerimin bu kadar sert çıkmasını istemezdim ama Nikolai irkilerek geri çekildi. "Siktir git. Lev'le vakit geçiriyorum."

"En son ne zaman onunla bir topa vurdunuz? Ya da onunla video oyunları oynadın? Ya da evde akşam yemeği için bize katıldın?"

"Bratva'nızı yönetmekle meşguldüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Güzel bir fikir ama Lev bir restoranda oturup yemek yiyemez. Tabakların üzerindeki çatal bıçak sesinden nefret eder."

"Ne zamandan beri?"

Omuz silkiyorum. "Bu yeni bir şey. Üzerinde çalışıyoruz."

"Dün gece onu yemek yerken gördüm. Hepiniz çatal bıçak kullanıyordunuz."

"Sadece birkaç kişiyle iyi. Bir ton olduğunda değil. Ses onu tetikliyor."

"Tanrım," diye tükürüyor. "Bazen daha iyiye değil de daha kötüye gidiyor gibi geliyor."

"O asla iyileşmeyecek Niko. Bunu zaten biliyorsun. O her zaman birazcık-"

"Berbat mı?"

Ona ters ters baktım. "Farklı."

İç çekiyor. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim." Gözlerinin ucuyla bana bakıyor. "Boktan bahsetmişken, senin neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, son birkaç gündür gerçekten çok gerginsin. Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

Son birkaç güne dönüp bakıyorum, neyi fark etmiş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Belki gereğinden fazla agresif davranmıştım ama Sobakin'e bir saldırı planlıyorduk. Yine de benden ne istiyordu ki? Ne de olsa ailemizi öldüren adam bu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece o orospu çocuğunu yakalamaya odaklandım." Nikolai kaşlarını çattı, ben de ekledim: "Polly hafta sonunda yaz için dönüyor. Sadece idare etmem gereken çok şey var, hepsi bu."

Nikolay'ın dudakları büzölür ama bir şey söylemez. Bunun yerine başını salladı ve ayağa kalktı. "Gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Akşam brifingde görüşürüz."

Rahatlayarak el salladım. Son zamanlarda herkes benim peşimdeymiş gibi hissediyorum. Yönetmem gereken bir Bratva, üstesinden gelmem gereken bir düşman, korumam gereken bir aile ve bodrumumda huzursuzca düşünen bir kadın var. Tabii ki gerginim.

Gözlerim iki gündür açmadığım ekrana kayıyor. Ellerim yumruk oluyor ve parmak eklemlerim bembeyaz kesiliyor.

Buna temizlenmeye çalışan bir bağımlı gibi yaklaştım. Soğuk hindi oldum ve kameraya bakmayı bıraktım, onu görmek için aşağı inmeyi bıraktım. Çalışmaya devam ettiğim sürece bu plan başarılı oldu. Ama şimdi, düşüncelerim ve yükselen tansiyonumdan başka hiçbir şeyim olmadan yalnızım.

Şu anda ne yapıyor? Kızgın mı? Üzgün mü? Hayal kırıklığına uğramış mı?

Alyssa'yı öfkeli görmek gibisi yok. Bir şey onu gerçekten harekete geçirdiğinde tüm o öz-bilinç bir kenara bırakılıyor.

Bara doğru yürüdüm ve kendime bir shot doldurdum. İşe yaramadı, ben de bir tane daha aldım. O da işe yaramadı. Diğer seçeneklerim neler?

Soğuk duş almak mı? Yaptım.

Spor salonuna mı gittin? Onu da

yaptım.

Başka bir kadını becermek mi? Vücudum bu fikri fiziksel olarak reddetmeden önce bunu beş saniye boyunca düşünüyorum. Kelimenin tam anlamıyla, ereksiyonum anında sönüyor. Ama masaya doğru yürüyüp oturduğumda, sadece Alyssa'yı görme beklentisinden dolayı tekrar canlanıyor.

Bu noktada rehabilitasyona ihtiyacım olabilir.

Yayın başlıyor ama tek görebildiğim siyah. Ne oluyor lan? Bir an için hacklendiğimizi düşündüm. Ama evin geri kalanındaki kameraları kontrol ettiğimde her şey yolunda görünüyor. Kameralar arasında perspektif değiştiriyorum ve yayının iyi olduğunu fark ediyorum.

Hacklenmedik.

Alyssa kameraları buldu.

Öfkeyle yerimden kalkıp bodruma doğru hışımla ilerliyorum, onu parçalamaya hazırım. Oraya inmek için meşru bir nedenim olmadığı için biraz fazla mutlu olduğumun belli belirsiz farkındayım. Kapıyı iterek açtım, açmaya çalıştım. Garip bir şekilde dirençle karşılaştım.

"Alyssa!" İki inçlik boşluktan kükrüyorum.

Biraz daha itiyorum ve diğer tarafta ağır bir şeyin sıyrıldığını duyuyorum. Engellemeye mi çalıştı?

Sesi kazıma sesinin ötesinden geliyor. Görünürde sesi nispeten sakın, ama bir gerginlik var. "Biraz yalnız kalmak istiyorum, teşekkürler."

Oh, hayır.

Tüm ağırlığımla kapıya yükleniyorum ve kapı ittirerek açılıyor, kadının sıkıştırdığı koltuk devriliyor. Sanırım burada çok fazla boş zamanı olmuş. Tabii ki onun için üzülecek değilim. Ona daha az şey öğretmek için buradayım-

Donup kaldım.

Hay sikeyim.

Yatakta yatıyor, çıılçıplak, saçları bozulmamış beyaz çarşafların üzerine dökülmüş. Sağ eli bacaklarının arasında kaybolurken başı yükseltilmiş bir yastığa dayanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yan tarafa dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor. Ama kendine dokunmayı bırakmıyor; örtünmek için bir girişimde bile bulunmuyor.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm." Sırtını dikleştiriyor ve meme uçlarını dışarı çıkarıyor. Sonra uzun uzun inliyor.

Ses fiziksel olarak acı veriyormuş gibi irkiliyorum. "Dur."

Bana doğru bakmıyor bile. Bacaklarını biraz daha açarak bana damlayan ıslak amının mükemmel görüntüsünü sunuyor ve kıvrımlarını ovmaya devam ediyor. "Bu iyi bir zaman değil, Uri."

"Alyssa," diye homurdandım, "ciddiyim."

Keyifli bir kıkırdama çıkarıyor. "Eminim öyledir. Her zaman çok ciddisin, değil mi Uri? Bütün dünya omuzlarında olan büyük kötü *pakhan*. Sadece rahatlaman gerekiyor. Tıpkı benim şu anda yaptığım gibi."

Göğüsleri çok güzel görünüyor. Ağzım tükürükle doluyor ve sikim pantolonuma karşı zorlanıyor.

"Alyssa..."

Ama ses tonum olması gerektiği kadar emredici değil. Tek yapmak istediğim *onu yatağa* atmakken, kanunları uygulamaya nasıl konsantre olabilirim ki?

"Evet, patron?" diye nefes nefese kalıyor. "Benden ne istiyorsun?" Bakışları hülyalı bir şekilde bana kayıyor. "Ben senin emrindeyim, değil mi? Kullanmak için seninim."

Kes şunu, kendimi azarlıyorum. *Sorumlu olan sensin*.

"Bu küçük gösterinin amacı ne?" Hırlamayı başarıyorum.

Alt dudağını ısıyor ve kendini biraz daha hızlı, biraz daha sert ovmaya başlıyor. Vücudundaki ter parıltısı ona korkunç şeyler yapma isteği uyandırıyor.

"Neden kameraların üzerine kağıt koydun?" Yatağında çırılçıplak kıvranmıyormuş gibi davranmaya çalışarak soruyorum.

"Mmm... Mahremiyet istedim. Nedenini tahmin edebilirsin."

Lanet olsun. Sikim zonkluyor. "Bu bir güvenlik sorunu."

"*Sen* bir güvenlik sorunusun." Parmakları okşamaya devam ediyor.

"Pazartesi günü neden çıkmama izin vermedin?"

"Meşguldüm." Sesim boğuk ve gergin çıkıyor. "Kendi başına gayet iyi gidiyorsun gibi görünüyor."

Yuvarlanıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzünü bana dönerken parmakları hâlâ klitorisini okşuyor. "Bir kız kendini eğlendirmenin yollarını bulmalı."

Çenem sıkılıyor ve gözlerim kısılıyor. "Kes şunu artık, Alyssa."

Alt dudağını ısıırıyor ve gözleri benimkilerle eşleşecek şekilde daralıyor.
"Boşalana kadar durmayacağım."

"*Ben* gelebilirsin diyene kadar gelemezsin."

Onun tepkisi daha da yüksek sesle inlemek oldu. Sikim patlamaya hazır ve iradem pamuk ipliğine bağlı.

Başını sallar. "Hayır, sen benim patronum değilsin."

Bu ateş ve kükürt gözleri vücudumu mahvediyor. Lanet ruhuma. Son birkaç gündür özlediğim şey o. Midemin düğümlenmesinin, yumruklarımın sıkılmasının sebebi o.

O bir sorun. Aynı

zamanda çözüm de.

İleri atıldım, onu kalçalarından tuttum ve yatağa ittim. "Bahse var mısınız?"

URI

Onun patronu ben değil miyim?

Onun patronu ben değil miyim?

Bu seksi küçük *fıstığa* kimin patron olduğunu göstereceğim. Kontrolün kimde olduğunu. Fermuarımı açıp sikimi dışarı çekerken küçük, sıkı vücudu kıvranıyor. Kendimi onun içine sokmadan önce pantolonumu tamamen indirmeye bile zahmet etmiyorum.

Ben derine inerken yarı inilti, yarı feryat şeklinde çılgınca bir ses çıkartıyor. "Gördün mü?" Hırlıyorum.

"Kime ait olduğunu gördün mü?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, saçları yüzüne savruluyor. Onu çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Vücudun benim, küçük *kiska*. Amın benim. O dar, ıslak amcığın... *sikeyim*... hepsi benim. Bu da orgazmlarının *bana* ait olduğu anlamına geliyor."

O da benden daha fazla kendini tutmuyor. Kalalarını ileri doğru sallayarak orgazmı davet ediyor ve ben hazır olmadan beni eşiğe itiyor.

"Kime ait olduğunu unutma," diye hırlıyorum onu daha hızlı ve daha hızlı becerirken.

Gözleri bana çevrili, parlak, keskin ve ateş dolu. "Her şeyi tersinden anlıyorsun. Bu *benim* vücudum. *Benim* amım. *Benim* orgazmlarım."

Kendini yukarı itiyor ve boynumu tutuyor. O üstte olana kadar yuvarlandık. Sonra ele geirilmif bir kadın gibi bana sertçe binmeye başladı. Kendinden geçmişti.

Beni becerirken vahŖi grafikler çiziyor, kıcı acımasızca horozumun üzerinde zıplıyor. "Evet, bebeğim," diye homurdanıyorum. "Sür beni... *sik*..."

Ellerim yanlarını tırmıklıyor, onu tamamen içine alıyor. MuhteŖem bir kadın ve daha fazla dayanmamın imkânı yok. Uzaktan gök gürültüsü gibi geldiğini hissedebiliyorum.

"Siktir, bebeğim..."

Eğilip göğüslerini yüzüme bastırıyor, sonra dilini kulağıma götürmeden önce alt dudağımanın üzerinde kaydırıyor. "Amımı beğendin mi bebeğim? Senin için ne kadar ıslak olduğunu seviyor musun?"

"Evet... lanet olsun, evet."

Kulak mememi ısırıyor ve beni aklıma kaçırmaya çok daha fazla yaklaŖtıran bir acı sancı açığa çıkarıyor. "Beni kontrol etmek mi istiyorsun bebeğim?" diye inliyor, Ŗimdi gerçekten sikime srtnyor.

Ŗiddetle baŖımı sallıyorum, boşalmama

saniyeler var. Ve sonra-

Gözleri benimkilerle temas ediyor. Sanki az önce üzerlerine akmak gazı dkmüşüm gibi yanıyor ve atırıyorlar. "ok yazık. Yapamazsın." Sesi bir kırbaç gibi Ŗaklıyor ve bir bakıyorum üzerimden yuvarlanarak orgazmımı durduruyor. "Aslında, artık beni hiç anlamıyorsun. Nedenini bilmek ister misin?"

Ne oluyor lan? Tüm kan aletimin etrafında yoğunlaŖtı ve doğru düşünmemi imkansız hale getiriyor.

"Alyssa-"

Etrafında çırılçıplak ve görkemli bir Ŗekilde dönüyor, saçlarının uçları meme uçlarını okŖayacak kadar uzun. "ünkü bu *benim* vücudum. *Benim* amım. *Benim* orgazmım. Hiçbiri sana ait değil. Onlar bana ait ve onları sana vermeyi ben seçtim. Bunun olmasına izin verdim. Ama ne var biliyor musun? Bu durur. Tamam. Lanet olsun. Ŗimdi."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Bunu kastetmesine imkan yok. Bana gerçekten hayır deme ihtimali sıfır, değil mi?

"Artık kontrol sende değil, Uri. Ben kontrol ediyorum. Beni mi istiyorsun? O zaman bana iyi davranmaya başlasan iyi edersin."

Dönüyor ve yere bıraktığımız gümüş rengi slipi alıyor. Kısa bir süre için parlayan ıslaklığını ortaya çıkarmak için eğildiğinde başım dönüyor. O ciddi. Küçük *kiska* gerçekten benim olanı benden esirgiyor.

Yataktan kalkıyorum ve zonklayan ereksiyonumu pantolonumun içine geri sokuyorum. Sanki onun için geldiğimi düşünüyormuş gibi dikkatle bakıyor, ama onun yerine kapıya doğru yürüyorum.

"Gidiyor musun?" diye karşı çıkıyor.

"Yalnız kalmak istediğinizi söylemiştiniz."

"Bekle! Artık hafta sonu değil. Çıkarın beni!"

Başımı salladım. "Artık öyle bir şey olmayacak."

Yüzünde şimdi gerçek bir korku var ve bu içimde bir şeyin şiddetle titremesine neden oluyor. *Aşağı it. Aşağı it, dostum.*

"Bunu yapamazsın!" diye itiraz ediyor, beni kapıya doğru takip ediyor, askısı bir omzundan düşüyor.

"Aslında, yapabilirim."

"Ama neden? Neden burada olmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Bu hiç-

Onun küstahlığına, derimin altına girmesine ve beni buraya çekecek güce sahip olmasına öfkelenerek etrafımda dönüyorum. "Buradasın çünkü ait olduğun yer burası."

Geri çekiliyor ama geri adım atmıyor. Aslında, o mavi gözleri biraz daha parlak yapıyor. Ateşe daha fazla çakmak gazı attım.

"Acınacak haldesin, bunu biliyor musun?" diye tıslıyor. "Bunu her seferinde yapıyorsun. Her seferinde. Ne zaman bana yaklaşırsan, benimle konuşsan ya da bana izin versen

hemen ardından çıldırıyor sun ve beni kendinden uzaklaştırıyor sun. Neler olduğunu tam olarak bilmediğimi sanma."

Öfke bir anda vücuduma yayılıyor. Çakmak gazını siktir et, bu kirli bir yakıt, olabilecek en iğrenç yakıt. Daha sonra acıtacak. Ama şimdilik, acımasızca etkili.

"Neler olup bittiğini tam olarak bilseydin, aramızda bir şey olduğunu varsayacak kadar aptal olmazdın."

Gözleri titriyor. "Hoşuna gitse de gitmese de aramızda bir şeyler oluyor. Son birkaç haftadır -bir şeyler değişti-"

"Haklısınız. Bir şeyler değişti. Ama daha iyisi için değil. Anlamıyor musun? Seninle *oynuyordum* bebeğim. Benim işim bu."

Bu sığ ve önemsiz bir şey ve kelimeler ağızımdan çıkarken bile bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama o buna inanıyor. Bir an bile şüphe duymadan, çirkin yalanlarımı hemen yutuyor.

Benim için anlamsız olduğuna zerre kadar şüphe duymadan inanıyor.

Belki de böylesi daha iyidir. Çok fazla önemsemiğime inanmasındansa hiç önemsemiğime inanması daha iyi.

Yine de emin değilim. Öfkeliyim, hayal kırıklığına uğradım, azgınım ve en başta bu duruma düştüğüm için kendime öfkeliyim.

"Aramızda hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey olmayacak. Her şey uygunluk içindi. Evimdeydin; açıkça istekliydin. Benim için sadece parlak yeni bir oyuncaktın ve ben oyuncaklarımı kırmayı severim."

Gözlerinde yaşlar parlıyor. Her biri dilimi ısırıp koparmak istememe neden oluyor. "Yalan söylüyorsun..." Geri çekiliyor, solgun ve titriyor.

Böylesi daha iyi, diye ısrar ediyor kafamın içindeki acımasız ses. Devam et. Geri dönüşü olmayan noktayı geç.

"Neden yalan söyleyeyim ki? Senden önce gelen kadınları gördün. Farklı olduğunu düşün d ü r e n ne? Sadece başlangıçta rol yapmak zorundaydım.

sana kalman için bir sebep vereceğim. Düşündüğümünden daha kolay oldu-" "Yapma."

"-ama her yeni şey gibi, parıltısı kaybolur. Yenilik yıpranır. Sen de farklı değilsin."

Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzülür. Dönüp banyoya koşuyor. Ama kapıyı yüzüme kapattıktan sonra bile ağladığını duyabiliyorum. Kafamın duvarlarında yankılanan yüksek sesli, acı dolu hıçkırıklar.

Ne yaptım ben? Ne halt ettim ben?

Paniği bastırdım ve mantıklı düşünmeye çalıştım. Yapmam gerekeni yaptım.

Peki neden bu kadar kötü hissettiriyor?

ALYSSA

Patlamamızın üzerinden günler geçti.

Kameraların üzerine yapıştırdığım bant sökülmiş. Svetlana bana günde üç kez yemek tepsisi getiriyor, ama çoğu zaman tepsiler dokunulmadan geri gidiyor. Eminim Uri'yi de bu durumdan haberdar ediyordur ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ buraya gelmiyor.

Ki gerçekten de öyle. Bana beni umursamadığını söyledi. Yalan söylediğine dair umut besleyen aptal bendim. Ona karşı hislerim olmasaydı bunu yapmazdım.

Görünüşe göre Stockholm Sendromu tam bir orospu çocuğu. Bu noktada bir terapistin ıslak rüyasıyım. Eğer buna gülmezsem, ağlamak zorunda kalacağım ve bunun ne zaman sona ereceğini sadece Tanrı bilir.

Son birkaç gündür yeterince sık gözyaşı döktüm. Her zaman aynı şekilde başlıyor. Uri ile birlikte paylaştığımız her anı yeniden yaşamaya başlıyorum. Sadece mahrem şeyleri değil, diğer her şeyi. Sohbetler. Piknikler. Bakmadığını düşündüğümde küçük bir bakıştan daha fazlasını hissettiren yan bakışlar.

Bana söylediği korkunç şeylere rağmen, o zamana kadar paylaştığımız her şeyin bir yalan olduğuna kendimi inandıramıyorum.

Başım ağrıyana, karnım ağrıyana ve artık doğru düşünemeyene kadar daireler çizmeye devam ediyorum. Elle'den yardım istemeyi düşündüm,

polisi dahil etmek anlamına gelse bile, ama yine de tetiği çekmeye kendimi ikna edemiyorum.

Neden peki?

Neden hala onu koruyorum?

Bu soruyu boş odaya sayamayacağım kadar çok kez sordum. Henüz bir cevap alamadım.

Sürgü açıldığında ayağa fırlıyorum. Svetlana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için saat gibi görünür. Bu onun standart zamanlarından biri değil. Bu da demek oluyor ki-

"Lev."

Başını tedirgin bir şekilde içeri itiyor, gözleri sanki üzerine atlayacak bir şeyden korkuyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

Onu günlerdir görmediğim için Uri'nin benden uzak durmasını emrettiğini düşünmüştüm. Ama onu gördüğüm için çok rahatladım. İnsanlarla temas kurmaya çok ihtiyacım var. Her türlü temas için.

Bodruma iner ve kapıyı kapatır ama duvara yapışıp kalır. Gözleri hiç durmuyor.

"Lev," diyorum ona yaklaşırken nazikçe, "iyi misin?"

"Benim... bir şeye ihtiyacım var."

Güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Tamam. Neye ihtiyacın var? İstersen bakmana yardım edebilirim."

"Bir şeye ihtiyacım var... hatırlayamıyorum."

"Sorun değil. Burada benimle takılmaya ne dersin, eminim bir noktada hatırlayacaksın?"

Kabul ediyormuş gibi başını sallıyor ama yine de duvara yapıştığı yerden kıpırdamıyor. Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve sonra tekrar indiriyor. Bunu yaparken o kadar hızlı bir şeyler mırıldanıyor ki ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim Lev. Anlayamadım."

"Üzgün görünüyorsun."

Oh. O görmesin diye utancımı içimde tutuyorum. "Sanırım biraz üzgündüm. Ama artık değilim."

"Neden?"

"Çünkü sen buradasın."

Bu en azından başını tekrar kaldırmasını sağlıyor. Ağzının kenarlarında minik, utangaç bir gülümseme beliriyor. Son yirmi dört saat içinde alt üst ettiğim okuma köşesinde bana katılması için elimle işaret ediyorum.

"Ne yaptın?" Lev kısa bir süre durarak sorar.

Oh, kahretsin.

"Üzgünüm Lev. Canım sıkılmıştı ve eşyaların yerini değiştirmeye başladım. Eğer beğenmediysen, eski haline getirebiliriz."

Gözleri etrafta geziniyor, her şeyi içine alıyor. Tüm değişiklikleri. Burada, onun alanında, onun eşyalarıyla bulunduğuma dair küçük işaretler. Panik, buhar basıncı gibi içinde birikiyor. Göz seğirmelerinin hızı artıyor, çenesi sallanıyor, bir elinin parmakları diğer bileğinin iç kısmına tekrar tekrar vuruyor...

"Lev, beni dinle, her şey yoluna girecek. Sadece nefes al, tamam mı? Sadece nefes al."

Üç büyük nefes alıyor ama gözleri düzensiz dalgalanmalarını asla durdurmuyor. "BEN... BEN... BEN..."

"Lev, tatlım, beni dinle. Burada hiçbir şey değişmedi. Kitapların hâlâ senin kitapların. Sandalyelerin hala senin sandalyelerin. Pufların hala senin pufların. Sadece farklı bir düzen... ve biraz daha iyi çalışıyor. Gördünüz mü? Buradan raflara ulaşabilirsin." Aptal gibi etrafta dans edip dikkatini fazla büyük duygularından uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Eğer gerçekten beğenmezsen her şeyi yerine koyabiliriz. Söz veriyorum."

Ellerinin titremesi durdu ama şimdi topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. Bana bakıyor ve ağzını açıyor. En kötüsüne hazırlandım. Sonra

Diyor ki.

"Neden öyle görünüyorsun?"

Göz kırpıyorum. "Nasıl
görünüyorum?"

Kaşları çatılır. "Deli bir insan gibi."

Bir süre suratındaki donuk ifadeye baktım. Sonra kahkahayı patlatıyorum. O kadar çok güldüm ki Lev bir adım geri çekildi. "Tanrım, biliyor musun Lev? *Kendimi* deli gibi *hissediyorum*."

Saçımdaki düğümleri parmaklarımla tarıyorum ama birkaç kez takıldıktan sonra vazgeçiyorum. Muhtemelen bu pijamaları da değiştirmeliyim. Son iki gündür onlarla yaşıyorum. Muhtemelen şu anda ikisi de kokuyordur. B.O. ve çaresizlik.

"Özür dilerim Lev," diyorum iç çekerek, ellerimi yüzümde gezdirirken. "Seni korkutmak istememiştim."

Sallanma devam ediyor. "İnsanlar deli *olduğumu* söylüyor."

Kısa kesip ona doğru bir adım attım. İrkildi, ben de yerimde durdum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sadece... insanlar." Omuz silkiyor. "Dışarı çıktığımda bana bakıyorlar. Konuştuğumda gülüyorlar. Bazen de yüzüme karşı söylüyorlar."

Dişlerimi sıkıyorum, içimdeki öfke o kadar hızlı akıyor ki yüzümün kızardığından eminim. "Sen deli değilsin Lev," diyorum ona usulca. "Kimsenin seni buna inandırmasına izin verme."

"Sen de deli değilsin," diyor. "Öyle görünsen bile." Kahkahalarla homurdanıyorum. "Teşekkürler. Minnettarım."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Benimle oturmak ister misin? Ben mavi pufu alacağım, sen de yeşili alabilirsin."

Geldi ve oturdu. Bunu bir zafer olarak sayacağım. Pufumu biraz daha yaklaştırıp yanına oturuyorum. "Burada olmana sevindim Lev. Seni özlemiştim."

"Ben mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki şaka yapıyorum. Buradaki tek arkadaşım sensin."

Yavaşça gözlerini kırıştırıyor, o kocaman gözleriyle bana bakıyor.
"Benim hiç arkadaşım yok."

"Artık biliyorsun. Ben senin arkadaşınım."

"Bir arkadaşım var..." diye fısıldıyor kendi kendine usulca, uzun kollarını vücuduna sararken. "Bir arkadaşım var... Bir arkadaşım var... Polly'ye söyleyebilirim..."

"Polly? Kim o?"

Başını kaldırıyor ve gözleri irileşiyor. "Ben-ben-ben... onun adını söylememem gerekiyordu."

Vücudum soğuyor. Uri'nin orada başka bir kadını mı var? Beni çoktan değiştirdi mi? Bu yüzden mi sonsuza dek bodruma gönderildim?

Bana gerçeği söyledi. Beni umursamıyordu. Beni kullanıyordu. Onun için sadece seksti. Oh, Tanrım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Bu kadar aptal? Bu kadar saf?

"Uri bana çok kızacak..."

Sallanma şiddetle geri döndü. Tüm tikler. Parmaklar, çene, mırıldanma. Onunkini evcilleştirmek için kendi yaklaşan çıldırmamı bastırıyorum. "Lev," diye fısıldıyorum sakince, önünde diz çökebilmek için kendimi pufun üzerinden itiyorum. "Lev, derin bir nefes al ve bana bak. Her şey yolunda - Uri sana kızmayacak çünkü bana söylediklerini ona asla söylemem."

Dinlemeye başlayana kadar bunu tekrarlamaya devam ediyorum. Elimi dizine koymama bile izin veriyor. Yavaş yavaş titremeler hafifliyor.

Sallanma durduğunda ona gülümsüyorum. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Bana küçük bir yarım baş sallama hareketi yapıyor.

"Ben alırım." Baldırını hafifçe ovuyorum. "Uri'nin hiçbir şeyden haberi olmayacak. Bu bizim küçük sırrımız."

Lev Şimdi kendinden daha emin bir Şekilde başını sallıyor. "Sırrımız," diye tekrarlıyor. "Çünkü biz arkadaşız." Boğazını temizleyerek, "Polly benim kız kardeşim," der.

Bunu söylediği anda, yıllar önceki ilk konuşmalarımızdan birini hatırlıyorum. Bir noktada bir kız kardeşten bahsetmişti, değil mi? Aslında Şimdi düşünüyorum da, başka bir erkek kardeşten de söz etmişti. Ama Uri hiç bahsetmedi.

Polly onların kız kardeşi.

Belirgin ve inkar edilemez bir rahatlama hissi var. Ama bunun ne kadar mantıklı olduğunu merak ediyorum. Bu bilgi günün sonunda hiçbir Şeyi değiştirmiyor. Ben onun için hâlâ bir seks oyuncağından başka bir Şey değilim. Değer verdiği insanlardan saklamak istediği küçük kirli bir sır.

Popomun üzerine düşünüyorum ve ellerimi dizlerime doluyorum. "Nasıl biri? Kız kardeşin mi?"

Lev omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Hadi ama, onun hakkında bana söyleyebileceğin bir Şeyler

olmalı." "Bana sarılmayı seviyor," diyor tüm vücudu

titreyerek. Gülümsüyorum. "Seni seviyor gibi görünüyor."

"Onu sevmiyorum."

Kelimeler ağızından o kadar hızlı dökölüyor ki inanamıyorum. "Ne demek istiyorsun? Tabii ki biliyorsun."

Başını sallıyor. "Hayır. O beni üzüyor."

Bir an için bu kız kardeşin ona iyi davranmıyor olabileceğinden endişelendim. Ama az önce bana kız kardeşinin sürekli ona sarılmaya çalıştığını söylediğini düşününce, pek de emin olamıyorum. "Bunu bana açıklayabilir misin?"

Çenesini göğsüne indiriyor. "Onun... onun gözleri. Gözleri beni üzüyor."

Bundan ne anlam çıkaracağımı *bilmiyorum*. Onun yerine farklı bir Şey deniyorum. "Söyle bana, sana karşı nazik mi?"

Başını sallıyor.

"Seninle konuşmaya çalışıyor mu?" Tekrar başını sallıyor.

"Seninle video oyunları oynuyor mu?" Bir baş sallama daha.

"Kulağa oldukça harika bir kız kardeş gibi geliyor. Seni gerçekten önemseyen biri." Lev ileri geri sallanmaya devam etmek ve nefesinin altında mırıldanmak dışında buna gerçekten yanıt vermez. "Bir zamanlar benim de bir kız kardeşim vardı ve en iyi arkadaşımdı. Ama sonra öldü."

Sallanma durdu. "Öldü mü?"

"Evet. Uzun zaman önce."

"Benim ailem de öldü."

"Biliyorum. Çok özür dilerim."

Kayıtsızca göz kırpmıyor. "Kız kardeşinin ölümü seni üzüyor mu?"

"Her zaman."

"Oh."

"Kız kardeşin yanında olduğu için çok şanslısın Lev. Güven bana. Onunla geçirdiğin zamanı iyi değerlendir. Ve daha da önemlisi, ona karşı nazik ol."

"Kız kardeşin nasıl öldü?"

"Hastalandı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu kötü şans getirir."

Ne gariptir ki Ziva'ya teşhis konulduğunda ben de aynen böyle hissetmiştim. Bu gezegendeki *onca* insan varken neden kanser olmak zorundaydı? On altı yaşında! Bu nasıl mümkün olabilir? Bu nasıl adil olabilir?

İnanılmaz, korkunç, inanılmaz bir kötü şans gibi hissettirdi.

"Biliyorum. Kötü şanstı. Tıpkı senin ve ailenin başına gelenler gibi. Sen... kazayı hatırlıyor musun?"

İrkiliyor ve sorduğum için hemen pişman oluyorum ama yine de cevap veriyor. "Sadece bir şey hatırlıyorum."

Devam etmesi için baskı yapmadım. Eğer bu konuşmayı burada bırakmak istiyorsa, bırakırım diye düşündüm.

Ama sonra, çok uzun bir sessizlikten sonra devam ediyor. "Annemin gözleri. İçinde küçük kahverengi lekeler olan ela gözleri. Açıktı. Bana bakıyorlardı. Ama konuşmuyor, göz kırpmıyor ya da gülümsemiyordu. Sadece bana bakıyordu. Saatlerce."

Midem bulanıyor. Gözleri açık öldü. "Lev, elini tutabilir miyim?"

Bir an düşünür. Sonra başını sallar.

URI

Bir şeyleri ateşe vermek iyi hissettiriyor.

Bir şeylerin yanışını izlemek öfkeyi yatıştırmanın en iyi yoludur. Ve benim içimde binlerce farklı yangını tutuşturmaya yetecek kadar öfke var.

Sobakin'in adamlarının çığlıkları gökyüzünü delmeye devam ediyor, turuncu duman bulutlarını acılarıyla renklendiriyor. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ayrıca son birkaç gündür boğuştuğum diğer tüm istenmeyen düşünceleri de bastırmaya yardımcı oluyor.

"Patron?"

Gömleğine kan sıçramış olan Artem'e doğru bakıyorum. Ayrıca bir Sobakin'i yakasından yakalamış. Piç kurusu karnından kan kaybediyor, elleri umutsuzca, er ya da geç canını alacak olan yarayı tutmaya çalışıyor. "Canlı istiyor musun?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır, lütfen! Lütfen yapmayın. Benim bir ailem var-"

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye hırlıyorum en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. "Ben bilgi istiyorum Artem. Eğer verecek bir şeyleri yoksa, o zaman ne işe yararlar?"

Artem hızlı bir hamleyle elindeki bıçağı adamın boğazına et keser gibi saplıyor. Çıglık atan bir ses kendini sonsuza dek sustururken daha fazla kan dökülüyor, diğerlerine karışıyor.

Bu, son üç gün içinde Sobakin'in veba gibi çöktüğümüz üçüncü sığınağı. Aklıma gelen en net mesaj bu.

Artık oyun oynamıyorum.

Yanan evin içinden geçerken daha fazla ılık etrafımı sarıyor, sıcak korlar tenimi ısırıyor. Birkaç dakika sonra taşınmamız gerekecek. Şimdiden pişen etin kokusunu alabiliyorum. İnsan etinin kendine özgü bir kokusu olduğunu düşünürsünüz ama hayır. Başka her şey gibi kokuyor.

Bu da gösteriyor ki günün sonunda hepimiz hayvanız.

Köşede küçük bir ceset yığını fark ediyorum. Yığın hafifçe hareket ediyor ve altından küçük bir adam çıkıyor, ölü taklidi yaparak kaderinden sürünerek kurtulmaya çalışıyor.

Biraz daha ölü taklidi yapmalıydı.

Tam tepesinde durup silahımı kafasına doğrultana kadar geldiğimi görmüyor. Küçük, dehşet dolu bir nefes veriyor ve sidik kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Duman ve kül, keskin tadı çabucak yutuyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun, dostum?" Gürlüyorum.

Onu ayağımla itiyorum ve sırt üstü yere yığılıyor, pantolonundaki koyu leke ortaya çıkıyor. "Lütfen... beni öldürme..."

"Bunu yapmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü..." Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, bulmasına asla izin vermeyeceğim bir çıkış yolu umuyor.

"Açık konuşayım: sen ölü bir adamsın. Ama en azından ölümün üzerinde biraz özerkliğe sahip olabilirsin. Hızlı ve acısız olmasını mı istersin? Yoksa canının yanmasını mı istersin?"

Çenesi titremeye başlar. "Beni öldürmeyin. Lütfen."

"Bu binadaki diğer bütün adamları öldürdüm. Seni bu kadar özel yapan ne?" "Elimde bilgi var."

Başımı salladım. "Evet, konuştuğum diğer tüm erkekler de öyle dedi. Beni yalanlarla beslediler ve-" Bir başka boğuk ılık havayı deliyor. *Mükemmel zamanlama.* "-şimdi, bunun bedelini ödüyorlar. Söyle bana: Adın ne?"

Boncuk boncuk ter yüzünün kenarından aşağı kayıyor. "Akim."

"Akim. Akıllı bir adama benziyorsun, Akim. Benzer benzerini tanıma eğilimindedir, öyle değil mi?" Çılgınca başını sallıyor. "O zaman sana bir yalanı bir mil öteden fark edebileceğimi söylediğimde bana inanacaksın."

Kaburgalarındaki kötü, emici yarayla yapabildiği kadar dik durmaya çalışıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim! Yemin ederim."

Ateş şimdi sırtımı yalıyor, içimdeki cehennemle eşleşecek kadar bunaltıcı. "Ayağa kalk ve ben sana durmanı söyleyene kadar yürümeye devam et."

Ayağa kalkıyor ve biz binadan çıkana kadar söyleneni aynen yapıyor. Onu aracıma doğru yürütüyorum ve durmasını emrediyorum. "Dön." Yavaşça dönüyor. Bakışları bana sabitlendi. "Sobakin nerede?"

"Bilmiyorum."

İç çektim. "Hayal kırıklığı."

"Gerçeği istediniz," diye ağzından geçirir, hızlı hızlı konuşur. "Gerçek bu! Nerede olduğunu bilmiyorum çünkü kimse nerede olduğunu bilmiyor. Onun için geldiğinizi biliyor ve kişisel güvenli evine çekildi. Nerede olduğunu sadece yakın çevresi biliyor."

"Ve sen bunun bir parçası değilsin."

"Hayır. En güvendiği *yardımcılarını* yakınında tutmayı sever."

Sırıtiyorum. Bir başka boğuk çığlık, duman ve ateş çalılıklarını yarıyor. "Onun için geldiğimi biliyor mu?"

"Yıllardır biliyor." Bu beni

duraklattı. "Yıllardır mı?"

Akim başını sallıyor. "Ne kadar dikkatli olursa olsun, işin bu noktaya geleceğini hep bildiğini söyledi."

Öne doğru bir adım attım ve Akim irkildi. Titreyen bacakları çökmek üzereymiş gibi görünüyor. Ama çenesi sıkılıyor ve dik duruyor.

"Bana ne demek istediğini söyle."

Akim yutkunur. "Bu benim zamanımdan önceydi. Sobakin Bratva'ya sadece birkaç yıl önce katıldım."

"Kötü seçim."

Dişlerinin arasından bir hıçkırık kaçıyor. "Bunu ailem için yaptım. Onları ayakta tutmak için
."

"Bana tatlı, güzel karından ve tatlı, pembe yanaklı çocuklarından bahsetmenin beni etkileyeceğini düşünüyorsan, beni çok iyi tanımıyorsun demektir."

Gözlerini kırptırıyor ve yanaklarından aşağı nem süzülüyor. Ter olabilir, gözyaşı olabilir. Bu noktada söylemek zor. Gerçekten bir fark yaratmıyor.

Akim boğazını temizler ve tekrar dener. "Ailenizin ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu söyleyerek övünüyor."

Elim silahın üzerinde sıkışıyor. Bunca zamandır, sanırım hep biliyordum. Ama bunu yüksek sesle duymak... Öfkemde haklı olduğumu hissediyorum. Ayrıca sanki biri içime yeni bir ateş üflemiş gibi hissediyorum.

"Başka ne var?"

"Detayları bilmiyorum. Sadece kulak misafiri olduğum için bu kadarını biliyorum. Boris her zaman sadece bir adamını kaybetmekle övünür ama Bugrov Bratva yılanın başını kaybetti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sobakin'in Bugrov Bratva'yla ilgili bir şeyi anlamamış olması ve hâlâ anlamıyor olması dışında: Bir kafayı kesersin ve yerine bir başkası çıkar."

Silahı biraz daha yukarı kaldırıyorum. Akim gözlerini kapatıyor ve usulca nefes veriyor.

Fikrimi değiştiren tek bir hareket, hayatı için yalvarmadığı gerçeği. Kendini bir erkek gibi ölüme hazırlıyor, bir korkak gibi değil.

Zaman akıp gidiyor. Arka planda, depo kırımlarından birinin sığağa teslim oluşunun hırıltısını ve kakofonisini duyuyorum.

Bir gözüm açıldı. Akim elimin düştüğünü ve silahın artık ona doğrultulmadığını fark etti. "Beni vurmuyacak mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" diye şüpheyle sorar.

"Çünkü bana istediğimi verdin."

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyor. "Sana neredeyse hiçbir şey vermedim."

"Yıllardır mücadele ettiğim bir şeyi doğruladınız. Sayenizde netliğe ve amaca sahip oldum. En azından yenilenmiş bir amaç." Ona doğru bir adım attım ve anında geri çekildi. "Ama bir şeyi unutma Akim: Eğer bir daha *herhangi bir* sıfatla karşıma çıkarsan, tetiği çekerim."

Hâlâ şüpheli görünüyor. "Sobakin yaşamama asla izin vermez." "Ben o değilim."

Başını öne eğiyor. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"O zaman bana hiç teşekkür etme. Fikrimi değiştirmeden önce git."

Tökezleyerek uzaklaşıyor, bana sırtını dönmeyi reddediyor. Ancak benden birkaç metre uzaklaştığında dönüyor ve olabildiğince hızlı koşmaya başlıyor.

"Bu bir ilk."

Arkamı döndüğümde kardeşimi kaşlarını kaldırmış bana bakarken buluyorum. "Parti bittiğinde buraya gelmek tam sana göre."

Sırıttıyor. "Bu işi halledeceğini biliyordum." Sonra gözleri beni geçti. "Ve çoğunlukla haklıydım."

"Sobakin'di. Annemi ve Otets'i öldüren oydu."

Nikolai'nin çenesi sıkıca kenetlenir. "Bunu sana söyleyebilirdim. Aslında söyledim *de*."

Başımı salladım. "Bir şüpheniz vardı. Asla kanıtınız olmadı."

"İhtiyacımız var mıydı?"

"Evet," diye tısladım. "Evet, buna ihtiyacımız vardı Nikolai. Güçlü bir Bratva *pakhanı*yla bok ve kıkırdama için bir savaş başlatmak istediğimi mi düşünüyorsun? Egom uğruna adamlarımı, ailemi riske atacağımı mı sanıyorsun?"

Nikolai ellerini kaldırır. "Tamam. Ama artık bundan eminsin. Bu konuda ne yapacaksın?"

"O orospu çocuğunu sonsuza dek öldürün."

Nikolai gülümser. "Uri, bir kez olsun aynı fikirdeyiz."

URI

Yapma bunu.

Arabamı park edip içeri girerken içimdeki nakarat hiç değişmiyor. Geç oldu ama önce Polly ve Lev'i kontrol ettim. İkisi de yataklarında derin uykudalar, bu da kafamı dağıtacak başka bir şeyim olmadığı anlamına geliyor.

Kendimi elimde bir bardak votka ve kafamda gittikçe daha yüksek sesle zonklayan nakaratla ofisimde buluyorum.

Sakın yapma. Sakın yapma.

Monitörü açmanın haklı olduğunu düşündüm. Neyin peşinde olduğunu bilmem gerek. Geçen sefer kameraların üzerine kağıt bantlamıştı. Kim bilir şimdi ne yapıyor olabilir?

Ekran titreyerek canlanıyor. Alyssa'yı kucağında bir bulmaca kitabıyla yatakta yatarken buluyorum. Yine slip giymiş ve bacaklarını kaldırdığı için pazarlık ettiğimden biraz daha fazlasını görebiliyorum.

Sikeyim.

Monitörü hemen kapatıyorum ama görüntü, gerçekten kurtulmam gereken diğer birkaç zihinsel fanteziyle birlikte çoktan beynime kazınmış durumda. Bu kadının nesi var böyle? Beni harcanması gereken tüm bu enerjiyle dolduruyor ve her zamanki yöntemlerimden hiçbiri bu ihtiyacı bir nebze bile azaltmıyor.

İçkiyi geri atıyorum, ama yanık vücudumdaki özlemde beni uzaklaştıracak kadar uzun sürmüyor. Onu ekranda görmek yeterli değil.

Daha fazla. Onun kokusuna ve sesine ihtiyacım var. Onun sıcaklığına ve o koyu mavi gözlerinin göz kamaştıran berraklığına ihtiyacım var.

*Yapma
bunu.*

*Yapma
bunu.*

Lanet olsun, yapıyorum.

Bardağımı yere çarpıyorum ve bodruma iniyorum. Ona ne söyleyeceğim ya da varlığımı nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim ilacıma ihtiyacım olduğu. Gerisini aldıktan sonra düşüneceğim.

Kapı açıldığında Alyssa başını kaldırdı. Bulmaca kitabına geri dönmeden önce gözleri belki bir saniyeliğine üzerimden geçiyor. Bunun ötesinde varlığımı pek kabul etmiyor.

Egom bana bunun sadece başka bir taktik olduğunu söylüyor. Ama sağduyu bana onun incindiğini ve sadece kendini korumaya çalıştığını söylüyor.

Onun dışında her şeyi kontrol etmeye gelmişim gibi davranarak bodrumda dolaşıyorum. Uzun sessizlikten nefret ettiğini tecrübelerimden biliyorum.

Ama dakikalar geçiyor ve hala hiçbir şey söylemiyor. Taktiklere gelince, eğer gerçekten yaptığı buysa, bu iyi bir taktik. Öfke ve hayal kırıklığıyla başa çıkabilirim. Ama bu? Sikerim böyle işi. Kayıtsızlık alışık olmadığım bir canavar.

"İhtiyacınız olan her şey var mı?" Sonunda sordum.

Bulmacadan başını kaldırmıyor. "Oh, kesinlikle," diye mırıldanıyor. "Ben çok rahat bir mahkûmum."

Tamam, demek ki orada bir kıvılcım var. *Şimdi, onu nasıl yakacağım?*

"Lev buraya geliyor mu?" "Ona sormalısın."

"Alyssa."

"Uri."

Hâlâ kafasını bile kaldırmadı ve bu beni deli ediyor. Beni çıldırtan bir başka şey? İç çamaşırını indirmemiş olması. Uçsuz bucaksız kalçalarını ve kıcının kıvrımlarını görüyorum.

Eminim bunu bilerek yapıyordur.

"Sana bir soru sordum."

"Kesinlikle yaptın," diye düşünüyor. "Ama ister inan ister inanma, her şeyi kontrol edemezsin, Uri. Beni buraya kilitleyip anahtarı atabilirsin ama bil bakalım ne olacak? Sorularına cevap vermek zorunda değilim. Aynı şey Lev için de geçerli, o ne isterse yapabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onu ben kontrol etmiyorum."

"Gerçekten mi? Ona nerede uyuyacağını ve kiminle konuşacağını söylemek... Bu bana biraz kontrol gibi geliyor."

"Onu korumaya çalışıyorum."

Gözleri benimkilere dikildi. *Sonunda*. "Tıpkı senin beni 'korumaya' çalıştığın gibi mi?" "Bu farklı bir şey."

Omuz silkiyor. "İstediğiniz kadar bahane üretebilirsiniz ama günün sonunda, etrafınızdaki insanların kendi başlarına karar vermelerine izin vermezseniz, onları kaybedersiniz."

Ağzı bir an için titriyor, sonra sallanmayı durdurmak için ısırtıyor. Kitabı tokatlayarak kapatıyor ve yanındaki yatağa fırlatıyor.

"Bir hikaye dinlemek ister misin? Her halükarda anlatacağım, o yüzden evet diyebilirsin. Teşhis konulduktan yaklaşık bir yıl sonra kız kardeşim tedaviyi bırakmak istediğine karar verdi." Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallarken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "O kadar çok kavga ettik ki. *Tanrım*, o kadar çok ki. Birkaç hafta boyunca onunla konuşmayı bile bıraktım."

Biraz daha yaklaşıyorum, nefesim göğsümde yavaşlıyor.

"Ailemizi bunun kendisi için doğru karar olduğuna ikna etmeyi başardı. Lösemisi agresif seyrediyordu. Son zamanlarının tadını çıkarmak istiyordu..." Hıçkırıkları

onu durdurur. "Lanet olsun. İşte *bu* yüzden Ziva hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Aptal gibi hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum."

"Hüngür hüngür ağlamıyorsun."

Bir an için gözlerime bakıyor. "Mesele şu ki, kız kardeşimle geçirdiğim haftaları kaçırdım çünkü onun her şeyi benim gibi görmesini sağlamaya çalışmakla çok meşguldüm."

"Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

İrkilir ve gözleri usulca kapanır. "Sadece bu kadar. Bu benim vereceğim bir karar değildi."

"Onu korumak senin görevindi."

Bu sefer bana baktığında gözlerini kaçırmıyor. Benim gibi, göğsünde sıkışmış bir nefes var. Başını sallarken yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Bu benim işimdi," diyor usulca. "Ve başarısız oldum."

"Tedaviye yeniden başlaması için onu ikna edemediniz mi?"

Yutkunuyor. "Yaptım aslında. O zamana kadar bir şey fark etmedi. Son birkaç ayını hastanede, bağırsaklarını kusarak, dürtülüp dürtülerek, kendini bok gibi hissetmesine neden olan ilaçlarla geçirdi." Gözyaşlarım hızla akıyor ve tek yapmak istediğim ona sarılmak ama yaklaşmamam gerektiğini biliyorum. "Öldüğü güne kadar ne kadar bencil olduğumu fark etmemiştim."

"Hayır," diye sertçe homurdandım. "Onu seviyordun. Onun yaşamasını istedin."

"Onun *benim için* yaşamasını istedim," diye düzeltiyor. "Hayatını, kanserini, acısını tamamen kendim için yaşattım. Ne istediğini seçmesine izin vermeliydim. Ona hayatının son birkaç ayını vermeliydim."

Bilinçli olarak hareket etmeye karar vermedim ama aniden önünde çömelmiş, elimi dizine koymuştum. Gözlerindeki küçük şaşkınlık kıvılcımını fark ediyorum ama benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla

yaşamak zorundayım." "Senin onu sevdiğini bilerek

öldü."

"Daha fazlasını hak ediyordu."

"Çoğu insan öyle," diye katılıyorum ciddiyetle. "Çoğu insan benim gibi kötü değil. Ama dünya adil değil."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kendini kötü biri olarak mı görüyorsun?" Ona inanmayarak bakıyorum. "Sen düşünmüyor musun?"

Dizindeki elime bakıyor. Artık çıkarmak için çok geç, o yüzden kalmasına izin veriyorum. "Öyleymiş gibi davranmayı seviyorsun. Ama değilsin, Uri. Ne kadar uğraşırsan uğraş beni buna inandıramazsın."

O küçük rahatsızlık dalgasının katılaşmaya başladığını hissedebiliyorum. Alyssa'nın yanından ayrıldığım saniyeden döndüğüm saniyeye kadar "*Yapma lan!*" diye bağırın aynı şey.

"İşte orada," diye fısıldıyor gözleri üzerimdeyken. "İşte ne?"

"Farkında olmayabilirsin ama şimdiden beni uzaklaştırmanın yollarını arıyorsun. Bu ifadeyi biliyorum. Benimle her kavga ettiğinde bunu görüyorum."

Çenem sıkıştı. Elimi çekiyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Dur tahmin edeyim." Sessizce gülüyor. "Gitmen gerekiyor. Muhtemelen günlerce seni bir daha göremeyeceğim, ta ki sen pes edip başka sahte bahanelerle beni görmeye gelene kadar." Gözlerini benimkilerle buluşturarak soruyor: "Senin tutsağından daha fazlası olabileceğimi kabul etmek o kadar korkunç mu?"

"Sen sadece benim tutsağımsın. Hikayeyi değiştirmeye çalışan sensin."

Alyssa sessiz bir tiksintiyle başını sallar. "İşte orada," diyor tekrar. "İşte burada."

"Hayatımın ve ailemin ayrıntılarını biliyor olman *beni* tanıdığın anlamına gelmez," diye hırlıyorum. "Benim için olduğundan daha önemli olduğunu düşünme hatasına düşme. Ama sanırım bu senin tipik özelliğin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ziva sana ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu söyledi ve sen onu dinlemeyi reddettin." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kelimeler ağzımdan çıkarken bile ne kadar büyük bir pislik olduğumun farkındayım. Ama yine de kendimi durduramıyorum. "Görünüşe göre, inkâr senin tanımlayıcı özelliğin."

Gözleri irileşiyor ve düşmeye hazır gözyaşlarını görebiliyorum. "Seni... seni *piç*." Aramızda bir karış boşluk var ama cehennemde bir mil uzunluğunda bir yol da olabilir. "Defol. Beni rahat bırak."

İstediğim buydu, değil mi? Çizgiyi bir kez daha aşmadan uzaklaşmak için bir neden. Tam olarak istediğimi aldım.

Ama hiçbir zafer bu kadar boş hissettirmemişti.

ALYSSA

"Sana bir şey getirdim."

Lev yumruğunu açtığında bahçeden tek bir mor çiçek görür. Ancak taç yaprakları avucunun sıcaklığından solmuş ve sapı kopmuştur. Çiçeğe bakar, ağzı hayal kırıklığıyla açık kalmıştır.

"Ben... Ben onu öldürdüm."

"Hayır, hayır, sorun değil Lev."

O tanıdık sallanma yeniden başlar. "Onu öldürdüm. Öldürdüm. Öldürdüm. I _"

"Lev." Ses tonum dikkatini çekecek kadar keskin. Uzanıp çiçeği avucundan alıyorum. "Bayıldım. Teşekkür ederim."

Emin görünmüyor. "O öldü."

"Hâlâ çok güzel. Morun her zaman en sevdiğim renklerden biri olduğunu biliyor muydun?"

Sallanma yavaşlar. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Her zaman. Bunu nereden

biliyorsun?" Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Tahmin ettim."

"Akıllı çocuk." Ona göz kırpıyorum. "Lev, senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Bütün geceyi bunu düşünerek geçirdim. Beni buradan çıkarmak için Lev'i gerçekten kullanacak mıyım? Sürekli aynı barikata çarpıp durdum, yani vicdanıma. Lev'den bu şekilde yararlanmak çok yanlış geliyordu.

Ama burada daha fazla kalamam. Bodrumla başa çıkabilirim. Güneş ışığı eksikliği, onsuz yaşamayı öğrenebilirim. Sınırlı sayıda aktivite bile kendimi alışmaya zorlayabileceğim bir şey.

Ama Uri? Artık yakınında olamayacağım tek şey o.

Bunun için kendimden ne kadar nefret etsem de, Lev ya da hiç.

Kapı aniden açılıyor ve ikimiz de geri çekiliyoruz. İçeriden gelen ses yumuşak, kadınsı ve benim için tamamen yeni. Kapı çerçevesinin etrafında bir baş beliriyor; kısa kahverengi saçları düz bir küt ve küçük kahverengi noktalarla beneklenmiş iri ela gözleri var.

Tıpkı annesininki gibi.

"Sen Polly olmalısın."

Bodruma giriyor, gözleri Lev'den bana doğru kayıyor. "Kimsin sen?" diye soruyor kararsızca.

Yüzünde Uri'ye dair küçük ipuçları var. Keskin elmacık kemikleri, burnunun düz çizgisi. Ama yüz hatlarında Uri'de hiç olmayan bir yumuşaklık var.

"Ben Alyssa," diyorum ona elimi uzatarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Lev çıldırmış görünüyor. Nefes alışları kısa ve keskin kesiklerle geliyor ve çenesinin dokusunu dalgalandıracak kadar sert bir şekilde yanağının içini çiğniyor.

Polly'den uzaklaşmak zorunda kaldım. "Lev, hey-her şey yolunda. Sadece sana söylediğim gibi nefes al, hatırladın mı?"

"Uri çıldırarak... Uri çıldırarak-"

"Bırak da kardeşinle ben ilgileneyim," diyorum

kararlılıkla. Bana merakla bakıyor. "Beni

koruyacak mısın?"

"Her zaman." Bunu söylediğim an pişman oluyorum. Lev için bir koruma kaynağı olacak kadar uzun süre burada kalmayı planlamıyorum. Ona ne kadar değer versem de uzun süre hayatının bir parçası olamam.

"Neden gidip biraz video oyunu oynamıyorsun?" Ben öneririm. "Birazdan gelirim."

Kız kardeşine temkinli bir bakış atıyor ve halıdaki özel yerine doğru ilerliyor. Kulaklıklarını taktığı anda Polly'ye dönüyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce söyleyeceklerim dilimde düğümleniyor.

"Bunu *nasıl yaptın*?" diye fısıldıyor.

"Ne yap... ne?" Omzumun üzerinden geriye bakarak soruyorum.

"Az önce bir erimeyi durdurdun. Seni dinlemesini sağladın. Ona söylediğim hiçbir şeyi yapmıyor. Bazı günler bana doğru bakarsa bile şanslıyım."

"Ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım ona bağlandım."

Yüz ifadesi dalgalanıyor ama yüzü tamamen düşmeden önce kendini tutuyor. "Sanırım herkes onunla benden daha iyi anlaşıyor." Bana dikkatle bakıyor. "Buna bodrumda yaşayan rastgele yabancı da dahil."

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Şanslıydım."

"Şimdi de rastgele bir yabancı beni teselli etmeye çalışıyor. Bu gün gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor." Derin derin iç çekiyor. "Lev bu yüzden mi Uri'yle yatıyordu?"

Kaşları havaya kalktı. "Lev, Uri ile mi yatıyor?"

"İsterse üst katta kendi odası var ama Lev kâbus görüyor. Yani evet, Uri çoğu gün onunla yatma eğiliminde."

Keşke bunu duymasaydım. *O bir pislik* treninde kalmayı tercih ederim. Başka bir şey çok tehlikeli.

"Cidden, *kimsin* sen?"

İç çekiyorum. "Benim adım Alyssa. Yan
evde yaşıyorum." "Ama kardeşimin
bodrumunda uyuyorsun?" "Pek fazla
seçeneğim yok."

Polly'nin gözleri dehşetle büyür. "Aman Tanrım, seni burada mı tutuyor?
Onun tutsağı mısın?"

Bu düşünce onu gerçekten üzmüşe benziyor. Bu yüzden ellerimi kaldırıp
başımı sallıyorum. Her ne kadar bu kelimeyi ben de çok kullanmış olsam
da. "Ben... Ben öyle değilim..."

Karmaşık bir durum."

Gözlerini bana dikti. "Dinle, bunun *seni ilgilendirmez anlamına gelen bir*
yetişkin konuşması olduğunu biliyorum ama ben bebek değilim. Berbat olsa
bile gerçekte başa çıkabilirim."

Lev'e doğru bakıyorum ama neyse ki kulaklıkları işini yapıyor. "Yanlış
paketi açmışım," diye geveliyorum.

"Ne?"

İç çekerek, beni mutfığa kadar takip etmesini işaret ediyorum ve kendime
sert bir fincan kahve dolduruyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hiç Oreos var mı?"

Çantayı ve bir kutu sütü ona uzattım. Sonra karşılıklı oturuyoruz ve ben de
bir Oreo alıyorum. "Kardeşinin paketini kendiminkiyle karıştırdım ve
açmak gibi bir hata yaptım."

Korkuyor. "İçinde ne vardı?"

"İyi bir şey değil. Her neyse, ağabeyin onu açtığımı anladığında, kendi
güvenliğim için beni buraya getirdi. Bu haftalar önceydi."

"Haftalar mı?" diye çığlık atıyor.

"Bir ara dışarı çıkmama izin verdi ama hafta sonları buraya dönmek
zorunda kaldım. En azından bir hafta öncesine kadar."

Polly'nin yüzü asılır. "Tanrım, sanırım bu benim hatam. Hafta sonları geri geliyorum. Şimdi de yaz tatilindeyim."

Uzanıp elini okşuyorum. Yeni tanıştığım biri için fazla tanıdık ama doğal geliyor, ben de öylece devam ediyorum. "Bu senin hatan değil Polly. Hiçbiri değil."

Gözleri bana odaklandı. Gerçekten de uzun zamandır gördüğüm en çarpıcı ela gözler bunlar. "Burada kalmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Göremediğiniz zaman bir tehdit olduğuna inanmak zor. Bazen kardeşinin benden çok fazla şey istediğini ve ona güvenemeyeceğimi düşünüyorum."

"Gerçekten sert biri olabiliyor." Rahatsız bir şekilde etrafına bakınıyor. "Her zaman burada olmak berbat olmalı." Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve ekliyor, "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Sadece... Seni burada tutmak yanlış geliyor. Neden benimle yukarı gelmiyorsun?"

İlk düşüncem, "*Hayatım boyunca neredeydin?*" oldu.

İkincisi, *Uri kendini kaybedecek.*

Üçüncü düşüncem, *harika.*

Ama Polly'nin çapraz ateşte kalmasını istemiyorum. "Ağabeyin bundan hiç memnun olmazdı," diyorum üzülen. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmemen gerekiyor. O kızar, Lev de tedirgin olur ve ortalık karışır."

Polly kaşlarını çatı. "Uri ile konuşmama izin ver."

"Lütfen yapma. Onunla konuştuğun an, senin ve Lev'in buraya gelmenizi de engelleyecektir. Her halükarda, ikimiz... Şu anda aramız pek iyi değil."

Bana şüpheyi gözlerini kısarak bakıyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Ensemdeki tüyler diken diken olurken soruyorum.

"Yani... ikinizin arasında bir şeyler mi var? Romantik olarak?"

Seçtiği kelimeler karşısında neredeyse homurdanacak olsam da son anda tepkimi tutmayı başarıyorum. "Aramızda *hiçbir şey yok*. Benim onun rehinesinden başka bir şey olmadığını açıkça belirtti. Kelimenin en güzel anlamıyla."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Polly.

Gülümsüyorum. "Kardeşin gibi küfrediyorsun." "Bunu nereden öğrendiğimi sanıyorsun?"

Bunu yüzünden anlayabiliyorum: O iyi bir çocuk, prensip sahibi biri. Muhtemelen bu yüzden beni burada görmek onun için bu kadar zor. Ama Uri'yi de seviyor. Bu da onun için zor olmasının bir başka nedeni.

O ve Lev, ikisi de daha çocuk.

"Beni dinle: bu senin savaşın değil, tamam mı?"

Burnu kırışıyor. "Seni burada öylece bırakırsam nasıl bir insan olurum? Feminist kartımı iptal edecekler."

Elimi onun elinin üzerine koyarken gülümsüyorum. "Buna ne dersin? Eğer yardıma ihtiyacım olursa, sorarım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Pinky yemin ederim."

URI

İçeri girdiğimde Nikolai ön kapıda beni bekliyordu. Yüzündeki üzgün ifadeye bakılırsa Lev'le biraz zaman geçirmeye çalışmış.

"Ne oldu?"

Savunmaya geçer. "Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" "Gömleğin ıslak ve yüzünde kabız bir ifade var."

Nikolai gözlerini devirir. "Lev'i benimle yüzmeye ikna etmeye çalıştım. Öneriyi kişisel olarak algıladı."

"Lev yüzemez. Bunu biliyorsun."

"Onu biraz daha zorlamalıyız. Konfor alanının dışına çıkabilirse, o zaman belki-"

"Belki ne?" Talep ediyorum. "Normal olabilir mi? Yirmi iki yaşındaki herhangi biri gibi olabilir mi?"

Nikolai ellerini kaldırır. "Biliyor musunuz? Boş ver. Bugünkü gözetleme çalışmasında ne oldu?"

Sinirimi yutuyorum ve pivotu alıyorum. "Stepan ve ben Boris'i zırhlı bir kamyonla ve tam bir ekiple otelinden çıkarken yakaladık. Oradan Midtown'a gitti ve onu orada kaybettik. Belli ki korkmuş."

"Ve hazırlıklı."

"O sadece kaçınılmaz olanı erteliyor. Hepsi bu."

Nikolai başını sallar. "Aslında kaçınılmaz olanı nasıl öne çekebileceğimize dair bir fikrim olabilir."

"Anlat," diyorum anahtarlarımı girişteki masanın üzerine fırlatarak. "Bodrumdaki küçük *kiska*."

Donup kaldım. "Ne?"

Nikolai beni biraz fazla dikkatle izliyor. Gözlerinde sadece haklı çıkmak üzere olduğunu hissettiğinde ortaya çıkan bir parıltı var.

"O fark edildi, kardeşim. Onu şehrin her yerinde gezdirmeye karar verdiğinde bunu beklemen gerekirdi. Sobakin'in şu anda Alyssa'yı hedef almayı planladığını duydum. Belli ki onun senin için bir şey ifade ettiğini düşünüyor."

"O değil." Kelimeler tereddüt etmeden ağzımdan döküldü. "O zaman onu dışarı çekmek için onu kullanmakta bir sorun yaşamazsın."

İfademi kontrol etmek için çok çaba sarf etmem gerekiyor. "Onu yem olarak mı kullanmak istiyorsun?"

"Kabul etmelisin ki bu iyi bir strateji. Kızı onun önünde sallandırdığımız anda saldıracak-" Bu düşünce bile ellerimin yumruk gibi sıkılmasına neden oluyor. "-ve işte o zaman onu tuzağa düşürürüz." *Hay sikeyim*. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Riskler var."

"Bulduğumuz her planın bir riski olacaktır. En azından bunun başarılı olma olasılığı yüksek." Nikolai'nin bakışları daha da keskinleşir. "Tabii eğer bana bu planı önemsediyini söylemeye çalışmıyorsan-"

"İşe yarayacak."

Nikolai'nin ağzı kapanır. "Öyle mi?"

"Evet." Eve girerken sırtına bir şaplak attım. "Şimdi, izin verirsiniz, uzun bir gün oldu."

Kapıyı yüzüne kapattığım an, kayıtsızlık görüntümün düşmesine izin veriyorum. Alyssa'yı doğrudan Sobakin'in yoluna koymak verimsiz hissettiriyor. Yanlış hissettiriyor. Doğal gelmiyor.

Ama yapmamak... Bu ne anlama gelir?

"Düşünceleriniz için bir kuruş?"

Polina koridorda belirince yan tarafa bakıyorum. Kendimi kapıdan dışarı itiyorum. "Sen küçükken etrafta '*Düşüncelerin için Polly*' diye dolaşırdın. Bunu hatırlıyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Üç yaşıdaydım."

"Şimdi kaç yaşıdasın? Dört mü? Beş mi?"

Bana orta parmağını gösterip kaşlarını çatarak, "Yemek ister misin? Blini yaptık."

"'Biz' mi?" Kalp atışlarım hızlanıyor. "Mariska ve ben" demek

istemiyordur herhalde. Lev değil. Benden hâlâ nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor," diye iç geçiriyorum.

Öyle ya da böyle fark etmezmiş gibi dudak büküyor, yine de sevgisine istediği kadar açık bir şekilde karşılık vermemesinin onu incittiğini biliyorum. "Her neyse. Yemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Pol'ün benimle bu kadar kısa konuşması hiç hoş değil. Kızın bol miktarda sabrı var. Bu yönüyle bana Alyssa'yı hatırlatıyor.

Hayır. Kes şunu. Alyssa'yı düşünmeyi bırak, lanet olsun.

"Bir blini alacağım."

Beni mutfığa götürüyor ve benim için bir tabak hazırlamaya başlıyor. Kafasının meşgul olduğu çok açık. Her zamanki gülümsemesi yok ve kaşları kalıcı olarak birbirine yapışmış gibi görünüyor.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. Beni rahatsız eden bir şey olmalı mı?"

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Polina, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"*Bana* söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sinirimi bastırarak, "Sümüklü bir ergen gibi davranmaya karar verdiğin gün *bugün mü? Bir durum mu* vardı yoksa sadece tahmin edilemez olmak mı istedin?"

Bana ters ters bakıyor ve tabağımı yemekle doldurmaya başlıyor, yine de sorularımın hiçbirine cevap vermiyor.

"Onları zehirlemedin, değil mi?" Söylüyorum. Dudakları seğiriyor ama gülümsemeyi reddediyor. Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Peki bugün neler yaptın?"

"Bilirsin işte, hep aynı şeyler. Televizyon izledim, yürüyüşe çıktım, kitap okudum. Bodrumda kapana kısırdığın kadınla buluştum."

Bekle.

"Ne?"

Tabağı bana doğru itiyor. "Alyssa. Onu tanıyor musun? Bodrumdaki güzel sarışın. Lev video oyunları oynarken onunla biraz sohbet ettik. Onunla gerçekten iyi anlaşıyor. Onun yanında çok rahat görünüyor."

Fırtınanın ortasında bir teknede savruluyormuşum gibi hissetmeme rağmen kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Lev sana söyledi mi?"

"Lev'in benimle neredeyse hiç konuşmadığını daha yeni anladık. Hayır, onu oraya kadar takip ettim. Eminim en gizli insan olmadığını fark etmişsinizdir. Ya da en gizlisi."

"Sana bodrumdan uzak durmanı söylemiştim," diye bağırdım.

"Şey, ben dinlemedim." Bana doğru bir parmak salladı. "Bana nedenini söylemeliydin."

"Bu seni ilgilendirmez Polina. Bu bir Bratva meselesi ve senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Aşağıda perişan halde."

"Farkındayım."

Kız kardeşimin gözleri kısıldı. "Belli ki ben burada olduğum için o aşağıda. Artık bildiğime göre, en azından ona bir yatak odası teklif edebilirsin. İş isten geçtikten sonra gizliliğin bir anlamı yok."

Çenem sıkıştı. Bu birkaç hafta önce mantıklı olabilirdi. Ama şimdi? Alyssa ve benim aramda geçen onca şeyden sonra mı? Onun etrafımda, benim alanımda olmasından, kardeşlerimle vakit geçirmesinden daha kötü bir şey düşünemiyorum. Daha bugün tanıştılar ve Polly şimdiden karşımda, Alyssa'nın davasını savunuyor. Küçük *narushitel'in* Bugrov klanı söz konusu olduğunda lanet bir büyücülük gücü olmalı.

"Onu unutmalısın."

Polina'nın çenesi düşer. "Çıkmasına izin vermeyecek misin?"

"Böylesi daha iyi. Sonsuza kadar bodrumda kalmayacak. Ama şu an için-"

"Bu insanlık dışı!" diye tersliyor. "Ve sen insanlık dışı değilsin, Uri."

"Olmam gerektiğinde öyleyim. Sen beni sadece kardeşin olarak tanıyorsun. Ben senin kardeşinden çok daha fazlasıyım, Polina."

Hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Ne istersen söyle; sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsin. Ama bana güvenmek zorundasın. En iyisini ben bilirim-"

"Yapma!" Polly daha önce kullandığını hiç duymadığım bir sesle bağırıyor. Birden sesi çok *üzgün* çıkmaya başladı. Çok *kızgın*. "Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini söyleme bana. Bu bir yalan. Lanet olası bir *yalan*!"

"Polina-"

"Ben ciddiym. Lev'le o aptal yolculuğa çıkmadan önce babam da bana aynen böyle demişti. Futbol antrenmanım olduğu için geride kalmam gerekiyordu ve antrenmanı kaçırmama izin vermedi. *Sözlerine sadık kal Polina*, dedi bana. *Bana sonra teşekkür edeceksin. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum.* Hepsi saçmalık!"

Gözlerimi ona diktim. "Bunu uzun zamandır saklıyorsun."

İç geçiriyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, çünkü tüm mücadele, ortaya çıktığı gibi aniden vücudundan dağılıyor. "Çılgılık atmak istememiştim."

"Sorun değil. Zaman zaman çılgılık atmak sağlıklıdır."

"Ben on dört yaşındayım. Doğruyu yanlış bilirim, Uri. Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. *Pakhan* olmak seni kötü biri yapmaz. Ama bir kadını isteği dışında bodrumda kilitli tutmak... kesinlikle yapar."

Kendi öfkemi geri çekiyorum. "Hikayenin tamamını

bilmiyorsun." "Evet, biliyorum. Alyssa anlattı."

Lanet olsun.

"Aşağıda onunla ne kadar kaldın?"

"Yeterince uzun," diye karşılık veriyor, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturarak. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Yeni en iyi arkadaşın sana bilgi vermedi mi?"

Gözlerini deviriyor. "Oh, gerçekten olgun. Burada genç olanın ben olmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şu anda bunu yapmayacağım. Odana git, Polly."

"Konuşmanın gidişatından hoşlanmadığında beni odama gönderemezsin. Sen benim babam değilsin."

Ona doğru ilerliyorum. "Ben ona en yakın olan lanet şeyim. Alyssa kendi güvenliği için orada ve tehdit geçene kadar orada kalacak. Şimdi odana git."

Beni ölçüp biçiyor. Sonra çenesi çok tanıdık gelen bir hareketle geriliyor - çünkü aynaya her baktığımda bunu görüyorum. "Keyfini çıkar

yemek," diye tersliyor. Sonra tabağı yere düşürüyor. Çatlayıp parçalanıyor, hamur ve porselenler her yöne uçuşuyor.

Polina karmaşayı görmek için burada kalmıyor. Arkasında melankolik bir öfke izi bırakarak çekip gider.

Üst katta kaybolduğu anda dönüp bodruma indim. Alyssa çoktan Lev'i almış.

Polly'ye de ulaşmasına izin vermeyeceğim.

ALYSSA

Bir kasırga gibi içeri dalıyor, öfke, kaos ve kargaşa. Polly'nin gidip baklayı ağzından çıkardığını tahmin ediyorum, çünkü bu ziyaretin başka bir nedeni yok. Yüzündeki o vahşi, dengesiz bakışın başka bir nedeni yok.

İçimden bu sefer yerimde duracağıma yemin etmeme rağmen biraz geri çekildim. "Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen bir adam için buraya çok sık geliyorsun."

Gözleri masmavi bir alevle parlıyor ve ben dilimi ısırıyorum. *Neden onu kışkırtıyorsun?* Kendime Uri'nin bana asla zarar vermeyeceğini söylüyorum ama onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

İleri atılarak beni uzak duvara doğru zorluyor. Vücudu benimkine bir santim kalana ve burnu neredeyse benimkine değene kadar durmuyor. "Duyduğuma göre kız kardeşimle tanışmışsın," diye homurdanıyor. Sesi derin ve gırtlaktan geliyor. Kesinlikle öfke var... ama tutku da var.

"Sanki onu buraya gelmesi için ben kandırmışım gibi davranıyorsun," diye karşılık verdim. "Lev'i takip eden oydu. Bu benim suçum değil!"

"Belki değil, ama her şey hakkında çene çalmak kesinlikle öyle."

"Oh, özür dilerim. Beni burada rehin tutabilirsin ama bu konuda konuşamam mı? Bana bok gibi davranabilirsin ama ben buna tepki veremez miyim? Sen benim alanıma giriyorsun ama ben onu itmiyorum-" Ellerimi göğsüne koyup onu itiyorum. "- Geri çekil!"

Bir santim bile kımıldamıyor. Onun yerine, elleri iki yanıma çarparak beni hapsediyor. Klostrofobik hissetmeliyim ama tek hissettiğim sıcak. Gerçekten, gerçekten sıcak.

"Ne sikim istiyorsan yapabilirsin. Sadece kardeşlerimle yapma. O ikisi yasak bölge."

"Mhmm, peki bunu onlara söyledin mi?" Talep ediyorum. "Çünkü beni aramaya gelenler onlardı."

"Lev daha iyisini bilmiyor ve Polly de bir bok aramıyordu. O sadece-"

"Onun bir şey aradığını düşünmüyor musun?" Alay ediyorum. "*Dikkat*

çekmeyi dene. Dene
Sevgi. Dürüstlüğü deneyin."

"Onda bundan bolca var," diye homurdanıyor. Ama söylediklerine inanmadığı çok açık.

"Lütfen. Sana ihtiyacı var, Uri. Ve sadece rastgele hafta sonları değil. Onun için endişelenmene gerek kalmasın diye kendini küçültmeye çalışıyor. Ama tahmin et ne oldu? İstedikinden daha fazlasına ihtiyacı var."

Kısa bir süre durur ve öfkesi bir anlığına diner. Öfkesi bile kız kardeşi için duyduğu endişeyi dağıtmaya yetmiyor. O mavi gözlerin çözülüşünü izlerken kalbim sızlıyor. "Bunu o mu söyledi?"

İç çekiyorum. "Gerek yoktu. Sadece onunla konuşarak bile bunu söyleyebilirim. O da acı çekiyor, Uri."

Bana doğru bakıyor ama bakışları odaklanmamış ve uzak. "Yatılı okula gitmek isteyen oydu. Bu onun kararıydı."

"Bunun Lev'in onun yanında pek iyi olmamasıyla bir ilgisi olabilir mi?"

Bam. Aynen böyle, odak tekrar bana döndü. Beni terletecek kadar yoğun. "Ne oldu?" diye soruyor. "İkisi arasındayken bir şey olmuş olmalı-"

"Hiçbir şey olmadı," diyorum nazikçe. "Sadece Lev'in ona karşı diğer insanlara olduğundan biraz daha soğuk davrandığını fark ettim. Polly de birkaç şeyden bahsetti."

Çenesi sıkıca kenetleniyor. "Eskisinden çok daha iyi oldu," diye itiraf ediyor utangaç bir ses tonuyla. "Ama komaya girdikten hemen sonra... ona her baktığında panik atak geçirmeye başladı." Uri kirli sakalını isteksizce sıvazlıyor. "Nedenini bilmiyorum. Hâlâ yapamıyorum-"

"Biliyorum."

Şaşkın görünüyor. "Mümkün değil-"

"Gözleri," diye fısıldıyorum. "Gözleri annene benziyor, değil mi?"

Duraklıyor ve bana yeni bir açıdan bakmak için arkasına yaslanıyor. Kaşlarının arasındaki çatık derin, gölgeler topluyor. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Lev bana anlattı. Ayrıca araba uçuruma yuvarlandıktan sonra o koltukta sıkışıp kaldığını ve gözlerini dikmiş annene baktığını söyledi. Annen... Sanırım gözleri açık öldü."

Bir an için gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Gözleri sulanırken ve kapanırken "Siktir," diye nefes alıyor. "*Siktir.*"

"Uri." Hiç düşünmeden uzandım ve avucumun içiyle yüzünü kavradım. Diğer elimi göğsüne koyuyorum. Hızlı atıyor, bir zamanlar benim de yaşadığım türden bir kayıpla, acıyla dolu. "Özür dilerim."

"Bütün bunları sana o mu söyledi?" diye soruyor, gözleri hâlâ kapüşonlu ve kısık.

"Bütün bir şey değildi. Sadece konuşuyorduk. Ben kız kardeşimden bahsettim; o da bundan bahsetti. Bugün Polly'yi görene kadar bir araya getiremedim bile. Gözleri tam da annenin gözlerini tarif ettiği gibiydi."

Benden uzaklaşıyor ve ben de ellerimi bırakıyorum. "Ne kadar zamandır bunu anlamaya çalıştığımı biliyor musun? Neden o... neden o... *lanet olsun.*"

"Artık biliyorsun."

Tiksintiyle başını sallar. "Daha önce öğrenmeliydim."

"Keser misin şunu?" Öfkeyle tükürdüm. "Kendini suçlamanın o çocuklara bir faydası yok. Çok çalıştın ve görebildiğim kadarıyla çok iyi bir iş çıkardın."

"Buna inanmıyorsun."

"Aslında biliyorum. Beni yanlış anlama: Bence sen çoğu zaman bir vahşi ve bir pisliksin. Ama sadece bana karşı. O çocuklar için... sen onların kahramanısın." Başını sallıyor ve ben bir adım öne çıkıyorum. Bu sefer onun alanına giriyorum. "Bunu kişisel algılama, Uri."

"Anlamıyorum," diyor, sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Neden bana değil de sana böyle açılırsın ki?"

"Onu değiştirmeye çalışmıyorum."

Gözleri kısıldı. *Kahretsin.* "Hayır, neden yapasın ki? Uzun süre burada kalmayacaksın. İstedğin tek şey gitmek."

"Beni suçlayabilir misin?" Etrafıma işaretler yaparak haykırıyorum. "Son birkaç haftayı nerede geçirdiğime bir bak. Başka bir şeyi nasıl isteyebilirim ki? Beni görmek için buraya gelmiyorsun; benimle konuşmuyorsun. Ve ne zaman konuşsak, hemen ardından beni uzaklaştırıyorsun."

"Sakın-" "Bu doğru!"

"Ne demek istiyorsun? Sana daha fazla ilgi gösterirsem, burada kalmaktan mutlu mu olacaksın?"

Bakışlarının sıcaklığının yüzümde gezindiğini ve yanaklarımı yaktığını hissederek donup kalıyorum. "Hayır, söylediğim bu değil." Yutkunuyorum ama artık geri dönmek için çok geç. "Beni burada tutmanın bir nedeni olduğunu söylüyorum. Ve bu nedenin beni dış tehditlerden korumakla hiçbir ilgisi olmadığına giderek daha fazla inanıyorum."

Kaşlarını çatıyor. Dudakları benimkinden belki çeyrek santim uzakta. Kıl payı bile kıpırdarsam, yüzüm onunkiyle çarpışacak.

Bu da dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Diren. Diren. Diren.

Konuşmadan önce omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Beni istiyorsun." Hiç irkilmiyor. "Ama beni istemekten korkuyorsun. Bu sadece seksle ilgili değil ve ikimiz de

biliyorum."

"Hayır. Bu senin yerini bilmemenle ilgili."

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama aniden parmakları benimkilere dolanıyor. Göğsünün sıcaklığı benimkine bastırıyor. Sanki yavaşça birbirimize kaynaşıyoruz ve ikimiz de bunu kontrol edemiyoruz.

"Bir daha asla Polly ya da Lev ile konuşmayacaksın," diye

homurdandı. Ona ters ters bakıyorum. "Yap beni."

"*Siktir*," diye homurdanıyor dudakları dudaklarıma yapışmadan bir an önce.

Vücutlarımız bir araya geliyor ve bu sınır tanımayan, tamamen serbest bırakılmış bir kimya seviyesi. Buna karşı bağışıklığı olamaz. Hâlâ bunun sadece seks olduğuna inanıyor olamaz.

Seks ne kadar iyi olursa olsun, bir bağ olmadan *bu kadar iyi* hissettirmez.

Dilim onunla boğuşurken her ikimiz de bu hassas çizgide kendimizi göstermeye çalışıyoruz. Elleri vücudumun üzerinde kayıyor, çıplak kalana ve altında titreyene kadar üzerimdeki kıyafetleri yırtıyor. Bacağımı yukarı itiyor ve bir an sonra fermuarının çekildiğini duyuyorum.

Islak kıvrımlarıma dokunuyor, sikinin amımı okşadığını hissetmeden önce içime girip çıkıyor. İnleyerek kollarımı omuzlarına doluyorum ve kendimi ona olabildiğince yaklaşıtıyorum. Kolu sırtımın üzerinden kayıyor ve beni içine çekiyor.

İçime girdiğinde, gözlerim çırpınarak kapanıyor. Bu, ikimiz de dağılmadan önceki son incelik anı. Uzun, titreyen bir nefesi paylaşıyoruz ve sonra beni daha önce hiç sikmediği kadar sert sikiyor. Sanki vücudumdaki karanlık güçleri dışarı atmaya çalışıyormuş gibi beceriyor beni. Sanki ikimizi de bir şeylerden arındırmaya çalışıyor.

Yoğun itiş kakışlar arasında bir noktada düşünmeyi bırakıyorum. Aramızdaki siyaseti ya da o çite tırmandığımda koca bir hayatı geride bıraktığımı unutuyorum. En iyi arkadaşımın düğününü ve ölümü unutuyorum.

İkiz kardeşim ve geceleri yatağında dönüp dururken aklıma gelen tüm o saçmalıklar.

Şu anda sadece o itişlerin sıcaklığına konsantre olabiliyorum. Ellerinin vücudumda gezinmesi bana gerçekten kime ait olduğumu hatırlatıyor.

Bedenimi dizginlemeye çalışırken "Bana bak," diye emrediyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve ikimiz de bu şekilde bitiriyoruz - gözlerimiz birbirimize sabitlenmiş ve orgazmlarımız sadece birkaç saniye arayla.

Daha sonra Uri beni yatağa taşıdı ve üzerine yatırdı. Yanıma oturuyor ve uzunca bir süre birbirimize bakıyoruz, az önce olanların etkisinden kurtulmaya çalışıyoruz, kendi karmaşık duygularımızla boğuşuyoruz ama bunları birbirimizle paylaşmayı reddediyoruz.

En azından ben öyle yapıyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim önümde ne gördüğüm.

Asla başka tarafa bakmıyor. Eli kalçamda duruyor. O mavi gözlerde bir fırtına kopuyor ama ben dışarıda kalıyorum, içeriye bakıyorum, sanki açılmayı reddeden bir pencereden izliyormuşum gibi.

Sonunda kendini yataktan dışarı attığında, midemin dibine bir şeylerin battığını hissediyorum. Benimle yatağında kalmasının iyi bir şey olmadığını fark ettim.

Bu bir vedaydı.

"Uri..."

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," diye

fısıldıyor usulca. İç çekiyorum. "Biliyorum."

URI

"Bu sabah seni rahatsız eden bir şey mi var, ağabey?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Çünkü son bir dakikadır kahve makinesine sanki sana borcu varmış gibi kaşlarını çatıyorsun ve ondan önce de ekmek kızartma makinesine karşı bir garezin var gibiydi." Polly bana küçük bir gülümseme verdi. "Otur. Sana kahveni getireyim."

"Kendimi idare edebilirim."

"Yapabileceğini sanmıyorum. Kahve makinesini camdan fırlatmana on saniye kaldı ve bu gerçekleşmeden önce sabah dozumu almam gerekiyor."

Kız kardeşime bakmak için dönüyorum. Tepe pencerelerinden içeri süzülen sabah güneşinde yaşlanmamış ve ruhani görünüyor. Annemize benziyor. "Ne zamandan beri kahve içiyorsun?"

"Kimse fark etmeden bundan kurtulabileceğimi fark ettiğimden beri."

Suçluluk duygusu içime işledi. Alyssa dün bana tam olarak bunu söylememiş miydi? "Yatılı okulunu seviyor musun?"

Beni kahve makinesinden uzaklaştırdı ve işi devraldı. "Tabii. Sorun değil."

"İyi'yi tanımla."

Omuz silkiyor. "Hayattaki her şey gibi bunun da iniş çıkışları var."

"Orada kalmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Eğer eve dönmek istiyorsan, bunu ayarlayabiliriz. Seni Scotswood Akademisi'ne yazdırabilirim. Buradan arabayla sadece otuz dakika uzaklıkta."

Bana küçük bir bakış attı. "Buna ne sebep oldu?"

"Sadece düşünüyordum-"

"Bu *Alyssa ile konuştuğumun şifresi mi?*"

Yüzüm bir anda buruşuyor. "Her şey onunla ilgili değil." "Yani bu sabah kötü bir ruh hali içinde olmanın nedeni o değil mi?"

"Ben her sabah böyle oluyorum."

"Doğru. Ama bugün daha çok böyleyim."

Gözlerimi deviriyorum ve bana uzattığı kahve fincanını alıyorum. "Dün gece nasıldı bu arada?"

"Ne demek istiyorsun?"

Pol kendi fincanını mutfak adasına götürüyor ve tekrar tabureye tünüyor. "Sadece nasıl olduğunu merak ettim, seni gece yarısından sonra bodrumdan çıkarken gördüğümünden beri bildiğini biliyorum." Ben yine yüzümü buruşturuyorum, o da sırtıyor. "Yakalandım."

"Sadece güvenlik kameralarını kontrol ediyordum."

"Eminim öyledir. Bugünlerde ona böyle mi diyoruz?" "Polina Bugrov."

"Artık itiraf edecek misin? Bu çok açık! Ona *aşıksın*."

Küçük kız kardeşime bakıyorum. Bu kadar yaşlı ve bilge görünmesi hiç mantıklı değil. Kelimeler de mantıklı değil.

"Lanet olsun, Polly-"

"Bir şey bilmek ister misin?" Kahvesini yudumluyor, yüzünü buruşturuyor ve bir doz şeker ekliyor. "Ortalıkta büyük ve maço gibi dolaşıyorsun ama iş duygulara gelince tanıdığım en büyük korkak sensin."

Dişlerimi sıkıyorum. "Ben kimseye aşık değilim."

Kıpırdanırken iç geçiriyor. "Örnek olarak."

Göz teması kurmaktan özenle kaçınarak, "O sadece yanlış insanlarla ilişki kuran rastgele bir kız," diyorum. "O benim için hiç kimse."

"Bu yüzden mi ondan uzak duramıyorsun?" "Bu konuşma burada bitmiştir."

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun, biliyorsun."

"Anlamadığın bazı şeyler var." Yüzü allak bullak oldu.

"On dört yaşındayım, aptal değilim." "Konuşmana dikkat et."

"Oh, *şimdi de* benim dilimi denetlemeyi mi seçiyorsun?" Gülüyor. "O konuda gemi çoktan kalktı ağabey. Sen ve Alyssa gibi."

Bu konuşmanın uzun zaman önce bitmiş olması gerektiğini kendime hatırlatmadan, "Bu da ne demek oluyor?" diye soruyorum.

Polina onunla birlikte oynamaya bu kadar kolay ikna olduğum için sessizce memnun görünüyor. "Onun da sana karşı hisleri olduğu çok açık. Ama sen dürüst olmaya başlayana kadar bu konuda asla açık olamayacak."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Buraya nasıl geldim ben? On dört yaşındaki kız kardeşimden aşk tavsiyeleri alarak mı?

Kahve fincanını alır ve bir veda selamı gibi havaya kaldırır. "Seni seviyorum, Uri. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Sonra mutfaktan çıktı.

İçimi çekerek kahvemi içiyorum. Olması gerektiği kadar sert değil ama Polina'nın şeker eklediği kadar viski ekleme isteğine direniyorum. Güne başlamam gerekiyor ve dikkatimin dağılmasına izin veremem.

İlk işim Sobakin'i soğuk bir köşeye sıkıştırmak olacak.

Son yirmi dört saattir Sobakin'in daha az temkinli *vektörlerinden* biri olan bir ipucunun peşinde olan Stepan'ı arıyorum. "Şu anda bir barda, patron. Birkaç saat önce tezgahın üzerinde sızdı. Ayrıldığında onu köşeye sıkıştırmaya çalışabilirim."

"Şu anda oldukça köşeye sıkışmış görünüyor."

Bir saniye sessizlik oldu. "Efendim... eğer şimdi içeri girersem, bu halka açık olur."

"Güzel. Sobakin'in mesajı açık ve net bir şekilde almasını istiyorum. Bana yerini bildir ve beni bekle. Yakında orada olacağım."

Değişiklik olsun diye *bir şeyler yapıyor* olmanın rahatlığıyla evden çıkmak üzereydim ki bodrum merdivenlerinin hemen önündeki koridorda gizlenen Lev'i fark ettim.

"Lev." İrkildi, ellerini öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Alyssa'yı görmeye mi gidiyorsun?"

İleri geri sallanmaya başlar. "Video oyunları," diye mırıldanıyor. "Video oyunları."

İç çekerek elimi omzuna koyuyorum ve şiddetle geri çekiliyor. "Sorun yok. Sadece aşağı in."

"Kızmayacak mısın?"

Fark eder miydi? Bir şeyi değiştirir mi? Öfkem şu ana kadar bu evde hiçbir şeyin olmasını engellemedi, bu yüzden neden şimdi işe yaramaya başlayacağını anlamıyorum.

"Hayır. Devam et."

Bana kocaman, şapşal bir sırıtış atıyor ve bodruma iniyor. Göğsümde kıskançlığa benzeyen bir ağırlıkla onun gidişini izliyorum. Sonra kendimi zorla evden çıkarıp Stepan'ın beni gönderdiği yere gidiyorum.

Sobakin'i alaşığı etmek için motivasyonlarım her zamanki gibi güçlü. Ailem için intikam. Ben ve kardeşlerim için kapanış. Alyssa için güvenlik.

Ama şimdi, kafamın arkasında beni elimdeki görevden uzaklaştıran bir soru var. Bir kıymık gibi yanlamasına batıyor ve bir türlü çıkarmama izin vermiyor.

Bittiğinde ne olacak?

Mekâna vardığımda Stepan beni dışarıda bekliyor. "Sobakin'in kıdemli yardımcılardan biri değil ama yakın çevrenin sınırlarında yer alıyor."

"O bizim amaçlarımız için yeterince iyi. Kafasının bir kazığa geçirilmesi doğru mesajı verecektir."

Stepan beni bara kadar takip ederken heyecanlı görünüyordu. Ben de öyle olmalıyım. Bu benim alışık olduğum türden bir şey. Bu benim iyi olduğum türden bir şey. Hedefime gittikçe yaklaşıyorum ve yakında Sobakin çizmelerimin altındaki toz olacak. Aynı anda hem ailemin intikamını alabilir hem de kardeşlerimi koruyabilirim.

Peki neden bu kadar tatminsiz hissediyorum? Neden zafer kazanırken başka bir şeyi kaybedecekmişim gibi hissediyorum?

Cevap çok açık. Sobakin gittiğinde ve Alyssa güvende olduğunda...

Gitmesini engelleyecek hiçbir şey olmayacak.

ALYSSA

ALYSSA: Çok özür dilerim. Lütfen benden nefret etme.

Elbette senden nefret etmeyeceğim. Sadece lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?

Lev kulaklıklarını yukarı çıkardı, bu yüzden Elle ile mesajlaşmaya geri döndüm. Açıkçası bunu umursamıyorum. Eğer konuşuyor olsaydık, sesimdeki kargaşayı duyabilirdi ve bu onu sadece panikletirdi.

ALYSSA: Ben iyiyim. Yemin ederim. Güvendeyim.

Bunu çok söylüyorsun. Bu yüzden sana inanmıyorum.

İç çekiyorum. Ona tam olarak nerede olduğumu söylemek çok kolay olurdu. Polisleri olaya dahil ederdi ve ben de bu bodrumdan hemen çıkardım. Bir şey hariç-

Eğer bu olursa, Uri ve benim işimiz biter.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünürsünüz, değil mi? Ama anlaşılan o ki, hiçbir parçam buna inanmak istemiyor. İçimdeki her şey bunun feci bir hata olacağını haykırıyor. Eğer ikimiz için küçük de olsa bir şans varsa, takviye çağırarak bunu yok etmek istemiyorum.

Bu da demek oluyor ki, bunu beklemek zorundayım. Uri'nin bir gün gitmeme izin vereceğine güvenmek zorundayım.

Buna pişman olmam ne kadar sürecektir merak ediyorum.

ALYSSA: İşler biraz karışık, Elle.

LIAM: *Bunun şehrin her yerinde meydana gelen bir dizi cinayet ve garip kazayla bir ilgisi var mı?*

ALYSSA: *Ne demek istiyorsun?*

WeHo'da geçen hafta yanan bir depo vardı. Polisler on bir cesedin kimliğini tespit etti, hepsi de Sobakin adlı mafya adamıyla bağlantılıydı. İki gün önce de yerel bir barda güpegündüz öldürülen genç bir adam vardı.

ALYSSA: *O da mı Sobakin'le bağlantılıydı?*

Haberler böyle söylüyor.

ALYSSA: *Evet, sanırım hepsi bağlantılı. Bu yüzden şimdilik burada kalmam gerekiyor. Bu aynı zamanda düğününe gelemeyeceğim anlamına da geliyor. Çok üzgünüm, Elle. Şu an kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin.*

Hey şimdi, kendinden nefret etme. Bahanelere gelince, korkunç bir mafya elemanı tarafından hedef alınmak oldukça iyi bir bahane.

ALYSSA: *Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?*

Tamamen kurtulmuş sayılmazsın. Şu anda her neredeyse, oradan çıktığında bunu telafi etmeni bekliyorum.

ALYSSA: *Kesinlikle. Yüzde yüz. Ne istersen yaparım. Harika. Ama bu ilk etapta senin çıkmana bağlı. ALYSSA:* *Merak etme. Olacak. Söz veriyorum.*

Sana iyi davranıyor mu?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Yani, kolay cevap "hayır". Ama içimden bir ses Uri'nin de aramızdaki bu durumdan en az benim kadar korktuğunu söylüyor.

ALYSSA: *O iyi bir adam, Elle.*

Öyle olsa iyi olur. Yoksa kışına tekme basarım. Kim olduğu umurumda değil.

Kahkahalarla homurdanıyorum.

"Neye gülüyorsun?"

"Ahh!" diye bağıyorum, kumandayı bırakıyorum ve boynumda bir bükülme yaratacak kadar hızlı dönüyorum.

Lev orada durmuş, ellerini birbirine kenetlemiş ve merakla ekrana bakıyor. "Özür dilerim. Özür dilerim..."

"Sorun yok," diyorum çabucak. "Sorun yok Lev. Özür dilerim. Sadece beni korkuttun. İçeri girdiğini bile duymadım."

Gözleri ekrana kayıyor. "Kim o?"

Ekranı hızla kapatıyorum ve Liam'ın avatarı kayboluyor. "Kimse yok. Sadece bir oyun arkadaşıyla arkadaş oldum, hepsi bu."

Lev'in gözleri büyür. "Bensiz mi oynuyordun?"

"Sadece birkaç dakikalığına. Gerçi tek başıma o kadar eğlenceli değildi." Kumandayı bir kenara bıraktım ve ayağa kalktım. "Bugün nasılsın?"

Lev omuz silkiyor ve tek kelime etmeden ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Bugün nasıl olduğumu sormak ister misin?" Başını sallıyor ve ben de bunu işaret olarak alıyorum. "Burada biraz yalnızım. Ve sıkıldım. Temiz havayı özledim. Ve güneş ışığını. Ve çimlerin üzerinde piknik yapmayı."

Lev bana ihtiyatla bakıyor. "Uri burada olman gerektiğini söyledi."

Tam bu sırada kapı tekrar gıcırdayarak açılır ve Polly kafasını bodrumdan içeri sokar. "Uri'nin bilmediği şey ona zarar vermez. Hadi bir saha gezisine çıkalım."

İkimiz de kararsız görünen Lev'e bakıyoruz. "Uri çok kızacak."

"Uri sana asla kızmaz," diye onu temin ediyorum. "Her neyse, bunu küçük sırrımız olarak saklayalım, olur mu? Sadece sen, ben ve Polly."

Polly temkinli adımlarla ilerler. Lev'in yanında her zaman çok dikkatli davranır. "Eğlenceli olacak Lev."

Lev Polly'yi görmezden gelip bana bakıyor. "Serçe parmak yemini etmek zorunda mıyız?"

"Elbette, serçe parmağı yemini edebiliriz. Neden önce sen ve Polly gitmiyorsunuz?"

Lev ona doğru döner ama gözleri ayaklarının üzerinde sabitlenmiştir. Yine de ender rastlanan bir güvenle ona serçe parmağını uzatıyor. Polly bana tereddütlü bir gülümseme veriyor ve kardeşiyle serçe parmaklarını birleştiriyor.

Hemen ardından ayrılıyor ve bana dönüyor. "Şimdi, sen ve ben."

Çok önemli olan serçe parmak küfürleri aradan çıktıktan sonra Polly bodrumdan çıkış yolunu gösteriyor. O ve ben bunu bir seksek oyununa dönüştürüyoruz ve Lev temkinli bir şekilde gemiye atlıyor. Hatta yer seviyesine indiğimizde kıkırdamaya başlıyor ve gizlice mutfığa giriyoruz.

Tabii ki, oraya vardığımızda, kileri yağmalarken Svetlana tarafından yakalanmamız sadece birkaç dakika sürüyor.

Beni görünce nefesi kesildi. "Bayan Alyssa, bodrumdan çıkmamanız gerekiyor."

Polly tam önüme geçti. "Alyssa burada değil Svetlana," diyor gözlerini kısarak. "Ait olduğu yerde, bodrumda. Sadece Lev ve ben varız, bahçe pikniğimiz için atıştırmalık bir şeyler alıyoruz. Evet?"

Svetlana'nın gözleri benden Polly'ye kayıyor, sonra iç çekip öne doğru eğiliyor. "Evet, Bayan Polly."

Polly neredeyse Svetlana'nın üzerine atlıyor ve onu sıkıca kucaklıyor. "Teşekkürler, 'Lana. Sen en iyisisin."

Bir sürü gülünç derecede sağlıksız atıştırmalık topladıktan sonra, Polly'ye göre kimsenin gitmediği bahçenin batı köşesine doğru yol alıyoruz.

"Kardeşinin her yerde güvenlik kamerası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona hatırlatıyorum. "Bu küçük hapisane kaçamağını bir noktada öğrenecek."

Polly endişemi elinin tersiyle itiyor ve piknik örtüsünü çınarlardan birinin altına seriyor. "Her neyse. Zamanı geldiğinde onunla başa çıkabilirim."

Piknik sepetini yere koyup Doritos ve Milky Ways çıkarmaya başlamasını izliyorum. Her şey boşaltılana kadar bana bakmıyor. "Ne? Bana biraz garip bakıyorsun."

"Neden benim adıma onunla anlaşma yapasın ki?"

"Çünkü biz kızlar b i r b i r i m i z e destek olmalıyız," diyor omuz silkerek. "Ve çünkü... Bence kardeşime iyi gelebilirsin."

Bu beni şaşırttı. Kendimi battaniyenin üzerine bırakıyorum ve Polly'nin bana uzattığı gazozu alıyorum. "Teşekkürler."

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Birlikte takılabileceğin birinin olması çok güzel." "Evet," diye katılıyorum. "Öyle."

URI

Boris Sobakin onun için geldiğimi daha önce bilmiyorduydu, şimdi kesinlikle biliyor. Bunu kanıtlamak için kapısının önünde ölü bir *vor* kafası var.

Yorgun bir şekilde odama çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Oyun odasının önünden geçerken içeriden sesler geldiğini fark ediyorum. Lev'in kalkması için alışılmadık bir geç saat. Kapıyı itip açtığımda onu yerde oturmuş, gözlerini ekrana dikmiş halde buluyorum. Polina hemen arkasındaki kanepeye yayılmış, ellerini yüzünün altına sıkıştırmış. Çocukken de böyle uyurdu.

Kazadan hemen sonra geceleri gizlice yatak odama girdiği bir dönem oldu. Bunun sona ermesinin tek nedeni Lev'in kâbus görmeye başlaması ve güneş battığında bana ondan daha çok ihtiyaç duymasıydı. Ama onu tekrar böyle görmek... beni geri getirdi.

Lev'in yüzüne bir el sallayarak onu varlığımdan haberdar ediyorum. Bana homurdanıyor ama oyununu bitirene kadar kulaklıklarını çıkarmıyor. Polina'nın yanına oturuyorum, bana yer açmak için bacaklarını biraz kenara çekiyorum.

"Sen ve Polly iyi bir gün geçirdiniz mi?" Ona sordum.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama tam olarak anlayamıyorum. *Serçe parmak küfrü* gibi bir şey duyduğuma eminim ama tek çözebildiğim bu.

"Bana anlatmak ister misin, dostum?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. Genelde bu kadar ani davranmaz. "Hayır mı? Eminim bana bu konuda bir şeyler anlatabilirsin."

Gözlerime bakmıyor, bu da yapmaması gereken bir şey yaptığının kesin bir işaretidir. İç çekerek omzunu okşuyorum. "Eğer Alyssa'yı görmeye geldiysen, sorun yok. Başın belada değil."

Hala gerçekten rahatlamadı. Onun yerine Polly'ye bakmaya devam ediyor. "Sana gününden bahsedemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neden?" "Polly ve ben anlaştık."

Tek duyduğum Polly'yle ilerleme kaydettikleri. Eğer bu ikisinin yakınlaşması anlamına geliyorsa, birçok şeyi affetmeye hazırım.

"Madem Polly ile anlaştınız, bugün olanları bana anlatmak zorunda değilsiniz."

Lev bu güvenceyle yatışmış görünüyor. "Size sabahımı anlatabilirim!" diyor coşkuyla.

"Devam et."

"Alyssa'yı görmek için aşağı indim." *Büyük şok.* "Ve video oyunları oynuyordu."

Bu beni şaşırttı. "Alyssa tek başına video oyunları mı oynuyordu? Sen olmadan mı?"

"Evet, gerçekten seviyor. Arkadaş bile edindi."

Kısa kesiyorum, huzursuzluk içimde orman yangını gibi yayılıyor. *Bu mümkün değil.*

"Arkadaş mı

dediniz?" "Hı-hı."

Sonra aklıma geldi. İnsanlarla çevrimiçi bağlantı kurabiliyor. Kullanıcı adlarını aldığı sürece arkadaşlarını ve ailesini bulabilir. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Lev'i ürkütmemek için yavaşça ayağa kalkıyorum. "Dostum, geç oldu. Yatmalısın."

"Polly'yi uyandırayım mı?"

"Hayır, bırakın onu. Rahat görünüyor."

"Senin yatağında uyuyabilir miyim?"

"Evet," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, karşı koymadan. Hazırlanmam gereken başka bir dövüş var.

Lev yatak odama girer girmez ofisime dalıp Alyssa'nın son birkaç hafta içinde yapmış olabileceği tüm konuşmalara erişmek için alt kattaki konsola giriyorum.

Kaydırmanın bana bir faydası yok. Bütün konuşma kutuları temizlenmiş. Her şeyi silmiş. Kayıtları bulmak için sahip olduğumdan daha fazla teknik uzmanlık gerekecek.

Yumruğumu masaya vurdum. "Allah kahretsin!"

Sandalyemden fırladım ve bodruma doğru hışımla indim. *Ona güvenmiştim.* Bodruma dalarken aklımdan geçen tek şey buydu ve Alyssa'nın yatakta dikleşmesine neden oldum.

Yine ince bir slip giymiş ve saçları dağınık. "Neler oluyor?" diye soluk soluğa soruyor. "Sorun Lev mi? Polly iyi mi?"

İlk düşündüğü şeyin onlar olması beni daha da kızdırıyor. Onlar için endişelenmesine *gerek* yok. Onlar onun ailesi değil. O da bizim ailemiz değil.

"Onlar seni ilgilendirmez," diye homurdandım.

Uykusu yüzünden akıp giderken gözleri açılıyor. "Dinle, önemli bir şey değildi, tamam mı?" diyor yataktan kalkarken temkinli bir şekilde. "Sadece birkaç saatliğine yukarı çıktım ve-"

"Ne?"

Kısa kesiyor, belli ki bildiğimden daha fazlasını bildiğimi varsaymış. "Um..."

"Bugün yukarı mı geldin?"

İç geçiriyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, Uri. Önemli bir şey değildi. Gördüğün gibi bodrum katındaki hapishaneye geri döndüm."

"Kimi kullandın?"

Gözleri tekrar bana döndü. "Ben kimseyi 'kullanmadım'. Polly ve Lev-"

"*Polly ve Lev!*" Patladım. "Lanet bodrumdan çıkmak için kardeşlerimi mi kandırdınız?"

Şimdi o da en az benim kadar kızgın görünüyor. "*Beni* görmeye geldiler. Birlikte biraz yukarı çıkmaya karar verdik. Ve harikaydı! Lev ve Polly iyi anlaştı, güldük, konuştuk. Harikaydı ve bunun için beni suçlu hissettirmene izin vermeyeceğim."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Tükürdüm. "Sana ihtiyacımız olduğunu mu sanıyorsun? Sen lanet olası Bugrov kardeşlere fısıldayan kişi değilsin."

Yüzü asılıyor, çenesi geriliyor ve gözleri parlıyor. "Öyle bir şey olduğumu iddia etmiyorum. Ama o iki çocuğun beni aramasının bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Sıkıldılar, hepsi bu. Sıkıldıkları için sizi arıyorlar. Tıpkı benim yaptığım gibi."

Tüm vücudu gerildi. Sonra bir yastık kaptı ve bana fırlattı. "Çık dışarı! Bodrumumdan çık!"

Muhtemelen onu dinlemeliyim. Bu tartışma için fazla stresli ve sinirliyim. Ama onun kazanmasına da izin vermeyeceğim.

Oyun alanına doğru ilerledim, Xbox'ı prizden çıkardım ve kablolar kopmuş atardamarlar gibi yere sarkarken ona döndüm. "*Bu ne* zamandır devam ediyor?"

Yüzü farkındalıkla dalgalanıyor. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

"Cevap ver bana."

İrkiliyor, sanki biri ona elektrik vermiş gibi tüm vücudu geri tepiyor. "Masumdu, tamam mı?"

"Kiminle irtibata geçtin?"

"Elle. Konuştuğum tek kişi o ve ona hiçbir şey söylemedim." "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet!" diye yüksek sesle bağıyor. "Evet, buna inanmanızı bekliyorum, çünkü gerçek bu. Onunla geçen hafta temasa geçtim! Eğer ona bir şey söylemiş olsaydım, polisler günler önce burayı basmış olurdu."

Gözlerimi kısıyorum. "Madem konuşmalar tamamen masumdu, o zaman neden sildiniz?"

"Kendini koruma," diye fırlattı bana. "Çılgına dö n e c e ğ i n i biliyordum. *Şu anda yaptığın gibi.*" "O

zaman neden yaptın ki?"

"Çünkü o benim *arkadaşım*, Uri. O benim en iyi arkadaşım ve yarın evleniyor ve ben orada olamayacağım." Dudaklarından bir hıçkırık kaçır ama devam eder. "En iyi arkadaşımın düğününde olamayacağım çünkü burada *seninle* kapana kısıldım. Ona en azından bir açıklama borçluydum. Evet, kurallarınızı çiğnedim ve onunla iletişime geçtim ve bunu yaptığım için de çok şanslısınız çünkü polise başvurup kayıp ihbarında bulunmanın eşliğindeydi!"

Hamile sessizliğini bozmamı beklerken göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Öfkeyle ileri atıldım ve onu duvara doğru ittim. Ama bu sefer farklıydı. Nazik değilim ve olmaya da çalışmıyorum. Ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Tehlikeli olduğumu bilmesini istiyorum.

Elim boğazına dolanırken gözleri kocaman oluyor. "Benim bölgemde mahremiyet hakkın yok," diye hırlıyorum. "Burada hiçbir şeye hakkın yok."

"Canımı... yakıyorsun..."

Sesi kısık ve titriyor ama yine de elimi çekmiyorum. Gözleri yaşlarla dolu ama onları yüzümden hiç çekmiyor. Bir yerde,

O derin cerulean gözlerin ortasında, işleri çok ileri götürdüğümü görebiliyorum. Asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aştım.

Ve şokun yerini korkuya bıraktığını gördüğümde, işte o zaman haklı olduğumu anlıyorum. İçimdeki tüm öfke büzüşüyor. İçimdeki hayvan geri çekiliyor.

Ama artık çok geç. Çok geç.

Elimi bırakıp geri çekiliyorum. Sanki boğazını koparmamdan korkuyormuş gibi boğazını tutuyor. Geniş, suçlayıcı gözlerle bana bakıyor.

Onlarda kendimi görüyorum. Bir kardeş, bir *pakhan* ya da sevdiklerini koruyan dürüst bir adam değil.

Sadece kontrolünü kaybeden çaresiz bir korkak.

ALYSSA

Bodrum kapısının çarpması silah sesi gibi geliyor.

Hıçkırıklar derin, gırtlaktan ve çaresizlikle sırlıslam gelirken yere doğru kayıyorum. Bacaklarımı yukarı çekiyorum, başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve vücudumdaki tüm suyu dışarı atana kadar ağlıyorum.

Buradan çıkmam lazım. Buradan defolup gitmeliyim.

Kendi hıçkırıklarımın arasından duyabildiğim tek şey bu. Bana dokunduğu yer boynumu acıtıyor. Sanki derimin ilk katmanını yakmış gibi hissediyorum ve şimdi açıkta ve savunmasızım. Geri kalan her yerim de böyle hissediyor. En ufak bir rüzgâr beni devirebilir.

Burada böyle olacağımı hiç düşünmemiştim. Elbette, Uri tehlikeli, güçlü ve bazen saldırgan. Ama *bana* asla zarar vermez. *Beni* asla tehdit etmezdi. Kendimi güvensiz hissettirecek hiçbir şey yapmazdı.

Ama az önce yaptı.

İşte o kazanılmamış güven, toz olup gidiyor. Ve bunun ardından elimde ne kaldı? Hiçbir şey. Seçeneğim yok, orası kesin.

Bunu yapmak zorundayım. Sadece kendim için değil.

"Senin için de," diye fısıldıyorum, bacaklarımı göğsümden uzaklaştırarak hâlâ düz olan karnıma bakabiliyorum.

Elimi karnıma koyuyorum ve içimde büyüyen hayatı hissetmeye çalışıyorum. Ağrıyan göğüslerimin, midemin bulanmasının ve regl olmamamın stres belirtilerinden daha fazlası olduğu gerçeğini kabulleneli yirmi dört saat oldu.

Bunu doğrulamak için bir doktora ihtiyacım yok. Tüm o önlemlerin bir boka yaramadığını anlamak için hamilelik testine ya da Plan B kutusunu yakından okumaya ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey içimdeki bu his. İster bulantı deyin, ister içgüdü. Kahrolası karma deyin, bilmiyorum.

Sadece Uri Bugrov'un bebeğini taşıdığımı biliyorum.

Ertesi gün garip bir şekilde sakın ve odaklanmış hissederek uyanıyorum.

Geç saatlere kadar uyuyamadım ama en azından gece boyunca uyudum. Rüya görmeden ya da çiş molası vermeden, gerçekliğe geri döndüğümde kendimi... tazelenmiş olmasa da en azından hazır hissediyorum. Harekete geçmeye, bir şeyler *yapmaya hazır*.

Dış dünyayla tek bağımı kopararak oyun istasyonundan uzak durdum ve Lev'in kaçınılmaz ziyaretini bekledim. Kahvaltıdan hemen sonra ortaya çıktı, nefesi süt ve şekerli mısır gevreği kokuyordu.

"Günaydın Lev. Nasılsın?"

Beni içine çekerken yüzü buruşuyor ve bakışları boynumdaki morluklara kayıyor. Onu suçlayamam; sabahın büyük bir kısmını boğazımı saran agresif mor-mavi çizgilere bakarak geçirdim. Hissettiklerinden çok daha kötü görünüyorlar, ama planımın amacı için, bununla iyiyim.

"Ne oldu?" diye sorar, hemen telaşlanır. "Ben, şey... bilmiyorum. Sanırım sadece bir kızarıklık."

Kafası karışmış görünüyor. "Rash?"

"Deri döküntüsü. Birkaç gün içinde geçer, endişelenme."

"Acıyor mu?"

"Daha çok acıtıyor. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Yüzündeki kasvetli ifadeye hüznle gülümsüyorum. Bu adamın içinde çok fazla sevgi var. Hayatın ona bu kadar zalimce davranmış olması haksızlık. "Lev, bana bir iyilik yapabileceğini düşünüyor musun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Hoşuna gitti mi?" "Bugün yine üst kata çıkmama izin verir misin?"

Tereddüt ettiğini hemen anladım. Yanağının içini çiğnerken parmakları seğiriyor. "Bilmiyorum..."

"Sadece kısa bir süre için olacak," diye söz veriyorum ona. "Sadece çok küçük bir parça."

Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Burada sadece video oyunları oynayamaz mıyız?" İşte o zaman gözleri oyun istasyonuna, daha doğrusu istasyonun eksikliğine takılıyor. Çenesi dehşetle düşüyor. "Ne oldu?"

"Senin... kardeşin her şeyi ortadan kaldırdı."

Lev sanki bir suç mahallini inceliyormuş gibi biraz daha yaklaşıyor. "Bu hiç hoş değil," diye homurdanıyor kısık bir sesle, vücudu ileri geri sallanmaya başlıyor. "Xbox'ım... Xbox'ım... X'im-"

"Lev? Alyssa?"

Polly kapıda belirince arkamı döndüm. İçeri giriyor, Lev'e ve oyun istasyonuna bir göz atıyor, sonra boynumdaki morluklara bakıyor ve gözleri taş gibi sertleşiyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana garip bir şekilde Uri'ninkini hatırlatan alçak ve tehlikeli bir sesle.

Derin bir nefes alıyorum ama boğazıma takılan ani, beklenmedik hıçkırıkla mücadele ediyorum. *Sakin kalmak için çok fazla.* "Ben, uh..."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum, ki bu da her şeyin raydan çıkması için yeterli oluyor. Polly öne doğru adım atıyor ve kolumu tutuyor. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor o kadar yatıştırıcı bir sesle ki, oracıkta yıkılabilirim. Beni durduran tek şey Lev. Zaten yeterince üzgün. Beni ağlarken görmek onu çileden çıkarabilir.

"Lev, neden üst kattaki oyun odasına gidip orada oynamıyorsun?"

Onu görmezden gelir ve Uri'nin konsolu sökerken devirdiği video oyunları yığınınını karıştırmaya başlar.

"Bunu sana kardeşim mi yaptı?" Polly bana fısıldıyor. Elini hâlâ dirseğıme koymuş durumda ama bu beni yere bastırmak yerine titrememe neden oluyor.

Yavaşça kendimi ondan kurtarıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. "Olduğundan çok daha kötü görünüyor."

"Ona inanamıyorum."

"Polly, bu senin kavgan değil."

"Sana böyle davranamaz. Özellikle de onun-" Kısa bir süre durdu ve derin bir nefes aldı. "Senin için ne yapabilirim? Benden bir şey iste, senin olsun."

Muhtemelen bana bir fincan çay ya da buz torbası isteyip istemediğimi soruyor; on dört yaşındaki bir çocuk için makul, yapılabilir bir şey. Ama buz torbası beni iyileştirmez. Çay beni kurtarmaz.

Buradan çıkmak

zorundayım. "Bu büyük bir

istek," diye uyarıyorum onu.

Polly başını sallar. "Her şeyi söyledim. Söyle bana."

"Gitmek zorundayım Polly. Artık burada kalamam. Eğer kalırsam..." Hıçkırıklarımı bastırmayı başardım ama yine de Lev'den meraklı bir bakış aldım. "Özür dilerim; sana sormamam gerektiğini biliyorum. Seni araya sokmak istemiyorum ama-"

Tekrar kolumu tuttu. "Sana yardım

edeceğim." "Gerçekten mi?"

Polly hararetle başını sallar. "Evet." Sesini alçaltıyor. "Ama hızlı hareket etmeliyiz ve Lev bunu bilemez."

"Tamam. Evet, elbette. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız."

"Lev'i üst kattaki eğlence odasına çıkmaya ikna edebilirsen, sanırım oradan bir plan yapabilirim. Seninle orada buluşuruz."

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak bodrum merdivenlerinde kaybolmadan önce bana düşünmem için fazla zaman vermiyor. Lev'e dönüyorum ve temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. "Oyun köşen için çok üzgünüm Lev."

Yaklaştığımda irkiliyor. "Xbox'ım..." diye tekrarlıyor.

"Üst katta daha güzel bir Xbox'ın var," diye hatırlatıyorum ona. "İçinde bir sürü daha iyi oyun var. Aslında daha havalı oyunlar. Belki yukarı çıkıp onlara bakabiliriz?"

Lev bir an için bunu düşünür. Sonunda isteksizce de olsa başını sallıyor. Onu merdivenlerden yukarı, zemin kata doğru yönlendiriyorum. Neredeyse Svetlana'yla yolumuz kesişecekti ama o bizi görmemiş gibi davranarak bitişikteki bir odaya girdi.

Eğlence odasına gittiğimizde Lev oldukça sakinleşiyor. O kadar titriyorum ki önümü zar zor görebiliyorum ama onun için bir oyun başlatmayı başarıyorum.

Köşede cenin pozisyonunda oturup Polly'yi beklemeye hazırım. Ama Lev'in böyle bir niyeti yok.

"Lütfen?" diye yalvarıyor. "Benimle oynayacağını söylemiştin."

İç çekerek bir oyun kumandası alıyorum ve oyunla ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Ama tüm bu süre boyunca kapıyı izleyip Polly'nin gelmesini bekliyorum.

Sonunda ortaya çıktığında üst üste ikinci yarışımı da kaybetmişim. Kapıyı iterek yüzünün bir kısmını gösterecek kadar açtı ve dışarıda ona katılmamı işaret etti. Lev'e endişeyle bakarak kontrol cihazımı yere bıraktım.

"Lev, tuvaleti kullanmam gerek. Bana birkaç dakika verebilir

misin?" O da kumandasını yere bırakıyor. "Kaç dakika?"

Çaresizce olduğum yerde dönüyorum. "Um... birkaç tane. Uzun sürmez." Kendimi ona yalan söyleyen bir canı gibi hissediyorum ama bu fırsat penceresinin daha ne kadar açık kalacağını kim bilebilir? Ve bebeğimi düşünmek zorundayım. Elim karnıma doğru seğiriyor ama içgüdümü bastırıp ayağa kalkıyorum. "Oynamaya devam et, tamam mı? Uzun sürmez. Sadece oynamaya devam et. Hemen döneceğim. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Kendimi tekrarladığının farkındayım ama sinirlerim beni gereğinden fazla gevezeliğe itiyor.

Ben sıvışmayı başardığımda Polly eğlence odasının dışında bekliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Çevrenin güney tarafındaki kameraları devre dışı bıraktım," diye açıklıyor yaşının çok ötesinde bir sakinlikle. "Ve kuzeydoğu köşesinde bir şaşırtmaca ayarladım. Onu patlattığım anda güney çitinden kaçmakta özgür olacaksın."

"Neyi ayarlayayım?"

Kendine küçük, muzip bir sırıtma izni veriyor. "Depoda geçen yılbaşından kalma havai fişekler buldum. Seni çitlere götürdüğümde onları patlatacağım. Bu ses hareket etmeniz için bir işaret olacak. Hadi, daha az açıklama, daha çok kaçış."

Sürekli omzumun üzerinden bakıyorum, çalışanlardan biri tarafından fark edileceğimizden endişeleniyorum. Polly endişemi görüyor. "Merak etme," diyor. "Hizmetçilerin hepsi mutfakta dedikodu yapıyor."

Burundan gelen bir kahkahayı bastırıyorum. *Merak etme, o lanet gün gelecek.* Doğal hayatımın geri kalanında Uri Bugrov için endişeleneceğim.

Çok geçmeden evin güney tarafının en uzak köşesine vardık; burası eskiden Uri ve Lev'i futbol oynarken gözetlediğim çimlere bakan oturma odalarından biriydi. Polly, güvenliğin duvarları süsleyen büyük cumbalı pencerelerden beni görmemesi için eğilmemi sağlıyor.

"Seni burada bırakacağım, tamam mı? Sinyali duyana kadar gözden uzak dur."

Yanımdan geçerken kolunu tuttum. "Polly, sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bana üzgün bir gülümseme veriyor. "Kardeşimi seviyorum ama kadınları bodruma hapsedemez. Sebebi ne olursa olsun. Benim gözetimimde olmaz."

"Harikasin, bunu biliyor musun?"

Kapıdan çıkarken yüzü kızarıyor. Eğilip havai fişeklerin patlamasını bekliyorum. Mide bulantısı yine çirkin başını kaldırıyor, sanki içimdeki hayat da benim kadar korkmuş gibi.

Sorun yok küçüğüm, diye düşünüyorum, düşüncelerimi rahmime doğru ışınlıyorum.

Bunu senin için yapıyorum. Her şey yoluna girecek.

Ama sessizlik sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam ediyor. Arada bir pencereden dışarı bakıyorum. Çimenliğin iki yanında iri yarı iki güvenlik görevlisi var. Düzenli aralıklarla karşıya geçiyorlar, turlarını atarken bir ileri bir geri tarıyorlar.

Saniyeler geçtikçe bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlıyorum. Biri Polly'yi durdurdu mu? O iyi mi? Başını şimdiden belaya mı soktum?

Kapı kayarak açılıyor ve eminim ki gelen o olacak, havai fişekleri patlatamadığını ve tüm planın suya düştüğünü söylemek için geri dönecek. Polly olmaması dışında. O-

"Lev?"

Gözleri bana dikildiğinde geniş ve meraklı. "Ne yapıyorsun sen? Neden yerde oturuyorsun?"

Tek düşünebildiğim, *boku yediğim.*

ALYSSA

"Lev, neden oyun odasına geri dönmüyorsun?"

Başını sallar. "Benimle gelmezsen olmaz." Elleri titriyor ve genellikle inatçı ruh hallerinden birinde olduğu anlamına gelen dudaklarını büzmüş bir ifade takınıyor. Belli ki şu anda dünyada ihtiyacım olan son şey bu.

"Şu anda yapamam Lev. Yapmam gereken bir şey var." "Ne yapman gerekiyor?"

"Bu, şey... karmaşık. Oyuna geri dönebilir misin-"

"Hayır!" diye bağılıyor agresif bir şekilde. "Hayır, hayır, hayır. Benden kurtulmak istiyorsun!"

Hiç düşünmeden ayağa fırlıyorum. "Hey, şimdi, şşşt, sakın ol, Lev. Senden kurtulmak istemiyorum. Ben sadece-"

BOOM. BANG. POP. BANG.

Lev ellerini kulaklarına kapatır, kış üstü yere düşer ve sağa sola sallanmaya başlar. "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Lev," diye yalvarıyorum. "Lev, sakın ol! Onlar sadece havai fişek, tatlım. Sorun yok."

Ama bu iyi değil. Çünkü kendini kaybediyor ve ben de yardım etmek istiyorum ama daha fazla kalırsam kaçma şansımı da kaçıracam.

Dışarı bakıyorum ve patlamaların olduğu yöne doğru koşan güvenlik görevlilerini görüyorum. Çimenler boş ama uzun süre öyle kalmayacağını biliyorum.

"Lev, lütfen. Onlar sadece havai fişek. İyi olacaksın. Söz veriyorum!" Ama beni duyduğundan bile şüpheliyim. Hâlâ ellerini kulaklarına sımsıkı kapatmış durumda. Ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışarak olduğum yerde dönüp duruyorum.

Kalıp Lev'le mi uğraşacaksın?

Yoksa bırakıp iyi olmasını mı umalım?

Sadece ben olsaydım, ikincisini seçerdim. Polly'nin tüm çabalarına rağmen Lev'i o halde bırakmayı kabul edemezdim.

Ama artık sadece ben *değilim*. Düşünmem gereken bir bebeğim var.

"Özür dilerim Lev," diyorum sesimde kalbi kırık bir aksaklıkla. "Çok özür dilerim."

Sonra gözyaşlarımı tutamayıp döndüm ve kapıdan dışarı fırladım. Merdivenlerden iniyor, yan çıkıştan çıkıyor, çimlerin üzerinden olabildiğince hızlı geçiyorum, rüzgar yanaklarımdaki gözyaşlarını kurutuyor. Oraya ulaştığımda, sonsuzluk gibi gelen çitleri ilk seferinde yaptığım gibi tırmanıyorum. Lev'in beni dışarıda takip ettiğini fark ettiğimde çitin tepesindeydim.

"Gidemezsin!" diye feryat ediyor. "Gidemezsin! Geri gel."

"Lev, lütfen içeri dön," diye bağıryorum, bir bacağım özgürlüğe, diğer bacağım ona doğru tüneyerek. "Kardeşlerinle birlikte kalmalısın."

Peşimden çitlere tırmanmaya başlarken beni dinlemiyor gibi görünüyor.

Kendi başına binmeye çalışacağını düşündükçe gözlerim kararıyor. *Eğer düşerse.*

"Hayır, hayır, Lev! Lütfen, beni takip edemezsin. Dur. Geri dön."

Nefesinin altında hızlı hızlı mırıldanıyor ve dinlemeyi reddediyor. Umutsuzca önüme bakıyorum. Uzaktaki birkaç muhafızı görebilecek kadar yüksekteyim. Neyse ki şimdilik bana arkalarını dönmüş durumdalar ama bu daha fazla süremez.

Ona doğru uzanmaya başladım ama tam uzanırken ayağım kaydı ve

dengemi kaybettim. "Kahretsın!" Dengemi kaybedip çitin diğır tarafına yuvarlanırken haykırıyorum,

"benim" tarafım olarak düşünmek gittikçe zorlaşıyor.

Ağır bir şekilde yere iniyorum, ciğerlerimdeki hava patlıyor. Ayağa kalkamayacak ya da bir şey söyleyemeyecek kadar başım dönüyor, bu yüzden Lev bir dakika sonra yanıma yere düştüğünde zar zor itiraz edebiliyorum.

"Eve geri dönmelisin," diyorum sert bir sesle ama nefes nefese, onu çitlere doğru itmek için elimden geleni yapıyorum.

Kaşlarını çattı. "O zaman sen de gelmelisin."

"Bu işler böyle yürümez! Ben geri dönemem ama sen dönebilirsin."

"Hayır."

Yaklaşan sesler duyuyorum. Bu da resmen zamanımın tükendiği anlamına geliyor. Lev peşimdeyken dönüp evime doğru koşmaya başlıyorum.

Arka kapıya doğru koştururken mutfak camlarından birinin kırık olduğunu fark ediyorum. İçeri bir adım attığımda yıkımın tek işaretinin bu olmadığını görüyorum.

Evim alt üst oldu.

Eşyalarım her yere saçılmış. Yerde kırık camlar, kırık tabaklar var. Dolaplar ve çekmeceler bir kenara atılmış. Kanepe paramparça olmuş, dolgu malzemeleri her düz yüzeyin tozunu taze kar yağışı gibi alıyor.

Bunu Uri mi yaptı? Yoksa başka biri mi yaptı?

"Burası çok dağınık," diyor Lev tiksintiyle.

Nefes al, Alyssa. Nefes al. Oyalanacak zamanım yok. Birkaç gerekli şeyi alıp buradan gitmeliyim.

Akılsızca bir şeyler kapıyorum. Tabletimi, girişteki masanın üzerinde duran pasaportumu, diğer rastgele şeyleri. Lev her hareketimi gölgeliyor.

Tableti bulabildiğim ilk sırt çantasına yerleştirmeden önce şarjının dolu olduğundan emin olmak için kontrol ederken Lev, "Artık eve gitmek istiyorum," diye yakınıyor.

Çalışıyor. *Tanrı'ya şükür*. Para çekebileceğim, uçak bileti alabileceğim, Elle'e mesaj atıp yardım etmek için ne yapabileceğini öğrenebileceğim. Bu benim son can simidim.

"Artık eve gidebilir miyiz?"

Panik beni aşırı terletiyor. Terimi gözlerimden siliyorum ve onun elini iki elimle sıkıyorum. "Lev, orası *senin* evin. Benim değil. Gitme vaktim geldi."

Sanki bu gerçeği değiştirecekmiş gibi başını sallıyor. "Bodrum artık *senin* evin. Paylaşmayı düşünmüyorum..."

O çok tatlı; ona karşı bu kadar acımasız olmaktan nefret ediyorum. Ama panik, sabırsızlığımı dizginlememe yardımcı olmuyor. Evden arka kapıdan çıkıyorum ve dolambaçlı bir yoldan ana yola çıkıyorum.

Taksi çağırmadan önce bir süre yürümem gerekecek. Ama Lev beni takip ederken bunu yapamam.

Veda etme vakti geldi.

Çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ve ona döndüm. "Lev, gerçekten üzgünüm ama *seninle* geri dönemem."

Kalp kırıcı bir şekilde kafası karışmış görünüyor. "Neden olmasın? Sen artık bize aitsin. Bize aitsin!"

Uzaktan bir motor sesi duyuyorum. Belki otoyola kadar otostop çekip oradan kaçabilirim. *Pencere kapanıyor, Alyssa. Ya şimdi ya da asla.*

"Gitme!" dediğimde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Lütfen gitme."

Motorun sesi yükseliyor. *Seçimini yap, Lys. Şimdi ya da asla. Şimdi ya da asla. Şimdi ya da-*

"Oh, Lev. Çok özür dilerim. Ben sadece..."

Baş parmağımı uzattım. Araba durdu. Ama Lev'in anlamasını sağlamak için o kadar çaresizim ki neler olduğunu göremiyorum. Arabadan inen iki adamı tam tepemize gelene kadar fark etmedim.

*Siyah
silahlar.*

*Siyah
maskeler.*

Kara niyetler.

Önce Lev'i yakaladılar. Çığlık atmasını bekliyorum. Bağırmasını. Tekmelemesini. Dövüşmesini. Çıldırmasını. Herhangi bir şey. *Herhangi bir şey.*

Ama tartaklanmanın şoku onu tamamen susturur. Maskeli adamlar onu tuttuğu anda Lev katatonik hale gelir. Kendi içinde kaybolur. Işıklar yanıyor ama evde kimse yok.

Bu yüzden bir çentik atıyorum. Çığlık atıyorum. Bağırırım. Tekmeliyorum. İkimiz için de karşılık veriyorum.

Bu yeterli değil.

İkinci adam silahını Lev'in şakağına doğrulttu ve gözlerimin içine baktı. "Dur yoksa beynini dağıtırım."

Panik boğazımda bir delik açarken ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum. "Lütfen yapmayın!" Nefes nefese kaldım. "Lütfen ona zarar verme. Sana yalvarıyorum."

Lev'i mengeneyle kavrayan adamın sesi yüksek, genizden geliyor. Lev'in kafasına silah dayayanın sesi ise daha kalın ve emredici. Maskelerindeki deliklerden ikisinin de gözlerini görebiliyorum ama ikisi de uzaktan sempatik görünmüyor.

"Lütfen, her şeyi yaparım. Sadece gitmesine izin ver."

"Herhangi bir şey, ha?" diye soruyor genizden gelen. "Belki sikimi emersen, bunu düşünebilirim."

Lev'e bakıyorum. Yüzü tamamen boş. Donmuş gibi ayakkabılarına bakıyor.

"O tehlikeli değil. Karşılık vermeyecek!"

Silahı tutan pislik bir an Lev'in yüzüne bakar. "Evet, kız haklı. Onu minibüsün arkasına tıkın. Aptalın teki o. Beyin ölümü gerçekleşmiş, patron öyle dedi. Crash onu aptala çevirmiş."

Kanım hemen kaynıyor. Vahşi bir ölüm perisi gibi çığlık atarak pençelerimi boğazına geçirdiğimde mantıklı düşünme yetimi kaybediyorum.

Neredeyse, neredeyse, neredeyse işe yarıyor. Verdiğim tepki onu o kadar şaşırtıyor ki, yana doğru sendeliyor ve kolu bana doğru dönüyor. Silahı tutan elin o olduğunu bir an geç fark ediyorum. Silahın siyah ağzı yaklaştıkça yaklaşıırken dehşet içinde izleyebiliyorum ve-

BANG.

Kafa derimi birkaç santimle ıskalayan bir kurşunun yakıcı sıcaklığını hissediyorum. "Kahretsin!" diye küfrediyor genizden gelen. "Acele et dostum; buradan siktir olup gitmeliyiz."

"Lev!" Çığlık atıyorum. "Lev-hayır! Hayır, hayır, *hayır!*"

"Zamanımız yok. Kızı bırak. Onu yakaladık!"

Tekerleklerin gıcırtısını duyuyorum; silahın namlusunu görüyorum. Ama yine de iki maskeli adama doğru koşuyorum.

BANG.

İkinci kurşun ilkinden daha yakındı. Üç kolumun arkasını sıyrıyor, giysilerimi ve derimin ilk katmanını yırtacak kadar yakın. Kızgın bir damga gibi acı patlıyor ve beni çakılların üzerinde dizlerimin üzerine çökertiyor. Yine de minibüse doğru sürünmeye çalışıyorum.

Ama artık çok geç.

Arka kapı Lev'in donmuş yüzüne çarparak kapanıyor. Minibüsten çıkan gri egzoz dumanı havayı dolduruyor ve ciğerlerimi yakıyor.

Ve minibüs Lev'i de yanına alarak hızla uzaklaşır.

URI

Lev var.

Polly aradığında bana böyle söyledi, histerik bir şekilde ağlıyor ve Lev'in kaçırılmasından kendini sorumlu tutuyordu.

İlk tepkim inkâr oldu.

Bu mümkün değil. Lev evden hiç çıkmaz, hele araziden hiç çıkmaz. Bu şekilde açığa çıkacak kadar uzun süre dışarı çıkmaya cesaret edemezdi. Polly her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini açıklayabilecek kadar akli başında olana kadar beklemek zorundaydım.

Alyssa kaçmak istedi. Ona yardım ettim. Ve Lev, Alyssa'yı takip etti.

İnkâr şoka dönüştü. Şok öfkeye dönüştü. Ve öfke o kadar yoğun, o kadar karanlık, o kadar yıkıcı bir şeye dönüştü ki, tüm dünyayı ateşe vermeye hazırdım.

Nikolai yolcu koltuğunda, ben yolda saatte yüz yirmi mil hızla ilerlerken kolçağa tutunuyor. Bana yavaşlamamı ya da dikkatli olmamı söylemeyecek kadar ileri görüşlü, çünkü muhtemelen ona siktir olup gitmesini söyleyeceğimi biliyor.

Arabadan atlayıp hışımla eve girdiğimde arabanın hâlâ hareket ettiğinden oldukça eminim. Öfkeden zaten çılgına dönmüştüm ama Alyssa'yı oturma odasında yerde oturmuş, gözyaşları yüzüne akarken ve Polly'nin kolları ona sarılmış halde görmek beni daha da çılgına çevirdi.

"Kalk lan ayağa!" Hırladım.

Polly'nin gözleri büyür ama Alyssa neredeyse olacakları kabullenmiş gibidir. Polly'yi nazıkçe silkeliyor ve tek kelime bile etmeden ayağa kalkıyor.

"Sadece dalga geçtiğimi mi sandın?" Tecrübelerimden öğrendiğim alçak bir sesle, çığlık atmaktan daha etkili bir şekilde talep ediyorum. "Seni burada *istediğim için mi* tuttuğumu sandın?"

İrkildi. "Özür dilerim-"

"'Özür dilerim' mi?" Bir adım geri atıyor ama onu o kadar kolay bırakmayacağım. Kolunu yakalayıp kendime doğru çeviriyorum. Yarım bir inilti çıkarıyor ama tam olarak çıkmasını engellemek için dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırıyor. "*Üzgün müsün?* Hayır, üzgün olamazsın. 'Özür' Lev'i geri getirir mi? 'Özür dilemek' onu tehlikeden uzaklaştırır mı? Yapar mı-"

"Uri!" Polly elimi Alyssa'dan çekmeye çalışıyor. "Dur! Ona zarar veriyorsun." Bırakmayı reddediyorum. "*Seninle* sonra ilgileneceğim."

Kız kardeşimin yüzündeki kurumuş gözyaşı izlerinden onun da ağladığını anlayabiliyorum. "Neden benimle şimdi ilgilenmiyorsun?" diye hırslıyor.

"Polly," diye araya giriyor Alyssa küçük bir sesle, "sorun yok. Bu işe karışma."

"Hayır!" diye ısrar ediyor şiddetle. "Bunun suçunu tek başına üstlenmene izin vermeyeceğim. Ben de sorumluyum."

"Evet, öylesin. Bunu yapmasına neden yardım ediyorsun ki?" Homurdanıyorum. "Sana onu orada tutmak için bir sebebim olduğunu söylemiştim."

"Ve ben bunu yemedim," diye tersliyor Polly bana. "Yetkinin sende olması pislik yapabileceğin anlamına gelmez."

Nikolai'yi çevresel görüşümde görebiliyorum, kapının yanında duruyor, her şeyi içine çekiyor. Bazen onu susturamıyorum. Ama desteğe ihtiyacım olduğunda, sessizce orada duruyor. Hay sikeyim.

"Senin yüzünden Lev'e sahipler!" Sesim yükselirken tükürüyorum. "Senin yüzünden o gerçekten tehlikede! İnsan içine çıkmayı bile beceremiyor, Polly. Şimdi en büyük düşmanımın elinde ve-

Öfkeli kaşları çatılmaya başlar. Ağzı aşağı dönüyor; çenesi titriyor. Önce yavaşça, sonra bir anda yıkılıyor, öyle büyük gözyaşlarına boğuluyor ki nefesinin altında tekrar tekrar ne mırıldandığını anlamam biraz zaman alıyor.

"Hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam. Bu..."

"Hayır, değil," diye araya giriyor Alyssa ciddiyetle, Polly'yi omuzlarından tutarak. "O benim. Özür dilerim. Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım."

"*Doğru*," diye tersliyorum onu. "Yapmamalıydın. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Kolundan tutup sertçe Polina'dan ayırıyorum. Nikolai geçmemize izin vermek için kenara çekiliyor. Kız kardeşimin arkamda bir şeyler haykırdığını hissedebiliyorum ama onu engelliyorum. Zihnimde, asla yaklaşmaması gereken sınırları aşmaya devam eden küçük *narushitel'den başka bir şey yok.*

Ben Alyssa'yı bodruma sürüklerken Nikolai Pol'le ilgilenmek için geride kalıyor. Aslında onu sürüklememe hiç gerek yok. Tek kelime etmeden kendi isteğiyle geldi.

Onu bodruma doğru öyle sert döndürüyorum ki neredeyse tökezliyor. Ayakta kalmayı başarıyor ve olduğu yerde yavaşça dönüyor. Gözleri yeni yaşlarla buğulanmıştı.

"Uri." Sesi neredeyse fısıltı gibi, o zaman neden bağıırıyormuş gibi hissediyor? "Çok özür dilerim."

Daha iyi bir adam merhamet edebilirdi. Ama şu anda affetme kapasitem yok. Ben daha iyi bir adam değilim. Asla da olamayacağım.

Uzun bir süre ona baktım. Sonra pişman olacağım bir şey yapamadan kapıyı suratına çarpıyor ve hışımla üst kattaki ofisime çıkıyorum.

İçeri girdiğimde Nikolai çoktan oradaydı. "Polly?"

diye sordum. "Odasında. Bu konuda oldukça üzgün."

"Olması gerektiği gibi. Benim yerime Alyssa'yı seçtiğine inanamıyorum." Nikolai ihtiyatlı bir kaş kaldırdı. "Her şey seninle ilgili değil, Uri."

"Bunu senden duymak büyük zenginlik." Nikolai karşılık vermek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırarak tartışmayı olduğu yerde durduruyorum. "Bu kardeş rekabeti saçmalığı için vaktimiz yok. Lev'i geri almak için bir plan yapmalıyız."

Nikolai iç çeker ve başını sallar. "Hızlıca içeri girmeliyiz."

"Hızlı ve acımasız. Ama temas kurmak zor olacak. Sobakin haftalardır inzivaya çekilmiş durumda."

"Bu da bizim ona gelmemizi istediği anlamına geliyor."

Yapmak istemediğim şey tam olarak buydu. İlk hamleyi yapması için onu zorlamak istedim. Ama şimdi, tüm dinamik değişti. Güç tekrar Sobakin'in lehine döndü.

"Kızın evini araştırmak için bir ekip gönderdim," diyorum bıkkınlıkla. "Ev yağmalanmış. Bir dizüstü bilgisayar da dahil olmak üzere birkaç kişisel eşya alınmış. Bu da Sobakin'in bir süredir onu izlediği anlamına geliyor."

Niko söylemiyor ama konuşulmayan kelimeler aramızda asılı kalıyor. *Onu insan içine çıkardığın anda hedef haline getirdin.*

Bunu görmezden geliyorum, tıpkı şu anda hayatımdaki diğer tüm uygunsuz gerçekleri görmezden geldiğim gibi.

"Black Rose'a gidiyoruz."

Nikolai'nin gözleri büyür. "Şaka mı

yapıyorsun?" "Şaka yapıyormuşum gibi mi

görünüyor?"

"Daha birkaç *hafta* önce oraya bir saldırı düzenledik. Artık hiçbir şey değil."

"Bu da sadece Sobakin'in adamlarıyla dolu olacağı anlamına geliyor. Orada bize ipucu verebilecek birileri olacak. Ve belki bunu kardeşimizi geri almak için kullanabiliriz."

"Uri. *Uri*." Kapıdan çıkarken beni takip ediyor ama planımda delikler açmasını dinlemek için etrafta dolanacak değilim. Evden çıkana kadar ilerlemeye devam ediyorum. "Tanrı aşkına, adamım, yavaşla!"

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse bana çarpacak. "Bunu ben yapıyorum Nikolai. Lev dışarıda olmaya hiç alışık değil, hele bensiz, güvenebileceği biri olmadan. Bu adamlar Igor'a yaptıklarını ona da yaparlarsa..." Kendimi olumsuz düşüncelerden oluşan bir kara deliğin içinde kaybediyorum. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bunu sen yapmadın."

"*Ben onun vasisiyim. Onun sorumluluğunu taşıyorum. Ona ne olursa olsun benim hatam. Şimdi benimle misin, değil misin?*"

Nikolai derin bir nefes alır ve kararlı bir şekilde başını sallar. "Hadi gidelim."

Kulübe giden yolu yarılamıştık ki arabanın telefonuna bir çağrı geldi. Kabul ediyorum ve Stepan'ın sesi yüksek ve net bir şekilde çalıyor.

"Patron, kaynağım az önce kaçırılma olayıyla ilgili bana geri döndü." "Ve?"

"Bunun arkasında Boris Sobakin yok."

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Bu mümkün değil. Nikolai'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, ben yapmadım. Köşeyi döndüm ve arabayı kaldırıma park ettim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaynağım yasal patron. Lev'i her kim kaçırdıysa... Sobakin değil."

Kaşlarımı çattım. "Bunun doğru olmaması riskini göze alamam."

Nikolai ölçülü bir sesle, "Tüm bilgileri almadan Kara Gül'e girmek muhtemelen iyi bir fikir değil, kardeşim," diyor.

Başım dönüyor. "Bekle... Alyssa'nın evini izleyen adamların tamamen farklı bir düşman olması mümkün mü?" Nikolai şüpheli görünüyor ama düşüncelerim durup ona soramayacağım kadar hızlı ilerliyor

onun fikrini almak için. Telefona geri döndüm. "Evden bir sürü kişisel eşya alındığını söylemişsiniz. Bir dizüstü bilgisayar mı?"

"Evet."

Başımı salladım. "Cep telefonu bende. Belki dizüstü bilgisayarı telefondan takip etmenin bir yolu vardır." Nikolai'nin gözleri irileşiyor ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum. "Eğer izini sürebilirse Lev'i bulabiliriz."

Zor bir ihtimal ama elimizdeki tek seçenek bu.

Kardeşimi bulmak zorundayız.

ALYSSA

Nefes almak için endişelenemeyecek kadar çok ağlıyorum. Beni gerçekliğe bağlayan tek şey Z tılsımım ama onu çekiştirdikçe, bir gün bu bağın kopup kopmayacağını daha çok merak ediyorum. Eğer bunun olabileceği bir gün varsa, o da bugündür.

Ama ona dokunmadan duramıyorum. Hareket etmeden duramıyorum. Ağlamadan duramıyorum. Eğer bunlardan herhangi birini yapmazsam, delirecekmişim gibi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun bu şekilde gidebilir.

Tüm *keşkeler* kafamda dönüp duruyor ve ne kadar denesem de bilincimi ele geçirmelerine engel olamıyorum.

Ya Lev'in daha erken dönmesini sağlasaydım?

Ya hiç gitmeye çalışmasaydım?

Şimdi o kaçırıldığına göre, kaçışım bencilce ve düşüncesizce geliyor. Sadece aptalca. Kendi ihtiyaçlarımı onunkilerden üstün tuttum ve sonuç bu.

Suçluluk. Acı. Korku.

İşleri yoluna koymaya çalışana kadar sakinleşemeyeceğim. Etrafta kimse yokken ses geçirmez bir bodrumda mahsur kaldığınızda bu zor bir istek.

Dış dünyayla olan tüm bağlantılarım da gitti. Uri Xbox'ı aldı ve...

Bekle. Tabletini!

Kafam o kadar meşguldü ki, tableti belki biriyle iletişim kurmak için kullanabileceğimi unutmuşum. Ya da belki dizüstü bilgisayarımın izini sürebileceğimi. Yıkılmış evimde onu görmemiştim ve eğer yağmacılar onu aldıysa, tablet bana dizüstü bilgisayarımın tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir. Lev'in tam olarak nerede olduğu da olabilir.

Olabilir.

Umarım.

Öfkeli Uri tarafından bodruma itildikten sonra sırt çantamı attığım yatağa doğru koşarken kalbim küt küt atıyor.

Gözümü her kırışımda, birlikte paylaştığımız her güzel anı lekeleyen o kalpsiz kaşlarını görüyorum. Beni hiç affedecek mi?

Gözlerindeki o bakış hayır diyordu.

Tableti açmaya çalışıyorum ama şarjının bittiğini fark ediyorum. Evde şarj aletini arama zahmetine girmedim, bu da onu kullanmamın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor.

"Hadi, hadi," diye mırıldanıyorum bodrum katını taramaya başlarken, takabileceğim bir şarj aleti arıyorum.

Yarım saat sonra elim bomboş, umutlarım sönmüş, göğsüm hayal kırıklığıyla acıyla inip kalkıyor.

"Ahhh!" Tavana doğru çılgınca çığlık atıyorum. "Uri! Lütfen, çıkar beni buradan!"

Beni duyamayacağını biliyorum. Kimse du y a m a z . En azından umursayan kimse. Ama yine de çığlık atıyorum çünkü en azından yapacak bir şey var.

Ve sonra-

Tıklayın.

Kiminle karşılaşacağımdan emin olmadan kapıya doğru koşuyorum. Sonra onun koyu kırmızı saçlarını ve o şaşırtıcı ela gözlerini görüyorum. "Polly!"

Gözleri şişmiş ve yanakları lekeli ama çenesinde kararlı bir eğim var ve ben de bunu hissediyorum.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm," diye açıklıyor. "Kardeşlerimin gittiğinden emin olmam gerekiyordu."

"Lev'in nerede olabileceğini biliyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi benimle paylaşmaya pek hevesli değillerdi."

"Özür dilerim, Polly. Bunların hepsi benim-"

"Şimdi bunun için vaktimiz yok," diye araya giriyor. "Kardeşimi bulmamız gerek." Son bir saat içinde onun da benimle aynı duygusal iniş çıkışları yaşadığını söyleyebilirim. "Uri'nin adamlarından bazılarını konuşurken duydum. Görünüşe göre dizüstü bilgisayarın evden kaybolmuş."

Onu umutla kucaklıyorum "Evet! Ama tabletimi bırakmışlar. Eğer şarj edebilirsek-"

Sözlerini bitirirken Polly'nin gözleri büyüyor, "... o zaman belki izini sürebiliriz." Başını sallıyor, hemen harekete geçiyor. "Şarj cihazı. Tamamdır. Hemen döneceğim."

Üst katta kayboluyor ve birkaç dakika sonra elinde bir şarj aletiyle geri dönüyor. Fişe takıyoruz ve sonra ikimiz de üzerine kapanıyoruz. Siyah camdaki yansımamızı görüyorum ve hemen başka tarafa bakıyorum. Umutlu hissetmek istiyorum ama yüzümdeki ifade zaten en kötüsünden korktuğumu söylüyor.

"Şimdi bekleyeceğiz." Saniyeler hiç olmadığı kadar yavaş ilerliyor. Her ses, çarpan kalbim tarafından bastırılıyor. Uzun sessizliklerle başa çıkamıyorum, bu yüzden Lev alındığından beri beynimde dolaşan diğer şeyle bozuyorum. "Şimdi senden özür dileyebilir miyim?"

Polly iç geçirir. "Niyetimiz çok iyiydi. Her şey ters gitti. Suçlu sen değilsin, Alyssa."

"Sen de öyle."

"Bunu biliyorum. Ama bunun bir önemi yok. Onu korumalıydım." Başını yana eğdi ve merakla bana baktı. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ve onu geri almak için her şeyi yaparım."

Şarj simgesi kilit ekranına dönuştüğünde Polly bana gülümsüyor. İkimiz de aynı anda nefes alıyoruz. Tableti elime alıyorum ve titreyen parmaklarımla kodumu giriyorum. Dizüstü bilgisayarımın konumunu kontrol etmek için cihaz paylaşım uygulamasına girmem sadece birkaç saniye sürüyor.

"Ellerinde var," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Buradan yaklaşık... kırk dakika uzaklıkta. Pasadena'ya doğru."

Polly ekrana bakar. "Sanırım Lev'i orada bulacağız." Karşılıklı bakışıyoruz. "Ben... Ben kardeşlerime söylemeliyim. Hemen oraya gidebilirler."

"Devam et."

Telefonunu çıkarır ve önce Uri'yi arar. Cevap yok. Sonra Nikolai'yi dener. Oradan da cevap yok.

"Siktir!" diye bağılıyor, kolunu bırakıyor. "Telefonu açmıyorlar."

"Polly, geçmişteki hataları tekrarlamak istemiyorum ama bu farklı. Eğer çıkmama izin verirsen, arabamı alıp Lev'in peşinden kendim gidebilirim."

Başını sallıyor. "Ben de seninleyim. Hadi gidelim."

"Oha," bodrum kapısından uçup gitmeden önce elini tutuyorum. "Hayır, hayır, hayır. Seni yanımda götüremem."

"Bensiz gitmiyorsun."

"Seni tehlikeye atacak değilim. Lev'le zaten işleri berbat ettim. Eğer sen de zarar görürsen, Uri beni asla affetmez."

"Seni affedip affetmemesi neden umurunda ki?" Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. Polly elini yüzüme doğru sallıyor. "Evet, biliyorum. "Karışık bir durum. Şu anda kardeşimle olan garip, işlevsiz ilişkiniz umurumda değil. Tek umursadığım kardeşimi geri almak. Bunu tek başına yapamazsın."

"Evet, yapabilirim. Polly lütfen-"

Kollarını göğsünde kavuşturarak bodrum kapısının önüne yerleşiyor. "Ya seninle gelirim ya da seni içeri kilitler ve bunu tek başıma yaparım. Seçim senin."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Yapamazsın." "İzle beni."

"Polly-"

"On, dokuz, sekiz, yedi... Acele edin, teklifin süresi altı, beş, dört, üç, iki-"

"Tamam, tamam, *tamam!*" Bağıriyorum. Ben kabul ederken yaramazca sırtıyor. "Seni küçük terörist. Sen bir Bugrov'sun, tamam mı?"

Merdivenlerden yukarı çıkarken gülümsüyor. "Kardeşlerim yanlarına bir grup adam aldı, bu yüzden mülkte sınırlı güvenlik var. Bu da ikimizin de dışarı çıkmasını kolaylaştırıyor."

"Tekrar güney tarafından çıkmayı deneyebiliriz. Çitler doğrudan benim evime çıkıyor."

Polly başını sallar. "Ama önce erzağa ihtiyacımız var."

Daha önce hiç girmedığım bir odaya girdi ve ben de hizmetçilerden biri tarafından koridorda gizlenirken görülmemek için onu içeri kadar takip etmek zorunda kaldım. "Polly, hangi hükümlerden bahsediyorsun-Polly, *bekle!*"

Odaya girdiğimde duruyorum. *Silahlar*. Her yerde silahlar var. Duvarlara monte edilmiş, cam rafların arkasında sergileniyor, meşe dolapların arkasında düzenlenmiş. Tüfekler için ayrı bir bölüm, mühimmat için başka bir köşe var. Burası Rambo'nun ıslak rüyası gibi.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, şok içinde orada duruyorum.

Polly bir dolaptan diğerine dönerek her iki elinde de birer silah tuttuğunu gösteriyor. "İşte," diyor ve birini bana uzatıyor.

Böyle bir şeyin yakınında olmak istemediğim için hızla geri çekiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Alyssa, burada tehlikeli adamlarla uğraşıyoruz. Öylece silahsız giremeyiz."

"Polly, bunlardan birini nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

"Sorun değil. Ben yaparım. Oldukça basit. Dolduruyorsun, kuruyorsun, nişan alıyorsun, tetiği çekiyorsun. Ucunun kötü adama dönük olduğundan emin ol. Oh, ve sakın ıskalama." Silahı zorla elime tutuşturdu. "Merak etme, emniyeti açık."

Derimin içinde kıvranıyorum. O çite tırmandığım andan beri, Alice'in tavşan deliğinden aşağı inmesi gibiydi. Benim dünyamda çamaşır günü Pazar günü ve ben sabahları serçelerin penceresinin önündeki kuş yemliğine gelip gelmeyeceklerini düşünerek zaman geçiriyorum. Polina'nın dünyasında ise silahlarla dolu odalar ve kardeşini kaçırmaya gelen beyaz minibüslü kötü adamlar var.

Burada işler farklı.

"Hadi," diyor Polly ısrarla, beni öne doğru çekerek. "Sahil temiz."

Evin içinden geçmek şaşırtıcı derecede kolay. Güneydeki çimenlik her yönden temiz, tabii telaşlı bir muhafızın ışık hızıyla çevreyi turlaması dışında. Ama o yalnız ve kuzey bahçelerine doğru gözden kaybolduğunda, Polly ve ben çitlerden sorunsuzca geçebiliyoruz. Bu sefer hayatımı mahvedecek gevşek çiviler yok.

Çitleri aştıktan sonra Polly ve ben evin etrafından dolanıp küçük garajıma koşuyoruz. Yedek anahtarı buldum ve benzin depomun içinde biraz enerji kalmış olması için dua ettim.

"Lütfen çalış, lütfen çalış, lütfen çalış..."

Motor tekleyerek canlanana kadar nefes almama izin vermiyorum. Polly hızla yolcu koltuğuna atlıyor ve onu geride bırakacağımdan endişelendiğini hissediyorum. Tekerleklerime ateş edip kardeşlerini üzerime salabileceğini düşünmeseydim bunu ciddi ciddi düşünebilirdim.

Derin bir nefes alıyorum. "Hazır

mısın?" Polly başını sallıyor. "Ben

hazırım."

Ve böylece başlıyor.

Gerçi, bir nevi sonlandırıcı. Kırk iki dakikalık en sessiz, en sıkıcı yolculuk. Sanki savaşa gidiyormuşuz gibi hissettiriyor ki bu da zihin uyuşturan ve kalp krizi geçirten komik bir çelişki.

Ama kırk iki dakika öyle ya da böyle geçiyor. Vardığımızda ellerim direksiyondan kayacak kadar terlemişti.

Evler seyrelmeye başladığında arabayı sokağın ıssız bir köşesine park ediyorum ve Polly ile birlikte tabletin işaret ettiği yere doğru tepeye çıkıyoruz.

Tepeyi aştığımızda evi görüyoruz. Tehditkâr görünmüyor, tamamen normal ama Lev'in buraya getirilmesinin nedeni de muhtemelen tam olarak bu. Daha iyisini bilmeyen hiç kimse gözünü çevirmezdi.

Polly'ye döndüğümde endişeden tüylerim diken diken oluyor. "Planımız şu: Etrafı araştırıp Lev'i nerede tuttuklarını bulmaya çalışacağız. Onu bulduğumuzda, olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkarmaya çalışacağız. Eğer biri size doğru gelirse, ateş edin. O zamana kadar arkamda kalın."

"Ateş etmeyi bilen benim. Arkamda olman gerekmiyor mu?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu konuda pazarlık yok. Burada yetişkin olan benim ve beni dinleyeceksin."

Polly iç çeker. "Tamam. Ben seni korurum."

"Hadi ama. Evin bu tarafında kimse yok. Pencerelele yaklaşp içeriyi görüp göremeyeceğimizi deneyebiliriz."

Şu ana kadar arazide tek bir kişi bile görmedim. Umarım Lev'i kaçırınlar gizliliklerine o kadar güveniyorlardır ki işi ağırdan alıyorlar. Onları şaşırtabilirsek, Lev'i kurtarma şansımız olabilir.

Elimdeki yabancı silaha bakıyorum. Silahı kullanmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum. Ama biliyorum ki Lev'i ya da Polly'yi korumak söz konusu olursa...

Tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğim.

Köşeyi dönmeye hazırlanırken Polly'yi arkamda bırakmaya zorluyorum. Aptalca, döndüğümüzde gözlerim onun üzerindeydi. Bu yüzden arkamda beliren kocaman adamı göremedim.

doğrudan yoluma çıktı. Sert göğsüne doğru vuruyorum ve bunu yaparken, hızlı bir şekilde art arda üç farklı düşünceye kapılıyorum.

Lev'i hayal kırıklığına uğrattım.

Polly'i hayal kırıklığına uğrattım.

Bu kadar çabuk nasıl başarısız oldum?

URI

Niko, Stepan'ın bize gönderdiği tüm bilgileri gözden geçirmeye devam ediyor. "Bu konuma ve Sobakin hakkında bulduğumuz bilgilere dayanarak... bu o değil."

Arabayı sürerken yüzümü buruşturuyorum. "Sadece Sobakin'in Lev'i almaya çalışacak kadar sebebi olabilir. Başka kim cesaret edebilir ki?"

"Bugrov Bratva güçlüdür kardeşim. Bizim erişimimiz ve etkimiz sayesinde düşmanlar her yerden çıkabiliyor."

"Hâlâ Sobakin olabilir," diyorum inatla. "Paralı askerler tutmuş olabilir. Bu sadece izini kaybettirmek ve misillemekten kaçınmak için bir oyun olabilir, böylece Lev'in kaçırılması onun üzerine atılamaz."

Nikolai dudaklarını büzüyor ve dizüstü bilgisayarın konumunu yenilemeye devam ediyor. "Adamlara bizimle nerede buluşacaklarını söyledin mi?"

Bu soruyu ikinci kez soruyor. Artık kibar olamayacak kadar stresliyim. "Sana zaten söyledim."

Nikolai'nin kaşları daha da çatılır. "Kontrol ettiğim için beni suçlayamazsın. Son zamanlarda muhakeme yeteneğin pek sağlam değil."

"Ne hissediyorsan söyle kardeşim," diye hırladım. "Kendini tutma."

Yüzü daha da berbat oldu. "Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun? İyi, iyi. Bu kıza olan takıntın olmasaydı Lev asla kaçırılmayacaktı. Bırak bodrumu, onu asla eve bile taşımamalıydın."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra tartışacak bir şeyim olmadığını fark ediyorum.

Tamamen haklı.

Alyssa'yı evime getirerek ve onu aileme, dünyama, düşmanlarıma maruz bırakarak bir muhakeme hatası yaptım. Hem Polina hem de Lev ile olan ilişkilerini görmezden geldim çünkü bu hepsine yardımcı oluyor gibi görünüyordu. Ama bu benim açımdan bir hataydı.

"Seni hiç güzel bir yüz tarafından bu kadar kolay dönüştürülebilecek bir adam olarak düşünmemiştim."

O sadece güzel bir yüz değil. Aklıma bir düşünce geliyor ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Günün sonunda bunun bir önemi yok. Daha önce birlikte olduğum kadınlardan farklıysa ne olmuş? Onunla konuşabiliyorsam ne olmuş?

Ona *güvenemeyeceksem* bunun ne önemi var?

"Lev'i geri alacağız," diye dişlerimi sıkarak Nikolai'yi temin ediyorum. "Ve bunu yaptığımızda, Alyssa çok uzak bir yere gönderilecek ve hepimiz hayatlarımıza olduğu gibi geri dönebileceğiz."

Nikolai "Neredeyse vardık" demekten başka bir yanıt vermiyor.

Tepenin dibine park ediyorum ve arabadan iniyorum. Ekipmanlarımızı kontrol ettikten sonra Nikolai ve ben yukarı çıktık. Adamlarımla koordinasyonu sağlıyor. Bizi buraya getiren hatalarımı düşünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Nikolai, "İşte ev," diye işaret ediyor.

Söz konusu ev iki katlı mütevazı bir bina ve köşesini saran aşırı büyümüş bir bahçesi var. Eğer bu kadar bakımsız olmasaydı, cennet gibi görünebilirdi. Bu haliyle kırmızı tuğlalı duvarlar dökülüyor ve çimler susuzluktan ölüyor.

"Ben soldan gideceğim. Sen sağdan git."

Nikolai başını sallayıp silahını çıkarıyor ve Bratva'nın adamları her birimizin arkasına dağılmış bir şekilde ona doğru sürünmeye başlıyor. Silahımı elimde tartarak diğer tarafa doğru ilerliyorum. Bir zamanlar avucumda ağırlaştığını hissedirdim. Ölüm taşıdığımın o kadar farkındaydım ki. Şimdi, sadece

elimin bir uzantısı gibi hissediyorum. Benim bir parçam. Sanki şiddet derimle kaynaşmış gibi.

Arka taraftan bir hareket duyabiliyorum. Nikolai olamaz; virajı bu kadar hızlı almasının imkânı yok. Anında geriliyorum, viraja sert giriyorum...

Ve biri bana çarptı, varlığımdan tamamen gafil avlanmıştı.

Söylemeliyim ki, hislerimiz karşılıklı.

"Alyssa!" İki çift kocaman göz şok içinde bana bakıyor. "Polly!"

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Polly. "Bunun sonunu asla duyamayacağız."

Alyssa ellerini kaldırır ve kendini doğrudan Polly'nin önüne koyar. "Ona bağırma. Bu benim fikrimdi."

"Ona bağırmayacağım," diye homurdanıyorum, elini tutup göğsüme doğru çekiyorum, böylece tam suratına patlayabiliyorum. "Burada asıl sorun sensin. Sen hiç sana söyleneni yapar mısın?"

"Ciddiyim, Uri." Polly bana kaşlarını çattı. "Ne zaman bu kadar zalim oldun? Bırak onu."

Kız kardeşime ters ters baktım. "Başın yeterince belada değil mi zaten? Bunu kendin için daha da kötüleştirmek mi istiyorsun?"

Yılmadan bana ters ters bakıyor. "Vücudunda daha fazla çürük bırakmaya mı çalışıyorsun? Boynundakiler senin için yeterli değil mi?"

"Polly," diyor Alyssa yumuşak bir sesle, "sorun yok."

İçgüdüsel olarak uzanıp Alyssa'nın boynundaki saçları süpürüyorum. Çürükler parlak, renkli ve dehşet verici. Çünkü onlara sebep olanın *ben olduğumu* biliyorum.

Hay sikeyim. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her şey elimden kayıp gidiyor.

Kolumu bırakıyorum. Alyssa yavaşça geri çekiliyor, bedenini hâlâ benimkiyle Polly'ninki arasında tutuyor. "Dinle, dizüstü bilgisayarımı takip etmek için tabletimi kullandım. Anladık ki

Lev'in de aynı yerde olacağını biliyorduk. Polly sana ve kardeşine ulaşmaya çalıştı ama telefonu açmayınca biz kendimiz gelmeye karar verdik."

Bu makul bir açıklama - on dört yaşındaki kız kardeşimi gezintiye çıkardığı kısım hariç.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Alyssa'ya doğru bir adım attım ve burnum onunkinden sadece bir santim uzakta olacak şekilde eğildim. "Kız kardeşimi hemen eve götür. Döndüğümde orada olmazsan, kayıt dışına çıkmaya karar verdiğini varsayacağım. Benim korumam dışında kalacaksın ve hayatını kaybedeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor.

Silahımı çekip ona uzattım. "Al. Al bunu. Gerekirse kullanırsın."

Ne gözünü kırptı ne de elimdeki silahı aldı. Ama kot pantolonunun kemerinden başka bir silah çıkarıp önümde sallıyor. "Teşekkürler, ama benim kendi silahım var." Dönüp Polly'nin elini tuttu. "Hadi Polly, gidelim."

Ne oluyor lan? Kim bu kadın?

Polly'yi evden uzaklaştırırken Alyssa'nın etrafında yeni keşfedilmiş bir güven havası dalgalanıyor. Neredeyse bununla başa çıkabileceğini hissetmem için yeterli. Belki de bir parçası bu tür bir hayat için, bu tür riskler için yaratılmıştır.

Nikolai, Alyssa ve Polly yokuşa vardıklarında köşeden döner. "Ne oluyor lan? Bu-"

"Kendi başlarına bir kurtarma operasyonu düzenlemeye karar verdiler. Şimdi evlerine geri dönüyorlar."

"Tanrım, onun üzerinde gerçekten hiç kontrolün yok, değil mi?"

Hangisinden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu noktada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum; her iki durumda da haklı. İkisi üzerinde de kontrolüm yok.

"Arazideki güvenliğe mesaj at. Eve döndükleri anda beni bilgilendirmelerini söyleyin."

"Eğer eve dönerlerse," diye mırıldanıyor Nikolai bana bakmadan önce. "Bununla sonra ilgileniriz. Lev'i nerede tuttuklarını biliyorum."

Hemen gerildim. "Onu bulmuşsun."

"Az önce geldiğim köşedeki odada. İki adamdan başka kimseyi göremedim. İkisi de silahlı."

Eğilip ilk pencereye varana kadar evin yapısını takip ediyorum. Uzak köşeden başımı kaldırıyorum ve Nikolai'nin gördüğü iki düşman askerinden birini görüyorum. Uygun şekilde kamufle olabilmek için pencerenin kenarındaki çalı çırpının arkasına saklandığımdan emin oluyorum.

İkinci kez baktığımda Lev'i görüyorum. Bacaklarından ve kollarından bir sandalyeye bağlanmış. Başı o kadar aşağı eğilmiş ki çenesi neredeyse göğsüne değiyor. Yavaşça titriyor, tüm vücudunu saran bu titreme dehşet içinde olduğunu gösteriyor.

Ona bunu yapan herkesi tek tek *öldürmek* istiyorum. Yakında

yapacağım şey tam olarak bu olacak.

Sadece içeri girmenin bir yolunu bulmalı ve bu sırada ona zarar gelmemesini sağlamalıyım. Bütün işim bu. Lev'in güvende olduğundan emin olmak. Polly'nin güvende olduğundan emin olmak. Alyssa'nın-

Başımı sallıyorum, onun adını denklemden çıkarmaya çalışıyorum. *O ailemden değil. Benim korumam altında değil.*

Benim ilgilenmem gereken Lev ve Polly. Onlar benim korumam gereken *kişiler*. Ve eğer bunu yapamazsam... eğer onları güvende tutamazsam...

Ben kimim ki?

ALYSSA

Endişe karnımda bir gök gürültüsü bulutu gibi yuvarlanıyor.

Silahı pantolonumun kemerine geri soktum ama *ya ateş alırsa diye* düşünüp duruyorum.

Kes şunu. Sakin olmalısın. Polly için.

Hâlâ elini tutuyorum ama benim hoşuma gitmeyecek kadar ayaklarını sürüyor, birkaç adımda bir omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Hadi Polly," diye nefes nefese kaldım. "Buradan

ıkmamız gerek." "Ama Lev..."

"Kardeşlerinin Lev'i var. Onu eve geri getirecekler. Söz veriyorum."

Elini elimin altından çekip bana hançer gibi bakıyor ve çılgınca bir an için gördüğüm o değil, uzun boylu, gururlu ve yaşının ötesinde meydan okuyan Ziva. Sonra gözümü kırpıyorum ve kardeşim yine yok. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Bana bunun sözünü veremezsin. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Lev diğer insanlar gibi değil, Alyssa. Onu geri getirirler bile, iyi olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Gözleri kocaman ve yaşlarla parlıyor. Olgunluk maskesini düşürdü ve maskesinin ardında, kardeşleri için korkan küçük kızı görebiliyorum.

"Ayrıca, zaten benden nefret ediyor! Şimdi de ben gittim ve onu kaçırdım. Orada olmam lazım. Onların yanında olmalıyım."

Beni geçip tepeye doğru koşmaya çalışıyor ama ben onu yakalayıp durmaya zorluyorum. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama bu durumla başa çıkmak için yeterli donanımımız yok Polly. Kardeşlerin-"

"Her şeyi onlara bırakmaktan *bıktım*! Her zaman her şeye onlar karar veremez. Benim de söz hakkım var. Ben de ailenin bir parçasıyım, değil mi? Sayılırım. Önemliyim."

Ellerini tutuyorum ve başımı sallıyorum. Onu buradan çıkarmak için çaresizim ama aynı zamanda onu duyduğumu bilmesini istiyorum. Onu dinlediğimi. "Kimse senin sayılmadığını düşünemez, Polly. Sen harika bir genç kadınsın ve buraya gelip Lev'e yardım etmek için kendi güvenliğini riske atmaya hazırsın. Bu da bir şeydir."

Şüpheyi bakıyor; bunun da iyi bir nedeni var, çünkü konuşmamın hiçbir bölümü ona o dehşet evine geri dönmesine izin verdiğim izlenimini vermeyecek şekilde tasarlanmıştı. "Lütfen. Bırakın yukarı çıkayım. Sadece her şeyin yoluna gireceğini bilmek istiyorum."

Onu kendime doğru çekiyorum. "Bazen yapabileceğimiz en iyi şey başka birine güvenmektir, Polly. Çoğu zaman bu yapabileceğimiz en cesur şeydir. Şimdi, seni sağ salım eve geri götüreceğime söz verdim ve bunu yapacağım."

Onu yokuştan aşağı arabama doğru çekerken Polly'nin yüzünden çaresiz bir gözyaşı süzülüyor. Midem ağırlaşıyor. Ayaklarım da öyle. Keşke ben de Polly kadar kalabilseydim. Onun gibi benim de Lev'i görmeye, onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Arabaya ulaştık. Ev artık görüş alanımızın dışında, tepenin ardına gizlenmiş durumda. Ama bulutlar sanki başımızın birkaç santim üzerinde asılı duruyormuş gibi alçak ve önsezili bir his veriyor ve kollarımın altındaki soğuk ter rahatsız edici bir şekilde diken diken oluyor. Gün bir şekilde *yanlış geliyor*.

Sonra çığlığını

duydum. "*Argh!*"

İri yarı bir adamın Polly'yi yakaladığını görmek için arkamı döndüğümde arabamın anahtarları yere düşüyor. Bacakları öfkeyle çırpınıyor ama çığlıkları ağzına bastırdığı ıslak bezle boğuluyor.

Bu koku da ne?

Ve sonra aklıma kloroform geldi.

Silahıma uzanıyordum ki biri beni arkamdan yakalamaya çalıştı. Elinden kurtulmak için sendelemeyi başarıyorum ama başka bir çift kol üzerime inmeden önce fazla uzaklaşamıyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum, bacaklarımı Polly ile aynı yöne doğru tekmeliyorum.

Onun aksine, bize zarar vermeye çalışan her kimse ondan kurtuluyorum. Silahı el yordamıyla çıkarıp etrafımızı saran maskeli adamlara doğrultuyorum ama Tanrı biliyor ya, emniyetin kapalı olduğundan bile emin değilim. Onlar için olduğu kadar kendim için de bir tehdidim.

"Eşyalarını topluyor. Acele edin," diye homurdanıyor biri.

Polly'nin talimatlarını hatırlamaya çalışırken ellerim titriyor. *Doldur, kaldır, nişan al, tetiği çek.*

"Hadi, hadi..." Kolumu kaldırdım, koparmak için çekmeye hazırdım. "Ahh!"

Herkesin düşündüğü kadar işe yaramaz olmadığımı kanıtlama fırsatı bulamadan bir yumruk karnıma saplandı. Silah elimden fırlıyor ve yere sertçe çarpıyorum, yıldızlar görüyorum. Düşer düşmez ayağa kalkmaya çalışıyorum, Lev'i kaybettiğim gibi Polly'yi de kaybetmemeye kararlıyım.

Uri beni asla affetmez. Ve onu suçlayamazdım: Ben de kendimi asla affetmezdim.

Ama dik ya da toprakta, fark etmez, sayıca üstünüm. Daha fazla adam yaklaşıyor. Kollarımı ve bacaklarımı tutuyorlar ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım kurtulamıyorum. Ayağım bir şeye çarpıyor ama bu şeytani orospu çocuklarının kafatasları değil, sadece arabamın yan aynası. Tekme aynayı yerinden söküyor ve yere çarparak cam parçalarını etrafa saçıyor.

Adamlar beni ters çevirip minibüslerine itmeye hazırlanırken, kırık parçalardan birinde yansımamı görüyorum.

Aklımı kaçırmış gibiyim. Saçlarım uçuşuyor, gözlerim kocaman ve çaresiz, ağzım nefes almak için açılmış. Aynı yansımada, beni esir alanlardan birinin cebinden bir bez çıkarıp ağzıma doğru götürdüğünü görüyorum.

"Hayır..."

Ama artık ne istediğimin bir önemi yok. Yüzüme bastırıyor ve o kloroform kokusu duyularımı işgal ediyor. Karnım acıyla zonkluyor ve karanlığı görmeden önceki son yarım kalmış düşüncem şu: *Bebeğim...*

ALYSSA

Her şey acıtıyor.

Kollarımın ve bacaklarımın binlerce yeri sızlıyor. Başım ağrıyor ve midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Gözlerimi kırpma bile acıtıyor.

Bulduğum yer karanlık ama birkaç dakika sonra görüşüm karanlığa uyum sağlıyor ve yatağa bağlı olduğum için tüm uzuvlarımın acıdığını fark ediyorum.

Burada görülecek bir şey yok -çıplak beton duvarlar, su lekeli tavan- üzerinde koyu bir yumru olan ikinci bir yatak dışında. "P-Polly?" Yanıt olarak sadece bir inilti duyuyorum ama şekil almaya başlıyor ve o olduğundan oldukça eminim. "Polly, benim. Alyssa."

"A-Alyssa... Neredeyiz?"

Birdenbire acım çok daha önemsiz gelmeye başladı. Tek düşünebildiğim Polly, benim gibi bağlı, korkmuş ve çaresiz.

"Bilmiyorum, tatlım."

"L-Lev'i kaçıranlarla aynı insanlar... u-u-us'u kaçırdılar... oh Tanrım..."

"Hey, Pol," diyorum yumuşak bir sesle, Lev'e kullandığım ses tonunu kullanarak, "Derin bir nefes almanı ve sesime konsantre olmanı istiyorum, tamam mı? Sakin kalmamız gerekiyor."

Birkaç hıçkırık daha çıkarıyor ama yavaş yavaş nefes alışının ritmini buluyor. Hâlâ titriyor ama bir an öncesine göre korkuyla daha az ıslanmış durumda.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. Kendime kendi tavsiyeme uymam gerektiğini hatırlatıyorum. *Nefes alıyorum*. Birkaç nefesten sonra kendi nefes alış ve verişlerim eşitleniyor.

"Bundan kurtulacağız." "Bu da

başka bir söz mü?"

"Bu bir umut ve duanın bir araya gelmiş hali."

"Ben dualara inanmam. Siz gerçekleştirmedığınız sürece gerçekleşmezler."

Ağlamaklı bir şekilde gülüyorum. "Bu Uri'nin söyleyeceğı bir şeye benziyor."

"Aslında o öyle diyor. Ben büyürken bunu ondan hep duyardım."

Başımı salladım. "Sevdiğiniz insanları hayatınızın erken dönemlerinde kaybettiğinizde yüce bir güce inanmak zordur. Gençken bir inanç krizi yaşadım."

"Ergenlik çağındayken ne oldu?"

Ziva hakkında konuşmak niyetinde değildim. Yani, Ziva hakkında konuşmayı asla bilinçli olarak istemedim ama onun hakkında konuşmanın eskisi kadar imkansız gelmediğini de fark ediyorum. Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum. "Kız kardeşimi on yedi yaşındayken kaybettim. İkizdik."

"Aman Tanrım." Polly bağlarının izin verdiği ölçüde doğruldu. Pencereden giren ay ışığı eğik huzmeler halinde üzerine düşüyor ve yüzünün yarısını inci gibi beyaz bir ışıltıya boğuyor. "Zor olmuş olmalı."

"Bence aileni kaybetmekten daha zor değil... Kaç yaşındaydın?" Yanağının içini çiğniyor. "Yedi."

"Onları hatırlıyor musun?"

"Bazı kısımlarını," diye itiraf ediyor Polly. "Annemin geceleri beni yatağa yatırdığını hatırlıyorum. Babamın beni havada salladığını ve omuzlarında taşıdığını hatırlıyorum. Ama bazen..." İç çekiyor. "Bazen babamı mı yoksa Uri'yi mi hatırladığımdan emin olamıyorum." Dökülmemiş gözyaşları kasvetin içinde parıldıyor. "O benim için pek çok anının yerini aldı. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmediğim günler oluyor."

"Bunlar mutlu anılar mı?"

"Evet."

"O zaman bu iyi bir şey."

Hüzünle gülümsüyor. "Kız kardeşin nasıl öldü?"

"Kanser. On altı yaşına girdikten hemen sonra ona lösemi teşhisi kondu. Zor bir buçuk yıl geçirdik."

"Bunun kulağa... kötü gelebileceğini biliyorum... ama en azından veda etmelisin, anlıyor musun?"

Ağızındaki buruk tadı yutuyorum. "Öyle sanırsın. Ama ölümle ilgili bir şey bu: Geldiğini görseniz bile, gerçekten hazırlıklı değilsiniz. O bir buçuk yılın çoğunu bana söylenenlere inanmayı reddederek geçirdim. Sanırım Ziva'nın zorlukları yeneceğini umuyordum. Onu savaşmaya, kemoterapiye devam etmeye ikna ettim çünkü gerçekten iyileşebileceğine inanıyordum. Onu savunduğumu sanıyordum. Ama aslında... Sadece inkar ediyordum."

"Umudun vardı," diye teklif ediyor. "Bunu anlıyorum. Uri benim umudumdu, biliyorsun. Sanırım annem ve babam öldükten sonraki ilk yıl boyunca onun yanında uyudum. Kabuslarla uyandığımda beni kollarına alır ve tekrar nefes alana kadar odanın içinde dolaştırırdı. Ya da tekrar uyuyamazsam bana şarkı söylerdi."

Çenem düştü. "*Şarkı mı söylüyor?*"

Polly usulca kıkırdar. "Aslında harika bir sesi var. Sadece çok sık kullanmıyor. Ne düşündüğünüzü biliyorum: Ne yapamaz ki, değil mi?"

"Görünüşe göre hiçbir şey," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Savunmasız olmak dışında." Polly başını bana doğru çeviriyor ve ben dilimi ısırıyorum. "Özür dilerim; bu biraz

kaçtı."

Kıkırdıyor. "Hayır, sorun değil. Tamamen haklısın. Bu konuda iyi değil." "Hep böyle miydi?"

"Oldukça fazla. En azından ben hatırlayabildiğimden beri. Ama yine de her şey olduğunda o da çok gençti. Bir gecede tüm aileden ve tüm Bratva'dan sorumlu hale geldi."

Kaşlarımı çattım. "Sana bir şey sorabilir miyim, Polly?" "Tabii."

"Nikolai Uri'den büyük, değil mi?"

"Mm. Neden Nikolai değil de Uri'nin devraldığını bilmek ister misin?" Yer değiştiriyor, çarşaf lar onun sınırlı hareketiyle buruşuyor. "Görmeme izin verildiği kadarıyla, Nikolai ailem öldükten hemen sonra çöktü. Kendini eve kapattı ve hiçbir şeye katılmayı reddetti. Bu yüzden Uri öne çıkmak zorunda kaldı. Hastanede Lev'e göz kulak olan oydu. Evde benimle ilgilenen oydu. Her Bratva toplantısında kararları o veriyordu. *Pakhan* olmayı istediğini sanmıyorum, bence *pakhan* onu seçti. Nikolai yeniden ortaya çıktığında statüko oluşmuştu. Uri olması gereken kişi oldu."

"Ah," diyorum usulca. Geniş kapsamlı bir hikâye, ama kalp kırıklığının parl adığı küçük boşlukları hissedebiliyorum. Uri'nin her sabah ilk iş olarak ailesinin ona ihtiyaç duyduğu şeyleri yapmak için kalkarken kederini göm düğünü hayal edebiliyorum. Her şeyi içinde derinlerde bir yere itiyor, böylece içinden çıkıp onu boğmuyordu.

Bu duyguyu bilirim.

Bu duyguyu *yaşadım*.

"Kalbini koluna takmıyor çünkü onu kaybetmekten korkuyor, Alyssa. Seni önem seddiğini biliyorum ama başkasını kaybetmekten korkuyor. Özellikle de onun için senin kadar önemli olan birini."

Omurgamdan aşağı ürkek bir ürperti akıyor. "Uri ve ben sadece..." Peki, ne Tam olarak biz mi? "Uri ve ben bir hiçiz."

Polly kaşlarını biraz kaldırıyor. Karanlıkta artık ne kadar çok şey görebildiğim şaşırtıcı. "Ben on dört yaşımdayım, Alyssa. Aptal değilim."

Gülümsüyorum. "Kimse seni aptal olmakla suçlayamaz, Polly."

"Kardeşimi seviyor musun?"

Şu anda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu göremediğine seviniyorum. "Bu ağır bir soru."

Polly omuz silkiyor. "Nerede o l d u ğ u m u z a bir bak. Sanırım ağır soruların zamanı geldi."

Haklı olabilir ama ben yine de bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Kendi kendime bile söyleyemiyorum. "O beklediğimden farklı biri. Ona değer veriyorum-"

"Ben bunu sormadım."

"Ona karşı hissettiklerim... karmaşık," diyorum sonunda.

Tam olarak yalan sayılmaz. Ama gerçek de değil. Bir parçam Uri'ye karşı nefret, öfke ve kırgınlık hissediyor. Bana yaşattığı sürekli, mide bulandırıcı ileri geri hareketlerden bıktım ve usandım.

Ancak tüm bu olumsuz duyguların ortasında nasıl hissettiğim gerçeği var.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan *nefret* ediyorum. Kardeşlerini tehlikeye atarak onu hayal kırıklığına uğratmaktan *nefret* ediyorum.

Ve böyle hissetmemin tek nedeni, ailesine bakma şeklinden dolayı ona hayranlık ve saygı duymam. O diğer herkesle ilgilenmekle meşgulken onunla kimin ilgilendiği konusunda endişeleniyorum. Şu anda tehlikede olmasından korkuyorum ve onu tekrar görmeyi her şeyden çok istiyorum.

Ve sadece kazara birlikte yaptığımız çocuk için değil.

Kendim için de.

Ancak bu gerçeğe yüzleşmek çok zor, çok korkutucu, çok şok edici geldiğinden... başa çıkma mekanizmama geri dönüyorum ve inkâra sarılıyorum.

"Sence bizim için gelir mi?" Polly gözyaşlarına yaklaşan gergin bir sesle soruyor.

"Polly, ikimiz de onun senin için dağları yerinden oynatacağını biliyoruz. Kardeşini tanıdığım kısa süre içinde bunun doğru olduğunu biliyorum. Buna inanmalısın."

"İstiyorum..." diyor usulca. "Sadece korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim. Ama endişelenme," diye onu temin ediyorum ve o anda kararımı veriyorum. "Ben buradayım. Seni koruyacağım."

"Bunu benim için neden yaptın?"

Bir an için afalladım. Bir nedenim olmadığından değil; o kadar çok nedenim var ki.

Kendi kız kardeşimi kurtaramadığım için.

Çünkü hayat bana yeniden deneme şansı verdi.

Çünkü bu sefer başarısız olmayı göze alamam.

Başarısız olmayacağım.

URI

Odada Lev'le birlikte iki adam var, Nikolay'a işaret ediyorum, iki kişi daha odanın hemen dışında, bir kişi de mutfakta.

Başını salladı ve geri imzalamaya başladı. *Sen öndeki ikisini al, ben de-*

Başımı sertçe sallıyorum. Lev'in önce beni görmesi gerekecek. Sen öndeki ikisini al.

Nikolai kısa keser. Bir saniye düşündükten sonra başını sallıyor. Her ne kadar bundan nefret etse de, bana ne zaman söz vereceğini biliyor. Özellikle de Lev ve Polly söz konusu olduğunda.

Adamlarımıza bir mesaj gönderiyorum. Toplam on iki askerimiz var, yani bu piçleri alt etmek yeterince kolay olacak. Tek yapmam gereken Lev'e zarar vermeden ya da onu hayatlarını takas etmek için kullanmadan önce hazırlıksız yakalandıklarından emin olmak.

Uzakta Stepan ve Josefi görüyorum ve bana doğru gelmeleri için işaret ediyorum. Adamların geri kalanı ayrılıyor ve Nikolai ile birlikte evin önüne doğru ilerliyorlar. Ben Lev'i tuttukları odanın penceresinin hemen altında kalıyorum. Düşman adamlarından biri gevrek ve gürültülü bir şeyi ağzına atmakla meşgul.

"Onlardan daha var mı?"

"Hayır, yeni bitirdim."

"Açgözlü piç kurusu."

"Şu aptala bak. Salyaları akıyor. Sanırım acıkmış."

"Aç mısın, salak?" Lev'in çökmüş yüzünün önünde bir cips sallandırır.

Boş ver. Planın canı cehenneme. Önlemlerin canı cehenneme. *Bu pislikleri parçalara ayıracağım.*

Stepan ve Josef daha bana ulaşmadan, silahımı çekmiş halde havalanıp pencereden içeri daldım. Tetiğimi bir kez çektim ve iki esirden ilki yere yığıldı, dudaklarını hâlâ turuncu talaş tozu kaplıyordu. İkincisinin eli kılıfına kenetlenmişti ama silahını çekecek zamanı olmamıştı.

Bağırma, çığlık ve daha fazla silah sesi duyabiliyorum. Ama şu an için içinde bulunduğum oda ürkütücü bir sessizliğe sahip.

Gözleri sürekli birkaç metre ötedeki lekeli fayansın üzerine yayılmış ölü arkadaşına kayan yassı burunlu puşa yaklaşıyorum.

Lev ileri geri sallanıyor, sandalyenin bir o yana bir bu yana sallanmasına neden oluyor. "Lev, *velet*," diyorum gözlerimi yakında ölecek olan adamdan ayırmadan nazikçe. "Her şey yoluna girecek. Sadece sakın ol. Nefes al."

Yaklaşıyorum. Düz burunlu adam artık tam bir dehşet saçıyor. Ter kokusunu alabiliyorum, arkadaşının sızan kanının kokusuna karışıyor. Ben yaklaştıkça hareket etmiyor. Korkudan donup kalmış.

Acınası.

Yine de işleri kolaylaştırıyor.

Uzanıp onu omuzlarından tutuyorum. "Bunu senin için çabuk yapacağım," diye gürlüyorum. "Bunu hak etmiyorsun ama yine de yapacağım. Lev... başka tarafa bak."

Sonra o sefil piçi kucaklayıp boynunu büküyorum.

POP. Kemikleri kırılır ve daha yere düşmeden cansız bir şekilde yere yığılır.

Bu çirkin iş bittikten sonra ellerimi pantolonuma sildim ve Lev'e dönerek önünde diz çöktüm, böylece bağlarını testereyle kesmeye başlayabilirim.

çakım.

Göz teması kurmuyor. Onun yerine, ileri geri sallanırken kendi kendine anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor.

"Lev. Hey, benim. Kardeşin. Ben Uri."

Mırıldanmaları daha da artıyor, sallanmaları daha da hızlanıyor ve herhangi bir yerini sıyırdığımda geri çekilip inliyor.

Onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum. *Alyssa ne yapardı?* Bunu düşünmem bile çileden çıkarıcı ama ilk içgüdüm bu. O ne yapardı?

Muhtemelen ilk başta onu dinlemeye hazır olana kadar onu rahat bırakacaktı. Biraz geri çekiliyorum, bağların artık ona zarar vermediğinden memnunum. Birkaç kesik ve sıyrığı var ama onun dışında nispeten zarar görmemiş görünüyor. En azından fiziksel olarak.

Benim endişelendiğim şey onun vahşi gözlerinin arkasında neler olduğu.

"Lev. Benim. Uri. Beni duyabiliyor musun?" Mırıldanmalar durmuyor. "Lev, artık güvendesin. O kötü adamlardan kurtuldum. Eve gidiyoruz."

"Ev mi?" Sallanma yavaşlar.

Biraz daha yaklaştım. "Evet, evim. Artık güvendesin."

"Alyssa?"

Donup kaldım. "Ne?"

"Alyssa," diye tekrarlıyor. "Onu istiyorum."

Hay sikeyim. Ona Alyssa'yı evde göreceğini söylemek üzereydim ama son anda kendimi durdurdum. Bir kez olsun dinlediğini varsaysak bile, onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilemiyorum. Onu düşündükçe kabaran öfke beni kör etmeye yetiyor.

"Biliyorum dostum. Biliyorum. Ama şu an için buradan gitmemiz gerekiyor, tamam mı?"

"Alyssa'yı evde istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım, tamam mı?" Hâlâ birkaç saniyede bir yer değiştiriyor ama bağlarının geri kalanını kesmeme izin veriyor. "Elimi tutmak ister misin?"

Lev benden uzaklaşıyor. "Alyssa'yı istiyorum."

Sabırımı hızla kaybediyorum ve onu kontrol etmeye çalıştıkça kontrol etmem daha da zorlaşıyor. Onu bu karmaşanın içine sokan kadını isteyip durması da hiç yardımcı olmuyor.

"Lev." İsteksizce, hüzünlü mavi gözlerini bana çeviriyor. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Tereddütü benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürüyor ama sonunda başını sallıyor. "Güzel. O zaman elimi tut ve benimle gel."

Yapıyor ama eli terden sıırıslıslam olduğu için neredeyse tekrar elimden kayacak. Ona sıkıca tutunuyorum ve silahım hazır bir şekilde onu odadan dışarı çıkarıyorum.

Dışarıda, sahil temiz. Nikolai ve adamlarım oturma odasında kümelendiler. Köşede bir yığın ölü düşman ve Nikolai'nin önünde dizlerinin üzerinde titreyen son bir canlı düşman görüyorum.

"Stepan," diye emrediyorum, "Lev'i dışarı çıkar ve burada işimiz bitene kadar onu güvende tut."

Stepan onu evden dışarı çıkarırken Lev başını öne eğiyor. Nikolai bana dönüyor ve aramızda diz çökmüş adamı işaret ediyor. "Elebaşı o. Ve konuşmayı reddediyor."

Adamı ölçüp biçerken etrafında dolanıyorum. Kısa boylu ama kaslı. Gözleri koyu kahverengi ve saçları beyaz, dikenli sarı.

"Siz sikikler benden hiçbir şey alamıyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir meydan okumaya benziyor. Josef, Hanz, onu alın. O da bizimle geliyor."

Adamlarım onu kabaca kaldırıp kapıya doğru itmeye başladığında çılgınca gülüyor. "Başına gelecekler hakkında *hiçbir* fikrin yok!" diye kıkırdıyor ciplerimden birinin arkasına zorla bindirilirken. "Hiçbir fikrim *yok*."

Kapı onun üzerine kapanıyor ve Nikolai'ye dönüyorum. "Ondan bir şey öğrenebildin mi?"

"Sadece bu," diyor adamın telefonunu tutarak. "Dokunmatik kimliği var, ama başparmağını oraya zorlayabildim. Yine de otomatik silme özelliğini etkinleştirmiş. Tüm bu mesajlaşmalar bir saat sonra kayboluyor."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey. Hepsi silinmiş."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Önemli değil. O telefon bir noktada işe yarayabilir. O da öyle. Şimdilik Lev'i eve götürelim."

Alyssa'nın arabasını fark ettiğimde aramızda Lev varken tepeden aşağı doğru yürüyorduk. *Ne oluyor lan?* Ona açıkça geri gitmesini söyledim.

Arabasının yan aynasının olmadığını fark ettiğimde duruyorum. Aslında birkaç metre ötede yolda yatıyor, kırık camlar asfalta saçılmış.

"Lev," diyorum nazikçe, "Stepan ve Yevgeny ile git. Nikolay ve ben birazdan orada olacağız. Bizi pencereden görebileceksin, tamam mı? Biz buradayız."

Lev temkinli görünüyor, ama aynı zamanda karanlık, kapalı bir alana girmeye de hevesli görünüyor, bu yüzden isteksizce *vorslarımla* birlikte gidiyor. Onunla ilgilenildikten sonra Nikolai ve ben hızlı adımlarla Alyssa'nın aracına doğru ilerliyoruz.

"Bu hiç iyi değil, Uri. Hiç iyi değil." Çenesini sıvazlıyor. "Öylece... şehri terk etmiş olması mümkün değil mi? Peşinden biri gelmiş gibi göstermeye mi çalıştı?"

Kardeşıme ters ters baktım. "Polly onunlaydı. Pol ile asla böyle bir şey yapmazdı."

"Emin misin?"

Garip olan şu ki, eminim. Alyssa bana güvenmiyor olabilir. Şu anda benden pek hoşlanmıyor bile olabilir. Ama kardeşlerimi önemsiyor. O

Lev ya da Polly'yi asla bilerek incitmezdi. Ona karşı öfkeli olmaya kesinlikle kararlıyken bunu fark etmek pek de uygun değil ama böyle hissettiğimi inkâr edemem.

Ping.

Nikolai'ye dönüyorum. "Bu muydu-"

Nikolai ekrana bakarak, "Telefon," diyor. Gözleri bir ileri bir geri **g i d i p g e l i y o r .** Sonra solgunlaşır. "*Lanet olsun.*"

Telefonu elime aldım ve az önce gelen mesajı okudum.

Kızlar bizde. Aptal çocukla ne istersen yap.

Mesajın geldiği numarayı çevirirken kalbim çılgınca atıyor. Birkaç kez çalıyor ama sonra belli belirsiz tanıdık gelen boğuk bir ses duyuyorum.

"Sana beni bu numaradan arama demiştim." O ses. Kesin.

Boris Sobakin.

Telefonu kapattım ve pantolonumun cebine attım. "*Siktir!*" diye

bağırıyorum. "Onları geri alacağız, Uri," diye güvence veriyor Nikolai.

Ama onu zar zor duyuyorum. Şu anda kulaklarımda çınlayan tek şey kendi şüphelerim, kendi yetersizlik duygum. Kendi başarısızlıklarım.

Çünkü eğer onları güvende tutamazsam.

Ben ne işe yarıyorum?

DEVAM EDECEK

***Uri ve Alyssa'nın hikâyesi Bugrov Bratva düetinin 2. Kitabı olan
MIDNIGHT SANCTUARY'de devam ediyor.
Okumaya devam etmek için buraya tıklayın!***